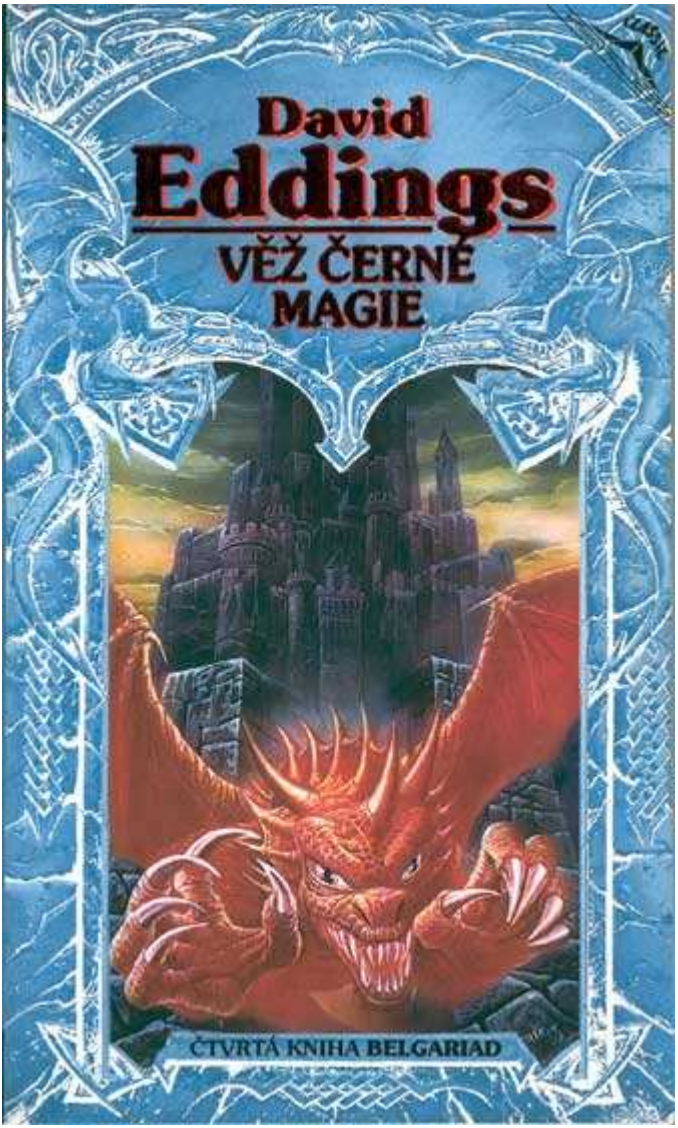
David
Eddings
VĚŽ ČERNÉ MAGIE
ČTVRTÁ KNIHA BELGARIAD

CASTLE OF WIZARDRY

BOOK FOUR OF THE BELGARIAD

Copyright © 1984 by David Eddings

All rights reserved, which includes to reproduce
this book or portions any form whatsoever.

Translation © Vladislav Günter, 1995

CLASSIC
Dotisk prvního vydání 1998
Cover Art © by Jan Patrik Krásný
ISBN: 80-85782-34-0

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

David Eddings

Čtvrtá kniha BELGARIAD

VĚŽ ČERNÉ MAGIE

VĚTRNÉ HOŘE
ŠERCL
ŠERCOVÝ ZÁLIV
STENDARIE
ARENDIE
TOLNEDRA
KRÁLOVSTVÍ ALORNU A ANGARAKU
NYISSA
DRAŠNIE
GAR OG NADRAK
ALGARIE
MISRAK
THULL
KTHOL MURGOS
VÝCHODNÍ MOŘE

Prolog

Toto jest pojednání o tom, kterak Riva Železná pěst stal se Strážcem Alduova Orbu a o nyissánskému zlu.

— Opírá se o *Knihu Alornů* a pozdější pojednáni.

Nyní nastal čas, kdy Šerek a tří synové jeho s čarodějem Belgaratem do Mallorey přišli, kde společně usilovali o znovunabytí Aldurova Orbu, jenž Torakem, bohem zohyzděným, uloupen byl. A když na mís|o v Torakově železné věži, kde Orb byl ukrýván, přišli, jen Riva Železná pěst, nejmladší z synů, odvážil se uchopiti klenot veliký a nésti jej. To proto jen, že Riva samojediný svou duši úmyslů zlých prostu měl.

I poté, co vrátili se na Západ, Belgarat na Rivu a jeho potomky povinnost věčného strážení Orbu uvalil, řka: „Dokud Orb v rukou tvých a tvého potomstva spočívati bude, Západ v bezpečném žití setrvá."

Poté Riva Orb vzal a s lidem svým na Větrný ostrov odplul. Zde, nad jediným místem, kde lodě mohou přistávati, Riva Citadelu zbudovati nechal a kolem ní město zdmi obehnané, jemuž lid jméno Riva věnoval. Bylo to město a pevnost zároveň, ježto pro válku bylo vystavěno.

Uvnitř Citadely zbudován byl velký sál, s trůnem do černého kamene vytesaným a u čelní zdi stojícím. A lid trůnní sál tento nazývati začal Síní rivanského krále.

Pak hluboký spánek přemohl Rivu a Belar, Medvědí bůh Alornů, zjevil se mu ve snu, řka: „Pozor dej, Orbu Strážce, dvě hvězdy nechám z nebe spadnouti. I najdi je a v ohni roztaviti ponechej. Hleď z jedné čepel ukovati a z druhé jilec. Společně budou pak mečem, jenž

strážiti bude Orb Aldura, bratra mého."

Když Riva probudil se ze spánku svého, dvě hvězdy spatřil k zemi padati, i na cestu se vypravil, by vysoko v horách jich nalezl. I udělal, jak Belar přikázal. Však, když dokončil svou práci, čepel a jílec nedaly se k sobě připojiti. A Riva vykřikl: „Hle, zmařil jsem to dílo, vždyť meč se jedním nestal."

Liška, jež poblíž seděla a pozorovala jej, k Rivovi promluvila: „Tvá práce není zmařena, Rivo. Vezmi jílec a vlož do něj Orb, by kamenem jílce stal se." A když Riva, jak liška poradila, učinil, Orb spojil se s jílcem v jeden kus. Avšak čepel stále s jílcem spojena nebyla. Ještě jednou liška s radou přispěchala „Vezmi čepel levou rukou, jílec pravou a spoj je."

„Nepůjde to. Není možná," řekl Riva.

„Moudrý jsi, vskutku," pravila liška, „víš-li, že nemožné něco není již předtím, než se o to pokusíš."

I zastyděl se Riva a čepel k jílci přiložil. A čepel v jílec zasadila se lehounce jako proutek, když ve vodu sklouzne. Meč navždy byl spojen.

Liška zasmála se a pravila: „Vezmi meč a udeř s ním do skály, jež před tebou stojí."

Riva obával se o čepel, by úderem nezlomila se, přesto však do skály udeřil. Skála se ve dví rozlomila a vystříkl z ní proud vody, jenž jako řeka do města pod nimi přitekl. A daleko na východě, v temnotě Mallorey, zohyzděný Torak ze svého lože vyskočil, když u srdce těžce mu zamrazilo.

Liška opět se zasmála. Pak dala se na útěk, však zastavila se a ohlédla zpět. Riva spatřil, že již to není liška, ale veliká stříbrná Belgaratova podoba vlčí.

Riva umístil meč na čelní z černého kamene vystavěnou zeď, jež za jeho trůnem stála. Čepel namířil k zemi, tudíž Orb v hrušce jílce nejvýše položeným byl. A meč sám ke zdi se připevnil. Nikdo než Riva samotný nemohl jej sundati.

Jak léta plynula, lidé viděli, že Orb chladným plamenem žhne vždy, kdy se Riva na svůj trůn usadí. A když sundá jej ze zdi dolů a pozvedne, že meč v modrý jazyk planoucí se promění.

Brzy zjara, rok poté, co byl meč ukován, přijel přes temné vo-

dy Větrného moře malý člun, pohybuje se bez vesel či plachet. Samotná v člunu byla nejkrásnější dívkou v širém světě. Jmenovala se Beldaran, milovaná dcera Belgaratova, a přišla, by se ženou krále Rivy stala A Rivovo srdce, jak bylo od počátku věků stanoveno, k ní velikou láskou vzplálo.

Rok po svatbě Beldaran s Rivou narodil se jim na den Slavnosti Stvoření syn. A na pravé ruce měl znamení Orbu. Ihned Riva svého právě narozeného syna do Síně rivanského krále odnesl a položil malou ručku jeho na Orb. Orb poznal dítě a zazářil z lásky k němu. Vždy poté měla dlaň každého potomka Rivy znamení Orbu, dík jemuž jej znal a nezničil jej, protože jen jedinec z rodu Rivy mohl se Orbu bezpečně dotknouti. S každým dotykem dětské ručky posilovalo se pouto mezi rodem Rivy a Orbem. A s každým spojením byl Orb krásnější.

Tak tomu v městě bylo po tisíc let. Někdy do Větrného moře připluli obchod hledající cizinci, však šerecké lodi, pozorně ostrov hlídající, se na ně vždy vrhly a zničily je. Ale časem se alornští králové sešli a v radě k závěru došli, že tito cizinci nejsou služebníky Torakovými a že bohu Nedrovi klaní se. Poté souhlasili, by jejich lodě volně Větrné moře brázditi mohly. „Protože," pravil rivanský král svým přátelům vládcům, „přijde čas, kdy synové Nedry připojí se k nám v boji proti Angarakům a Torakovi Jednookému. Nepohněvejme Nedru potápěním lodí dětí jeho." Vládce Rivy mluvil moudře a alornští králové souhlasili, dobře vědouce, že svět se mění.

Poté podepsali se syny Nedrovými přátelství stvrzující listiny a ti projevili dětinskou radost z podepisování pergamenů. Však, když připluli do rivanského přístavu s loděmi plnými nákladu tretek okázalých, za které vysoké ceny požadovali, vysmál se rivanský král jejich pošetilosti a brány města před nimi zavříti nechal.

Synové Nedry na svého krále, jehož nazývali císařem, naléhali, by silou vojenskou brány města napadl, a oni tak v ulicích jeho své zboží prodávati mohli. I poslal císař své vojsko k ostrovu. Však povoliti těmto cizincům z království jménem Tolnedra brázditi moře bylo jednou věcí a nechat je bez povolení vyloditi armádu svou u bran Rivy věcí druhou. Rivanský král nařídil, by pobřeží před městem vyčištěno bylo a přístav zbaven loďstva tolnedrijského. A tak se také stalo.

Veliký byl hněv císaře Tolnedry. Povolal vojska svá, by přeplu-la Větrné moře a válku počala. Poté však mírumilovní Alornové radu drželi, by pokusili se něco vymysliti na toho císaře hněvivého. I poselství jemu poslali, v kterém vzkázali mu, že pokud by na svém záměru trval, oni povstanou a císaře i království zničí, jakožto i trosky lodí jeho v širém moři ke dnu pošlou. A císař vzal na vědomí pohrůžku tak děsivou a vzdal se svého dobrodružství troufalého.

Když roky pokročily, usoudil rivanský král, že neškodní jsou tito obchodníci, a nechal je vesnici na pobřeží před městem postaviti. Zde své k ničemu dobré zboží prodávati mohli. Jejich potřeba zoufalá něco prodati či jen vyměniti jej k smíchu přiváděla. I požádal lid svůj, by nějaké to zboží občas od nich koupil — ač žádný účel nelze výrobkům jejich nalézti.

Poté, čtyři tisíce a dvě léta ode dne, kdy zlořečený Torak Orb uloupil a svět rozlomil, další cizí lid do vesnice, již synové Nedry před rivanskými zdmi postavili, přišel, i zjistilo se, že tito cizinci jsou synové Boha Issy. Sami Ny-Issánci nazývali sebe a tvrdili, že vládkyní jejich jest žena, jež nepřirozenou se zdála každému, kdo o ní slyšel. Jméno královny této bylo Salmissra

Přišli s přátelstvím předstíraným, řkuce, že přinášejí od své královny dary pro rivanského krále a rodinu jeho. Doslechnuv se o tom, přepadla Goreka Moudrého, krále starého z rodu Rivova, tou-ha zvěděti více o dětech Issy a královně jej ich. S ženou svou, dvěma syny a jejich ženami a všemi královskými vnuky a vnučkami vyšel z pevnosti a města, by navštívil velký stan Nyissánců. Uctivě je pozdravil a bezcenné dary, jež poslala nevěstka ze Sthiss Toru, od nich přijal. S úsměvy na přivítanou byli král a rodina jeho pozváni v stan cizinců.

Tam falešní a zlořečení synové Issy vrhli se na ty, kteří ovocem a semenem Rivova rodu byli. A že jedem potřeny byly zbraně jejich, stačilo nepatrné škrábnutí, by smrt znamenalo.

Silný i ve věku požehnaném, zápasil Gorek s vrahy svými — nikoli pro záchranu sebe sama, vždyť v žilách svých jed cítil již od prvního úderu — ale pro záchranu alespoň jednoho z vnuků, by rod jeho i nadále pokračovati mohl. Běda, všichni však zahubeni byli. Jen jediné dítě zachránilo se úprkem a vrhnutím se do moře. Když toto Gorek zřel, svou hlavu pláštěm zakryl, zasténal a mrtev padl pod noži

nyissánskými.

Když zpráva o krutosti této zastihla Branda, Správce Citadely, hněv jeho byl strašlivý. Vrahové zrádní lapení byli a Brand každého takovým způsobem vyslýchal, že se i stateční mužové třásli. A pravda z nich vydolována byla Gorek a rodina jeho zabiti byli podle rozkazu Salmissry, hadí královny Nyissánců.

Po dítěti, jež skokem do moře zachrániti se pokoušelo, se stopy nenalezlo. Jeden z vrahů tvrdil, že sněžnou sovu spatřil, kterak slétla dolů a dítě pryč odnesla, však nikdo mu nevěřil., ač ani po mučení mnohém nezměnil svůj příběh.

Pak celá Alorie strašlivou válku proti synům Issy rozpoutala, vojska její města vypálila a vše, co nalezla, mečem podťala A v své poslední hodině Salmissra přiznala, že onen zlý čin vykonán byl na nátlak Toraka Jednookého a služebníka jeho Zedara

A tak již nebylo rivanského krále a Strážce Orbu, ale Brand a ti, kteří, nesouce stejné jméno, po něm následovali, převzali vládu nad Rivou. V dalších letech setrvávaly zvěsti, vždy velmi nejasné, říkající, že sémě Rivovo dosud je v nějaké zemi vzdálené skryto. Však Rivané v šedých pláštích, kteří v širém světě po něm pátrali, nikdy jej nenalezli.

Meč zůstal tak, jak jej sám Riva umístil, a Orb byl stále součástí jeho jílce. Avšak klenot nyní temný a jakoby bez života byl. Lidé však cítili, že dokud je Orb zde, Západ bezpečným zůstane, ač rivanského krále není. Nikdo ani nebezpečí odebrání Orbu nepociťoval, ježto žádný člověk nemohl se jej bez okamžitého a naprostého sebezničení dotknouti, pokud opravdovým potomkem Rivy nebyl.

Však teď, kdy stoupenci jeho zničili krále rivanského, počal Torak Jednooký opět plány na výboj proti Západu kouti. I po mnoha letech vyvedl nezměrnou armádu Angaraků na světlo světa, by zničila všechny, kteří by se jemu postaviti hodlali. Hordy jeho převalily se přes Algarii a Arendii k městu Vo Mimbre.

Nyní Belgarat a dcera jeho Polgara Čarodějka přišli za tím, kdo zrovna Brandem a Správcem Rivy byl, by promluvili a poradili se s ním. Společně pak k Vo Mimbre armádu vedli. A v krvavé bitvě před branami města Brand spojil se s mocí Orbu a Toraka porazil. Zedar tajně odnesl tělo pána svého a ukryl jej, však žádný z žáků To-

rakových nemohl svým uměním k životu probuditi boha. A opět se lidé Západu cítili bezpečně, Aldurovým Orbem ochraňováni.

V ten čas přišly prorocké zvěsti, že rivanský král, skutečné sémě rodu Rivova, znovu by se měl objeviti a na trůn v Síni rivanského krále usednouti. A o několik let později někteří tvrdili, že objeví-li se král, dcera císaře tolnedrijského, jíž právě šestnáct let má býti, s ním zasnoubena bude. Však jen nemnozí takovým povídačkám bláhovým pozornost věnovali. Uběhla celá staletí a Západ byl stále bezpečným. Orb zůstal tichý a temný na jílci meče. A říkalo se, že strašlivý Torak někde v spánek je pohroužen, dokud se rivanský král nevrátí — což znamenati navždy začalo.

A tak by vyprávění naše mohlo ukončeno býti. Však žádný skutečný příběh nikdy nekončí. A nic nemůže býti nikdy bezpečné či jisté, dokud prohnaní lidé o loupení a ničení usilovati budou.

Opět uběhla staletí dlouhá, než nová zvěst se rozšířila. Tentokrát však i ty na nejvyšších stolcích usazené vzrušila. I šeptalo se, že jakýmsi způsobeni vychytralým Orb uloupen byl. Poté Belgarat a Polgara opět byli viděni, kterak přes země Západu putují. Tentokrát však mladého muže s sebou měli, jehož Garionem zvali, a který Belgarata svým dědem a Polgaru tetou svou nazýval. I procházeli královstvími a podivnou společnost kolem sebe shromáždili.

Alornským králům, kteří v radě usedli, Belgarat vyjevil, že to Zedar Odpadlík nějaký uskok, kterak Orb uloupiti, vymyslil, a že s ním již na východ prchá, jak se předpokládati dalo, by jím spícího Toraka probudil, i tak se stalo, že Belgarat spolu se společníky svými zachrániti jej musel.

Poté Belgarat zjistil, že Zedar zcela nevinného chlapce, jenž bezpečně dotknouti Orbu se mohl, nalezl. Však nyní cesta přímo do temných a nebezpečných míst vedla. Do míst, kde grolimští knězi Torakovi vládli a kde se kouzelník Ktačik Orbu a Zedarova chlapce zmocnil.

Čas, kdy Belgarat a skupina jeho pátrali po Orbu, stane se časem známý jako Belgariáda Však konec toho všeho zamotán je kdesi v tajemných slovech Proroctví. A ani Proroctví samotnému nebylo konečné rozuzlení známo.

Část první

ALGARIE

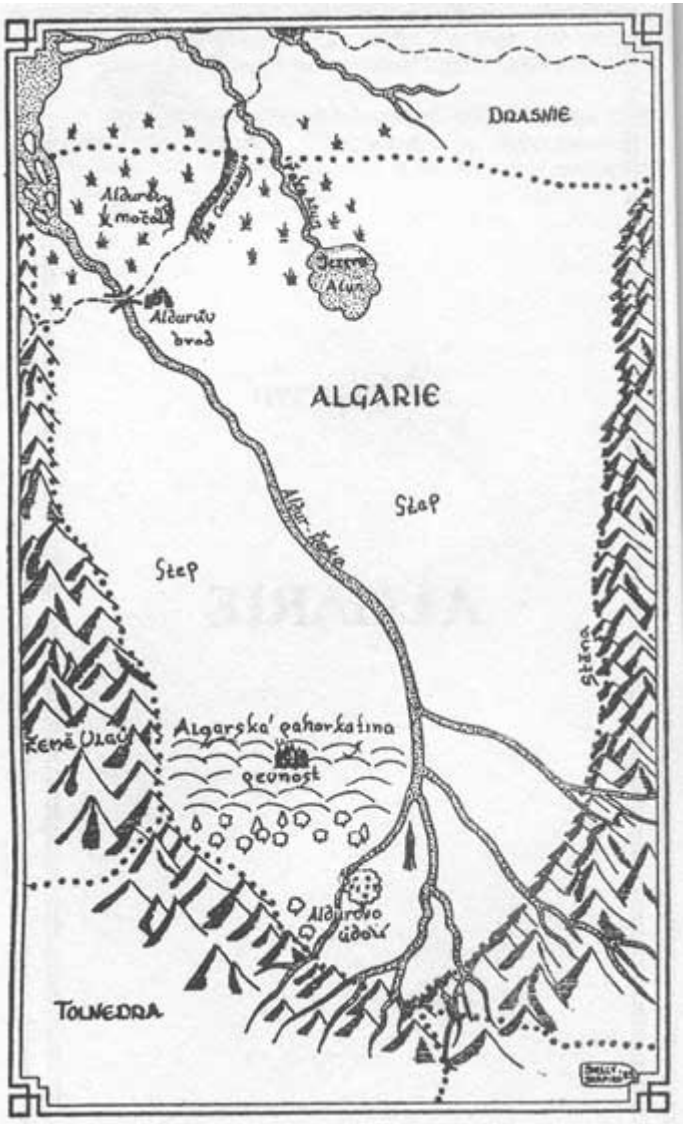
DRASNIE
Aldurův močál
Jezero Alun
Aldurův brod
ALGARIE
Step
Aldurská
Step
Stíny
Algarská pahorkatina
Červené Vlčí
pevnost
Aldurovo údolí
TOUNEDRA

Kapitola první

KTAČIK BYL MRTEV — A SNAD I VÍCE NEŽ TO. I sama země se chvěla a sténala, otřesena jeho zničením. Garion spolu s ostatními prchal temnými chodbami, které protínaly otřásající se čedičový vrch. Kolem nich padaly a na kusy se rozbíjely obrovské části kamene. Kromě toho je v té tmě ještě neustále skrápěly spršky úlomků tříštícího se stropu. I v běhu to v Garionově mysli bouřilo a chaoticky převádělo myšlenky z jedné věci na druhou. Pociťoval děs ze všech souvislostí té hrůzy, která se právě odehrávala. Útěk byl zoufalou nutností a on prchal zcela bezmyšlenkovitě. Jeho běh byl stejně mechanický jako tlukot jeho srdce.

Zdálo se, že mu uši naplňuje mohutná radostná píseň, jež zněla a prostupovala celou jeho myslí, překrývala jeho vlastní myšlenky a přiváděla jej do stavu užaslého vytržení. Přes všechen svůj vnitřní zmatek si však plně uvědomoval důvěrný dotyk malé ručky, kterou držel v té své. Toho malého chlapce nalezli ve Ktačikově příšerné věži, jak kolem něj běhá s Aldurovým Orbem v pevně semknutých rukou. Garion věděl, že to Orb naplňuje jeho mysl písní. Našeptával mu při výstupu schodištěm vedoucím do věže a jeho píseň poletovala kolem, když vstoupil do místnosti, kde se nalézal. Byla to píseň Orbu, která mu zastřela všechny myšlenky a vzpomínky — nejen na hromový výbuch, jenž zničil Ktačika a odhodil Belgarata jako hadrovou panenku, nebo na hluboké, temné dunění zemětřesení, které přišlo hned poté.

Garion s tím, jak běžel, bojoval. Zoufale se snažil uvést své smysly do nějakého schopného stavu, ale píseň se mu vtírala do veškerého úsilí a rozptylovala mu mysl natolik, že jeho dojmy a vzpo-

mínky nahodile ulétávaly a ubíhaly tou či onou cestou a nechávaly jej tak prchat bez jakéhokoli záměru a směru. Dusivé výpary kobek pro otroky, ležících pod rozpadávajícím se městem Rak Kthol, byly náhle stinnými chodbami ostře cítit. Jakoby probuzena tímto jediným popudem, vtrhla do Garionova vědomí záplava vzpomínek na jiné pachy — na teplou vůni čerstvě upečeného chleba v kuchyní tety Pol na Faldorově statku, na slaný pach moře, když dosáhli Darinu na severním pobřeží Sendarie na začátku jejich pátrání po Orbu, na zápach močálů a džunglí v Nyisse, na žaludek obracející čpící pach hořících těl obětovaných otroků v Torakově chrámu, který se ted' rozptyloval a usazoval i mezi j bortícími se zdmi Rak Ktholu. Ale kupodivu pach, který nejostřeji cítil ve svých zmatených vzpomínkách, byla sluncem prohřátá vůně vlasů princezny Se'Nedry.

„Garione!" zazněl k němu tmou hlas tety Pol. „Dívej se, kam šlapeš!" A on se snažil vrátit svou mysl zpět z jejích toulek. Zvláště pak, když klopýtl přes hromadu rozbitých kamenů na místě, kde se k zemi zřítil veliký kus stropu.

Všude kolem nich se rozezvučely strašlivé nářky uvězněných otroků uzamčených ve vlhkých celách. Spojily se s duněním a rachotem zemětřesení v osudovou disharmonii. Jiné zvuky přicházely z temnoty před nimi — zmatený křik drsných murgských hlasů, vrávoravý dupot běžících nohou, řinčení nezavřených železných dveří, jež divoce létaly ze strany na stranu, jak se obrovský vrchol chvěl a kýval pod náporem vzdouvajících se vln otřesů. Temnými jeskyněmi se valil prach. Hustý dusivý skalní prach, který je bodal do očí a při šplhání přes hromady suti je téměř neustále nutil kašlat.

Garion přes jednu takovou hromadu chlapce opatrně přenesl a dítě mu přitom pohlédlo do tváře. Zračil se v ní klid a usměvavý vzdor vůči té změti hluků a zápachu kolem v tom skličujícím šeru. Už dítě znovu pokládal na zem, ale rozmyslel si to. Bude snazší a bezpečnější chlapce nést. Otočil se, aby šel chodbou dále, ale náhle uskočil, protože jeho noha šlápla na cosi měkkého. Shlédl na zem a vzápětí cítil, jak se mu žaludek zvedá odporem. Zjistil totiž, že si stoupl na mrtvou lidskou ruku vyčnívající z haldy spadaného kamení.

Běželi temnotou dále s černými murgskými plášti v přestrojení, které jim poletovaly kolem nohou a vířily stále hustý prach.

„Stůjte!" Relg, ulgský zélot, zvedl ruku a s hlavou nakloněnou ke straně pozorně naslouchal.

„Tady ne!" řekl Barak, dosud klopýtající s omráčeným Belgaratem v náručí. „Jdi, Relgu!"

„Buď zticha!" přikázal Relg. „Pokouším se něco zaslechnout!" Poté však zavrtěl hlavou. „Zpátky!" vyštěkl, rychle se otočil a postrkoval je opačným směrem. „Utíkejte!"

„Ale za námi jsou Murgové!" namítal Barak.

„Utíkejte!" opakoval Relg. „Tahle strana hory se každou chvíli zřítí!"

A skutečně, jakmile se otočili, spustilo se kolem nich nové děsivé skřípání a burácení. Skučíc protestem, byla skála roztržena dlouhou škaredou trhlinou. Chodbu, kterou prchali, náhle naplnila záplava světla. Ve straně čedičového vrchu se totiž objevila díra. Ta se postupně rozevírala, jak se obrovský kus skály pomalu odvaloval a posléze zřítil do pustiny o tisíce stop níže. Rudý žár právě vyšlého slunce oslepoval, když byl temný svět jeskyň tak náhle otevřen. Obrovská rána ve skalní stěně odhalila tucet či více otvorů jak nad, tak i pod nimi, které náhle ústily do prázdna.

„Tamhle!" ozval se nad nimi křik. Garion prudce zvrátil hlavu. Asi o padesát stop výše jim v zádech stál půltucet černě oděných Murgů s tasenými meči. Stáli v ústí jeskyně, s kolem sebe rozvířeným prachem. Jeden z nich vzrušeně ukazoval na prchající skupinu. Pak se však štít opět pohnul a další uvolněná kamenná deska srazila vřískající Murgy dolů do propasti.

„Utíkejte!" znovu zakřičel Relg a všichni jemu v patách vklopýtali zpět do tmy té hrůzné chodby.

„Počkejte chvíli," vykřikl Barak, když náhle zastavil poté, co uběhli nějakých sto sáhů. „Nechte mě popadnout dech." Položil Belgarata na zem a jeho mohutná hruď se dmula

„Mohuž ti jakkoli, můj pane, ku pomoci býti?" rychle se nabídl Mandorallen.

„Ne," vydechl Barak. „Budu v pořádku. Jsem jen trochu zadýchaný." Statný muž se rozhlédl kolem sebe. „Co se to tam stalo? Co to všechno způsobilo?"

„Mezi Belgaratem a Ktačikem došlo k malému nedorozumně-

ní." řekl posměšně Silk. „Trochu se jim to ke konci vymklo z rukou."

„Co se stalo Ktačikovi?" zeptal se Barak, stále lapající po dechu. „Nikoho jiného než Belgarata jsem neviděl, když jsme s Mandorallenem vtrhli do té místnosti."

„Zničil sám sebe," odpověděla Polgara, která vkleče zkoumala Belgaratovu tvář.

„Nespatřili jsme ničí tělo, má paní," poznamenal Mandorallen, hledící do tmy se svým širokým mečem v rukou.

„Moc toho z něj nezbylo," řekl Silk.

„ Jsme tady v bezpečí?" zeptala se Polgara Relga.

Úlgo přiložil ucho na stěnu chodby a pozorně naslouchal. Pak přikývl. „Prozatím," odpověděl.

„Tak se tady na chvíli zastavme. Chtěla bych se podívat na otce. Posviťte mi něčím."

Relg zašátral ve vacích pověšených na opasku a smísil dvě substance tak, že zasvítily oním tlumeným ulgským světlem.

Silk zvědavě pohlédl na Polgaru. „Co se vlastně stalo?" zeptal se jí. „Zničil Ktačika Belgarat?"

Zavrtěla hlavou, zatímco její ruce se jemně dotýkaly otcovy hrudi. „Ktačik se snažil z nějakého důvodu zničit Orb," řekla „Něco jej tak vyděsilo, že zapomněl na první pravidlo."

Když Garion pokládal chlapce na nohy, hlavou mu projel chvilkový záblesk vzpomínky — na krátké vzplanutí Ktačikovy mysli těsně předtím, než Grolim pronesl osudné „Nebuď!", které jej vyhodilo do nicoty. Ještě jednou zachytil onen jediný obraz, jenž se zjevil ve velekněžově mysli — obraz jeho samotného, kterak drží Orb ve svých rukou — a pocítil slepé nesmyslné zděšení, jako je pocítil i sám Ktačik. Proč? Co ho tak vyděsilo, že udělal onu smrtelnou chybu? „Co se mu stalo, teto Pol?" zeptal se. Z nějakého důvodu to musel vědět.

„Už nežije," odpověděla „Dokonce i hmota, z níž byl utvořen, je pryč."

„Tak jsem to nemyslel," začal Garion namítat, ale to už mluvil Barak.

„Zničil Orb?" zeptal se nemocným hlasem.

„Nic nemůže zničit Orb," odvětila klidně.

„Kde tedy je?"

Chlapec se pustil Garionovy ruky a směle přistoupil k velikému Šerekovi. „Dej ruku?" zeptal se, nabízeje mu kulatý šedý kámen.

Barak od nabízeného kamene odskočil. „Belare!" zaklel a rychle skryl ruce za zády. „Nedovol mu s tím takhle mávat kolem sebe, Polgaro. Cožpak neví, jak je to nebezpečné?"

„Pochybuji o tom."

„Jak je Belgaratovi?" zeptal se Silk.

Jeho srdce je stále silné," odpověděla Polgara. „Přesto je velmi zesláblý. Ten souboj ho málem zabil."

Dlouhým opakujícím se hřměním zemětřesení ustalo a náhlé ticho se zdálo být velmi hlasité. Je to pryč?" zeptal se Dumik a neklidně se rozhlížel.

„Pravděpodobně ne," odpověděl Relg a ihned ztišil hlas. „Zemětřesení se obvykle na nějaký čas uklidňuje."

Barak udiveně shlížel na chlapce. „Odkud se tu vzal?" zeptal se. Také svůj dunivý hlas značně zmírnil.

„Byl ve věži s Ktačikem," řekla Polgara. Je to Zedarovo dítě vycvičené k uloupení Orbu."

„Nevypadá moc jako zloděj."

„Také že není." Vážně pohlédla na plavovlasého nalezence. „Někdo ho má pod dozorem," poznamenala. Je na něm cosi velmi podivného. Až se dostaneme dolů, podívám se na to, ale v tuto chvíli toho mám na mysli příliš mnoho."

„Mohl by to být Orb?" zeptal se zvědavě Silk. „Slyšel jsem, že má na lidi zvláštní vliv."

„Snad ano," řekla, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „Drž ho u sebe. Garione. a ohlídej aby neztratil Orb."

„Proč já?" řekl nepřítomně.

Upřeně na něj pohlédla.

„Dobrá, teto Pol." Dobře věděl, že s ní nemá smysl diskutovat.

„Co to bylo?' zeptal se Barak a zvedl ruku, aby se ztišili.

Odněkud z temnoty se ozývalo mumlání hlasů — hrubých a hrdelních.

„Murgové!" procedil mezi zuby Silk a jeho ruka se pohnula směrem k dýce.

„Kolik?" zeptal se Barak tety Pol.

„Pět," odpověděla „Ne-šest. Jeden je ještě s odstupem za nimi."

„Jsou mezi nimi nějací Grolimové?"

Zavrtěla hlavou.

„Pojďme, Mandorallene," řekl Šerek a divoce tasil.

Rytíř přikývl a široký meč sevřel pevněji.

„Počkejte tady," zašeptal k ostatním Barak. „Musíme jít." A nato se jejich murgské pláště smísily se stíny.

Ostatní čekali s ušima napnutýma zachytit jakýkoli zvuk. Do Garionova vědomí se opět začala vtírat píseň a znovu se mu pod jejím nátlakem rozptýlila mysl. Odněkud sem dolehl zvuk po svahu se kutálejícího a rachotícího uvolněného kamení. To v něm vyvolalo novou změť vzpomínek. Zdálo se mu, že slyší zvonění Durnikova kladiva o kovadlinu na Faldorově statku, poté pak těžké kroky koní a skřípání vozů, na kterých převáželi tuřín do Darinu v době, kdy tohle všechno začalo.

Tak jasně, jako by byl právě u toho, slyšel kňučení řítícího se kance, kterého skolil v zasněžených lesích okolo Val Alomu, a potom bolestnou píseň, již hrál na flétnu arendský otrok, ještě chlapec, a jež vzlétala k obloze ze zplanýrovaného pole, na kterém Ašarak Murgo shlížel s nenávistí a hněvem do jeho vystrašené tváře.

Garion zatřásl hlavou, aby probudil svou mysl, ale píseň jej znovu uvrhla do blouznění a vidin. Jasně slyšel ono hrozné praskání ohně, kterým vzplál Ašarak pod starodávnými stromy v Lese dryád, a Grolimovy zoufalé prosby „Pane, smiluj se". Pak zazněl vřískot v Salmissřině paláci, když si Barak, převtělený do strašlivé medvědí podoby, prodrápal a protrhal cestu do trůnního sálu s tetou Pol, která s ledovým hněvem ve tváři kráčela po jeho boku. A pak hlas, který měl vždy ve své mysli, opět promluvil. *„Přestaň s tím bojovat."*

„ Co je to?" zeptal se Garion, pokoušeje se dostat zpět do stavu běžného soustředění.

„To je Orb-"

„Co to dělá?"

„ Chce tě poznat. To je jeho způsob, jak objevovat věci."

„Nemůže to počkat? Ted' na to opravdu není nejvhodnější čas."

„ Můžeš mu to zkusit vysvětlit, jestli chceš,“ řekl hlas pobaveně. *„Možná tě poslechne, ale pochybuji o tom. Čekal na tebe velmi dlouho!"*

„Proč na mě?"

„Neunavuje tě už opakovat tuhle otázku? "

„ Dělá to samé i s ostatními? "

„ V menším rozsahu. Ty si ale můžeš také odpočinout. Tak či onak, stejně dosáhne, čeho chce."

Náhle se odněkud ze tmy ozvalo zazvonění oceli o ocel a překvapený křik. Pak Garion zaslechl nějaké rány a čísi zasténání. Potom už bylo ticho.

Za okamžik uslyšeli spěšné kroky a Barak s Mandorallenem byli zpět. „Nemohli jsme najít toho šestého," oznamoval Barak. „Už se Belgarat začal probírat?"

Polgara zavrtěla hlavou. „Stále je v bezvědomí," odpověděla.

„Takže ho ponesu. Měli bychom raději jít. Zpět dolů je to ještě dlouhá cesta a tyhle jeskyně budou zanedlouho plné Murgů."

„Počkej chvíli," řekla. „Relgu, víš, kde jsme?"

„Zhruba."

„Zaveď nás zpět na místo, kde jsme opustili tu otrokyni," nařídila tónem, který nedovoloval žádných námitek.

Relgovi ztvrdla tvář, ale neřekl nic.

Barak se sehnul a zvedl bezvědomého Belgarata. Garion nabídl své ruce chlapci a ten k němu poslušně přistoupil, i s Orbem, který stále svíral na prsou. Dítě se zdálo být neuvěřitelně lehké a Garion je zvedl bez větší námahy. Relg pozvedl svou slabě žhnoucí dřevěnou mísu, aby jim posvítil na cestu, a znovu vyrazili. Uhýbali, obraceli se, ale stále se drželi klikatého směru, jenž vedl hlouběji a hlouběji do tmavých jeskyň. Čím dále byli, jako by temnota hory nad nimi dopadala na Garionova ramena stále větší tíhou. Opět se mu v mysli rozezněla píseň a Relgovo mdlé světlo jeho myšlenky opět poslalo na toulky. Teď, když pochopil, co se stalo, měl pocit, že se mu jde lehčeji. Píseň mu otevřela mysl a Orb jemnými dotyky odkrýval Garionovy myšlenky, jednu po druhé. Měl zvláštní druh zvědavosti — zastavoval se často u věcí, o kterých si Garion myslel, že nejsou důležité, a sotva se dotýkal událostí, jež se, v době, kdy se přihodily, zdály být zcela

zásadní. Podrobně se probíral každým krokem na jejich cestě do Rak Ktholu. Procházel s nimi do křišťálové komnaty v horách nad Maragorem, kde se Garion dotkl mrtvě narozeného hříběte a daroval mu, v tom nevyhnutelném okamžiku smíření, život. Po něm následovalo Ašarakovo upálení. Šel s nimi do Údolí, kde Garion obcházel rozloženou bílou skálu při svém prvním vědomém pokusu cíleně použít Vůli a Slovo. Sotva zaznamenal strašný boj s Grulem eldrakem nebo návštěvu jeskyní Ulgů, ale zdál se být velmi zaujat štítem představ, který Garion a teta Pol vztyčili, aby utajili jejich putování od pátrajících myslí Grolimů, když se přiblížili k Rak Ktholu. Nevšímal si Brillovy smrti a zvrácených obřadů v Torakově chrámu. Místo toho se zastavoval u rozhovoru mezi Belgaratem a Ktačikem ve velekněžově věži. A pak, což bylo nejzvláštnější, se vrátil zpět ke zkoumání každé Garionovy vzpomínky na princeznu Se'Nedru — na měděný lesk jejích vlasů v ranním slunci, na pružný půvab jejích pohybů, na její vůni, na každé nevědomé gesto, na průběh a hru hnutí její mysli, odehrávající se v té krásné, sličné tváři. Zastavoval se u ní tak, že Garion občas nalezl i něco, na co by si sám asi nevzpomněl. V takovou chvíli byl vždy velmi udiven, kolik mu z toho, co princezna kdy řekla nebo udělala, uvízlo v paměti.

„Garione," řekla teta Pol, „co se s tebou děje? Řekla jsem ti, abys dohlížel na dítě. Dávej pozor. Teď není čas na snění."

„Já jsem nesnil. Já jsem —" Jak by to mohl vysvětlit?

„Ty jsi co?“

„Nic."

Opět vyrazili a cítili pravidelné záchvěvy neklidné země. Vždy, když se země pohnula pod jeho základy, obrovský čedičový štít se rozkýval a zasténal. Při každém takovém otřesu se zastavili, téměř se strachem se nadechnout.

„Jak hluboko už jsme?" zeptal se Silk, rozhlížeje se neklidně.

„Asi tisíc stop," odpověděl Relg.

„Jenom? To tam tímhle způsobem dorazíme za týden."

Relg pokrčil mohutnými rameny. „Bude to trvat tak dlouho, jak bude třeba," řekl svým drsným hlasem a šli dále.

V další chodbě byli Murgové a opět se strhla ošklivá bitka. Mandorallen při návratu kulhal.

„Proč jsi na mě nepočkal, jak jsem ti řekl?" ptal se ho Barak rozzlobeně.

Mandorallen se zachvěl. „Byli toliko tři, můj pane."

„S tebou nemá žádný smysl se bavit, rozumíš?“ řekl znechucený Barak.

„Jsi v pořádku?' zeptala se Polgara rytíře.

„Pouhé škrábnutí, má paní," odvětil Mandorallen vlažně. „Toť jest věcí okamžiku."

Kamenná podlaha chodby se znovu zachvěla a zhoupla a jeskyněmi se rozlehl dunivý hukot. Všichni stáli jako přikovaní, ale neklidný pohyb země během pár okamžiků ustal.

Vytrvale pokračovali ve své cestě dolů štolami a jeskyněmi. Záchvěvy následující po zemětřesení, jež zničilo Rak Kthol a dolů do zpustošené země Murgů poslalo Ktačikovu věž, s přestávkami pokračovaly. V jednu chvíli, zdálo se, že o několik hodin později, skupina asi dvanácti Murgů procházela chodbou nedaleko před nimi. Jejich pochodně vrhaly na stěny mihotající se stíny a jejich hrubé hlasy se rozléhaly kolem. Po krátké a tiché poradě je Barak s Mandorallenem nechali projít, aniž by měli nejmenší tušení o strašlivém nebezpečí, číhajícím ve stínu ani ne dvacet sáhů od nich. Když byli z doslechu, Relg opět odkryl světlo a vybral další chodbu. Vyrazili svou klikatou namáhavou cestou dolů k úpatí vrcholu a do pochybného bezpečí kolem se rozkládající pustiny.

Ačkoli se píseň Orbu nijak neztišila, Garion byl najednou trochu schopen myslet. Šel teď, s chlapcem stále na rukou, přímo za Silkem. Uvažoval, zda je to tím, že si začíná zvykat — nebo je pozornost Orbu upřena na někoho jiného.

Dokázali to, což byla úžasná věc. Navzdory všem překážkám a nebezpečenstvím znovu získali Orb. Pátrání, které tak náhle přerušilo jeho poklidný život na Faldorově statku, skončilo, ale změnilo ho v tolika směrech, že chlapec, který se jedné větrné podzimní noci vyplížil ohradou ven, je již pryč. Garion v sobě cítil moc, kterou právě ted' objevil, a věděl, že tato moc zde není bezdůvodně. Po celé cestě se nacházela znamení — neurčitá, napůl vyslovená, někdy skrytá za něco jiného — že návrat Orbu na jeho pravé místo je pouhým začátkem čehosi mnohem většího a vážnějšího. Garion si byl zcela jistý, že tohle

není konec všeho.

„Je to jen otázka času," řekl jeho vnitřní hlas suše.

„Co tím mám rozumět? "

„Proč ti to mám pokaždé vysvětloval?

„Vysvětlovat co? "

„Že vím, na co myslíš. Není to, jako bychom byli zcela odděleni. "

„Dobrá tedy. Kam odtud jdeme?"

„Do Rivy."

„A pak?"

„Uvidíme."

„Neřekneš mi to?"

„Ne, Ještě ne. Nedošel jsi dosud tak daleko, jak si myslíš. Stále je před tebou velmi dlouhá cesta "

„Jestli mně nechceš říct všechno, proč mě tedy nenecháš být?"

„Chci ti jen radit, ne vytvářet dlouhodobé plány. Znovunalezení Orbu byl pouze první krok—důležitý sice — ale přesto pouze krok"

A poté, jako by zmínka o něm nějak připomněla Orbu Garionovu přítomnost, vrátila se píseň v plné síle a Garionova soustředěnost byla tatam.

O něco málo později se Relg zastavil a pozvedl do výšky světlo.

„Něco není v pořádku?"' tázal se Barak, opět pokládaje Belgarata na zem.

„Strop se zřítil," odpověděl Relg a ukazoval na hromadu suti, vršící se až ke stropu chodby. „Přes to se nedostaneme." Pohlédl na tetu Pol. „Je mi líto," řekl a Garion cítil, že to tak opravdu myslel. „Ta žena, kterou jsme tam dole nechali, je na druhé straně jeskyně."

„Najdi jinou cestu," řekla krátce.

„Žádná není. Tohle je jediný průchod vedoucí k tůni, u které jsme ji našli."

„Musíme to tedy odklidit."

Relg vážně zavrtěl hlavou. „Spíš toho přeneseme ještě víc k nám. Zřejmě to spadlo i na ni — alespoň v to můžeme doufat."

„Nezdá se ti, že tahle poznámka byla nechutná, Relgu?" zeptal

se Silk ostře.

Ulgo se otočil a pohlédl mu do očí. „Má tam vodu a dostatek vzduchu k dýchání. Pokud by ji kamení v jeskyni nezabilo, mohla by žít celé týdny, než by umřela hlady." Z Relgova hlasu zazněla zvláštní hluboká lítost.

Silk na něj chvíli zíral. „Odpusť, Relgu," řekl nakonec. „Mýlil jsem se."

„Lidé žijící v jeskyních nemají žádnou touhu vidět někoho takhle lapeného."

Polgara však nadále dumala nad zataraseným průchodem. „Musíme ji odtamtud dostat," prohlásila

„Relg má možná pravdu," připustil Barak. „Při všem, co víme, je pohřbena pod půlkou hory."

Zavrtěla hlavou. „Ne," nesouhlasila „Taiba je dosud živá a my nemůžeme odejít bez ní. Je pro tohle všechno stejně důležitá jako kdokoli z nás." Obrátila se na Relga ,,Budeš ji tam odtud muset dostat," pravila k němu pevným hlasem.

Relg vytřeštil své velké tmavé oči, „Tohle po mně nemůžeš žádat," protestoval.

„Není vyhnutí."

„Můžeš to udělat, Relgu," povzbuzoval ho Durnik. „Můžeš projít skálou a přinést ji stejným způsobem, jakým jsi vynesl Silka z té díry, kde ho držel Taur Urgas."

Relg se začal divoce třást.

„Nemohu!" prohlásil zdušeným hlasem. „Musel bych se jí dotknout—položit na ni své ruce. To je hřích."

„Toť jest od tebe velmi nešlechetné, Relgu," řekl mu Mandorallen. „Není hříchu, poskytneš-li slabému a bezbrannému pomoci. Ohledůbrání na nešťastně všech slušných mužů nejvyšší povinností jest a nijaká v širém světě síla pro to ducha čistého trestati nemůže. Slitování nepohne-liž tebou k tomu jí pomoci, ne-jsou-liž potom důvody snad tě vedoucí k odepření její záchrany, zkouškou tvojí čistoty?"

„Nerozumíš tomu," odsekl mu Relg hlasem plným bolesti. Obrátil se na Polgaru. „Nenuť mě k tomu, prosím tě."

„Musíš," odpověděla tiše. „Je mi líto, Relgu, ale není jiná

možnost."

Snad tucet pocitů se přehrával ve fanatikově tváři, když se krčil pod neúprosným pohledem tety Pol. Pak se s chraplavým křikem otočil a položil ruce na tvrdou skálu boku chodby. Obrovsky se soustředil a poté vtlačil prsty do stěny. Opět ukazoval tajuplnou schopnost proniknout svou hmotou skrz zdánlivě nepoddajný kámen.

Silk se rychle otočil k celému výjevu zády. „Nemohu se na to dívat," otřásl se. A pak byl Relg pryč, vnořený do skály.

„Proč dělá tolik povyku kvůli lidskému dotyku?" otázal se Barak.

Ale Garion věděl proč. Nucená společnost chvástajícího se zélota během cesty přes Algarii mu umožnila hluboký vhled do pohybů Relgovy mysli. Hrubě vyslovovaná udání hříchů ostatních sloužila hlavně k zastření Relgovy vlastní slabosti. Garion naslouchal celé hodiny hysterickým a mnohdy nesouvislým přiznáním k chlípným myšlenkám, jež se objevovaly téměř neustále ve fanatikově mysli. Taiba, pěkně rostlá maragská otrokyně, pro Relga představovala největší pokušení a on se jí bál více než samotné smrti.

Čekali v tichosti. Odněkud se ozývalo kapání vody, které odměřovalo ubíhající vteřiny. Země se čas od času pod jejich nohama zachvěla posledními otřesy zemětřesení. Minuty se v šeré sluji nesmírně vlekly.

Náhle zpozorovali náznak pohybu a Relg se vynořil ze skalního valu. V náručí držel polosvlečenou Taibu. Ruce měla zoufale ovinuty kolem jeho krku a obličej mu bořila do ramen. Vzlykala hrůzou a neovladatelně se třásla.

Relgova tvář byla zkroucena prožívanými mukami. Slzy bolesti mu otevřeně proudily z očí a zuby měl zatnuté, jako by prožíval záchvat nesnesitelné trýzně. Nicméně jeho ruce držely v náručí vystrašenou otrokyni bezpečně, téměř něžně, a ačkoli již byli ze skály venku, tiskl ji stále k sobě, jako by se rozhodl držet ji takto navždy.

Kapitola druhá

NEŽ DOSÁHLI ÚPATÍ ČEDIČOVÉ VĚŽE A ROZLEHLÉ JESKYNĚ, kde zanechali koně, bylo poledne. Silk si stoupl do jeskynního otvoru, aby hlídal, zatímco Barak opatrně položil Belgarata na zem. „Je těžší, než vypadá," zabručel a setřel si z obličeje pot. „Neměl by se už dostávat k sobě?'

„Může trvat celé dny, než bude zcela při vědomí," odpověděla Polgara. ,,Jenom ho přikryj a nech ho spát."

Jak pojede?"

„O to se postarám."

„Nikdo teď v nejbližší době nemůže jet nikam," oznamoval Silk z úzkého otvoru jeskyně. „Kolem se Murgové rojí jako sršni."

„Počkáme do tmy," rozhodla Polgara. „Stejně si všichni potřebujeme trochu odpočinout." Sundala si kápi svého murgského pláště a přešla k jednomu z vaků, které navršili u zdi jeskyně, když sem vstoupili předešlé noci. „Podívám se po něčem k jídlu. Pak se nám všem bude lépe spát."

Otrokyně Taiba, znovu zabalená do Garionova kabátce, téměř neustále pozorovala Relga. Její veliké fialově oči planuly vděčností smíšenou s bázlivými rozpaky. „Zachránil jsi mi život," řekla mu plným, hlubokým hlasem. Když mluvila, lehce se k němu naklonila Garion se domníval, že to bylo nevědomé gesto, ale mýlil se. „Děkuji ti," dodala a její ruka se pohnula, aby se jemně dotkla zélotovy paže.

Relg se od ní odtáhl. „Nedotýkej se mě," vydechl.

Překvapeně na něj hleděla, s rukou stále napůl nataženou.

„Nikdy se mě nesmíš dotknout svou rukou," řekl. „Nikdy."

Taiba se tvářila nevěřícně. Takřka celý život strávila v temnotě

a nikdy se nenaučila ve svém obličeji skrývat pocity. Úžas se změnil v pokoření a její výraz ztuhl. Pak se se vzdorně ohrnutými rty od muže, který ji tak hrubě odmítl, prudce odvrátila. Jak se otočila, plášť jí sklouzl z ramen a těch pár cárů, co měla na sobe, stěží mohlo zakrýt její nahotu. Navzdory zcuchaným vlasům a špinavým šmouhám na tvářích vyzařovala bujnou a vyzývavou zralost. Relg na ni chvíli hleděl, a pak se začal třást. Otočil se, odsunul se od ní tak daleko, jak jen to bylo možné, poklekl a s hlavou přitisknutou ke kamenné zemi se začal modlit. „Je v pořádku?" ptala se Taiba rychle.

„Má nějaké problémy," odvětil Barak. „Na to si zvykneš."

„Taibo," řekla Polgara. „Pojď sem." Vážným pohledem si změřila její ubohý oděv. „Musíme dát dohromady něco, co bys mohla vzít na sebe. Venku je velmi chladno. A jak se ukazuje, jsou tu i jiné důvody."

„Podívám se, co se dá najít ve vacích," nabídl se Durnik. „Potřebujeme také něco pro chlapce. Ta jeho kazajka nevypadá moc teple." Pohlédl k dítěti, které bylo zaujato zkoumáním koní.

„Nemusíte si kvůli mně dělat žádné starosti," řekla jim Taiba. „Tam venku na mě nic nečeká. Až odjedete, vrátím se do Rak Kthol-u."

„O čem to mluvíš?" zeptala sejí Polgara ostře.

„Ještě si musím něco vyřídit s Ktačikem," odpověděla Taiba, pohrávajíc si s rezavým mečem.

Silk se v otvoru jeskyně zasmál. „My jsme se o to postarali za tebe. Rak Kthol se roztříštil na kousky a z Ktačika nezbylo ani tolik, aby zanechal skvrnu na podlaze."

„Je mrtev?" vydechla, jak se to stalo?"

„Tomu bys nevěřila," řekl jí Silk.

„Trpěl?" řekla s děsivou posedlostí.

„Víc, než bys byla schopná si vůbec představit," odpověděla Polgara.

Taiba si hluboce oddechla a hned poté začala plakat. Teta Pol rozevřela svou náruč a skryla v ní vzlykající ženu. Utěšovala ji stejným způsobem, jakým tolikrát utěšovala Gariona, když byl malý.

Garion unaveně usedl na podlahu a opřel se zády o kamennou zeď jeskyně. Přelévala se v něm únava a velká malátnost z něj vy-

plavovala všechny vědomě řízené myšlenkové pochody. Orb začal znovu zpívat, ale tentokrát velmi tiše. Jeho zájem už byl uspokojen a píseň, jak se zdálo, tu byla jen na udržení spojení mezi nimi. Garion byl příliš unavený na to, aby se divil, proč kámen nalézá takové zalíbení v jeho společnosti.

Malý chlapec ukončil zvědavé zkoumání koní a přesel na místo, kde seděla Taiba s rukama ovinutýma kolem Polgařiných ramen. Vypadal zmateně. Přistoupil blíže, aby se dotkl prstem Taibina uslzeného obličeje.

„Co chce?" zeptala se Taiba.

„Pravděpodobně nikdy předtím neviděl slzy," odvětila teta Pol.

Taiba hleděla do vážné dětské tváře, najednou se pod svými slzami usmála a rychle chlapce políbila.

Chlapec se poté začal také usmívat. „Dej ruku?" zeptal se, nabízeje ji Orb.

„Neber to, Taibo," řekla jí Polgara velmi tiše. „Ani se toho nedotýkej."

Taiba pohlédla na usmívající se dítě a zavrtěla hlavou.

Chlapec povzdychl a přešel jeskyní, kde se posadil naproti Garionovi.

Barak se byl porozhlédnout kousek zpět do chodby, kterou přišli. Ted' se vrátil se zachmuřenou tváří. „Zaslechl jsem Murgy, jak to tam nahoře obcházejí," sděloval. „Kvůli té ozvěně se nedá říct, jak daleko jsou, ale vypadá to, že prohledávají každou jeskyni a chodbu."

„Najděmež tedy nějaký způsob, můj pane, jakým bychom jim důvod jinde nás hledati dali," navrhl Mandorallen vesele.

„To je dobrý nápad," odpověděl Barak, „ale obávám se, že by to nebylo k ničemu. Dříve nebo později nás stejně najdou."

„Postarám se o to," řekl Relg tiše. Přerušil svou modlitbu a zvedl se z kolen. Obřadní formule mu nepomohly a jeho oči měly výraz štvaného zvířete.

„Půjdu s tebou," nabídl se Barak.

Relg zavrtěl hlavou. „Jen bys mi překážel," řekl stroze a již pospíchal k chodbě vedoucí zpět do hory.

„Co se s ním děje?" zeptal se zmatený Barak.

„Myslím, že náš přítel prožívá náboženskou krizi," poznáme-

nal Silk z otvoru, kde hlídal.

„Už zase?"

„Pomáhá mu to zaplnit dlouhé chvíle," odpověděl Silk rozpustile.

„Pojdte se najíst," řekla teta Pol, pokládajíc na jeden z vaků krajíce chleba a kousky sýru. „Potom se podívám na tu tvou ránu, Mandorallene."

Když dojedli, Polgara ovázala Mandorallenovi koleno a Taibu oblékla do podivné směsi svršků, které nalezl ve vacích Dumik. Potom obrátila svou pozornost k chlapci. Vrátil jí stejně vážný pohled, přistoupil k ní a zvědavými prsty se dotkl bílého pramene vlasů na jejím obočí. Při pohledu na to si Garion vybavil, kolikrát se on sám stejným způsobem dotýkal toho pramene, a tato vzpomínka v něm vyvolala nesmyslnou vlnu žárlivosti. Rychle ji však zapudil.

Chlapec se náhle potěšeně usmál. „Dej ruku," řekl odhodlaně, nabízeje Orb tetě Pol.

Zavrtěla hlavou. „Ne, dítě," řekla. „Obávám se, že nejsem ta pravá." Oblékla ho do svršků, které musely být na různých místech založeny a dány dohromady kousky motouzu. Pak usedla, zády se opřela o stěnu jeskyně a natáhla k němu ruce. Poslušně se jí usadil do klína, jednou rukou ji objal a políbil ji. Pak se přitulil tváří k její hrudi, vzdychl a ihned usnul. Shlížela na něj se zvláštním výrazem ve tváři — s podivnou směsí údivu a něhy. A Garion musel zápolit s dalšími žárlivými pocity.

Z jeskyň nad nimi se ozvalo bouchání a rachocení.

„Co to je?" zeptal se vystrašeně se rozhlížející Durnik.

„Řekl bych, že to Relg," řekl mu Silk. „Zřejmě už podniká kroky ke zmatení Murgů."

„Doufám, že není v úzkých," řekl neklidným hlasem Dumik a pohlédl na kamenný strop.

„Jak dlouho potrvá, než se dostaneme do Údolí?" zeptal se Barak.

„Pravděpodobně několik týdnů," řekl Silk. „Bude záležet na terénu a na rychlosti, s jakou po nás Grolimové spustí pátrání. Kdyby se nám povedlo přivést je na falešnou stopu, mohli bychom je po-slat na západ k hranicím Tolnedry. Pak bychom mohli vyrazit k Údolí bez

neustálého otáčení a skrývání," zašklebil se. „Myšlenka na oklamání celého murgského národa mě láká," dodal.

„Máš příliš velkou obrazotvornost," řekl Barak. „V Údolí na nás bude čekat Hettar s králem Čo-Hagem a polovinou rodů celé Algarie. Byli by velice zklamáni, pokud bychom jim nepřivedli alespoň pár Murgů."

„Život je plný malých zklamání," odvětil sarkasticky Silk. „Jak si pamatuji, východní hřeben Údolí je strmý a hrbolatý. Potrvá několik dní, než se dostaneme dolů. Nemyslím, že bychom to chtěli zkoušet slézat se všemi Murgy chňapajícími nás za paty."

Odpoledne se přehouplo do své druhé poloviny a Relg se vrátil. Zdálo se, že vynaložené úsilí uklidnilo zmatek v jeho mysli, ale v očích měl stále onen vyděšený výraz a záměrně se vyhýbal pohledu Taibiných fialových očí. „Strhnul jsem stropy všech chodeb, které vedou k téhle jeskyni," oznamoval krátce. „Ted' jsme v bezpečí."

Polgara, která vypadala, že spí, otevřela oči. „Odpočiň si," řekla mu.

Přikývl a ihned se přesunul ke svým přikrývkám.

Odpočívali v jeskyni po celý zbytek dne, střídajíce se na hlídky ve vyvýšeném otvoru. Pustina z černého písku a větrem ošlehaných skal byla v okolí hory plná murgských jezdců, v trysku přejíždějících sem a tam. Jejich pátrání probíhalo zcela bez jakéhokoli řádu.

„Nezdá se, že by věděli, co dělají," tiše poznamenal Garion k Silkovi, kteří teď hlídali spolu. Slunce právě zapadalo za hradbu mraků na západním obzoru a zbarvovalo oblohu ohnivě rudou barvou. Zvedl se vítr, který do jeskyně přivál spolu s prachem i mrazivý vzduch.

„Myslím, že to nahoře v Rak Ktholu musí být pořádně napjaté," odpověděl Silk. „Nikdo neudílí rozkazy, a to Murgy mate. Mají sklon rozmlátit všechno na kousky, když jim nikdo nevelí."

„Nebude o to nebezpečnější vylézt odsud ven?" tázal se Garion. „Myslím právě proto, že nejezdí na žádné určité místo. Jen to tady pořád dokola objíždějí. Jak se přes ně dostaneme?"

Silk pokrčil rameny. „Prostě si nasadíme kápě a budeme to objíždět s těmi, co tu zbydou." Ještě více k sobě přitiskl hrubý murg-ský plášť, aby se ubránil zimě, a pohlédl dovnitř jeskyně. „Slunce už za-

padá," oznamoval.

„Počkáme, až bude úplná tma," odvětila Polgara Opatrně navlékala chlapci jednu Garionovu halenu.

„Až budeme na cestě, upustím nějaké zbytky," řekl Silk. „Murgové jsou někdy trochu tupí a my nebudeme chtít, aby ztratili naši stopu." Pohlédl opět na zapadající slunce. „Přichází chladná noc," poznamenal jen tak do větru.

„Garione," řekla teta Pol, už opět na nohou, „ty a Durnik zůstaňte v blízkosti Taiby. Nikdy předtím nejela na koni a možná bude potřebovat ze začátku pomoc."

„A co ten kluk?" zeptal se Durnik.

„Pojede se mnou."

„A Belgarat?" zajímal se Mandorallen, obcházející stále spícího starého čaroděje.

„Až přijde čas, prostě ho vysadíme na jeho koně," odpověděla Polgara. „Mohu ho držet v sedle tak dlouho, dokud neuděláme nějakou náhlou změnu směru. Už se setmělo o něco víc?"

„Radši ještě chvíli počkáme," na to Silk. „Ještě je tam dost světla."

Čekali. Večerní obloha dostala purpurový nádech a objevily se první hvězdy. Svítily chladně a z velké dálky. Mezi pátrajícími Murgy se rozsvítily pochodně. „Půjdeme?" navrhl Silk a postavil se na nohy.

Tiše vyvedli koně z jeskyně přes kamení na písčinu. Tam se na chvíli zastavili, než skupina Murgů s pochodněmi přecválala o několik stovek sáhů dál. „Nejezděte zvlášť," prohodil k nim Silk, když nasedali.

„Jak daleko je to ke kraji pustiny?" zeptal se ho Barak předtím, než se s funěním vyhoupl na koně.

„Dva dny rychlé jízdy," odpověděl Silk. „Nebo noci v tomhle případě. Asi se budeme chtít schovat, než vyjde slunce. Nemáme takový zrak jako Murgové."

„Vyrazíme," řekla Polgara,

Zprvu jeli pomalu, než Taiba získala větší jistotu a Belgarat ukázal, že může sedět v sedle, ačkoli dosud nebyl schopen vnímat své okolí.

Když přejeli první hřeben, vjeli přímo do velké skupiny Murgů

svítících si na cestu.

„Kdo je tam?" hrubě vykřikl Silk hlasem přesně napodobujícím murgský přízvuk. „Odkud jste?"

„Z Rak Ktholu," odpověděl jeden z Murgů uctivě.

„To vím, ty tupče," vyštěkl Silk. „Ptal jsem se na skupinu."

„Třetí oddíl," řekl Murgo ztuhle.

„To je lepší. Zhasněte ty pochodně. Jak chcete vidět dál než na deset stop, když vám svítí přímo do očí?"

Pochodně byly urychleně uhašeny.

„Přesuňte pátrání na sever," rozkázal Silk. „Devátý oddíl už tenhle úsek pročesává."

„Ale—"

„Hodláte se mnou diskutovat?"

„Ne, ale—"

„Hněte se! Hned!"

Murgové obrátili koně a odklusali do noci.

„Šikovné," podotkl s obdivem Barak.

Silk pokrčil rameny. „To je jednoduché," odvětil. „Lidé jsou vděční za trochu toho rozkazování, když jsou zmatení. Pojedeme dál, ne?"

Během dlouhé bezměsíčné noci prožili cestou na západ ještě několik takových setkaní. Tváří v tvář hordám pustinu křižujících Murgů byli takřka bezmocní, ale Silk zvládl každé střetnutí hladce, a tak noc proběhla bez větších potíží.

K ránu Silk šikovně rozházel po zemi různé předměty, aby upozornil na jejich stopu. „Možná trochu přehnané," řekl kriticky, dívaje se na botu, již odhodil do kopyty zdupaného písku za nimi.

„O čem to mluvíš?" zeptal se ho Barak.

„O naší stopě," odvětil Silk. „Chceme, aby nás sledovali, pamatuješ? Jsou však přesvědčeni, že míříme k Tolnedře."

„No a?"

„Jen jsem myslel, že je to trochu kruté,"

„Příliš se trápíš takovými věcmi."

„Je je otázka stylu, můj milý Baraku," odpověděl Silk vznešeně. „Špinavá práce má sklon k vytváření jistých zvyků."

Jakmile se po zimním nebi začalo rozlézat ranní ocelově šedé

světlo, skryli se mezi obrovské kameny na jednom z hřebenů protínajících krajinu. Durnik, Barak a Mandorallen rychle upevnili plachtu jejich stanu v úzké strži na západní straně hřebene a posypali ji pískem, aby tak jejich nouzové přístřeší zamaskovali.

„Asi bude lepší nerozdělávat oheň," řekl Durnik Polgaře, když odváděli koně pod plachtu, „jde o ten kouř a tak."

Přikývla na souhlas. „Všichni bychom potřebovali teplé jídlo," řekla, „ale zřejmě si na ně budeme muset ještě chvíli počkat."

Dali si studenou snídani sestávající z chleba a sýru. Pak se uložili, doufajíce, že prospí celý den, aby příští noc vyrazili plni sil.

„Rozhodně bych se vykoupal," pronesl Silk, zatímco si vyklepával z vlasů písek.

Malý chlapec na něj pohlédl a mírně se zamračil. Potom k němu přešel a nabídl Orb. „Dej ruku?" zeptal se.

Silk si strčil ruce za záda a zavrtěl hlavou. „To je jediné, co umí říct?" obrátil se na Polgaru.

„Vypadá to tak," odtušila.

„Moc dobře tomu nerozumím," řekl Silk. „Co tím myslí?'

„Pravděpodobně mu bylo říkáno, že má dát ruku na Orb, ukradnout ho. Představuji si, jak mu to Zedar pořád dokolečka opakuje už od doby, kdy byl docela malý. Tak se mu ta slova zřejmě zaryla do paměti."

„Je to dost zmatené." Silk stále držel ruce za zády. „Někdy to vypadá, že to říká zcela nahodile."

„Neuvažuje stejně jako my," řekla mu. „Jediným cílem, který v životě má, je někomu odevzdat Orb - komukoli, zdálo by se." Zamyslela se. „Durniku, proč se nepodíváš, jestli bys nemohl pro něj vyrobit nějaký pytlík, do kterého by se Orb dal a upevnil se mu kolem pasu. Možná, že kdyby ho neměl stále v rukou, tak na něj tolik nemyslí."

„Ovšem, paní Pol," souhlasil Durnik. „Už mě to mělo samotného napadnout." Šel k jednomu z vaků a vytáhl z něj starou, ohněm popálenou koženou zástěru. Odřízl z ní široký pruh kůže, z kterého vyrobil pytlík. „Chlapče," řekl, když ho dokončil, „pojď sem."

Chlapec však zvědavé zkoumal malé a úplně suché křoví na horním konci strže a nejevil známky, že by věděl o kovářově volaní.

„Ty - Dejruku!" zvolal Durnik.

Chlapec se rychle otočil a s úsměvem se k němu přiblížil.

„Proč mu tak říkáš?" chtěl vědět Silk.

Dumik pokrčil rameny. „Zdá se, že má ta slova rád a odpovídá na ně. Můžou sloužit za jméno, než najdeme něco vhodnějšího."

„Dej ruku?" ptalo se dítě a nabízelo Orb Durntkovi.

Dumik se na něj usmál a rozevřel otvor váčku. „Vlož to dovnitř, Dejruku," pobízel ho, „a zavřeme to. Pak to bude hezky uschováno v bezpečí, abys to neztratil."

Hoch radostně vložil Orb do koženého pytlíku. „Dej ruku," prohlásil odhodlaně.

„To bych řekl," souhlasil Dumik. Utáhl šňůrku a váček připevnil za kus provazu, který chlapec nosil místo opasku. „Tak, a je to, Dejruku. Ted' je to bezpečnější a pohodlnější."

Dejruk si váček opatrně prohlížel a několikrát za něj zatahal, jako by se chtěl přesvědčit, že drží skutečně pevně. Pak se krátce a šťastně zasmál, ovinul ruce kolem Durnikova krku a políbil ho na tvář.

„Je to správný klučina," řekl Durnik, v mírných rozpacích.

„Je úplně nevinný," prohlásila teta Pol z místa, kde prohlížela spícího Belgarata. „Nemá ani zdání o rozdílu mezi dobrem a zlem, a tak se mu všechno na světě zdá dobré."

„Také bych si přála vidět svět takto," nahlas uvažovala Taiba, jemně se dotýkajíc usměvavého dětského obličeje. „Žádný žal, žádný strach, žádná bolest—jen láska ke všemu, co vidíš, protože věříš, že všechno je dobré."

Ale Relg si ji změřil pohledem. Ztrápený výraz, který plnil jeho tvař poté, co zachránil uvízlou otrokyni, byl pryč. Měl opět fanatický pohled, jaký tam byl vždy předtím. „Obludné!" procedil mezi zuby.

Taiba se k němu otočila a v očích jí zablýskalo. „Co je obludného na štěstí?" otázala se a položila svou ruku kolem chlapcových ramen.

„Nejsme tu proto, abychom byli šťastní," odpověděl, opatrně se vyhýbaje pohledu jejích očí.

„Tak proč tu tedy jsme?“ namítala,

„Abychom sloužili bohu a varovali se hříchu," Stále odmítal na ni jen pohlédnout, ale tón jeho hlasu zněl o něco méně jistě.

„Já nemám boha," odsekla, „a dítě zřejmě také ne, tudíž, bereš -li to takhle, on a já se budeme soustřeďovat a snažit být šťastní - a jestli se do toho připlete nějaký ten hřích, tak co?"

„Nemáš trochu studu?" zvolal přiškrceným hlasem.

„Jsem taková, jaká jsem," odvětila, „a nebudu se omlouvat. Ještě jsem toho moc neřekla."

„Chlapče," Relg sáhl po dítěti, „pojď od ní, rychle."

„Taiba se narovnala a obličej jí ještě více ztvrdl. Vyzývavě na něj pohlédla. „Co myslíš, že budeš dělat ty?“ ptala se ho.

„Budu bojovat proti hříchu, kdekoli ho najdu," prohlásil.

„Hřích, hřích, hřích!" vzplála. „To je všechno, na co myslíš?'

„To je má neustálá starost. Střežím se ho v každé chvíli."

Zasmála se. „Jak únavné. Nemůžeš myslet na něco lepšího? Ach, já zapomněla," dodala posměšně. „Jde i o všechno to modlení, že? Všechno to koření se před tvým bohem, jak jseš hříšný. Myslím, že někdy musíš toho UL strašně nudit, víš?“

Rozzuřený Relg pozvedl pěst. „Už nikdy nevyslovuj jméno UL!"

„Udeříš mě, když ho vyslovím? Na tom mně moc nezáleží. Lidé mě bili celý život. No tak, Relgu. Proč mě neuhodíš?' Nastavila mu svou umazanou tvář.

Relgova ruka poklesla.

Cítíc svou převahu, pozvedla ruce k výstřihu hrubého šedého obleku, který jí dala Polgara. „Můžu tě zastavit," řekla mu. Začala si rozepínat plášť, „Dívej se na mě. Stejně jsi na mě hleděl po celou dobu. Nadáváš mi a říkáš, že jsem nízká, ale přesto se díváš. Podívej se tedy. Nezkoušej to zakrývat." Pokračovala v rozepínání oděvu. „Jsi-li nezatížený hříchem, mé tělo tě nijak nevyvede z míry."

Relg jen koulel vytřeštěnýma očima

„Mé tělo netrápí mě, ale tebe. A hodně, že? Nalézá se tedy hříšnost v mé mysli, nebo v tvé? Mohu tě svést k hříchu, kdykoli budu chtít. A vše, co udělám, je jen tohle." A rozevřela svůj šat.

Relgovi se podlomila kolena a vydal pár zaškrcených zvuků.

„Nechceš se podívat, Relgu?' posmívala se mu, když od ní prchal.

„Máš skutečně hroznou zbraň, Taibo," blahopřál ji Silk.

„Byla to jediná zbraň, kterou jsem měla v kobkách pro otroky," řekla mu na to. „Naučila jsem se jí používat, kdy to bylo nutné." Pomalu si šat znovu zapnula a obrátila se zpět k Dejrukovi, jako by se nic nestalo.

„Co je to za křik?' zamumlal těžce se probírající Belgarat a všichni se k němu rychle seběhli.

„Relg a Taiba měli malou teologickou diskusi," řekl vesele Silk. „Zvláště závěrečné okamžiky byly velmi zajímavé. Jak je ti?“

Ale starý muž opět upadl do hlubokého spánku.

„Alespoň se začal probírat," podotkl Dumik.

Ještě bude pár dní trvat, než bude úplně v pořádku," řekla Polgara a položila ruku na Belgaratovo čelo. „Je stále strašné slabý."

Garion prospal většinu dne. Spal na skalnaté zemi, zabalen do svých pokrývek. Když ho chlad a zvláště nepohodlný kus skály pod jeho bokem nadobro probudil, bylo pozdě odpoledne. Silk seděl a hlídal v ústí strže. Zatímco ostatní spali, on hleděl na popela-vou zemi rozprostírající se kolem nich. Když k němu Garion scházel, všiml si tety Pol, jak spí s Dejrukem v náručí, a musel zápasit s dalším chvilkovým záchvatem žárlivosti. Taiba cosi zadrmolila, když kolem ní procházel, ale krátký pohled ho ubezpečil, že se neprobudila. Ležela nedaleko od Relga a zdálo se, že k němu ve spánku vztahuje svou dlaň.

Silkův malý a ostrý obličej byl bdělý a nejevil žádné známky únavy. „Dobré ráno," zašeptal, „nebo, co chceš."

„Ty nejseš nikdy unavený?" divil se Garion. Mluvil potichu, aby ostatní nevyrušil.

„Trochu jsem spal," řekl Silk.

Durnik vylezl zpod plachtové stříšky, aby se k nim připojil.

Zíval a protíral si oči. „Já tě teď vystřídám," řekl Silkoví. „Viděl jsi něco?" Pohlédl na klesající slunce.

Silk pokrčil rameny. „Nějaké Murgy. Byli o něco dále na jihu. Nemyslím, že by už někdo nalezl naše stopy. Možná je budeme muset pro ně trochu zvýraznit."

Garion pocítil podivnou skličující tíhu na svém zátylku. Rozrušeně se ohlížel za sebe. Pak, bez varování, ucítil ve své mysli cosi jako ostré bodnutí. Vyhekl a napnul svou vůli, aby útok odrazil.

„Co se děje?" zeptal se Silk prudce.

„Grolim," zaúpěl Garion a soustředil svou mysl k boji.

„Garione!" To byla teta Pol a její hlas zněl naléhavě. Otočil se a vrhl se zpět pod plachtu se Silkem a Dumíkem v patách.

Polgara stála na nohou s rukama chránícíma Dejruka,

„Že to byl Grolim?" tázal se pronikavým hlasem Garion.

„To nebyl jenom jeden," odvětila napjatě. „Hierarchové upozornili Grolimy, že Ktačik je mrtev. Spojili své vůle, aby zabili Dejruka"

Ostatní, probuzeni jejím křikem, vyskočili na nohy a sáhli po zbraních.

„Proč jdou po tom chlapci?" zeptal se Silk.

„Vědí, že on je jediný, kdo se může dotknout Orbu. Myslí, že pokud zemře, nebudeme schopni dostat ho z Kthol Murgosu."

„Co budeme dělat?' zeptal se jí Garion a bezmocně se rozhlížel.

„Budu se soustřeďovat na ochranu dítěte," odpověděla „Ustup, Garione."

„Cože?"

„Jdi ode mě dál." Poklekla a nakreslila kolem sebe a chlapce do písku kruh. „Poslouchejte mě, všichni," řekla. „Dokud z toho nebudeme venku, nikdo z vás nesmí přijít blíže, než jste teď. Nechci někomu z vás způsobit bolest." Napřímila se a bílý pramen v jejích vlasech se zdál být v jednom plameni.

„Počkej," zvolal Garion.

„Nemohu. Mohou každou chvíli zaútočit znovu. Je teď na tobě ochránit dědečka a ostatní."

„Na mně?“

„Jsi jediný, kdo je toho schopen. Máš moc. Použij ji." Pozvedla ruku.

„Kolik jich tu je, když s nimi mám bojovat?“ tázal se Garion ale to už v mysli slyšel onen podivný burácivý zvuk. Teta Pol vzrývala svůj štít. Vzduch kolem ní vypadal, jako by se třpytil a chvěl se jako za slunného letního odpoledne. Garion už začal vnímat zeď, která jí obklopovala. „Teto Pol?" pronesl. Pak zvýšil hlas a vykřikl: „Teto Pol!"

Zavrtěla hlavou a ukázala na své uši. Vypadala, že něco říká, ale jejím třpytivým štítem nepronikl žádný zvuk,

„Kolik?" naznačoval Garion široce otevírajícími se ústy.

Ukázala mu dlaně s jedním palcem ohnutým.

„Devět?" otevíral znovu ústa

Přikývla a pak přehodila svůj plášť přes chlapce.

„Nuže, Garione?“ zeptal se Silk a probodával ho očima, „co budeme dělat teď?"

„Proč se ptáš mě?“

„Slyšel jsi ji. Belgarat pořád není při sobě a ona je zaměstnaná. Teď máš velení ty."

„Co budeme dělat?" dotíral Silk. „Musíš se naučit činit rozhodnutí."

„Já nevím," bezmocně se ošíval Garion.

„To nikdy nepřiznávej," řekl mu Silk. „Jednej vždy tak, jako bys věděl — i kdyby tomu tak nebylo."

„Tedy — uf— počkáme, než se setmí. Hádám — tedy — vyrazíme stejným způsobem, jakým jsme postupovali dosud."

„Hle," zašklebil se Silk. „Vidíš, jak je to jednoduché?“

Kapitola třetí

KDYŽ OPĚT VYJELI PŘES ČERNÝ PÍSEK PUSTINY, nízko nad obzorem se objevil úzký srpek měsíce. Bylo nepříjemně chladno. Garion se cítil velmi nesvůj v roli, do které jej postavil Silk. Věděl, že to vůbec nebylo nutné. Vždyť všem bylo jasné, kam jedou a co je třeba. A i kdyby bylo nezbytné, aby někdo velel, pak to měl být logicky právě Silk. Ale místo toho toto břemeno hodil přímo na Garionova bedra a nyní jen pozoruje, jak si s ním poradí.

Avšak na nějaké úvahy a debaty o tom, kdo by je měl vést, nebyl čas, když krátce po půlnoci narazili na skupinu Murgů. Bylo jích šest a přejížděli přes jeden z hřebenů k jihu. Vjeli přímo do prostřed Garionovy skupiny. Barak a Mandorallen okamžitě odpověděli sílou cvičených válečníků. Jejich meče vylétly z pochev, aby s ocelovým zvoněním drtily murgská těla v drátěných košilích. Když Garion tasil meč, aby se také připojil k boji, spatřil jednoho z černě oděných vetřelců, jak se bezvládně kácí ze sedla, zatímco další, úpěl bolestí a překvapením, padá a drží se za krk. Změť výkřiků a kvílení poděšených koní se rozléhala tmou. Jeden vysoušený Murgo obrátil svého koně k útěku, ale Garion, aniž by o tom přemýšlel, se mu postavil do cesty, meč připravený k seknutí.

Zoufalý Murgo divoce zaútočil svou zbraní, ale Garion špatně mířenou ránu snadno odrazil a švihnul svou čepelí lehce jako bičem přes Murgova ramena. Ozvalo se uspokojující křupnutí, když ostří meče prorazilo drátěnou košili. Garion obratně odrazil další nemotorný útok, švihnul svou čepelí znovu a zasáhl Murgův obličej. Měl pocit, jako by se všechny rady, které dostal od svých přátel, složily do

jednoho samostatného způsobu, zčásti šereckého, zčásti arendského, zčásti algarského, a přece hlavně garionovského. Tento způsob zmátl Murga natolik, že jeho další úsilí bylo ještě zoufalejší. A kdykoli zaútočil, Garion snadno a okamžitě oplácel lehkými a rychlými seknutími, která nevyhnutelně způsobovala další krvavé šrámy na Murgově těle. Garion cítil divokou radost z boje. V žilách mu vřela krev a v ústech měl ohnivou chuť.

Pak ze stínu vyrazil Relg, narušil Murgovu rovnováhu a vrazil mu svůj zahnutý nůž pod žebra Murgo se s koněm ještě dvakrát otočil na místě, zakolísal a pak se mrtvý skácel ze sedla

„Co to děláš?" obořil se něj ihned Garion. „To byl můj Murgo."

Barak, prohlížeje si ten masakr, se zasmál. Jeho náhlé veselí zazářilo tmou. „Začíná být pěkně divoký, co?"

„Jeho um pozoruhodným jest," souhlasil Mandorallen.

Garionův duch se vznášel. Dychtivě se rozhlížel po někom dalším, s kým by mohl bojovat, ale všichni Murgové byli mrtví. ,,Byli sami?" otázal se zadýchaným hlasem. „Chci tím říci, jestli nebyli nějací za nimi. Možná bychom se po nich měli podívat."

„Ale my přeci chceme, aby našli naši stopu," připomněl mu Silk. „Záleží samozřejmě na tobě, Garione, ale jestli vybijeme všechny Murgy v okolí, nebude nikoho, kdo by do Rak Ktholu předal zprávu o našem směru, ne?"

„Ach," řekl Garion a cítil se tak trochu jako osel, „zapomněl jsem na to."

„Musíš se držet základního plánu, Garione, a ne hned ztrácet přehled, nastanou-li nějaká vedlejší dobrodružství."

„Nechal jsem se unést."

„Dobrý vůdce si nemůže něco takového dovolit."

„Dobře." Garion byl v rozpacích.

„Jen jsem si chtěl být jist, že rozumíš. To je vše."

Garion nic neřekl, ale začínal rozumět spíše tomu, proč Silk tolik rozčiluje Belgarata. Vůdcovství je dostatečným břemenem i bez těchto neustálých jedovatých poznámek muže s lasičí tváří, které věci jen dále komplikují.

„Jsi v pořádku?" optala se Taiba Relga s nečekaným zájmem,

odrážejícím se v tónu jejího hlasu. Ulgo dosud klečel u těla Murga, kterého zabil.

„Jdi ode mě," odbyl ji hrubě.

„Neblázni. Bolí tě něco? Ukaž,"

„Nedotýkej se mě!" Odtáhl se od její natažené ruky. „Belgarione, donuť ji, aby mě nechala na pokoji."

Garion sám pro sebe zaúpěl. „Co se zase děje?" chtěl vědět.

„Zabil jsem tohoto muže," odpověděl Relg. „Jsou určité věci, které musím udělat — určité modlitby — k očištění. Ona mě vyrušuje."

Garion potlačil chuť zaklít.„Prosím tě, Taibo," řekl tak klidně, jak byl v dané chvíli schopen, „nech ho být."

„Chtěla jsem jen vědět, jestli je v pořádku," odpověděla Taiba nevrle. „Nic jsem mu neudělala" Ve tváři měla podivný výraz, kterému Garion nemohl porozumět. Když hleděla na klečícího Ulga rty jí výsměšně zacukaly. Bez varování k němu opět natáhla svou ruku.

Relg uskočil. „Ne!" vydechl. Taiba se zlomyslně uchichtla a odešla s tichým mumláním sama pro sebe pryč.

Poté, co Relg ukončil své očišťovací obřady nad Murgovým tělem, opět nasedli a pokračovali v cestě. Na mrazivé obloze, vysoko nad jejích hlavami, svítil srpek měsíce. Dolů na černou písčinu vrhal bledé světlo a Garion se příjízdě neustále rozhlížel. Snažil se zachytit jakékoli možné, někde v okolí číhající nebezpečí. Často pohlédl k tetě Pol a přál si, aby od něj nebyla oddělena. Zdála se však být zcela pohlcena udržováním svého štítu vůle. Jela s Dejrukem posazeným před sebou a její pohled byl upřen do nezměrných dálek. Garion se s nadějí ohlédl po Belgaratovi, ale starý muž, ač již někdy budil známky probírání se ze svého spánku, nyní vypadal, že své okolí vůbec nevnímá. Garion povzdychl a jeho oči opět začaly zkoumat cestu před nimi. Jeli nocí a mráz je štípal do tváří. Nad hlavami jim svítil bledý měsíc a zářící hvězdy vypadaly jako sněhové vločky.

Najednou to v Garionově mysli začalo hučet — zvukem, který měl podivnou ozvěnu — a štít síly obklopující tetu Pol zasvítil ošklivým oranžovým plamenem, ihned napnul svou mysl a gesty si pomohl jedním slovem. Netušil, jaké slovo použil, ale zdálo se, že účinkuje. Jako kůň, který vjel do ptačího hejna, jeho vůle rozrušila soustředěný

útok na tetu Pol a Dejruka. V útoku bylo obsaženo více než jen jedna mysl — cítil to — ale zdálo se, že v tom není rozdíl. Zachytil chvilkový zákmit zklamání i strachu, když se spojené vůle útočníků rozpadly a prchly.

„ To nebylo špatné, " zhodnotil hlas v jeho mysli, „Možna *trochu neohrabané, ale vůbec ne špatné. "*

„To bylo poprvé, co jsem něco takového dělal, " odpověděl Garion. *„Až to budu dělat častěji, bude to lepší. "*

„Nebuď příliš sebevědomý," doporučil mu hlas suše a byl pryč.

Stával se stále silnějším. O tom nebylo pochyb. Lehkost, s jakou rozptýlil spojené vůle skupiny Grolimů, kterou teta Pol nazvala Hierarchové, ho překvapila. Pomalu začal rozumět tomu, co teta Pol a Belgarat mysleli slovem „talent". Zdálo se, že existuje nějaký druh kapacity — mez, za kterou většina čarodějů nemůže jít. Garion si s jistým překvapením uvědomil, že již teď je silnější než muži, kteří se věnovali tomuto umění celá staletí. A to teprve začal odkrývat hloubku svého talentu. Myšlenka na to, čeho by mohl být.

Cítil se nějak více v bezpečí. Narovnal se v sedle a jel teď o dost sebevědoměji. Vůdcovství nakonec nebylo tak špatné. Vyžadovalo sice nějaké nové návyky, ale když člověk ví, co má dělat, není to tak těžké.

Další útok přišel v době, kdy východ za jejich zády začal blednout. Teta Pol, její kůň a chlapec, ti všichni jako by se rozplynuli v temnotě, která je obklíčila. Garion se dal okamžitě do protiútoku a přidal k tomu ještě malé pohrdavé zavíření — dráždivý políček myslím vedoucím útok. Pocítil vlnu sebeuspokojení z překvapení a bolesti, které myslím způsobil, když uhýbaly před jeho rychlým protiúderem. Zahlédl, jen na chvilku, devět velmi starých mužů v černých hávech, jak sedí v nějaké místnosti kolem stolu. Jedna zeď měla širokou trhlinu a část stropu se zřítila v důsledku zemětřesení, jež postihlo Rak Kthol. Osm ze zlých starých mužů se tvářilo překvapeně a vystrašeně. Devátý omdlel. Temnota obklopující tetu Pol zmizela.

„Co to dělají?' zeptal se ho Silk.

„Snaží se prorazit tetin štít," odvětil Garion. „Dal jsem jim teď něco, o čem mohou přemýšlet," dodal a cítil se pro to poněkud samolibě.

Silk na něj pohlédl a oči se mu zúžily. „Nepřeháněj to, Garione," poradil.

„Někdo musel něco udělat," protestoval Garion.

„To je způsob, který obvykle vychází. Chci ti jen doporučit, abys neztrácel soudnost."

Po východní obloze se rozlévalo ranní světlo a na západním konci pustiny se objevila rozbitá hradba hor. Byla teď jasně viditelná. „Jak bys řekl, že je to daleko?" zeptal se Garion Durnika.

Kovář pohlédl na hory před nimi. „Nejméně dvě nebo tři leguy," soudil. „Vzdálenosti jsou v tomhle světle zkreslené."

„Nuže?" zeptal se Barak. „Ukryjeme se po zbytek dne tady, nebo se rychle rozjedeme k nim?"

Garion o tom přemýšlel. „Budeme předtím, než dorazíme k horám, měnit směr?" obrátil se na Mandorallena.

„Zdá se mi lepší zatím v našem současném směřování po nějakou dobu pokračovati," odpověděl rytíř zamyšleně. „Přirozená hranice, jakou ta, jež před námi leží, jest, láká ku sledováni nejvíce."

„To je pravda," souhlasil Silk.

Garion se podrbal na tváři a zjistil, že mu na ní opět raší vousy. „Možná bychom tedy měli zastavit už zde," navrhl. „Mohli bychom vyjet až po západu slunce, nějak se dostat do hor a pak si odpočinout. Ráno, až vyjde slunce, budeme mít dostatek světla na zahlédnutí a smazání každé stopy, kterou zanecháme."

„To zní rozumně," přikývl Barak.

„Takže to tak provedeme," rozhodl Garion.

Vyhledali další hřeben a další strž, kterou znovu zakryli svými plachtami. Ačkoli byl unaven, nebyl Garion ochoten jít spát. Nejen že na něj těžce doléhala vůdcovská role, ale měl také strach z mož-nosti útoku Hierarchů v době jeho spánku. Zatímco ostatní rozba-lovali své pokrývky, on se bezcílně potuloval kolem. Zdráhal se již pohlédnout na tetu Pol, která seděla zády opřená o veliký kus skály se spícím Dejrukem v náručí. Vypadala stejně vzdálená jako měsíc za svým blyštivým štítem. Ganon povzdychl a sešel k ústí strže, kde se Durnik zaobíral koňmi. Uvědomil si, že jejich životy závisí na jejich dobrém stavu, a to mu připravilo další starost.

„Jak jsou na tom?" zeptal se Dumika, když byl blíž,

„Vydrží toho opravdu mnoho," odvětil Durnik, „Ale mají už za sebou dlouhou cestu a na některých to začíná být znát."

„Dá se pro ně něco udělat?"

„Snad týdenní odpočinek na dobré pastvině," odvětil Durnik s kyselým úsměvem.

Garion se zasmál. „Myslím, že bychom všichni vzali zavděk odpočinkem na dobré pastvině."

„Opravdu jsi vyrostl, Garione," řekl Durnik, když zvedal zadní kopyto dalšího koně, aby zjistil, zda nemá žádné rány nebo podlitiny.

Garion se podíval na svou ruku a zjistil, že mu zápěstí vykukuje asi jeden dva palce z rukávu. „Většina mého oblečení je stále v dobrém stavu - až moc," odpověděl.

„Tak jsem to nemyslel." Durnik zaváhal. „Jaké to je, Garione? Být schopen dělat takové věcí?'

„Děsí mě to, Durniku," připustil Garion tiše. „Nechtěl jsem nic takového, ale neměl jsem na vybranou."

„Nesmíš se tím nechat vystrašit, víš," řekl Durnik, opatrně pokládaje na zem koňské kopyto. Jestli je to tvou součástí, je to stejné jako být vysoký a světlovlasý."

„Není to úplně stejné, Durniku. Výška a světlé vlasy nikomu neublíží. Tohle může."

Dumik pohlédl na dlouhé stíny hřebene, jak se ve světle vycházejícího slunce rozlézají kolem. „Musíš se jen naučit s tím opatrně zacházet. To je všechno. Když jsem byl asi tak starý jako ty, zjistil jsem, že jsem mnohem silnější než jiný mladý muž z naší vesnice — zřejmě dík práci v kovárně. Nechtěl jsem nikomu ublížit, a tak jsem se svými přáteli odmítl zápasit. Jeden z nich si proto myslel, že jsem zbabělec a asi půl roku mě popichoval. Až jsem nakonec ztratil trpělivost"

„Popral jsi se s ním?'

Durnik přikývl. „Nemělo to moc společného s opravdovou rvačkou. Když bylo po všem, poznal, že skutečně nejsem zbabělec. Dokonce jsme se znovu stali přáteli — potom, co se mu zahojily všechny kosti a přivyknul na chybějící zuby."

Garion se na něj zašklebil a Durnik mu vrátil poněkud smutný úsměv. „Samozřejmě jsem se sám za sebe potom styděl."

Garionovi byl velmi blízký tento prostý a čestný muž. Durnik byl jeho nejstarší přítel — někdo, na koho se mohl spolehnout.

„Co se ti snažím říct, Garione," pokračoval Durnik vážně,, je to, že nemůžeš procházet životem se strachem ze sebe sama. Pokud to uděláš, dříve či později se objeví někdo, kdo nepochopí, a ty budeš muset učinit něco na důkaz toho, že to není on, koho se bojíš. Dojde-li to tak daleko, je to pak pro tebe obvykle mnohem horší—a pro něj nakonec taky."

„Takhle to bylo s Ašarakem?"

Durnik přikývl. „Vždycky je nejlepší být tím, čím jsi. Není správné tvářit se, že jsi něco víc, ale zároveň není dobré tvářit se, že jsi něco míň. Rozumíš, co se ti snažím vysvětlit?"

„Zdá se, že celý problém vězí v pochopeni toho, čím opravdu jsi," řekl Garion.

Durnik se opět usmál. „To je věc, která většinu z nás obvykle velmi trápí," souhlasil. Najednou se mu z tváře úsměv vytratil a vydechl. Poté se se svíjením sesul k zemi a držel se za břicho.

„Durniku!" vykřikl Garion, „co je s tebou!"

Ale Durnik nemohl odpovědět. Obličej měl popelový a zkroucený bolestí.

Garion cítil podivný cizí tlak a náhle pochopil. Když byli neúspěšní ve svých pokusech zabít Dejruka, rozhodli se Hierarchové vést své útoky proti ostatním v naději, že tak donutí tetu Pol rozbít svůj štít. Vzkypěl v něm strašlivý hněv a jako by mu začala vřít krev v žilách. Jeho ústa vydala zuřivý křik.

„ *Tiše.*" ozval se opět hlas.

„Co mám dělat?"

„Jdi rychle na sluneční světlo. "

Garion tomu nerozuměl, ale vyběhl kolem koní na bledé ranní slunce.

„Polož se do svého stínu."

Shlédl k zemi na stín před ním a poslechl hlas. Ani nevěděl, jak to udělal, ale pronikl svou vůlí a vědomím do stínu.

„Nyní sleduj stopy jejich myšlenek až k nim. Rychle. "

Garion cítil, že letí. Uzavřen do svého stínu se dotkl stále se svíjejícího Durnika a jako čenichající pes našel směr spojených myslí,

které napadly jeho přítele. Pak proletěl vzduchem nad pustinou k zříceninì Rak Ktholu. Neměl, zdálo se, žádnou hmotnost a vše, na co se podíval, mělo zvláštní purpurový nádech.

Cítil, jak je ohromný, když vstoupil do místnosti s prasklou zdí, kde sedělo kolem stolu devět černě oděných starců, pokoušejících se spojenou mocí svých myslí zabít Durnika. Oči měli upřené na obrovský rubín velikosti lidské hlavy, jenž ležel zářící uprostřed stolu. Šikmé paprsky ranního slunce pokřivily a rozšířily Garionův stín a ten vyplnil jeden roh místnosti. Byla mírně nahnutá, a tak se mohl vejít pod strop. „Dost!" zakřičel na zlé starce. „Nechte Durnika být!"

Stáhli se od toho náhlého zjevení stranou, a on tak mohl cítit, jak mysl, kterou směřovali skrze kámen k Durnikovi, klopýtá a začíná se rozpadat. Učinil výhružný krok vpřed a spatřil, jak se před vidinou, v purpurovém světle ještě zpola zastřenou, krčí.

Jeden ze starců - velmi hubený, s dlouhým špinavým vousem a úplně holou hlavou - vypadal, že se již probral z chvilkového děsu. „Stůjte pevně!" obořil se na ostatní. „Držte mysl na Sendařanovi!"

„Nechte ho být!" zahřměl Garion.

„To říká kdo?" promluvil výhružně vyzáblý stařec.

„Já."

„A ty jsi kdo?"

„Jsem Belgarion. Nechte mého přítele být."

Stařec se zasmál stejně mrazivým způsobem, jakým se smál Ktačik. „Chceš říct, že jseš jen Belgarionův stín," opravil ho. „Známe tenhle trik se stínem. Můžeš mluvit, můžeš vyhrožovat a zastrašovat, ale to je vše. Jseš jen bezmocný přízrak, Belgarione."

„Nechte nás být!"

„A co uděláš, když nenecháme?" Ve starcově tváři se přehrávalo pohrdavé veselí.

„Má. *Pravdu?*" tázal se Garion hlasu ve své mysli.

„Snad — snad ne, " odpověděl hlas. *„ Pár mužů bylo schopno jít za jinak pevné hranice. Nezjistíš to, pokud to nezkusíš. "*

Navzdory velikému hněvu nechtěl Garion nikoho z nich zabít. „Mrzni!" řekl, soustředil se na myšlenku chladu a napínal svou vůli. Vypadalo to divně — nějak řídce. Jako by za tím nebyla žádná hmota a hřmění bylo falešné a slabě znějící.

Holohlavý stařec se ušklíbl a pohrdavě zakýval svým vousem.

Garion zatnul své nehmotné zuby a zoufale se soustředil. „Hoř!" pravil poté. To už konečně řídil svou vůli. Objevilo se malé plápolání a pak náhle zablesklo. Síla Garionovy mysli si prorazila cestu, ne však k holohlavému muži samotnému, ale spíše k jeho vousům.

Hierarcha vyskočil a s chraptivým výkřikem se svalil k zemi. Zoufale se snažil utlouci plameny ve svém vousu.

Spojená mysl Hierarchů se rozpadla, když zbylí v poděšeném údivu vyskočili na nohy. Garion urputně soustředil svou vůli a začal se kolem sebe ohánět svýma ohromnýma rukama. Vláčel jimi po drsné kamenné podlaze a tloukl jimi o zdi. Kvíleli děsem, uhýbali tím a oním směrem a snažili se uniknout. Ale on se jich po řadě zmocňoval a jednoho po druhém svíral, aby vykonal svůj trest. Postupně je pak všechny po hlavě zasunul do trhliny ve zdi, až jim vykukovaly jen kopající nohy.

Poté, jakmile byl hotov, se obrátil k holohlavému Hierarchovi, jenž právě hasil poslední z plamenů ve svém vousu. „To není možné, to není možné," protestoval Hierarcha ohromeně. „Jak jsi to udělal?"

„Říkal jsem ti - jsem Belgarion. Mohu činit věci, jaké bys nebyl schopen si ani představit."

„Klenot, " řekl hlas. *„Používají ten klenot ke směřování svých útoků. Znič ho."*

„Jak?"

„ To není tak moc těžké. Podívej se. "

Garion zjistil, že skutečné může pohlédnout do nitra dosud na stole se blýskajícího rubínu. Viděl přesné, silné linky jeho krystalické struktury, a pak pochopil. Obrátil k němu svou vůli a vpustil do něj všechnu svoji zlost. Kámen zazářil a celý se chvěl, jak se v něm rozpínala síla Garionovy mysli. Pak se s hlasitým výbuchem rozlétl na kousky.

„Ne!" zaúpěl Hierarcha. „Ty pitomče! Ten kámen v sobě neměl žádný prostor."

„Poslouchej mě, starý muži," řekl Garion děsivým hlasem, „necháš nás na pokoji. Nebudeš nás pronásledovat, ani se už více pokoušet někomu z nás ublížit." Natáhl svou stínovou ruku a zajel s ní

přímo do starcovy hrudi. Cítil, že mu srdce tluče jako vyděšenému ptákovi. Hierarchovi se při příšernému pohledu na ruku zabořenou do jeho prsou zastavil dech a jeho plícemi teď probíhalo neklidné chvění. Garion pomalu rozevřel prsty své dlaně. „Rozumíš mi?" otázal se.

Hierarcha zaskučel a pokoušel se ruku chytit, ale jeho prsty nemohly nic nahmatat

„Rozumíš mi?" opakoval Garion a náhle zaťal pěst.

Hierarcha vykřikl.

„Necháš nás být?'

„Prosím, Belgarione! Už dost! Umírám!"

„Necháš nás být?' znovu se tázal Garion.

„Ano, ano — cokoli chceš, jen prosím tě přestaň! Žádám tě! Udělám cokoli. Prosím!"

Garion pěst povolil a vyndal ji z Hierarchovy dmoucí se hrudi. Pozvedl ji jako pařát k starcově obličeji. „Vniknu-li do tebe příště, vytrhnu ti srdce."

Hierarcha ustoupil o krok zpět a oči měl plné hrůzy z té strašné ruky. „Slibuji," zajíkal se. „Slibuji."

„Tvůj život závisí jen na tom," řekl Garion. Pak se otočil a přelétl krajinou zpět ke svým přátelům. Opravdu během okamžiku stál u ústí strže a shlížel na zem, kde se před ním opět tvaroval vlastní stín. Purpurový opar byl pryč a, což bylo dost zvláštní, vůbec se necítil unaveně.

Durnik s chroptěním lapal po dechu a těžce se sbíral ze země.

Garion se rychle obrátil a rozběhl se k svému příteli. „Jsi v pořádku?" zeptal se a chytl kováře za ruku.

„Bylo to, jako by ve mně kroužil nůž," odpověděl Dumik třesoucím se hlasem. „Co to bylo?"

„Grolimští Hierarchové se tě pokoušeli zabít," řekl mu Garion. Durnik se rozhlédl kolem sebe s očima plnýma děsu.

„Nemusíš se bát, Durniku. Už to neudělají." Garion mu konečně pomohl na nohy a společně se vrátili do strže.

Když se blížili, teta Pol na něj upřeně a pronikavě hleděla. „Vyrostl jsi velmi rychle," řekla mu.

„Musel jsem něco udělat," odpověděl. „Co se stalo s tvým štítem?"

„Nemyslím, že je ho nadále třeba."

„To nebylo špatné," řekl Belgarat. Starý muž se posadil. Vypadal unaveně a sešle, ale jeho oči hleděly velmi čile. „Něco bylo sice poněkud neobvyklé, ale v celku to vůbec nebylo špatné. Jen ta věc s rukou snad byla trochu přehnaná."

„Chtěl jsem si být jistý, že rozumí tomu, co jsem se mu snažil říci." Garion cítil obrovskou radost, že se dědečkovi vrátilo vědomí.

„Myslím, že jsi ho přesvědčil," řekl Belgarat suše. „Je tu někde něco k jídlu?" zeptal se tety Pol.

„Už je ti dobře, dědečku?" zajímal se Garion.

„Kromě toho, že jsem slabý jako právě narozené kuře a hladový jako vlčice s devíti štěňaty, jsem v pořádku," odpověděl Belgarat „Opravdu bych si dal něco k jídlu, Polgaro."

„Uvidím, co najdu, otče," řekla a odešla k vakům.

„Když tě to nebude obtěžovat, můžeš to i uvařit," dodal.

Malý chlapec zvědavě hleděl na Gariona. Jeho velké modré oči byly vážné a trochu rozpačité. Najednou se však začal smát a s úsměvem pohlédl Garionovi přímo do tváře. „Belgarion," řekl.

Kapitola čtvrtá

„ŽÁDNÁ LÍTOST?" ZEPTAL SE GARIONA SILK ještě téhož večera.

Vyjeli právě pod oblohou plnou hvězd přímo k ostře se před nimi rýsujícím štítům.

„Lítost nad čím?"

„Žes ztratil velení." Silk jej zvědavě pozoroval už od chvíle, kdy zapadající slunce ohlašovalo pokračování jejich putování.

„Ne," odpověděl Garion. Nebylo mu dost dobře jasné, co tím ten chlapík sledoval. „Proč bych měl cítit nějakou lítost?"

„Pro člověka je velmi důležité poznávat sám sebe, Garione," řekl mu Silk vážně. „Moc může být pro některé lidi velmi sladká a nikdy nevíš, jak se s tím kdo vyrovná, pokud mu nedáš šanci to zkusit."

„Nevím, proč sis s tím dělal starosti. Nezdá se mi pravděpodobné, že bych měl nějak zvlášť často rozhodovat o našich záležitostech."

„Nikdy nevíš, Garione. To nikdy nevíš."

Vyjeli přes neúrodnou černou písčinu pustiny k horám tyčícím se na obzoru. Za zády jim zářil měsíc. Jeho světlo bylo bílé a chladné. Do půlnoci scházelo něco kolem hodiny, když konečně vstoupili na kamennou zem a kopyta koní po dlouhé cestě písečnou pouští konečně hlasitě zaklapala. Jakmile vystoupili na první hřeben, zastavili, aby se ohlédli za sebe. Tmavá rozloha pustiny byla posetá hlídkovými murgskými ohni a daleko *za* sebou spatřili pochodně pohybující se po jejich stopě.

„Už jsem si kvůli tomu začal dělat starosti," řekl Silk Belgaratovi, „ale vypadá to, že nakonec naši stopu našli."

„Doufejme, že ji znovu neztratí," odpověděl stařec.

„To skutečně není moc pravděpodobné. Udělal jsem ji dost zřetelnou."

„Murgové dovedou být někdy pěkně nevyzpytatelní." Belgarat se zdál být takřka úplně uzdraven, ale Garion cítil velkou únavu, jež ležela na jeho bedrech, a byl rád, že se nerozhodli jet celou noc.

Hory, do nichž vjeli, byly stejně vyprahlé a skalnaté jako ty na severu. Rýsovaly se zde vysoké skalní stěny a na zemi prosvítaly skvrny vápence. Mezi skalami neustále skučel prudký mrazivý vítr, který škubal hrubě tkanými murgskými plášti, jimiž se maskovali. Postupovali tak dlouho, dokud skutečně nebyli v samotných horách. Pak, několik hodin před úsvitem, se zastavili, aby si odpočinuli a počkali na východ slunce.

Když se na východě objevilo první slabé světlo, Silk vyrazil a prozkoumal na severozápadě skalnatý průsmyk mezi dvěma strmými štíty. Jakmile se vrátil, znovu nasedli a odcválali.

„Myslím, že teď už se toho můžeme zbavit," řekl Belgarat a svlékl svůj murgský plášť.

„Vezmu je," navrhl právě zastavující Silk, „Průsmyk je přesně tímhle směrem," ukazoval. „Dorazím za vámi během pár hodin."

„Kam teď jedeš ty?“ zeptal se Barak.

„Pojedu pár mil jinudy, abych vytvořil falešnou stopu," odvětil Silk, „Pak pojedu stejnou cestou za vámi a zjistím, zda jste nějakou nezanechali vy. Nebude to dlouho trvat."

„Nechceš někoho k sobě?" nabídl se Barak.

Silk zavrtěl hlavou. „Sám budu rychlejší."

„Buď opatrný."

Silk se zašklebil. „Já jsem vždycky opatrný." Vzal od nich murgské šaty a rozjel se na západ.

Onen průsmyk se ukázal být korytem potoka vyschlého před tisící lety. Voda si prorazila cestu skálou a odhalovala vrstvu za vrstvou červený, hnědý a žlutý kámen ležící v pruzích, jeden překrývaje druhý. V tom skalním korytu byl zvuk kopyt jejich koní velmi hlasitý. Neustále tudy proudil vítr.

Taiba nasměrovala svého koně vedle Garionova. Třásla se a kabátec, který jí dal, měla těsně přitažený kolem ramen. „Je vždycky takhle chladno?" zeptala se a velké fialové oči měla rozšířené.

„V zimě," odpověděl. „Dovedu si ale představit, jaké tu musí být horko v létě."

„Kobky pro otroky byly stále stejné," řekla mu. „Nikdy jsme nevěděli, jaké je roční období."

Klikatící se říční dno náhle zprudka zahnulo doprava a oni tak vjeli přímo na světlo právě vyšlého slunce. Taiba zasténala.

„Co se děje?" rychle se jí zeptal Garion.

„Světlo," vykřikla a zakrývala si rukama tvář. „Pálí mě do očí."

Relg, který jel přímo před nimi, si také zakrýval zrak. Ohlédl se přes rameno na Maragčanku. „Tady máš," řekl. Vzal jednu ze svých roušek, které si obvykle dával přes oči v přímém slunečním světle, a podal ji Taibě. „Měj tím zakrytý obličej, dokud nebudeme opět ve stínu." Jeho hlas byl nezvykle mírný.

„Děkuji," řekla Taiba, uvazujíc si sukno přes oči. „Nevěděla jsem, že je slunce takhle jasné."

„Používej to," řekl jí Relg. „Chce to nějaký čas. Zkus si tím během prvních pár dnů chránit oči." Vypadalo to, že se chce obrátit a jet dál, pak na ni však se zájmem pohlédl. „Nikdy předtím jsi neviděla slunce?" zeptal se.

„Ne," odpověděla. „Ostatní otroci mi o něm ale vyprávěli. Murgové nepoužívají ženy na práci, takže jsem se nikdy z kobky nedostala. Tam byla vždycky tma."

„To muselo být strašné," otřásl se Garion.

Pokrčila rameny. „Tma nebyla tak zlá. Zato světla jsme se báli. Světlo totiž znamenalo, že Murgové přicházejí s pochodněmi, aby někoho z nás odvedli do chrámu a obětovali ho."

Směr, který sledovali, opět zahnul, a oni tak vyjeli z jasné sluneční záře. „Děkuji," řekla Taiba Relgovi, sundávajíc si roušku a podávajíc mu ji zpět.

„Nech si ji," řekl on na to. „Zřejmě ji budeš znovu potřebovat." Jeho hlas byl neobvykle klidný a v očích se mu zračila podivná něha. Když však na ni pohlédl, výraz štvaného zvířete se mu do tváře vrátil.

Již od chvíle, kdy opustili Rak Kthol, tyto dva Garion skrytě pozoroval. Věděl, že Relg, navzdory všemu úsilí, z Maragčanky, již byl donucen zachránit před pohřbením zaživa, nemůže spustit oči. Ačkoli Relg dosud neustále a hlasitě vykládal o hříchu, jeho slova již neměla váhu naprostého přesvědčení. Ovšem, i nadále se zdála být přeci jen něčím víc, než jen ze setrvačnosti opakovanými řadami formulí. Příležitostně však Garion pozoroval, že tyto formule ztrácely na síle, když se Taibiny fialové oči obrátily a pohlédly do Ulgovy tváře. Co se jí týče, byla samozřejmě zmatená. Relgovo odvržení její prosté vděčnosti ji ponížilo. Hněv, kterým vzplála, pak byl bezprostřední a prudký. Jeho neustálé pozorovaní ji nicméně přesvědčovalo o něčem zcela jiném, než činila slova plynoucí mu ze rtů. Jeho oči jí říkaly jednu věc a ústa druhou. Byla jím zmatena, protože nevěděla, zda má dát na jeho pohledy či slova.

„Takže ty jsi prožila celý život ve tmě?“ zeptal se jí Relg zvědavě.

„Většinu," odpověděla. ,,Jedinkrát jsem viděla matčin obličej — toho dne, kdy přišli Murgové a odvedli ji do chrámu. Potom jsem byla sama. Být sám je to nejhorší. Můžeš snáze snést tmu, nejseš-li sám."

„Jak jsi byla stará, když odvedli tvou matku?"

„To opravdu nevím. Ale musela jsem už být takřka dospělá, protože nedlouho poté mě Murgové strčili k otrokovi, který jim sloužil. V celách bylo mnoho otroků, kteří udělali všechno, co jim Murgové poručili. Ti potom dostávali zvláštní jídlo — nebo ženy, Poprvé jsem křičela, ale časem jsem se naučila s tím žít. Alespoň jsem nebyla sama"

Relgovi ztvrdla tvář a Taiba si toho všimla. „Co jsem měla dělat?" zeptala se. „Když jsi otrok, nepatří ti tvé tělo. Mohou tě prodat nebo dát, komu se jim zachce. A ty s tím nemůžeš nic dělat."

„Musí být nějaká možnost."

„A jaká? Neměla jsem žádnou zbraň, se kterou bych se bránila — nebo se zabila — a uškrtit se nemůžeš." Pohlédla na Gariona. „Věděl jsi to? Někteří otroci to zkoušeli, ale všechno, čeho dosáhneš, je bezvědomí, než začneš znovu dýchat. Není to zajímavé?"

„Zkoušela ses bránit?" Z nějakého důvodu to bylo pro Relga

strašně důležité.

„Jaký by to mělo smysl? Otrok, který mě dostal, byl mnohem silnější než já. Jen by mě bil, dokud bych neudělala, co chtěl."

„Měla ses bránit," prohlásil Relg zatvrzele. „Trocha bolesti je lepší než hřích a vzdát se znamená hřešit."

„Opravdu? Když tě někdo nutí něco udělat a není žádná možnost, jak se tomu vyhnout, je to hřích?"

Relg už už hodlal odpovědět, ale její očí, hledící přímo do jeho tváře, jako by mu zastavily jazyk. Zakoktal, neschopen vydržet ten pohled. Prudce obrátil svého koně a rozjel se zpět k zvířatům vezoucím náklad.

„Proč tak moc bojuje sám se sebou?" zeptala se Taiba.

„Je zcela oddán svému bohu," vysvětloval Garion. „Bojí se všeho, co by nějak mohlo narušit to, co cítí a co obětuje bohu UL."

„Je tenhle UL opravdu tak žárlivý?"

„Ne, nemyslím, ale Relg ano."

Taiba smyslně ohrnula rty a ohlédla se přes rameno po vzdalujícím se zélotovi. „Víš," řekla, „myslím, že se mě opravdu bojí." Pak se zasmála tím svým zlomyslným smíchem a zvedla ruce, aby si prsty prohrábla vlasy. „Nikdo se mě nikdy předtím nebál — nikdy. Myslím, že bude lepší, když se mi to bude líbit. Omluvíš mě?" Obrátila svého koně a bez čekání na odpověď ihned vyrazila zpět směrem, kterým odjel Relg.

Garion o tom cestou úzkým klikatícím se korytem přemýšlel. Uvědomil si, že v Taibě dřímá síla, o jaké nikdo z nich neměl ani ponětí. Nakonec si řekl, že Relga rozhodně nečekají lehké časy.

Rozjel se kupředu, aby si o tom promluvil s tetou Pol, která jela na koni s Dejrukem.

„To opravdu není tvoje věc, Garione," řekla mu. „Relg a Taiba mohou své problémy vyřešit i bez tvojí pomoci."

„Jen mě to zajímalo. To je vše. Relg trhá sám sebe na kusy a Taiba je jím celá popletená. Co se mezi nimi doopravdy děje, teto Pol?"

„Něco zcela nevyhnutelného," odvětila.

„To můžeš říct skoro o všem, co se stane, teto Pol." Byla to téměř výtka.. „Můžeš dokonce říci, že hádky mezi Se'Nedrou a mnou

byly také nevyhnutelné. Nebo ne?"

Vypadala mírně pobaveně. „To není úplně to samé, Garione," odpověděla, „ale určitá nevyhnutelnost je i v tom."

„To je směšné," ušklíbl se.

„Opravdu? Pak, proč si myslíš, že se oba nemůžete pořád shodnout, a proč tolik rozčilujete jeden druhého?"

Na to neznal odpověď, ale tato myšlenka ho trápila. V tu samou dobu se, zmínkou jejího jména, Se'Nedra opět vrátila do jeho myšlenek a on tak zjistil, že mu opravdu schází. Chvíli jel vedle tety Pol v tichosti a bylo mu smutno. Nakonec si povzdychl.

„Proč to vzdychání?"

„Už je to pryč, že?"

„Co je pryč?"

„Celá ta věc. Mám na mysli to, že jsme opět získali Orb. Kvůli tomu to všechno bylo, ne?"

„Je toho více, Garione — mnohem více — a pak, ještě nejsme venku z Kthol Murgosu."

„Moc se tím ale netrápíš, že?" Pak však, jako by její odpověď odkryla v jeho mysli skryté pochyby, na ni pohlédl očima plnýma obav. „Co by se stalo, kdyby ne?" vyhrkl. „Tedy, kdybychom ho nezískali. Co by se stalo se Západem, kdybychom nevrátili Orb do Rivy?'

„To by bylo velmi nepříjemné."

„Byla by válka, že? A Angarakové by vyhráli. Všude by byli Grolimové se svými noži a oltáři." Jen při myšlence na Grolimy pochodující vraty Faldorova statku jej úplně zamrazilo.

„Neznepokojuj se zbytečně, Garione. Budeme se zabývat v jednom okamžiku jedním problémem, ano?"

„Ale, co kdyby—"

„Garione," řekla s bolestným pohledem, „nespřádej různá 'co kdyby', prosím. Jediné, čeho tím dosáhneš, bude to, že každého usoužíš k smrti."

„Ty říkáš 'co kdyby' dědečkovi pořád," namítl.

„To je něco jiného," uzavřela.

Během příštích několika dnů projeli množstvím průsmyků a po celou dobu je sužoval strašlivě prudký a mrazivý vítr. Silk se často

vracel, aby zjistil nějaké známky pronásledování, ale zdálo se, že na jejich uskok Murgové nepřišli. Konečně, kolem poledne jednoho chladného, podmračeného dne, když vítr zvedl na obzoru oblaka prachu, dorazili k širokému, vyprahlému údolí, přes které vedla cesta na jih. Ukryli se pod nějakým nízkým kopcem a Silk se vydal na krátkou obhlídku.

„Toť tvá zásluha, že Taur Urgas připojil se k pátrání po nás?“ zeptal se Mandorallen, opět v brnění, Belgarata.

„To se dá těžko říct s jistotou," odpověděl starý čaroděj. „Je to velice nevyzpytatelný muž."

„Směrem na východ je na vozové cestě murgská hlídka," hlásil Silk po návratu. „Bude trvat tak půl hodiny, než zmizí z dohledu,"

Belgarat přikývl.

„Myslíš, že budeme v bezpečí, až se dostaneme do Mišrak ak Thullu?" zeptal se Durnik.

„Nemůžeme s tím počítat," odpověděl Belgarat. „Gethel, král Thullů, se Taur Urgase bojí, takže myslím, že neztropí žádný hluk kvůli překročení hranic, když se Taur Urgas rozhodne nás pronásledovat."

Čekali, až Murgové přejedou nízký hřeben k východu, a pak znovu vyjeli.

Příští dva dny jeli neustále na severozápad. Když se dostali do země Thullů, byla krajina již méně kamenitá a za sebou viděli oblaka prachu, jež prozrazovala za nimi pospíchající murgskou jízdu. Bylo pozdní odpoledne kalného dne, když konečně dosáhli vrcholu východního hřbetu.

Barak se ohlédl přes rameno na oblaka zvířeného prachu za nimi. Pak navedl svého koně po bok Belgaratova. „Jak náročná je stezka vedoucí dolů do Údolí?" zeptal se.

„Není to zrovna nejlehčí cesta na světě."

„Tamti Murgové nejsou za námi ani den cesty, Belgarate. Budeme-li si muset nějak prorážet cestu dolů, budou nad námi dřív, než s tím budeme hotovi."

Belgarat sevřel rty a zkoukl prašný mrak na východním obzoru. „Asi máš pravdu," řekl. „Zřejmě bychom to měli raději promyslet." Zvedl paži, aby tak dal znamení k zastavení. „Je čas učinit pár roz-

hodnutí," pronesl k ostatním. „Murgové jsou trochu blíž, než jsme je chtěli mít. Sestup do Údolí trvá tak dva až tři dny a jsou tam místa, na kterých by člověk opravdu nechtěl být přepaden."

„Vždycky můžeme jít tou strží, kterou jsme vystoupili při cestě nahoru," navrhl Silk. „Tamtudy to trvá nejdéle půl dne."

„Ale pán Hettar a algarské rody krále Čo-Haga budou nás v Údolí očekávati," odporoval Mandorallen. „Půjdeme-liž tudy, nepřivedeme tak Murgy do země nikým nechráněné?"

„Máme jinou možnost?" zeptal se ho Silk

„Mohli bychom po cestě rozdělávat ohně," navrhl Barak. „Hettar bude vědět, co znamenají."

„Zrovna tak Murgové," řekl Silk. Jeli by celou noc a měli bychom je za zády po celou dobu sestupu."

Belgarat se mrzutě poškrábal ve svém krátkém bílém vousu. „Myslím, že musíme opustit původní plán," rozhodl. „Musíme využít té nejkratší cesty dolů, a to, obávám se, znamená strž. Až se dostaneme dolů, budeme zcela sami, ale to se nedá nic dělat"

„Král Čo—Hag bude mít určitě při úpatí skaliska rozestavené hlídky," řekl Durnik, ale tvář měl ustaranou.

„V to můžeme jenom doufat," odvětil Barak,

„Dobrá," řekl odhodlaně Belgarat, „použijeme strž. Moc se mi to sice také nezamlouvá, ale zdá se, že naše možnosti jsou značně zúžené. Pojedeme."

Když dorazili k mělké strouze na vrcholu strmého srázu, spadajícího k planině dole, bylo pozdě odpoledne, Belgarat pohlédl dolů do příkré trhliny a zavrtěl hlavou. „Ve tmě ne," rozhodl. „Vidíš nějaké známky toho, že by dole byli Algarové?“ zeptal se Baraka, který shlížel na planinu.

„Obávám se, že ne," odpověděl rudovousý muž. „Nechceš rozdělat oheň, abychom je upozornili?"

„Ne," odpověděl stařec. „Nebudeme prozrazovat naše záměry."

„Ale já malý oheň potřebovat budu," řekla mu teta Pol. „Všichni se potřebujeme najíst teplého jídla"

„Nevím, jestli to je nejmoudřejší, Polgaro," namítal Belgarat.

„Máme před sebou těžký den, otče," řekla pevně. „Durnik ví,

jak rozdělat malý ohýnek, který přitom zůstane skrytý."

„Dělej, jak myslíš, Pol," řekl starý muž odevzdaným hlasem.

,,Přirozeně, otče,"

Tu noc bylo velmi chladno. Udržovali svůj malý a opatrně ukrývaný oheň. Jakmile se na východní podmračené obloze objevily první známky svítáni, vstali a připravovali se k sestupu skalní strží do nížiny,

„Sbalím stany," nabídl se Durnik.

Jenom je strhni dolů," řekl mu Belgarat. Obrátil se a zamyšleně šťouchal nohou do jednoho z vaků. „Vezmeme jen to, co je naprosto nejnutnější," rozhodl. „Nebudeme mít vůbec čas se tímhle vším zabývat."

„Snad je tady nechcete nechat?" Durnik byl celý zkoprnělý.

„Jen by nám vadily v cestě a koně bez nich budou rychlejší."

„Ale — všechny naše věci!" nesouhlasil Durnik,

Také Silk vypadal poněkud sklíčeně. Rychle rozprostřel svou pokrývku a začal se probírat svými vaky. Jeho rychlé ruce vyndávaly nesčíselně mnoho malých, hodnotných věciček, které se vršily na hromadě uprostřed pokrývky.

„Kdes k tomu všemu přišel?" zeptal se Barak.

„Tady a tamhle," odvětil Silk vyhýbavě.

„Ukradl jsi je, co?"

„Některé z nich," připustil Silk. „Byli jsme dlouho na cestách, Baraku."

„Opravdu chceš tohle všechno táhnout strží dolů?" tázal se Barak a nevěřícně valil oči na Silkovy poklady.

Silk pohlédl na hromadu a v duchu ji vážil. Pak si s hlubokou lítostí povzdychl. „Ne," řekl, „asi ne." Postavil se a nohou prohrábl hromadu. „Je to všechno moc pěkné, že? No myslím, že teď to začne zase od začátku." Pak se zašklebil. „Stejně je na tom nejzábavnější právě to kradení." A vyrazil k vyschlému dnu bystřiny, jež se prudce svažovalo k základům skaliska.

Koně zbavení břemen mohli jít mnohem rychleji a oni tak snadno procházeli místy, které si Garion pamatoval z bolestného výstupu, který absolvovali před několika týdny. Kolem poledne již byli dále než v půli cesty.

Pak se však Polgara zastavila a pozvedla tvář. „Otče," řekla tiše, „našli vrchol strže."

„Kolik?"

„Je to předsunutá hlídka — ne více než dvacet."

Vysoko nad sebou slyšeli hlasitý úder kamene o kámen a za chvíli další. „Toho jsem se bál," řekl Belgarat chmurně.

„Co se děje?" zeptal se Garion.

„Valí na nás kameny." Stařec si rozčíleně povytáhl opasek. „Nuže, jděte dál nejrychleji, jak budete schopni."

„Jsi dost silný, otče?" zeptala se Polgara a znělo to velmi ustaraně. „Ještě nejsi zcela zdráv, jak víš."

„Nebude trvat dlouho a najdou nás," odpověděl stařec s kamenným výrazem ve tváři. „Jděte — všichni!" řekl tónem, jenž nepřipouštěl žádných námitek.

Od chvíle, kdy znovu začali slézat příkrou skálu, zůstával Garion stále více pozadu. Nakonec, kdvž Durnik převedl posledního nákladního koně přes hromadu rozbitého kamení a zmizel za ohybem, se zastavil a naslouchal. Pod sebou slyšel klapání a klouzáni kopyt po kamení, nad sebou pak třeskot a dopady velkých kamenů, valících se průrvou stále blíž k nim. Potom se ozvalo známé zahřmění. Kámen, o něco větší než lidská hlava, vyletěl s hvízdáním velkým obloukem ze strže, přeletěl nad jeho hlavou a neškodně dopadl mezi kamenné trosky na úpatí skaliska. Garion se opatrně začal drápat vzhůru. Často se zastavoval a poslouchal.

Když Garion uviděl Belgarata nad sebou, jak stojí zbrocený potem uprostřed trhliny, rychle uskočil za skalní výstupek, aby jej starý muž nemohl vidět. Právě v tom okamžiku se dolu začal valit další kámen, ještě větší než ten první. Odrážel se od stěn strže a odskakoval od jejího dna vysoko do vzduchu. Asi dvacet sáhů nad Belgaratem se vznesl pěkně vysoko. Starý muž popuzeně zašermoval rukama a skučel vynakládaným úsilím. Kámen udělal velký oblouk, opustil prostor trhliny a zmizel z dohledu.

Garion rychle přeběhl na druhou stranu strže a sešel o několik sáhů níže. Tam stál zády opřený o skalní stěnu a stále sledoval, zda je dobře skrytý před pohledem svého děda.

Jakmile se řítil dolů další kus skály, napnul Garion svou vůli.

Věděl, že si to musí dobře načasovat. Vykoukl zpoza rohu a upřeně sledoval starého muže. Když Belgarat pozvedl ruku, poslal svou vlastní vůli, aby se spojila s dědečkovou. Doufal, že tak zamaskuje svou pomoc.

Belgarat pozoroval kámen, jak ve vzduchu zavířil a přeletěl nad planinou pod nimi. Pak se otočil a přísně shlédl pod sebe. „Dobrá, Garione," řekl ostře, „vylez, ať tě vidím."

Garion si připadal dost hloupě, když vylezl přímo doprostřed dna vyschlé bystřiny a pohlédl dědečkovi do tváře.

„Proč nikdy neuděláš, co je ti řečeno?“ chtěl vědět stařec.

„Jen jsem myslel, že bych ti mohl pomoci."

„Žádal jsem snad o něčí pomoc? Vypadám snad jako nemohoucí mrzák?"

„Blíží se další kámen."

„Nepřeváděj řeč jinam! Myslím, že by ses měl starat o sebe, mladý muži."

„Dědečku!" řekl Garion naléhavě, zíraje na obrovský balvan valící se strží přímo na starcova záda. Soustředil svou vůli na ten kus skály a vymrštil jej ven.

Belgarat vzhlédl ke kameni, jenž se vznesl vysoko nad jejich hlavy. „Špatně, Garione," řekl káravě, „velmi špatně. Nemusíš jimi zasypat celou cestu do Prolgu. Přestaň se předvádět."

„Byl jsem rozčílený," omlouval se Garion. „Dal jsem do toho až příliš síly."

Starý muž zabručel. „Dobrá tedy," řekl poněkud nabroušeně, „když už jseš tady — ale věnuj se svým vlastním balvanům. Já své zvládnu. Vyvádíš mne z rovnováhy, když se mi do toho přimetáš s něčím takovýmhle."

„Potřebuji jen trochu cviku."

„Potřebuješ také nějaké lekce etikety," odvětil Belgarat a sešel na místo, kde stál Ganon. „Nepřiskakuj s pomocí tam, kde o ni nejseš žádán. To je velmi špatný zvyk, Garione."

„Blíží se další kámen," oznamoval Garion mírně. „Chceš ho, nebo si ho mám vzít já?"

„Nebuď tak lakomý, mladý muži," řekl Belgarat. Na to se otočil a vystřelil kámen ze strže ven.

Scházeli společně dolů, s občasnými zastaveními kvůli kamenům, jež na ně posílali Murgové. Garion zjistil, že čím déle to dělá, tím mu to jde lépe, ale Belgarat byl skrz na skrz propocený, když dosáhli dna. Garion se rozhodl, že dědečkovi opět trochu vypomůže, ale starý čaroděj na něj pohlédl tak rozezleně, že tu myšlenku, již v okamžiku, kdy soustředil svou vůli, raději zapudil.

„Říkala jsem si, kam jsi zmizel," řekla Garionovi teta Pol, když přelezli hromadu kamení, která zasypala ústí strže, aby se připojili k ostatním. Zblízka pohlédla na Belgarata, „Jsi v pořádku?" zeptala se.

„To víš, že jsem," odbyl ji. „Měl jsem tohoto pomocníka — samozřejmě nežádaného." Znovu se upřeně zahleděl na Gariona.

„Až budeme mít trochu času, musíme mu věnovat nějaké hodiny výcviku v tlumení hlučnosti," navrhla „Je hlasitý jako hromobití."

„To není všechno, v čem by potřeboval výcvik." Z nějakého důvodu se starý muž choval, jako by byl stále nesmíme uražený.

„Co teď?" zeptal se Barak. Nechceš rozdělat signální ohně a počkat tady na Hettara a Čo-Haga?"

„Tohle není nejvhodnější místo, Baraku," poznamenal Silk. „Polovina Murgodomu se každou chvíli začne valit strží dolů."

„Průsmyk není široký, princi Kheldare," řekl Mandorallen, „Můj pán Barak a já jej týden či více udržeti můžeme."

„Znovu přeháníš, Mandorallene," zpražil ho Barak.

„Kromě toho, jen by na vás valili kameny," řekl Silk. „A za chvíli nahoře odpálí kus skály, aby to tady zasypali. Asi bychom se měli dostat co nejdříve na planinu. Jen tak se tomu můžeme vyhnout."

Durnik zamyšleně hleděl k ústí strže. „V každém případě ale potřebujeme něco, co by je zpomalilo," uvažoval. „Myslím, že je nebudeme chtít mít přímo za zády."

„Je velmi těžké valit kameny do kopce," řekl Barak.

„Nemyslel jsem na kameny," odvětil Durnik. „Budeme potřebovat něco mnohem lehčího."

„Jako co?" zeptal se kováře Silk.

„Kouř by byl dobrý," odpověděl Durnik. „Strž by mohla mít tah jako komín. Kdybychom rozdělali oheň a celou ji zaplnili kouřem,

nikdo by se nedostal dolů, dokud oheň neuhasne."

Silkovi se rozzářila tvář. „Durniku," řekl, „ty jsi poklad."

Kapitola pátá

NA ÚPATÍ SKALISKA ROSTLO VELMI MNOHO OSTRUŽINÍ, trnek a jiného křoví, a tak svými meči rychle nasekali dostatek proutí na založení velikého a hojně dýmajícího ohně. „Pospěšte si," zavolal na ně při práci Belgarat. „V půli strže už je nejméně tucet Murgů."

Durnik, který lámal malé proutky a rozsekával větší kusy dřeva, se rozběhl k ústí strže, poklekl a začal škrtat křemenem o hubku, kterou měl vždy s sebou. Ve chvíli se mu rozhořel malý ohýnek a oranžové plameny začaly olizovat větrem ošlehané suché proutí. Opatrně přikládal větší kusy, dokud se oheň dostatečně nerozhořel. Pak na něj začal přikládat celé větve trnek a ostružiní. Pozorně sledoval směr kouře. Křoví zpočátku syčelo a dýmalo a velký kouřový oblak chvíli poletoval tím a oním směrem, ale pak začal stoupat strží přímo vzhůru. Durnik s uspokojením přikývl. „Přesně jako komín," poznamenal. Daleko ze shora se ozvaly překvapené výkřiky a mnoho dusivého kašle.

„Jak dlouho může člověk dýchat kouř, než se udusí?" zeptal se Silk.

„Moc dlouho ne," odpověděl Durnik.

„To jsem si myslel." Malý muž vypadal šťastně, když pozoroval kouřící plameny. „Dobrý oheň," řekl a natáhl své ruce blíž k sálajícímu teplu.

„Kouř je zdrží, ale myslím, že je čas vyrazit," řekl Belgarat a pohlédl na za mračny schované slunce, které teď bylo nízko nad západním obzorem. „Sejdeme až na konec skalního valu a pak se rozje-

deme tak rychle, jak to jen půjde. Musíme je trochu překvapit, abychom měli čas dostat se z dosahu kamenů, které po nás budou chtít vrhat."

„Myslíte, že tam Hettar bude?" tázal se Barak, když pohlédl ke stepi.

„Zatím jsme nic neviděli," odpověděl Durnik.

„Víš přece, že dolů přivádíme polovinu Kthol Murgosu?" poznamenal Barak k Belgaratovi,

„To se nedá nic dělat. V tuto chvíli se hlavně musíme dostat odsud. Jestli je nahoře Taur Urgas, pošle za námi své lidi, i kdyby je měl jednoho po druhém shazovat dolů. Pojďme."

Sledovali hranici skaliska něco přes míli, než nalezli místo, odkud nebylo tak daleko na planinu. „Tohle půjde," rozhodl Belgarat. „Jakmile dosáhneme rovné země, vyrazíme prudce vpřed. Šíp vystřelený z vrcholu to pak bude mít dost daleko. Všichni připraveni?" Rozhlédl se po svých společnících. „Tak vyrazíme."

Odvedli koně po krátkém příkrém kamenitém srázu na travnatou pláň pod nimi, rychle nasedli a pobídli je k nejvyšší rychlosti.

„Šíp!" řekl rozmrzele Silk a neustále se ohlížel přes rameno.

Garion se bez přemýšlení začal soustřeďovat na malou skvrnu, jež se k nim obloukem blížila, V ten samý okamžik ucítil podivnou dvojitou vlnu přicházející z každé strany. Šíp se ve vzduchu rozpadl na mnoho kousků.

„Jestli vy dva nepřestanete!" řekl Belgarat popuzeně Garionovi a tetě Pol a přitáhl svého koně.

„Jen jsem tě nechtěla unavovat, otče," odvětila těla Pol klidně. „Jsem si jistá, že Garion to myslel zrovna tak."

„Nemohli bychom to probrat později?" navrhl Silk a znepokojeně se obracel k tyčící se skalní stěně.

Pustili se vysokou hnědou trávou, jež šlehala koně do nohou. Začaly dopadat další šípy, ale končily stále dál za jejich zády. Když byli asi tak půl míle od skaliska, létaly z jeho vrcholu šípy v takovém množství, že to vypadalo jako hvízdající černý déšť.

„Jsou ale vytrvalí, co?" poznamenal Silk.

„To je jejich národní rys," odpověděl Barak. „Murgové jsou tak tvrdohlaví, až jsou úplně tupí."

„Držte rychlost," řekl jim Belgarat. „Je jen otázkou času, kdy si přitáhnou katapult."

„Spouštějí dolů lana," oznamoval Durnik. „Až se pár z nich dostane na dno, odklidí oheň a mohou začít posílat dolů koně."

„Přinejmenším je to trochu zpomalí," řekl Belgarat.

Soumrak, mnohem větší než neustálé šero způsobované v posledních několika dnech souvislou vrstvou šedých mraků, se začal rozlézat po Algarské planině. Jeli však dál.

Garion se teď často ohlížel a zaznamenal tak pohybující se skvrnky světla při ústí strže. „Někteří už se dostali dolů, dědečku," zavolal na starého muže, který je teď vedl. „Vidím jejich pochodně."

„To se dalo očekávat," odpověděl čaroděj.

Bylo tak kolem půlnoci, když dojeli k řece Alduře pomalu tekoucí mezi svými zmrzlými břehy.

„Má někdo nějaký nápad, jak najdeme v téhle tmě brod?" zeptal se Durnik.

„Já ho najdu," řekl Relg. „Pro mě není taková tma. Počkejte tady."

„Tím jsme v určité výhodě," podotkl Silk. „Dostaneme se přes řeku, zatímco Murgové se budou zmateně honit po tomhle břehu alespoň půlku noci. Budeme na míle daleko, než se dostanou přes."

„To byla také jedna z věcí, se kterou jsem počítal," odvětil Belgarat poněkud samolibě.

Neuplynulo ani půl hodiny a Relg se vrátil. „Není to daleko," řekl.

Opět nasedli a projížděli mrazivou tmou. Sledovali ohyb řeky, dokud neuslyšeli nezaměnitelné šumění a bublání vody běžící po kamení. „Je to přesně před námi," řekl Relg.

„Ale přesto je nebezpečné brodit se ve tmě," poznamenal Barak.

„Není taková tma," řekl Relg. Jen mě následujte." Sebejistě odjel asi sto sáhů proti proudu řeky, pak se obrátil a pobídl svého koně směrem k mělké bublající vodě.

Garion cítil, jak se jeho kůň chvěje chladem, když vstoupil do ledové vody, postupuje ihned za Belgaratem. Za sebou slyšel Durnika, jak chlácholí nyní nákladu zbavená zvířata.

Řeka nebyla hluboká, ale velmi široká—alespoň půl míle — a tak během brodění byli všichni po kolena mokří.

„Zbytek noci bude, zdá se, trochu nepříjemný," prohodil Silk a třepal sjednou mokrou nohou.

„Alespoň budeš mít mezi sebou a Taur Urgasem řeku," připomněl mu Barak.

„To je to jediné, čím se utěšuji," připustil Silk.

Ale neujeli ani půl míle a Mandorallenův kůň poklesl a zmučeně zaskučel. Rytíř byl vyhozen ze sedla a s velkým rachocením se zřítil do trávy. Jeho veliký kůň kopal třesoucíma se nohama a bezmocně se snažil vstát.

„Co se mu stalo?" tázal se ustaraně Barak.

Za ním se s výkřikem svalil jeden z nákladních koní.

„Co je to?" zeptal se Garion Durnika přiškrceným hlasem.

„To je chlad," odpověděl Durnik, slézaje ze sedla. „Vyčerpali jsme je tím během a pak jsme je donutili brodit řeku. Chlad jim ochromil svaly."

„Co budeme dělat?"

„Musíme je do sucha vytřít —všechny a vlnou."

„Na to nemáme čas," namítal Silk.

„Buď tak, nebo půjdeme pěšky," prohlásil Durnik a sundal těžký vlněný kabátec, kterým začal rychle třít nohy svého koně.

„Možná bychom měli rozdělat oheň," navrhl Garion, který už také sesedl a začal se věnovat vlastnímu koni.

„Tady není nic na podpal," řekl mu Durnik. „Tohle je otevřená step."

„A oheň by byl znamením pro každého Murga v okolí deseti mil," dodal Barak, masírující svého šedáka.

Pracovali co možná nejrychleji, ale obloha na východě začala blednout prvními paprsky svítání již před tím, než byl Mandorallenův kůň na nohou a i ostatní byli schopni pohybu.

„Nebudou moci běžet," prohlásil Durnik zasmušile. „Ani bychom na ně neměli nasedat."

„Durniku," namítal Silk, „Taur Urgas je přesně za námi."

„Nevydrží ani dvě míle, jestli je donutíme běžet," řekl zatvrzele kovář. „Už v sobě nemají žádnou sílu."

Postupovali pomalu od řeky. I tak však Garion cítil, jak se kůň pod ním chvěje. Všichni se neustále ohlíželi a pozorovali stinnou pláň za řekou. Obloha byla zatím stále jasnější. Když dosáhli vrcholu prvního nízkého kopce, hluboký stín, který ležel na stepi, zmizel a oni tak mohli zaznamenat jakýkoli pohyb. Pak, když bylo ještě větší světlo, viděli armádu Murgů směřující k řece. V jejím středu vlály černé praporce samotného Taur Urgase.

Murgové ke vzdálenému břehu řeky přicházeli ve vlnách. Potom se jejich jízdní hlídky rozjely kolem řeky, až nalezly brod. Velká část Taur Urgasovy armády šla dosud po svých, ale skupiny koní byly posílány zezadu tak rychle, jak jen bylo možné dostat je z vrcholu skaliska.

Když se první jednotky začaly brodit přes řeku, obrátil se Silk na Belgarata. „A co teď?“ zeptal se znepokojeně.

„Raději zmizíme z vrcholu tohoto kopce," odpověděl starý muž. „Myslím, že nás ještě neviděli, ale bojím se, že je to otázka času."

Sešli do malé rokliny hned pod kopcem. Mračna, která zakrývala již více než týden oblohu, se začala protrhávat a objevily se malé skvrny světlé, mrazivé modře. Jen slunce dosud nebylo vidět.

„Řekl bych, že většinu své armády nechá na druhé straně," řekl Belgarat, když všichni sesedali. „Převede je přes řeku, až dorazí jejich koně. Jakmile budou na tomhle břehu, rozjedou se do všech stran, aby nás vypátrali."

„Také bych to tak udělal," souhlasil Barak.

„Někdo by je měl pozorovat," navrhl Dumik. Obrátil se a začal stoupat zpět na kopec. „Dám vám vědět, jestli nedělají něco neobvyklého."

Belgarat vypadal, že je ztracen ve svých myšlenkách. Přecházel sem a tam s rukama za zády a se zachmuřenou tváří. „Neprobíhá to tak, jak jsem očekával," řekl nakonec. „Nepočítal jsem s tím, že nás koně takhle převezou."

„Je tu nějaké místo, kde bychom se mohli ukrýt?" zeptal se Barak.

Belgarat zavrtěl hlavou. „Tohle všechno je step," odpověděl. „Nejsou tu žádné skály nebo jeskyně, ani stromy. Tady je nemožné

zakryt i stopy." Nakopl drn vysoké trávy. „Nevypadá to dobře," prohlásil temně. Jsme tady sami s unavenými koňmi." Zamyšleně se kousl do spodního rtu. „Nejbližší pomoc je v Údolí. Myslím, že bychom se měli obrátit k jihu a spěchat tam. Jsme docela blízko."

„Jak blízko?“ zeptal se Silk.

„Asi tak deset leguí."

„To potrvá celý den, Belgarate. Nemyslím, že se dostaneme tak daleko."

„Musíme také trochu počítat s počasím," připustil Belgarat. „Nerad to říkám, ale nemáme jiné východisko."

Odněkud ze severu zaznělo vzdálené hřmění. Chlapec vzhlédl a usmál se na tetu Pol. „Dej ruku?“ zeptal se.

„Ano, drahý," odpověděla nepřítomně.

„Můžeš v okolí najít nějaké stopy Algarů, Pol?" zeptal se jí Belgarat.

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsem příliš blízko Orbu, otče. Zachytávám ozvěnu, která zastírá věci vzdálené více než jednu míli."

„Vždycky byl hlasitý," zabručel mrzutě.

„Promluv k němu, otče," navrhla.„Možná ti bude naslouchat."

Věnoval jí dlouhý, pevný pohled — pohled, který však klidně opětovala, „Nemůžu to udělat bez toho, slečno," řekl nakonec mrazivým hlasem.

Ozvalo se další hřmění, tentokrát od jihu.

„Bouřka?" řekl Silk překvapeně. „Není na ni trochu nevhodná doba?"

„Tahle země má zvláštní podnebí," řekl Belgarat. „Mezi Drasnií a místem, kde jsme, není totiž nic jiného než jen osm set leguí trávy."

„Pokusíme se tedy dostat do Údolí?“ zeptal se Barak.

„Vypadá to tak, že budeme muset," odvětil Belgarat.

Durnik sešel z kopce. „Přecházejí řeku," oznamoval," „ale dosud nevyrazili dále. Zdá se, že tady chtějí mít více mužů, než nás začnou hledat."

„Jak moc můžeme koně bezbolestně hnát?" zeptal se ho Silk.

„Moc ne," odpověděl Durnik „Bylo by lepší je šetřit, dokud opravdu nebudeme potřebovat dostat z nich to, co v nich zbylo. Když

půjdeme po svých a tak hodinu je povedeme, mohli bychom je donutit ke klusu — na krátký čas."

„Půjdeme po zadní straně hřebene," řekl Belgarat a chopil se uzdy svého koně. „Budeme tak z jejich dohledu, ale můžeme sledoval Taur Urgase." Vedl je vzhůru z rokliny.

Mraky se roztrhaly ještě více a jejich zbytky se hnaly oblohou dík nikdy neustávajícím větrům, které vanuly holou stepí. Na východě se nebe zbarvilo do světle růžova. Ačkoli na algarských pláních nebyl tak suchý a mrazivý vzduch, jaký na ně dotíral nahoře v okolí Kthol Murgosu a Mišrak ak Thullu, bylo stále velmi chladno. Garion se otřásl a přitáhl si kabátec pevněji k sobě. Vytrvale stoupal vzhůru do kopce a táhl svého unaveného koně za sebou.

Opět krátce zahřmělo a chlapec, posazený do sedla Polgařina koně, se zasmál. „Dej ruku," oznámil.

„Ať toho nechá," řekl Silk mrzutě.

Čas od času pohlédli přes hřeben dlouhého kopce, pod kterým se ubírali. Pod nimi, v širokém údolí Aldury, se v stále větších skupinách brodili Taur Urgasovi Murgové. Zdálo se, že již dobrá polovina jeho armády dosáhla západního břehu a černé a rudé korouhve Murgů byly vyzývavě vsazeny do algarské půdy.

„Jestli dostane ze skaliska dolů příliš mnoho mužů, bude velmi obtížné ho vytlačit," zabručel Barak, sledující Murgy se zamračeným výrazem.

„Já vím," odvětil Belgarat, „a to je jedna z věcí, které jsem se chtěl vyhnout. Nejsme ještě připraveni na válku."

Slunce, veliké a rudé, se těžce vyhouplo nad východní hřebeny hor a obarvilo nebe kolem sebe do červena. Ve stále stinném údolí pod nimi pokračovali Murgové v překračováni řeky.

„Pozdává se mi, že počká na slunce, dříve než pátrati po nás začne," poznamenal Mandorallen.

„A to není příliš daleko," souhlasil Barak a pohlédl na pomalu se rozlézající sluneční světlo, které se už dotýkalo vrcholku kopce, po kterém šli. „Máme tak nejvýše půl hodiny času. Myslím, že se blížíme k okamžiku, kdy budeme muset nasednout na koně. Možná, že kdybychom je hnali každou míli nebo tak, získali bychom větší náskok."

Hřmění, které se ozvalo poté, určitě nebyla bouřka. Třásla se

při něm země a ozývalo se bez přestání ze severu i z jihu.

A pak, přelívajíce se přes hřebeny kopců obklopujících údolí Aldury jako obrovská vlna, jež protrhla hráze přehrady, přišly algarské rody. Vrhli se na nepřipravené a na jednom místě nahuštěné Murgy a jejich válečný křik otřásal samotnými nebesy. Vpadli jako vlci do lůna řekou rozděleného Taur Urgasova vojska.

Jeden jezdec se oddělil od velké skupiny a rozjel se přímo ke Garionovi a jeho přátelům. Když byl válečník blíže, uviděl Garion, jak za ním vlaje dlouhá kštice, a tasený meč kterak odráží paprsky ranního slunce. Byl to Hettar. Garionem se přelila obrovská vlna úlevy. Byli v bezpečí.

„Kde jste byli?" tázal se Barak hlasitě, když byl Algar s tváří dravého ptáka blíže.

„Pozorovali jsme," odpověděl klidně Hettar, když zastavil. „Chtěli jsme dostat Murgy dále od skaliska, abychom je mohli odříznout. Můj otec mne poslal, abych se podíval, jak na tom jste."

„Jak ohleduplné," poznamenal s úšklebkem Silk. „Nenapadlo vás dát nám vědět, že jste tady?"

Hettar pokrčil rameny. „Viděli jsme, že jste v pořádku." Zamračeně pohlédl na unavené koně. „Moc dobře jste se o ně nestarali," řekl vyčítavé.

„Byli jsme trochu v nesnázích," omlouval se Durnik.

„Získali jste Orb?" zeptal se vysoký muž Belgarata, hladově se ohlížeje k řece, kde se rozpoutala veliká bitva

„Nebylo to jednoduché, ale máme ho," odvětil starý čaroděj. „Dobře " Hettar obrátil svého koně. Ve tváři měl divoký výraz. „Řeknu to Čo-Hagovi. Omluvíte mě?" Pak se zastavil, jako by si snad na něco vzpomněl. ,,Ach," řekl Barakovi, „kromě toho, blahopřeji."

„K čemu?" zeptal se Barak udiveně.

„K narození tvého syna"

„Cože?" ozval se užasle. „Jak?"

„Obvyklou cestou, řekl bych," odvětil Hettar.

„Chci říci, jak to víš?"

„Anheg nám dal zprávu."

„Kdy se narodil?"

,,Před několika měsíci." Hettar neklidně shlížel na bitvu, jež

teď probíhala na obou březích řeky a dokonce i na samotném brodu. „Opravdu musím jet," řekl. „Jestli si nepospíším, nezbyde tam žádný Murgo." Zasadil koni do slabin ostruhy a rozjel se z kopce dolů.

„Ani trochu se nezměnil," podotkl Silk.

Barak měl dosud ve své rudovousé tváři poněkud přihlouplý výraz.

„Blahopřeji, můj pane," řekl Mandorallen a potřásl mu rukou.

Barakova tvář se rozzářila.

Velmi rychle začalo být jasné, že situace obklíčených Murgů je beznadějná. S armádou rozdělenou ve dví řekou nemohl Taur Urgas ani zaútočit, ani ustoupit. Síly, jež poslal přes řeku, byly rychle obklíčeny mohutnými šiky krále Čo-Haga a těch pár, co to strašné krveprolití přežilo, mohlo jen prchat přes řeku, zoufale kolem sebe mávajíc černorudými praporci murgského krále. Ale ani na brodu je algarští bojovníci nenechali být. Trochu dále proti proudu řeky viděl Garion jezdce, který vjel do ledové vody a nechal sejí unášet až k mělčině brodu. To vše v úsilí odříznout Murgům ústup. Mnoho z bitek uprostřed řeky však bylo zahaleno proudy stříkající vody rozbouřené kopajícími kopyty koní.

Jen těla unášená říčním proudem dolů svědčila o krutosti toho střetu.

Krátce, méně než na okamžik, se střetly červenočemé zástavy Taur Urgase s rudými praporci s bílým koněm krále Čo-Haga. Ale obě skupiny byly od sebe ihned odtrženy.

„To mohlo být zajímavé setkání," poznamenal Silk. „Čo-Hag a Taur Urgas nenávidějí jeden druhého už pěknou řádku let."

Jakmile se král Murgů dostal na východní břeh, dal dohromady tolik ze zbytků své armády, kolik jen byl schopen, obrátil se a prchal přes step ke skalisku s algarskými bojovníky v patách. Avšak pro většinu jeho vojska nebylo úniku. Protože se jejich koně dosud nedostali dolů úzkou strží, museli bojovat ze země. Algarové se na ně vrhali ve vlnách a jejich šavle se blýskaly v ranním slunci. Garion sem tam slabě zaslechl výkřiky. Nakonec se unaveně odvrátil, neschopen již více pozorovat to vraždění.

Chlapec, jenž ted' stál vedle tety Pol a držel ji za ruku, se na Gariona vážně podíval.„Dej ruku," řekl smutně.

Během dopoledne byla bitva u konce. Poslední Murgové na vzdáleném břehu řeky byli zničeni a Taur Urgas prchl s ubohými zbytky své armády strží tam, odkud přišel. „Dobrý boj," zhodnotil znalecky Barak, když shlížel na mrtvá těla roztroušená po obou březích řeky a kupící se na mělčině uprostřed brodu.

„Bojový plán tvých algarských příbuzných byl vskutku mistrovský," souhlasil Mandorallen. „Taur Urgas jistě bude potřebovati nějakého času k zotavení se z trestu, jenž stihl jej tohoto rána,"

„Dal bych nevím co za to, podívat se mu teď do obličeje," smál se Silk. „Vsadím se, že mu jde pěna od úst."

Král Čo-Hag, oděný do ocelovými plátky pobité kůže a se svou rudou zástavou triumfálně vlající v ranním slunci, se k nim, těsně obklopen členy své osobní stráže, klusem blížil. „Zajímavé ráno," řekl s typicky algarským smyslem pro zlehčování, když před nimi zastavil. „Díky, že jste přivedli tolik Murgů."

„Je stejný jako Hettar," řekl Silk Barakovi.

Když algarský král sesedal z koně, široce se usmíval. Ve chvíli, kdy však pustil celou váhu těla na své nohy, zdálo se, že se mu podlomily. Přidržel se tedy hrušky sedla. Jak to šlo v Rak Ktholu?" zeptal se.

„Skončilo to dost hlasitě," odvětil Belgarat.

„Našli jste Ktačika v dobrém zdraví?"

„Samozřejmě. Ale to jsme poopravili. Celá záležitost byla zakončena zemětřesením. Obávám se, že většina Rak Ktholu opustila vrchol hory."

Čo-Hag se znovu usmál. „Jaká škoda."

„Kde je Hettar?" zeptal se Barak.

„Myslím, že asi pronásleduje Murgy," odvětil Čo-Hag.

Jejich zadní voj byl odříznut. Teď je někde kolem a hledá místo, kde by se mohl skrýt."

„Na téhle pláni asi nebude moc míst na skrývání, viďte?" otázal se Barak.

„Zřejmě ani jedno," souhlasil algarský král spokojeně.

Asi dvanáct algarských vozů sjíždělo z blízkého kopce a směřovalo vysokou hnědou trávou přímo k nim. Byly to čtverhranné povozy, které ne že by nevypadaly jako domy na kolech. Měly střechu,

úzká okna a na zadní straně stupínky, které vedly ke dveřím každého vozu. Vypadalo to, pomyslel si Garion, jako pohybující se město.

„Myslím, že Hettar tu bude každou chvíli," podotkl Čo-Hag. „Nedáme si něco k jídlu? Rád bych si popovídal s Anhegem a Rhodarem o tom, co se tady stalo, co nejdříve, ale jsem si jistý, že vy máte také o čem mluvit. Můžeme vše prohovořit při jídle."

Několik vozů bylo sraženo k sobě a byly jim sundány stěny. Vznikla tak prostorná místnost s nízkým stropem. Kamínka ji oteplovala a vnitřek rychle sestavené místnosti osvětlovaly svíce doplňující tak zimní sluneční světlo přicházející sem okny.

Obědvali pečené maso a lahodné pivo. Garion brzy cítil, že má na sobě příliš mnoho oblečení. Zdálo se mu, že nebyl v teple celé měsíce, jak příjemně zde bylo dík žhnoucím kamínkům. Ačkoli byl unavený a velmi špinavý, cítil se pohodlně a v bezpečí. Za chvíli zjistil, že se naklání nad svým talířem a pomalu začíná podřimovat. Mezitím Belgarat popisoval algarskému králi jejich útěk.

Ale když starý muž mluvil, něco Gariona upozorňovalo na to, že všechno není v pořádku. Zdálo se mu, že v dědečkově hlasu je příliš mnoho čilosti, a Belgaratova slova se někdy zdála nesouvisle odbíhat od jednoho k druhému. Jeho modré oči byly velmi jasné, ale jejich pohled se zdál být poněkud nepřítomný.

„Takže Zedar je pryč " říkal Čo-Hag. „To je jediná věc, která celou záležitost trochu kalí."

„Zedar není žádný problém," odpověděl Belgarat a usmíval se, jako by byl omámený.

Jeho hlas byl podivný, neurčitý a král Čo-Hag na něj udiveně pohlédl. „Měl jsi náročný rok, Belgarate," řekl.

„Ale dobrý." Čaroděj se znovu usmál a zvedl svůj pohár s pivem. Ruka se mu divoce třásla a on na to užasle zíral.

„Teto Pol!" vykřikl naléhavě Garion.

„Jsi v pořádku, otče?"

„Je mi dobře, Pol, naprosto." Mžouraje, nepřítomně se na ni usmál. Náhle povstal a vykročil směrem k ní. Jeho kroky však byly potácivé a celý se při chůzi kýval ze strany na stranu. Potom obrátil oči v sloup a zřítil se na podlahu jak podťatý.

„Otče!" zvolala teta Pol a vrhla se k němu.

Garion, téměř stejně rychlý jako jeho teta, poklekl u druhého boku bezvědomého muže. „Co je mu?" zeptal se.

Ale teta Pol neodpověděla. Položila jednu ruku na Belgaratovo čelo a druhou chytila jeho zápěstí, aby nahmatala tep. Odhrnula mu oční víčko a pohlédla do bezvýrazného, nic nevidícího oka. „Durniku!" vyštěkla. „Přines můj bylinkový pytlík—rychle!"

Kovář vyběhl ze dveří.

Král Čo-Hag byl v polovzpřímeném postoji a obličej měl mrtvolně bledý. „On není —"

„Ne," odpověděla napjatě. „Je živý, ale je to s ním špatné."

„Něco ho napadlo?" Silk byl na nohou a divoce se rozhlížel s rukou na dýce.

„Ne. Nic takového." Ruka tety Pol sjela k starcově hrudi. „Měla jsem to vědět," nadávala si. „Tvrdohlavý, pyšný, starý blázen! Měla jsem na něj dávat pozor."

„Prosím, teto Pol," žádal ji zoufale Garion, ,,co mu je?"

„Nikdy se zcela nezotavil z boje s Ktačikem," odpověděla ,,Přemáhal se, napínal svou vůli. Pak ty kameny ve strži — ale nedal si říct. Teď je pryč jeho veškerá tělesná síla i vůle. Má sotva dost síly na to, aby mohl dýchat."

Garion zvedl dědečkovu hlavu a položil si ji do klína.

„Pomoz mi, Garione!"

Instinktivně věděl, co chce. Sebral svou vůli a podal jí ruku. Rychle ji chytla a on cítil, jak z něj proudí síla.

Oči měla rozšířené a upřeně pozorovala dědečkův obličej. „Znovu!" A opět z něj vytahovala rychle sebranou vůli.

„Co to děláme?" řekl Garion přiškrceným hlasem.

„Snažíme se obnovit něco z toho, co ztratil. Možná—" koukla se ke dveřím. „Dělej, Durniku!" zahřměla.

Durnik vrazil do místnosti.

„Otevři ten váček," nařizovala, „a podej mi tu černou lahvičku —tu, jak je zalitá olovem — a železné kleště."

„Mám tu lahvičku otevřít, paní Pol?" zeptal se kovář.

„Ne. Jen odlom olovo. Opatrně. A podej mi rukavici — koženou, jestli ji najdeš."

Silk beze slova vyndal rukavici zpoza svého opasku a podal ji

tetě Pol. Navlékla si ji, otevřela černou lahvičku a vstrčila do ní kleště. Velmi šetrně vyndala jediný, olejově matný, zelený list Opatrně jej držela v kleštích. „Otevři mu ústa, Garione," nařídila.

Garion zaklínil prsty mezi Belgaratovy sevřené zuby a rozevřel starcovy čelisti. Teta Pol odhrnula otcovi spodní ret a vstrčila mu do úst zařící list. Jemně jím potřela jeho jazyk. Jednou, poté znovu a pak naposled.

Belgarat sebou divoce zazmítal. Napnuly se mu všechny svaly, nohama rychle šoupal po podlaze a mával kolem sebe rukama.

„Držte ho," přikazovala teta Pol. Odskočila a držela list stranou, zatímco se Barak a Mandorallen potýkali s Belgaratovým křečí zmítaným tělem. „Podejte mi misku," nařídila. „Dřevěnou."

Dumik jí jednu dal a ona do ní uložila list i kleště. Pak, velmi opatrně, sundala rukavici a položila ji na list. „Vezmi to," řekla kováři. „Nedotýkej se žádné části té rukavice."

„Co s tím mám udělat, paní Pol?"

„Vezmi to ven a spal to — misku a všechno — a dej pozor, aby se nikdo nenadýchal kouře."

„Je to nebezpečné?" zeptal se Silk.

„Je to dokonce horší, ale tohle jsou jediná opatření, která tady můžeme učinit."

Dumik těžce polkl a odešel z vozu. Nesl misku tak, jako by to byl živý had.

Polgara vzala malý hmoždíř a paličku a začala drtit nějaké byliny z jejího váčku na jemný prášek. Ani během této činnosti nespustila z Belgarata oči. jak daleko je to do Pevnosti, Čo-Hagu?" zeptala se algarského krále.

„Muž na dobrém koni by to mohl zvládnout za půl dne," odpověděl.

„Jak dlouho to trvá na voze — na voze kočírovaném tak opatrně, aby neposkakoval."

„Dva dny."

Zamračila se a stále míchala byliny v hmoždíři. „Dobrá tedy. Není jiná možnost, jak vidím. Prosím tě, pošli Hettara ke královně Silar. Ať jí řekne, že budu potřebovat teplou, dobře osvětlenou komnatu s dobrou postelí a bez průvanu. Durniku, chci, abys kočí-roval

vůz. Nenajeď na žádný hrbol, i kdyby to mělo znamenat hodinu zdržení."

Kovář přikývl.

„Uzdraví se, že?" zeptal se Barak napjatým hlasem. Jeho obličej byl plný nevěřícného úžasu z Belgaratova náhlého zhroucení.

„Je příliš brzy na to cokoli říct," odvětila. „Byl na pokraji zhroucení zřejmě už několik dní. Ale nenechal se být. Myslím, že vydrží tenhle záchvat, ale mohou přijít další." Položila jednu ruku na otcovu hruď. „Položte ho do postele — opatrně. Pak budu chtít nějakou záclonu nebo něco takového, co bych mohla pověsit kolem postele — pokrývky budou stačit. Musíme ho chránit před hlukem a průvanem. Žádné hlasité zvuky!"

Když dokončila výčet všech závažných opatření, zaraženě na ni zírali.

„Hněte sebou, panové," řekla. „Jeho život možná závisí na určité rychlosti."

Kapitola šestá

ZDÁLO SE, ŽE VŮZ SE SOTVA VLEČE. Veliký a tmavý mrak opět zakryl slunce a na nevýrazné pláně jižní Algarie dolehl ledově chladný vzduch. Garion jel s těžkou hlavou a tělem ztuhlým únavou uvnitř vozu. Stále sledoval tetu Pol, starající se o bezvědomého Belgarata. Na spánek nemohlo být ani pomyšlení. Kdykoli mohl vzniknout další problém a on musel být v takovém případě připraven pomoci — spojením síly svého amuletu s jejím. Dejruk seděl tiše s vážným obličejem na židli na druhé straně vozu, s rukama pevně obemknutýma kolem vaku, jenž mu vyrobil Durnik. Garion měl stále v uších zvuk Orbu. Byl sice ztlumený, ale neustával. Již si na píseň během týdnů, které uplynuly od jejich útěku z Rak Ktholu, téměř zvykl, ale ve chvílích ticha nebo když byl unaven, jako by se vždy vrátila s obnovenou silou. Byl to nicméně velmi uklidňující zvuk.

Teta Pol se předklonila, aby se mohla dotknout Belgaratovy hrudi.

„Děje se něco?" zeptal se Garion ostrým šeptem.

„Nic hrozného, Garione," odvětila tiše. „Prosím tě, nemluv na mě pokaždé, kdy se jen hnu. Bude-li se něco dít, řeknu ti."

„Odpusť—mám o něj jen starost. To je vše."

Otočila se, aby mu věnovala pevný pohled. „Proč nevezmeš Dejruka nahoru a nejedeš na střeše vozu se Silkem a Durnikem?"

„Co když mě budeš potřebovat?"

„Zavolám tě, drahý."

„Raději bych zůstal, teto Pol."

„Byla bych raději, kdyby ne. Zavolám tě, až tě budu potřebo-

vat."

„Ale—"

„Hned, Garione."

Garion věděl dobře, že nemá cenu odporovat. Vyšel s Dejrukem zadními dveřmi vozu a po stupních vylezli na jeho střechu.

„Jak je mu?" zeptal se Silk.

„Jak to mám vědět? Všechno, co vím, je, že mě vystrnadila ven." Garionova odpověď byla poněkud nevrlá.

„To může být dobré znamení."

„Možná" Garion se rozhlédl kolem sebe. Dál na západě se rýsoval hřeben nízkých kopců. Mezi nimi se tyčil osamělý skalnatý vrch.

„Algarská Pevnost," ukazuje před sebe řekl Durnik Garionovi.

„To jsme tak blízko?"

„Pořád je to ještě tak den jízdy."

„Jak je to vysoké?" zeptal se Garion.

„Nejméně čtyři sta nebo pět set stop," řekl Silk. „Algarové to budovali nějakých tisíc let. Mají tak co dělat, když skončí dobytkářská sezóna."

Přijížděl Barak. „Jak je Belgaratovi?" tázal se, jen co byl trochu blíž.

„Myslím, že by mu mohlo být o něco lépe," odpověděl Garion. „Ale jistě to nevím."

„Každopádně, alespoň něco." Mohutný muž ukázal na průrvu právě před nimi. „Raději byste to měli objet," řekl Durnikovi. „Král Čo-Hag říká, že je tam cesta dost hrbolatá."

Durnik přikývl a změnil směr,

V průběhu dne se Pevnost Algarů tyčila proti západnímu obzoru výše a výše. Byla to osamělá vysoká tvrz, rýsující se na pozadí tmavě hnědých kopců.

„Památník myšlence, jež se vymkla z rukou," poznamenal Silk, líně se rozvalující na střeše vozu.

„Tomu dost dobře nerozumím," řekl Durnik.

„Algarové jsou kočovníci," vysvětloval malý muž, „Žijí ve vozech, jako je tento, a následují svá stáda. Pevnost je něčím, co mohou murgští nájezdníci dobývat. To je její jediný skutečný účel. A opravdu

velmi praktický. Je to tak mnohem jednodušší, než je očekávat na těchto pláních. Murgové vždycky přijdou sem, což je velmi šikovné místo na jejich vybíjení."

„Cožpak to Murgové neprokouknou?" Durnik se zatvářil trochu nevěřícně.

„Dost možná, že ano, ale stejně přijdou sem, protože tomuto místu nemohou odolat. Nemohou se zkrátka smířit s tím, že zde vlastně nikdo doopravdy nebydlí." Silková fretčí tvář se zašklebila. „Víš, jak jsou Murgové tvrdohlaví. V každém případě začaly algarské rody během let pořádat jakási klání. Každý rok se snaží jeden druhého překonat ve vlečení kamene. A tak Pevnost roste do stále větší výšky."

„Opravdu ji Kal Torak obléhal osm let?" zeptal se ho Garion.

Silk přikývl. „Říká se, že jeho armáda byla jako moře Angaraku a sama se tříštila o zdi Pevnosti. Mohli tu být dodnes, ale odešli kvůli jídlu. To byl vždycky problém velkých armád. Kdejaký hlupák může postavit armádu, ale řítíš se do průšvihu, jakmile je čas večeře."

Když se přiblížili k člověkem vytvořené hoře, otevřely se brány a z nich jim vyjela vstříc skupina, v jejímž čele jela na bílém koni královna Silar a vedle ní Hettar. Po chvíli se zastavili a čekali.

Garion nadzdvihl střešní dvířka vozu. „Jsme tady, teto Pol," oznamoval tlumeným hlasem.

„Dobře," odpověděla.

„Jak je dědečkovi?"

„Spí. Jeho dech je, zdá se, silnější. Jdi a požádej Čo-Haga, ať nás ihned vezme dovnitř. Chtěla bych otce co nejrychleji uložit do teplé postele."

„Ano, teto Pol." Garion zavřel dvířka a slezl po zadní straně pomalu se pohybujícího vozu. Odvázal svého koně, nasedl a rozjel se dopředu, kde se právě vítala algarská královna se svým manželem.

„Promiňte," řekl uctivě a seskočil z koně, „ale teta Pol chce Belgarata dostat ihned dovnitř."

„Jak je mu?" zeptal se Hettar.

„Teta Pol říká, že už má silnější dech, ale stále si dělá starosti."

Zpoza skupiny, jež vyjela z Pevnosti, se ozvalo nepokojné zadupání malých kopyt. Hříbě, které se narodilo v kopcích nad Maragorem, si prorazilo cestu vpřed a rozběhlo se k nim. Za okamžik už

byl Garion zavalen bujnými a radostnými hříběcími pozdravy. Koník do něj šťouchal čumákem a otíral se o něj svou hlavou. Pak se vzepjal na zadních, oběhl malé kolečko a vrátil se k němu zpět. Když Garion položil ruku na krk zvířete, aby jej tak uklidnil, hříbě se radostí z jeho dotyku celé otřáslo.

„Čekal na tebe," řekl Hettar Garionovi. „Zdá se, že věděl, že přijíždíš."

To už sem dorazil a zastavil jejich vůz. Otevřely se dveře a ven vykoukla teta Pol.

„Všechno je připraveno, Polgaro," řekla jí královna Silar.

„Díky, Silar."

„Už je mu dobře?"

„Vypadá lépe, ale v tuto chvíli se dá velmi těžko říci něco s určitostí."

Dejruk, který vše sledoval ze střechy vozu, slezl po stupních na zadní stěně, seskočil na zem a rozběhl se kolem koní.

„Chyť ho, Garione," řekla teta Pol. „Myslím, že bude lepší, když pojede se mnou, dokud nebudeme uvnitř Pevnosti."

Když se Garion pustil za chlapcem, hříbě se dalo na polekaný útěk a Dejruk se s radostným smíchem rozběhl za ním. „Dejruku!" vykřikl Garion. Nicméně, hříbě se v mírném poklusu obrátilo a najednou vyrazilo s divoce mávajícími kopyty přímo na chlapce. Dejruk, nejevící žádné známky úleku, mu stál s úsměvem v cestě. Hříběti se, k jeho údivu, zamotaly nohy a muselo se zastavit. Dejruk se zasmál a natáhl k němu ruku. Hříbě mělo rozšířené oči, když ruku zvědavě očichávalo. Pak jej chlapec pohladil po hlavě.

Znovu se Garionovi zdálo, že v mysli slyší onen podivný zvonivý tón, a suchý hlas zamumlal se zvláštním uspokojením: „ *Hotovo."*

„Co to má znamenat?" zeptal se Garion tiše, ale nepřišla žádná odpověď. Pokrčil rameny a zvedl Dejruka ze země, aby tak předešel jakémukoli dalšímu možnému střetu mezi chlapcem a koněm. Hříbě na ně hledělo s očima plnýma údivu. Když však Garion nesl Dejruka zpět do vozu, poskakovalo kolem a dokonce občas do dítěte šťouchlo čumákem. Garion beze slova podal Dejruka tetě Pol a pohlédl jí zpříma do tváře. Neřekla nic, ale její výraz mu jasně dával najevo, že se

právě stalo něco velmi důležitého.

Když se otočil, aby opět nasedl na svého koně, ucítil na sobě něčí pohled. Rychle vzhlédl ke skupině jezdců, kteří doprovázeli královnu Silar. Ihned za královnou spatřil vysokou dívku na grošovaném koni. Měla dlouhé, tmavě hnědé vlasy a šedé, klidné a velmi vážné oči. Její kůň sebou neklidně zaškubal a ona jej tichými slovy a jemným dotykem musela upokojit. Pak svůj pohled vrátila opět Garionovi. Měl podivný pocit, že by ji měl znát.

Durnik zaškubal otěžemi a vůz při rozjezdu zaskřípal. Následovali krále Čo-Haga a královnu Silar úzkou branou do Pevnosti. Garion si hned všiml, že v tvrzi nejsou žádné budovy. Místo nich tam bylo bludiště kamenných zdí bez jakéhokoli zřejmého smyslu.

„Ale kde jest vaše město, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Mandorallen s neskrývanými rozpaky.

„Uvnitř zdí samotných," odpověděl král Čo-Hag. „Jsou dost tlusté a vysoké na to, aby nám poskytly tolik místností, kolik budeme potřebovat."

„Jakého to má všechno smyslu?"

„Je to jen past." Král pokrčil rameny. „Necháme útočníky, aby si prorazili cestu branami, a pak se s nimi střetneme zde. Musíme jít tudy." Vedl je úzkou pěšinkou.

Sesedli na nádvoří u jedné holé zdi. Barak a Hettar vyhákli petlice a sundali jednu stranu vozu. Barak se zamyšleně tahal za vousy a sledoval spícího Belgarata, „Možná bude lepší, když ho vezmeme dovnitř i s postelí a s tím vším. To ho, myslím, tolik nevyruší," navrhl.

„Dobře," souhlasil Hettar a oba vylezli do vozu, aby zvedli čarodějovu postel.

„Jen s ním moc neházejte," varovala Polgara. „A hlavně ho nevyklopte."

„Zvládneme to, Polgaro," ujišťoval ji Barak. „Vím, že tomu možná nevěříš, ale máme o něj stejnou starost jako ty."

Spolu se dvěma muži, kteří nesli postel, prošli obloukovými dveřmi do rozlehlé, pochodněmi osvětlené chodby a stoupali po schodech vzhůru. Pak prošli další chodbou, ze které se pustili opět do schodů. „Je to ještě daleko?" zeptal se Barak. Po tváři se mu ři-nul pot, který končil pod jeho vousy. „Ta postel se totiž pěkně pronese."

„Je to přesně nad námi," řekla mu královna.

„Doufám, že tohle všechno ocení, až se probudí," zabručel Barak.

Místnost, do níž přinesli Belgarata, byla veliká a vzdušná. V každém rohu žhnula kamínka a kulatým oknem se dalo přehlédnout bludiště zdí Pevnosti. U jedné stěny stála postel s baldachýnem a u druhé velká dřevěná kád'.

„To je přesně ono," řekla spokojeně Polgara. „Díky, Silar."

„Také ho máme rádi, Polgaro," odpověděla Silar tiše.

Polgara zatáhla závěsy, aby místnost zatemnila. Pak odhrnula pokrývky a Belgarat byl přenesen do baldachýnové postele tak jemně, že se ani nepohnul.

„Vypadá trochu lépe," řekl Silk.

„Teď víc než cokoli jiného potřebuje spánek, odpočinek a ticho," prohlásila Polgara s očima pozorně sledujícíma starcovu spící tvář,

„Necháme tě s ním samotnou, Polgaro," řekla královna Silar. Obrátila se k ostatním. „Co kdybychom se všichni odebrali dolů do hlavního sálu? Večeře už bude jistě hotová. Jen budu muset mezitím donést nějaké pivo."

Barakovi se rozzářily oči a už se hnal ze dveří.

„Baraku," zavolala na něj Polgara, „nezapomněli jste s Hettarem na něco?" Významně pohlédla na postel, kterou užili jako nosítka.

Barak povzdychl. Znovu se s Hettarem chopili postele a vyšli z místnosti.

„Pošlu ti sem nějaké jídlo, Polgaro," řekla královna.

„Díky, Silar." Teta Pol se s vážnýma očima obrátila na Garionа. „Počkej tady chvíli, drahý," požádala ho a on čekal, dokud ostatní v tichosti neodešli.

„Zavři dveře, Garione," řekla a přisunula židli k posteli, v níž spal Belgarat.

Zavřel dveře a přešel místností zpět k ní. „Opravdu je mu lépe, teto Pol?"

Přikývla. „Myslím, že jsme unikli největšímu nebezpečí. Zdá se být silnější tělesně. Já se však neobávám o jeho tělo, ale o jeho mysl. Proto jsem s tebou chtěla mluvit o samotě,"

Garion náhle pocítil, jak jej svírá strach. „Jeho mysl?"

„Nezvyšuj tak hlas, drahý," řekla mu tiše. „Tohle musí zůstat pouze mezi námi." Její oči stále visely na Belgaratově tváři. „Takováto událost může mít velmi vážné důsledky a není možné zjistit, jak na tom bude, až se probere. Mohl by být zle zesláblý."

„Zeslablý? Jak?"

„Jeho vůle by mohla být velmi ztenčená — na stejnou úroveň, jakou má obyčejný starý muž. Vyčerpal ji až do krajní meze a může to dojít tak daleko, že by nemusel už nikdy obnovit svou moc."

„Myslíš tím, že by už nikdy nebyl čarodějem?"

„Neopakuj to, co je samozřejmé, Garione," řekla unaveně. „Jestli se to stane, bude na nás, abychom to před každým utajili. Moc tvého dědečka je jednou z věcí, které držely po celá tato léta Angaraky pod krkem. Jestli by se té moci něco stalo, pak ty a já budeme muset vytvořit dojem, jako by vše bylo při starém. Budeme muset pravdu ukrýt i před ním, bude-li to možné."

„Co můžeme bez něj dělat?"

„Pokračovat, Garione," odpověděla tiše a hleděla mu zpříma do očí. „Náš úkol je příliš závažný, abychom si mohli dovolit váhat jen proto, že nějaký muž sklouzne z cesty. I když se stane, že tím mužem je tvůj dědeček. Pořád bojujeme s časem, Garione. My prostě musíme naplnit Proroctví a vrátit Orb do Rivy o Slavnosti Stvoření. A jsou lidé, které musíme dát dohromady, aby šli s námi."

„Kteří?"

„Princezna Se'Nedra, na příklad."

„Se'Nedra?" Garion ve skutečnosti nikdy nezapomněl na malou princeznu, ale nechápal, proč teta chce, aby s nimi jela do Rivy.

„Časem tomu porozumíš. Všechno z toho, co se ted' děje, je součástí událostí, jež se musejí odehrát ve správném pořadí a ve správném čase. Většinou je současné ovlivňováno minulým. Tyto události jsou ale jiné. V tomto případě je to, co se děje nyní, ovlivňováno budoucím. Pokud se nebudeme držet cesty, kterou máme, bude konec vypadat poněkud jinak a nemyslím, že by se někomu z nás moc zamlouval."

„Co chceš, abych udělal?" zeptal se a bez váhání položil svou tvář do jejích dlaní.

Vděčně se na něj usmála. „Děkuji ti, Garione," řekla upřímně. ,,Až se sejdeš s ostatními, budou se tě ptát, jak otcovi je. A já chci, abys nasadil ten nejklidnější výraz a řekl jim, že mu začíná být dobře."

„Chceš, abych jim lhal." Ani to nebyla otázka.

„Žádné místo na světě není bezpečné před zvědy, Garione. Víš to stejně dobře jako já a nehledě na to, jak to dopadne, nemůžeme si dovolit riskovat, že se sebemenší zmínka o možném otcově neúplném uzdravení dostane k Angarakům. Když to bude nutné, lži, až ti zčerná jazyk. Osud celého Západu by mohl záviset na tom, jak dobře to provedeš."

Upřeně na ni hleděl. „Je možné, že tohle všechno je úplně zbytečné," znovu jej ujišťovala. „Může na tom být stejně, až si týden dva odpočine, ale musíme být připraveni jednat pro případ, že by tomu tak nebylo."

,,Dá se s tím něco dělat?"

„Děláme vše, co můžeme. Jdi teď za ostatními, Garione — a usmívej se. Usmívej se, až tě budou bolet tváře, bude-li to nutné."

Z rohu místnosti se ozval slabý zvuk a oba se prudce otočili. Dejruk stál a pozoroval je svýma vážnýma modrýma očima.

„Vezmi ho s sebou," řekla teta Pol. „Dohlédni, aby se najedl, a neztrácej ho z očí."

Garion přikývl a pokynul dítěti. Dejruk se usmál svým důvěřivým způsobem a přešel místností. Dotkl se ruky bezvědomého Belgarata a pak vyšel za Garionem ven.

Vysoká, hnědovlasá dívka, která doprovázela královnu Silar z bran Pevnosti, na něj čekala venku na chodbě. Garion si všiml, že její pleť je velmi bledá, téměř průsvitná. Její šedé oči mu hleděly zpříma do tváře. „Už je Věčnému opravdu lépe?" zeptala se.

„Mnohem lépe," odpověděl Garion s jistotou, jakou mohl jen v sobě najít. „Ani se nenadějeme a bude venku z postele."

„Zdá se být tak nemocný," řekla „Tak starý a slabý."

„Slabý? Belgarat?" Garion ze sebe vynutil smích. „Je vytvořen ze staré oceli a hřebů do podkov."

,,Ale je mu přeci jen sedm tisíc let."

„To u něj nic neznamená. Již dávno se přestal zajímat o svůj věk."

„Ty jsi Garion, že?" zeptala se. „Královna Silar mně o tobě vyprávěla, když se minulý rok vrátila z Val Alornu. Z nějakého důvodu jsem myslela, že jsi mladší."

„Byl jsem," odvětil Garion. „Trochu jsem během posledního roku zestárl."

„Já se jmenuji Adara," představila se vysoká dívka. „Královna mě požádala, abych ti ukázala cestu do hlavního sálu. Večere by měla být brzy hotová."

Garion zdvořile pokývl hlavou. I přes doléhající starosti se nemohl zbavit dojmu, že by tuto tichou krásnou dívku měl znát. Dejruk se chytil dívčiny paže, a tak všichni tři šli ruku v ruce pochodněmi osvětlenou chodbou.

Hlavní sál krále Čo-Haga byl o patro níž. Byla to dlouhá, úzká místnost, kde byla křesla a lavice s polštáři rozesazeny do malých půlkruhů kolem kamen, naplněných žhavým uhlím. Barak měl v jedné své obrovské ruce korbel piva a s mírným přikrášlováním popisoval jejich sestup z vrcholu skaliska.

„Jak vidíte, neměli jsme na vybranou," vyprávěl velký muž. „Taur Urgas nám byl už pár dní v patách, a tak jsme museli zvolit tu nejkratší cestu dolů."

Hettar přikývl. „Někdy se musejí změnit plány, když se stane něco neočekávaného," souhlasil. „Proto jsme rozestavili muže na hlídky u každého známého sestupu z vrcholu skaliska."

„Stejně si myslím, že jste nám mohli dát vědět, že tam jste." Zaznělo to trochu uraženě.

Hettar se zatvářil odmítavě. „Neměli jsme opravdu jinou možnost, Baraku," vysvětloval. „Murgové nás mohli vidět a nechtěli jsme je vystrašit. Byla by škoda, kdyby uprchli, ne?'

„To je to jediné, na co myslíš?"

Hettar se nad tou otázkou chvíli zamýšlel. „Velmi často, ano," připustil.

Pak byla podávána večeře a všichni se přesunuli k dlouhému stolu na druhé straně sálu. Dík již určenému základnímu tématu hovoru nebylo nutné, aby Garion musel zalhat obavy, které probudila teta Pol. Po večeři se pak usadil vedle Adary a upadl do jakéhosi ospalého oparu, kdy hovor vnímal tak zpoloviny.

Za dveřmi byl nějaký šum a stráž je otevřela. „Belarův kněz!" bylo hlasitě oznámeno a do místnosti vkročil vysoký, bíle oděný muž následovaný čtyřmi jinými, kteří na sobě měli chlupaté kožešiny. Ti čtyři měli podivnou šoupavou chůzí a Garion v nich okamžitě poznal příslušníky medvědího kultu, k nerozeznaní od členů stejné šerecké skupiny, již viděl ve Val Alornu.

„Vaše Veličenstvo," zahučel muž v bílém šatu.

„Bud' pozdraven, Čo-Hagu," zvolali jeho společníci najednou, „vůdce kmenových náčelníků Algarů a strážce jižních hranic Alorie."

Král se mírně uklonil. „O co jde, Elvare?" zeptal se kněze.

„Přišel jsem, abych poblahopřál Jeho Veličenstvu u příležitosti skvělého vítězství nad silami Temného boha," odpověděl kněz.

„Jsi velmi laskav, Elvare," odpověděl Čo-Hag zdvořile.

„A kromě toho," pokračoval Elvar, „doneslo se mi, že do Pevnosti Algarů přišel svatý předmět. Domnívám se, že Vaše Veličenstvo by jej rádo uložilo k ochraně do rukou kněze."

Garion, vylekaný knězovou nabídkou, se začal zvedat ze svého křesla, ale zastavil se, protože nevěděl, jak vyjádřit svůj nesouhlas. Nicméně Dejruk už s důvěřivým úsměvem kráčel k Elvarovi. Uzly, které Dumik pečlivě utáhl, byly rozvázány a dítě vyndalo Orb z vaku u svého pasu, aby jej nabídlo překvapenému knězi. „Dej ruku?" řekl.

Elvar vyvalil oči a odtáhl se od Orbu s rukama nad hlavou, aby se uchránil jeho dotyku.

„Jen přistup, Elvare," zazněl od dveří výsměšně Polgařin hlas. „Dovol mu být takovým, jakým je. Bez žalostného dychtění v tichosti jeho duše, kvůli kterému k tobě natahuje své ruce. Vezmi od něj Orb."

„Paní Polgaro," kněz se zakoktal.„My mysleli - že je -já -"

„Zdá se, že má nějaké výhrady," poznamenal suše Silk. „Zřejmě má nějaké hluboké pochybnosti o své vlastní čistotě. To je u kněze vážná věc, řekl bych."

Elvar, stále s rukama nad hlavou, se na malého muže bezmocně podíval.

„Neměl bys nikdy žádat o něco, co nejsi připraven přijmout, Elvare," poznamenala Polgara.

„Paní Polgaro," vyhrkl Elvar, „mysleli jsme, že budete velmi zaměstnaná opatrováním vašeho otce, a tak -" zadrhl se.

„—A tak byste mohli získat Orb před tím, než se o tom dozvím? Mysli, Elvare. Nenechám Orb padnout do rukou medvědího kultu." Takřka sladce se na něj usmála. „Pokud by se nestalo, že ty bys byl určen k tomu jím vládnout, samozřejmě. Můj otec a já budeme jen rádi, když to břemeno předáme na bedra někoho jiného. Proč ho nenalézáme? Vše, co musíš udělat, je natáhnout ruku a vzít Orb."

Elvarova tvář pobledla a ustrašeně se otočil k Dejrukovi zády.

„Věřím, že to je vše, Elvare," řekl král Čo-Hag pevně.

Kněz se bezmocně rozhlížel kolem sebe, pak se obrátil a rychle opustil sál i se svým průvodem v těsném závěsu.

„Ať ho zandá, Dumiku," řekla Polgara kováři. „A zjisti, jestli nemůžeš něco dělat s těmi uzly."

„Mohl bych je zalít olovem," uvažoval Dumik. „To mu snad v otevření toho váčku už konečně zabrání."

„Můžeš to zkusit." Pak se podívala kolem. „MysIela jsem, že byste všichni rádi věděli, že se můj otec už probudil," řekla. „Ten starý blázen je nakonec silnější, než jsme si mysleli."

Garion byl náhle čilý, zprudka na ni pohlédl a snažil se postřehnout jedinou známku toho, že jim neříká všechno. Ale z jejího klidného obličeje nebylo možné cokoli vyčíst.

Barak, hlasitě se smějící úlevou, plácl Hettara po zádech. „Říkal jsem ti, že bude v pořádku," prohlásil vesele. Ostatní se už nakupili kolem Polgary a ptali se na podrobnosti.

„Je vzhůru," řekla jim. „To je tak vše, co teď můžu říct — kromě toho, že má své obvyklé kouzlo. Už si stěžuje na hrbolatou postel a žádá silné pivo."

„Hned mu nějaké pošlu," řekla královna Silar.

„Ne, Silar," odpověděla vážně Polgara. „Dostane polévku, ne pivo."

„To se mu nebude moc líbit," poznamenal Silk.

„A není to ostuda?" Usmála se. Již se obracela, jakoby zpět k odchodu do Belgaratova pokoje, ale zastavila se a potutelně pohlédla na Gariona, který seděl vedle Adary. Odpočíval. I přitom však stále přemýšlel o Belgaratově opravdovém stavu. „Koukám, že jsi našel svou sestřenici," podotkla

„Koho?"

„Neseď tady s otevřenou pusou, Garione," poradila mu. „Vypadáš jako hlupák. Adara je nejmladší dcera sestry tvé matky. Cožpak jsem ti o ní nikdy nevyprávěla?"

Cítil se, jako by ho někdo praštil po hlavě. „Teto Pol!" vykřikl. Jak jsi mohla zapomenout na něco tak důležitého?"

Ale Adara, neméně překvapená touto zprávou jako on, ze sebe vydala slabý výkřik, objala ho a vroucně ho políbila. „Milý bratranče!" prohlásila.

Garion zrudl, pak zbledl a nakonec opět zrudl. Nejprve pohlédl na tetu Pol, poté na svou sestřenici. Nebyl schopen cokoli říci ani nějak rozumně uvažovat.

Kapitola sedmá

VE DNECH, KTERÉ NÁSLEDOVALY, zatím co ostatní odpočívali a teta Pol pomáhala Belgaratovi k uzdravení, strávili Garion a jeho sestřence každou chvíli bdění pohromadě. V době, kdy byl ještě malé dítě, věřil, že teta Pol je jeho jediná rodina. Později zjistil, že ten Mistr Vlk— Belgarat —je také příbuzný, ač nekonečně vzdálený. Ale Adara byla něco jiného. Byla mimo jiné přibližně stejně stará a ihned vyplnila mezeru, již ve svém životě pociťoval. Stala se najednou všemi sestrami, sestřenicemi a mladšími tetami, které, jak se zdálo, ostatní měli, a on ne.

Ukázala mu algarskou Pevnost od shora dolů. Když se společně toulali dlouhými, prázdnými cestami, stále se drželi za ruce. Avšak většinu času si povídali. Sedávali na místech, jež byla nějak stranou, a s hlavami blízko u sebe spolu rozmlouvali, smáli se, vyměňovali si důvěrnosti a jeden druhému otevírali svá srdce. Garion v sobě objevil hlad po rozhovorech, jaký dosud nepoznal. Události minulého roku z něj učinily mlčenlivého a ta náhlá záplava slov jako by v něm protrhla všechny hráze. Protože svou vysokou a krásnou sestřenici miloval, řekl jí věci, které by nikdy neřekl žádné jiné živé duši.

Zdálo se, že Adara jeho city opětuje stejně hluboce, a naslouchala jeho svěřování s pozorností, která jej nutila otevřít se ještě více.

„Opravdu to můžeš udělat?" zeptala se ho jednoho jasného zimního odpoledne, když spolu seděli vysoko ve výklenku vnější zdi tvrze. Byl zde otvor, který hleděl na pusté moře hnědé zimní trávy, ubíhající až k obzoru. „Jsi opravdu čaroděj?"

„Obávám se, že ano," odpověděl.

„Obáváš se?"

„Souvisí s tím některé dost strašné věci, Adaro. Na příklad se mnohé začalo dít jen proto, že jsem tomu chtěl. Zprvu jsem tomu nevěřil, ale bylo to tak. Nakonec to došlo dál, než bych si byl vůbec předtím schopen představit."

„Ukaž mi něco," pobídla ho.

Trochu znepokojeně se rozhlédl. „Nemyslím, že bych měl," vymlouval se. „Víš, vytváří to určitý druh hluku a teta Pol by to mohla slyšet. Mám takový pocit, že by se jí moc nezamlouvalo, kdybych udělal něco takového jen proto, abych se předvedl."

„Bojíš se jí?"

„O to přesně nejde. Jen nechci, aby mnou byla zklamaná." Uvažoval. „Pokusím se ti to vysvětlit. Jednou jsme měli ošklivou hádku - v Nyisse. Řekl jsem něco, co jsem tak doopravdy nemyslel, a ona mi přesně vyjmenovala, co kvůli mně všechno obětovala." Zachmuřeně pohlédl oknem ven a vybavoval si slova tety Pol na zamlžené palubě Greldikovy lodi. „Věnovala mi tisíc let, Adaro —nebo tedy mé rodině, ale nakonec to všechno stejně bylo především kvůli mně. Vzdala se pro mě každé jednotlivé věci, která pro ni byla vždycky důležitá. Dovedeš si představit, jak moc mě tím zavázala? Udělám všechno, co po mně bude chtít, a usekl bych si raději ruku, než bych ji znovu ranil."

„Asi ji hodně miluješ, že, Garione?"

„To s tím nesouvisí. Myslím, že neexistuje slovo, které by vyjádřilo to, co je mezi námi."

Adara ho beze slova vzala za ruku, oči plně hřejivého citu.

Později odpoledne šel Garion sám navštívit pokoj, kde se teta Pol starala o vzpurného pacienta. Po prvních pár dnech odpočinku se Belgarat stával stále více naštvaným na nucené upoutání na lůžko. Stopy tohoto hněvu mu brázdily tvář, i když podřimoval, podepřený mnoha polštáři. Teta Pol, oblečená do obvyklého šedého šatu, seděla vedle něj a přešívala jednu ze starých Garionových halen pro Dejruka. Chlapec seděl nedaleko a pozoroval ji s tím vážným výrazem, který způsoboval, že vypadal starší, než byl.

„Jak je mu?" zeptal se potichu Ganon a pohlédl na spícího starce.

„Zlepšuje se," odpověděla teta Pol, odkládajíc halenu. „Zvyšuje se mu teplota, a to je vždy dobré znamení."

„Zpozorovala jsi nějaké známky toho, že by se mu vracela jeho -? Však víš co," naznačoval zmateně Garion.

„Ne," odvětila. „Zatím nic. Zřejmě je příliš brzy."

„Přestanete vy dva s tím šeptáním?" tázal se Belgarat, aniž by otevřel oči. Jak mám při tom spát?"

„Ty sám jsi tvrdil, že nechceš spát," připomněla mu Polgara.

„To bylo předtím," zavrčel a zamžoural. Pohlédl na Gariona. „Kde jsi byl?" otázal se ho.

„Garion se seznamoval se svou sestřenicí Adarou," vysvětlovala teta Pol,

„Mohl by se však za mnou alespoň na chvíli zastavit," stěžoval si stařec.

„Není moc velká zábava poslouchat tvé chrápání, otče."

„Já nechrápu, Polgaro."

„Jak myslíš, otče," souhlasila s klidem.

„Nechovej se ke mně blahosklonně, Pol!"

„Samozřejmě, otče. Ted', jak by se ti zamlouval talíř horké polévky?"

„Nezamlouval by se mi. Chci maso — dobré červené maso — a sklenici silného piva."

„Ale ty nedostaneš maso a pivo, otče. Dostaneš to, co se ti rozhodnu dát já - a právě ted' to je polévka a mléko."

„Mléko?"

„Nebo bys raději kaši?"

Stařec na ni vrhl rozhořčený pohled a Garion nenápadně opustil pokoj.

Potom už bylo Belgaratovi stále lépe. O pár dní později již byl z postele venku, ačkoli se tomu Polgara zdánlivě pokoušela zabránit. Garion je oba znal natolik dobře, aby přesně věděl, co je jádrem tetina jednání. Nikdy při léčení neupřednostnovala co nejdelší vylehávání v posteli. Vždy chtěla nemocného dostat na nohy, jak rychle to jen šlo. Předstíráním chuti jej hýčkat donutila popudlivého otce z postele doslova utéct. K tomu mu ještě zakazovala to či ono. To vše činila záměrně, aby jej rozčílila, aby pobídla jeho mysl k aktivitě — nikdy ne

více, než byl v daném okamžiku schopen unést, ale vždy pravě tolik, aby jeho duševní uzdravování drželo krok s jeho zotavováním tělesným. Taková léčba již nebyla jen něčím toliko v hranicích lékařství, přecházela do říše umění.

Když se Belgarat poprvé objevil v sále krále Čo-Haga, vypadal neuvěřitelně zesláble. Zdálo se, že se potácí, když se těžce belhal opřený o tetu Pol, ale o trochu později, jakmile ho začal zajímat hovor, ukázalo se v jemných náznacích, že jeho slabost není až tak velká, jak se zdá. Starý muž jednu chvíli poněkud zapomněl na roli, kterou si přisoudil, a tak brzy dokázal, že ať už teta Pol hraje, jak chce šikovně, on umí hrát také. Bylo podivuhodné pozorovat ty dva, jak opatrně manévrují jeden kolem druhého při své promyšlené malé hře.

Nicméně, nejdůležitější otázka zůstávala nezodpovězená. Belgaratovo tělesné a duševní zdraví teď bylo zcela zjevné, ale schopnost využít jeho vůli dosud vyzkoušena nebyla Garion věděl, že ta zkouška by měla počkat.

Časně jednoho rána, asi týden poté, co přijeli do Pevnosti, zaklepala Adara na dveře Garionova pokoje. I když se právě probudil, věděl, že je to ona „Ano?" řekl skrz dveře a rychle si navlékl košili a nohavice.

„Nechtěl bys dnes někam vyjet, Garione?" zeptala se. „Svítí slunce a je trochu tepleji."

„Ovšem," ihned souhlasil. Sedl si, aby si obul algarské boty, které mu dal Hettar. „Nech mne obléknout. Budu hned."

„Není žádný velký spěch," řekla mu. „Už mám pro tebe osedlaného koně a také jsem vzala z kuchyně nějaké jídlo. Ale asi bys měl říct paní Polgaře, kam jedeš. Setkáme se v západní stáji."

„Nebude to dlouho trvat," sliboval.

Teta Pol seděla ve velkém sále spolu s Belgaratem a králem Čo-Hagem, zatímco královna Silar byla opodál u velikého tkalcovského stavu a tkala. Prsty jí na osnově tkaniny jenom hrály. Cvakání jejího člunku znělo podivně ospale.

„Uprostřed zimy bude cesta velmi obtížná," říkal král Čo-Hag. „V Ulgských horách to bude dost krušné."

„Myslím, že existuje cesta, dík níž se tomu všemu vyhneme," odpověděl líně Belgarat. Rozvaloval se v hlubokém a rozložitém křes-

le. „Půjdeme zpět do Prolgu cestou, kterou jsme přišli, ale potřebuji si promluvit s Relgem. Myslíš, že bys pro něj mohl poslat?'

Čo-Hag přikývl a pokynul sluhovi. Krátce k němu promluvil. Belgarat si zatím nedbale přehodil jednu nohu přes opěradlo na ruce svého křesla a usadil se ještě hlouběji. Starec měl na sobě jemnou, šedou vlněnou halenu. Ač bylo brzy ráno, držel v ruce korbel piva

„Nemyslíš, že to trochu přeháníš?" zeptala se ho teta Pol a pohlédla na korbel.

„Musím obnovit svou sílu, Pol," odpověděl nevinně, „a silné pivo vrací do žil život. Zapomínáš, zdá se mi, že jsem stále ještě vlastně nemohoucí."

„Zajímalo by mě, kolik z tvé nemohoucnosti pochází z Čo-Hagova pivního sudu," poznamenala. „Vypadal jsi hrozně, když jsi dnes ráno sešel dolů."

„Zato teď se cítím mnohem lépe." Usmál se a dal si další doušek.

„To věřím. Ano, Garione?"

„Adara chce, abych si s ní vyjel," řekl Garion. „Já - to je, ona - myslela, že bych ti měl říct, kam jedu."

Královna Silar se na něj sladce usmála. „Oloupil jsi mě o mou oblíbenou společnici pro chvíle čekání, Garione," řekla,

„To je mi líto," rychle odpověděl Garion. „Jestli ji potřebujete, tak nepojedeme."

„Jen jsem tě popichovala," zasmála se královna. „Jdi a užij si to."

Nato vstoupil do sálu Relg a kousek za ním — Taiba. Maragská žena, jakmile byla vykoupaná a ve slušných šatech, je všechny překvapila. Již to nebyla ta zoufalá, špinavá otrokyně, kterou našli v jeskyních pod Rak Ktholem. Měla plnou postavu a velmi bledou pleť. Pohybovala se s nevědomou ladností a Čo-Hagovi muži se po ní otáčeli, když procházela kolem, s významně našpulenými rty. Zřejmě věděla, že je středem pozornosti, a protože byla vzdálena toho, aby se kvůli tomu zlobila, zdálo se, že ji to těší, a dokonce jí to zvyšuje sebevědomí. Fialové oči jí planuly a často se teď smála Nikdy však nebyla moc daleko od Relga Zprvu si Garion myslel, že se vždy záměrně postaví tam, kde ji musí Relg zahlédnout, a má pak zvrácenou radost ze

zmatku, který mu tím působí. Ale teď už si tím nebyl tak jistý. Ani to nevypadalo tak, že o tom ještě přemýšlí. Přesto však následovala Relga, kam se jen hnul. Mluvila k němu zřídka, ale byla u něj pořád.

„Poslal jsi pro mě, Belgarate?" zeptal se Relg. Něco z oné drsnosti mu už z hlasu zmizelo, ale oči měl stále podivně vyděšené.

„Á Relg," řekl Belgarat hlasitě. „Tady je náš dobrý přítel. Pojď. Sedni si. Dej si pohár piva"

„Vodu, děkuji," odpověděl Relg pevně.

„Jak si přeješ." Belgarat pokrčil rameny. „Zajímalo mě, jestli nějakou náhodou neznáš cestu Ulgskými jeskyněmi, která vede z Prolgu na jih země Sendarských."

„To je velmi dlouhá cesta," řekl Relg.

„Určitě ne tak dlouhá jako ta, kterou bychom museli jet přes hory," poznamenal Belgarat. „V jeskyních není sníh a příšery. Je tam taková cesta?"

„Je tam," přisvědčil Relg.

„A byl bys ochotný nás tudy provést?" dotíral stařec.

„Když budu muset," souhlasil Relg dost neochotně.

„Myslím, že budeš muset, Relgu," řekl mu Belgarat.

Relg povzdychl. „Doufal jsem, že se budu moci vrátit domů, teď, když je naše pouť téměř u konce," řekl rozmrzele.

Belgarat se zasmál. „Ve skutečnosti naše pouť teprve začala, Relgu. Máme před sebou ještě dlouhou cestu." Tomu se Taiba potěšeně zasmála

Do sálu právě přišel Dejruk a Garion ucítil, jak mu do dlaně vklouzla malá ručka. Usmál se na něj. Je to v pořádku, teto Pol?" zeptal se. „Kdvž pojedu, myslím?'

„Samozřejmě, drahý," odvětila „Jen buď opatrný. Nepředváděj se před Adarou. Nechci, abys spadl z koně a něco si zlomil."

Dejruk se pustil Garionovy ruky a přešel k místu, kde stál Relg. Uzly na vaku, které Durnik tak pečlivě zalil olovem, byly opět rozvázány a chlapec vyndal Orb, aby jej nabídl Relgovi. „Dej ruku?" řekl.

„Proč si to nevezmeš, Relgu?" řekla Taiba překvapenému muži. „Nikdo na světě nepochybuje o tvojí čistotě."

Relg ustoupil a zavrtěl hlavou, „Orb je svatý předmět jiného

náboženství," prohlásil. „Aldurova, ne boha UL, takže by bylo nevhodné, abych se ho dotkl."

Taiba se chytře usmála, fialové oči upřené na zélotovu tvář.

„Dejruku," řekla teta Pol, „pojď sem."

Poslušně k ní přistoupil. Vzala do rukou vak u jeho pasu a rozevřela jej. „Strč to dovnitř," řekla mu.

„Jak to dokáže rozvázat?' zeptala se polohlasně sama sebe a zkoumala šňůrky na vaku.

Garion a Adara vyjeli z Pevnosti ke kopcům na západě. Na blankytně modré obloze zářilo slunce. Ačkoli bylo mrazivé ráno, nebylo ani zdaleka tak chladno jako během posledních pár týdnů.

Tráva pod kopyty jejich koní byla hnědá a bez života. Ležela spící pod zimní oblohou. Asi hodinu jeli v mlčení, než zastavili a sesedlali na jižní sluneční straně kopce, kde byli uchráněni před mrazivým větrem. Seděli vedle sebe a hleděli na nekonečné míle algarských stepí.

„Kolik toho lze dokázat magií, Garione?" zeptala se Adara po dlouhém tichu.

Pokrčil rameny. „To záleží na tom, kdo to dělá. Někteří lidé jsou velmi mocní, jiní zase mohou cokoli udělat jen stěží."

„Mohl bys —" zaváhala. „Mohl bys udělat, aby tenhle keř kvetl?" Rychle k němu přešla a Garion věděl, že to nebyla otázka, kterou mu původně hodlala položit. „Myslím právě teď, uprostřed zimy," dodala.

Garion pohlédl na zakrnělý keřík a dával si dohromady, co by měl udělat. „Myslím, že mohl," odpověděl, „ale kdybych to udělal ve špatném ročním období, keř by neměl žádnou obranu proti zimě. Mohl by zahynout."

„Je to jen keř, Garione."

„Proč ho zabíjet?"

Vyhnula se jeho pohledu. „Mohl bys udělat něco pro mě, Garione?" zeptala se. „Jenom maličkost. Moc teď potřebuji něco, v co bych mohla věřit."

„Řekl bych, že to mohu zkusit." Nerozuměl její náhlé smutné náladě. „Co třeba tohle?" Ulomil jeden proutek a přendávaje jej z ruky do ruky, pozorně si ho prohlížel. Pak kolem něj ovinul několik stébel

trávy a opět vše zkoumal, dokud neměl v mysli přesně to, co chtěl. Když soustředil svou vůli, neudělal tak najednou, tudíž změna byla postupná. Adara vyvalila oči, když se přímo před ní žalostně vypadající chomáč suché trávy proměnil.

Moc se to květině nepodobalo. Mělo to téměř levandulovou barvu a zřetelně se to naklánělo ke straně. Bylo to poněkud malé a okvětní lístky nebyly moc pevně připevněny. Nicméně, ve vůni bylo cítit sladký přislib léta Garion se cítil velmi nesvůj, když beze slova podával květinu své sestřenici. Doprovodný zvuk nebyl totožný s tím rachotem, který si vždy spojoval s magií, ale spíše byl podobný zvonu. Byl to zvuk, jaký slyšel ve žhnoucí jeskyni, kde oživil hříbě. A když začal soustřeďovat svou vůli, nepoužil nic ze svého okolí. Všechno to přišlo z jeho nitra a byla v tom zvláštní radost.

„Je to krásné," řekla Adara. Držela malou kytičku jemně v dlaních a vdechovala její vůni. Tmavé vlasy jí spadly přes líce a zakryly tak před Garionem její tvář. Pak však zvedla bradu a Garion uviděl, že má oči plné slz. „Zdá se, že to pomáhá," řekla, „alespoň na chvíli."

„Co se děje, Adaro?"

Neodpověděla, ale pohlédla na tmavě hnědou pláň. „Kdo je Se'Nedra?" zeptala se najednou. „Slyšela jsem, jak se o ní ostatní zmiňují."

„Se'Nedra? To je imperiální princezna — dcera Ran Boruna z Tolnedry."

Jaká je?"

„Velmi malá —je zčásti dryáda — a je rusovlasá. Má zelené oči a špatnou povahu. Je to rozmazlený malý spratek a nemá mě moc ráda."

„Ale to *ty* můžeš změnit, ne?" zasmála se Adara a utřela si *slzy.*

„Nejsem si jist, že ti rozumím."

„Všechno, co bys musel udělat, je -" Pohybem dlaně cosi neurčitě naznačila

„Ach." Konečně pochopil, co měla na mysli. „Ne, nemůžeme si moc dovolit hýbat s lidskými myšlenkami a pocity. Chci tím říct — není se tam čeho chytit. Nikdy bych nevěděl, kde začít."

Adara na něj chvíli hleděla Pak skryla tvář do dlaní a začala

plakat.

„Co se stalo?" zeptal se polekaně.

„Nic," řekla „To není důležité."

„To tedy je důležité. Proč pláčeš?'

„Doufala jsem — když jsem poprvé zaslechla, že jsi čaroděj —a pak, když jsi udělal tuto květinu. Myslela jsem, že bys to mohl dokázat. Myslela jsem, že bys možná pro mě mohl něco udělat."

„Udělám vše, o cokoli mne požádáš, Adaro. To přece víš."

„Ale ty nemůžeš, Garione. Sám jsi to řekl."

„Co chceš, abych udělal?"

„Myslela jsem, že bys mohl být schopen způsobit, aby se do mě někdo zamiloval. Není to bláznivá myšlenka?'

„Kdo?"

S tichou vážností na něj pohlédla, oči stále plné slz. „Na tom opravdu nezáleží. Ty s tím nemůžeš nic udělat a já také ne. Byl to jen bláznivý nápad. Teď už to vím. Mohl bys zapomenout, že jsem ti cokoli řekla?" Zvedla se ze země. „Pojeďme zpět. Není tak krásný den, jak jsem si původně myslela, a začíná mně být zima."

Nasedli na koně a vraceli se v tichosti zpět k tyčícím se zdem Pevnosti. Už více nemluvili. Adara neměla chuť a Garion nevědě!, co by měl říct.

Za nimi zůstala ležet, zapomenutá, květina, kterou stvořil. Chráněna svahem a mírně zahřívána zimním sluncem, květina, která nikdy předtím nevykvetla na žádné louce, začala růst a nést plody. Malé tobolky se otevřely a z nich se vysypalo a kolem rozptýlilo nekonečně mnoho semen. Propadaly mezi stvoly zimní trávy na zmrzlou zem. Tam zůstaly, očekávajíce jaro.

Kapitola osmá

ULGSKÉ DÍVKY MĚLY BLEDOU PLEŤ, svělounce plavé vlasy a velké tmavé oči. Princezna Se'Nedra seděla v jejich středu jako jediná rudá růže v zahradě plné lilií. Sledovaly každý její pohyb s dávkou mírného úžasu, jako by byly této malé a živé cizince podrobeny. Stala se doslova středem jejich životů. Nebylo to jen tím, že hrála barvami. Ulgové byli od zakladu vážní, uzavření lidé. Jen zřídka se smáli nebo projevovali své city. Avšak Se'Nedra vždy žila krajně otevřeným způsobem. Okouzleně pozorovaly hru nálad a pocitů, jak se přehrávají jejím krásným obličejem Červenaly se a neklidně se pochichtávaly jejím nemravným a bezbožným vtípkům. Zasvětila je do různých důvěrností a každá z asi dvanáctí dívek, jež se státy jejími stálými společnicemi, jí čas od času otvírala své srdce.

Nastávaly ovšem i špatné dny, kdy byla Se'Nedra mrzutá, nesnášenlivá a necitelná. Odháněla pak od sebe jemné ulgské dívky krutým haněním. Po každém takovém výbuchu hněvu od ní odbíhaly v slzách. Vždy si slibovaly, že se k ní již nikdy nepřiblíží, ale nakonec se k ní váhavě vracely, jako by se bývalo nic nestalo.

Byla to pro princeznu těžká doba. Neuvědomila si dostatečně důsledky poslechnutí rozkazu boha UL, když jí řekl, aby zůstala v jeskyních, zatímco ostatní putovali do Rak Ktholu. Se'Nedra vždy chtěla být ve středu dění, ale tady byla odložená do pozadí, nucená snášet únavné, dlouhé hodiny, strávené pouze čekáním. Nebyla duševně uzpůsobená k čekání, a tak výbuchy hněvu, jež plašily její společnice jako hejno holubů, byly zčásti způsobovány nuceným nicnedělám.

Prudké zvraty v jejích náladách byly především zkouškou pro Gorima. Křehký a stařičký svatý muž žil po staletí v tichých rozjímáních a náhle se do jeho světa vřítila jako kometa rozmazlená princezna. Ačkoli někdy musel sáhnout až na dno své trpělivosti, snášel ty záchvaty špatné nálady, bouře pláče či nečekané výbuchy hněvu s patřičným nadhledem. Stejně shovívavý byl i při jejích náhlých projevech citů, kdy se mu vrhla kolem krku a zasypala ho polibky.

V těch dnech, kdy měla Se'Nedra příjemnou náladu, shromáždila své společnice pod sloupy na pobřeží Gorimova ostrova k rozhovorům, smíchu a provádění jednoduchých her, které sama vymyslela. Tichá stinná jeskyně pak byla naplněna žvatláním a smíchem dospívajících dívek. Když byla zamyšlená, vyšla si s Gorimem na krátkou procházku, aby si prohlédli onu zvláštní nádheru podzemního světa jeskyň, štol a slují pod opuštěným městem Prolgu. Neznalým očím by se bývalo mohlo zdát, že princezna byla tak zaujatá ohňostrojem svých pocitů, že si neuvědomovala nic kolem sebe, ale nebylo tomu tak. Její bohatá mysl byla rozhodně schopná pozorování, rozebírání a dotazování, dokonce i v průběhu nějakého vzteklého záchvatu. Když jí vyprávěl příběhy jeho lidu, velmi podrobně se vyptávala, snažíc se v nich vždy dobrat nějakého skrytého významu.

Během těchto rozhovorů učinila princezna mnoho objevů. Zjistila, že základem ulgského života je náboženství, a tak námět a dopad všech jejich příběhů byly spojeny s naprostou úctou a podrobením se vůli boha UL. Tolnedřan se snaží tak nanejvýš před svým bohem vykrucovat nebo s ním i smlouvat. Nedra to očekával a zdálo se, že se baví hrou nabídek a protinabídek stejně jako jeho lid. Nicméně ulgská mysl nebyla takové nenucenosti schopná. „Nebyli jsme ničím," vysvětloval Gorim. „Méně než ničím. Neměli jsme domov, ani boha. Jen jsme se bez cíle toulali světem, dokud UL nesvolil stát se naším bohem. Někteří ze zélotů dokonce šli tak daleko, že navrhovali, aby každý Ulgo, který pohněvá našeho boha, byl od nás vyhnán. Netvrdím, že znám dobře mysl UL, ale nemyslím, že by byl tak krutý. Nutno však dodat, že dosud nechce být naším bohem, takže je asi lepší jej nepohněvat."

„On tě miluje," ihned na to řekla Se'Nedra. „Každý mu to mohl vidět ve tváři, když k nám tenkrát přišel."

Gorim se zdál být na pochybách. „Doufám, že jsem ho příliš nezklamal."

„Nebuď hloupý," řekla princezna povzbudivé. „Samozřejmě, že tě miluje. Každý na světě tě miluje." Rychle, jako by to chtěla potvrdit, jej políbila něžně na tvář.

Gorim se ni usmál. „Milé dítě," řekl, „máš velmi otevřené srdce, a tak máš za to, že každý miluje toho, koho miluješ ty. Bojím se, že to tak obvykle není. Zde v jeskyních je pěkná řádka lidí, kteří mne zrovna nezbožňují."

„Nesmysl," řekia. „Když se s někým pohádáš, neznamená to hned, že ho nemáš rád. Velmi miluji svého otce, ale pořád se přitom spolu přeme. Baví nás se spolu hádat." Se'Nedra věděla, že si může dovolit používat směrem ke Gorimovi takových slov jako „hloupý" a „nesmysl". Byla si jistá, že ho okouzlila natolik, aby mu mohla do očí říci téměř cokoli.

Ač by o tom někoho z jejího okolí bylo obtížné přesvědčit, objevily se v Se'Nedřině chování, sice málo patrné, ale přesto jisté změny. Pro tyto vážné, uzavřené lidi byla i nadále až příliš otevřená, prudká a vznětlivá. Přesto teď před každým jednáním nebo mluvením věnovala alespoň chvilku, i když třeba jen velmi krátkou, přemýšlení. Několikrát se zde v jeskyních totiž dostala do situace, kdy byla v rozpacích, a rozpaky byly jednou z věcí, kterou Se'Nedra v žádném případě nemohla snést. Postupně, takřka nepatrně, se tak učila hodnotě byt' jen mírného sebeovládání. Někdy se už dokázala chovat téměř jako dáma.

Měla také čas zamyslet se nad svým vztahem ke Garionovi. Jeho mnohatýdenní nepřítomnost pro ni byla nevýslovně bolestná. Cítila se, jako by o cosi přišla, o cosi velmi hodnotného. A tato ztráta v ní zanechala jakousi srdce bodající prázdnotu. Její pocity však vždy byly velmi zmatené, a tak je nikdy nedokázala zcela uchopit. Obvykle se tak rychle měnily, že nestačila rozebrat jeden a už tu byl jiný. Tento truchlivý pocit ztráty ji však pronásledoval tak dlouho, až byla nakonec nucena postavit se celé té věci tváří v tvář.

Nemohla to být láska. To nebylo možné. Láska k vesnickému umývači nádobí — nezáleží na tom, jak hezkému — byla zcela vyloučená! Byla konečně imperiální princeznou a její úděl byl průzračný

jako křišťál. I kdyby měla to nejnepatrnější tušení, že její city se dostaly za hranice běžného přátelství, bylo by její naprostou povinností přerušit s ním jakékoli bližší styky. Se'Nedra však nechtěla Gariona poslat pryč a více jej nespatřit. Při takové myšlence se jí ihned začaly třást rty. Takže, zcela jasně, to, co cítila, nebyla — nemohla být — láska. Cítila se mnohem lépe, když se jednou dobrala tohoto závěru. Moc se s tím natrápila, ale ted', když klidný úsudek ukázal, že se nemusí ničeho bát, si konečně mohla oddechnout. Bylo velice příjemné vědět, že je schopna tak rozumně uvažovat.

Nijak to ale nepomohlo při čekání. Při tom nesnesitelném čekání na přátele. Kde jsou? Kdy se vrátí? Co tam dělají, že to trvá tak dlouho? Čím déle čekala, tím častěji ji opouštěla nově nalezená rovnováha a její společnice se již naučily v takových chvílích ostražitě sledovat, zda se neobjevují nějaké známky ohlašující blížící se výbuch hněvu.

Konečně jí Gorim oznámil, že jej dostihla zpráva o návratu jejích přátel, a malá princeznička úplně zdivočela očekáváním. Její přípravy byly velmi dlouhé a pečlivě promyšlené. Samozřejmě je náležitě přivítá. Tentokrát však žádná dívčí radost. Místo toho by měla být vážná, zdrženlivá, imperiální a zcela dospělá. Přirozeně by měla také dobře vypadat.

Celé hodiny se zabývala výběrem co nejdokonalejšího oděvu. Nakonec vzala zavděk k zemi sahajícím ulgským šatem, ušitém z lesknoucí se bílé látky. Nicméně, ulgská roucha byla na Se'Nedřin vkus poněkud příliš skromná. Chtěla být sice zdrženlivá, ale ne až tak moc. Po chvíli přemýšlení tedy šatu odpárala rukávy a upravila jej mírně u krku. Výšivky na živůtku a zlatá šerpa uvázaná kolem pasu pak šat ještě více zvýraznily. Pozorně prozkoumala výsledek svého snažení a byla s ním velmi spokojená.

Byla tu ještě starost s účesem. Již nikdy nebude mít rozpuštěné vlasy. Bylo potřeba je vyčesat do hromady kadeří na temeni hlavy, ze které jako vodopád spadaly dolů přes ramena, aby tak doplňovaly změť barev na živůtku jejího starodávné bílého šatu. Pracovala tak vytrvale, až jí z dlouhého držení nad hlavou začaly bolet ruce. Když skončila, rozebírala vzhled oděvu a účesu a zkoumala, zda vyvolávají onen vážný královský dojem. Není to špatné, poblahopřála si. Gario-

novi vypadnou oči z důlků, až ji uvidí. Malá princezna zajásala.

Když přišel onen den, seděla Se'Nedra, jež noc předtím jen velmi špatně spala, velmi nepokojně vedle Gorima v jeho studovně. Ten byl zabrán do svého bádání. Četl z dlouhého svitku. Jednou rukou jej namotával a druhou odvíjel. Zatímco četl, princezna se ošívala a roztržitě pokukovala ke dveřím.

„Zdáš se mi být dnes nějak neodpočinutá, dítě," všiml si.

„To je jen proto, že jsem ho—je—neviděla tak dlouho," vysvětlovala rychle. „Jseš si jistý, že vypadám dobře?" Jen tuto otázku mu toho rána už položila šestkrát nebo osmkrát.

„Jsi krásná, dítě," znovu ji ujistil.

Zářivě se na něj usmála

Do Gorimovy studovny přišel sluha „Vaši hosté právě přijeli, svatý pane," řekl s uctivou poklonou.

Se'Nedře se rozbušilo srdce.

„Půjdeme je přivítat, dítě?" navrhl Gorim a odkládaje svitek povstal.

Se'Nedra potlačila chuť vyskočit ze židle a. z místnosti vyběhnout. Přemáhala se s pevně zatnutými pěstmi. Šla po boku Gorima a tiše sama pro sebe opakovala: „Důstojná. Zdrženlivá, Imperiálně klidná."

Její přátelé byli utrmácení cestou, a když vešli do Gorimovy sluje, vypadali velmi unaveně. Byli mezi nimi i nějací cizinci, které Se'Nedra neznala. Avšak její oči pátraly pouze po jedné tváři.

Vypadal starší, než si ho pamatovala Obličej měl, jako vždy předtím, vážný a zračila se v něm důstojnost, jaká tam nikdy nebyla. Jistě se mu přihodilo mnoho věcí, zatímco byl pryč —závažných věcí — a princezna pocítila při představě všech událostí, které musel prožít, malou ostrou bolest.

Pak ji však u srdce zamrazilo. Kdo byla ta vysoká dívka kráčející po jeho boku? A proč byl k té velké koze tak družný? Se'Nedra zatnula zuby, když zírala přes temné vody na toho proradného mladého muže. Věděla, že se to musí stát. Jen na chvíli ho ztratila z očí a už se rozběhl do náručí první dívky, která byla k mání. Jak se mohl opovážit? Jak jen mohl!

Když skupina na vzdálené straně jezera vstupovala na lávku,

Se'Nedřino srdce pokleslo. Ta dívka byla krásná. Tmavé vlasy se jí leskly a rysy tváře měla dokonalé. Se'Nedra se beznadějně snažila nalézt nějakou vadu, nějaký kaz. A jak se pohybovala! Kráčela s takovým půvabem, až se zdálo, že se vznáší. Se'Nedra se musela velmi přemáhat, aby nezačala ronit hořké slzy.

Pozdravy a představování zněly utrápené princezně jen jako nesouvislé žvatlaní. Nepřítomně se poklonila před algarským králem a jeho krásnou královnou. Zdvořile pozdravila velmi hezkou a rostlou dívku — Taiba se jmenovala — kterou jí představovala paní Polgara. Chvíle, které se nejvíce obávala, se nezadržitelní blížila a nebylo cesty, jak sejí vyhnout.

‚A tohle je Adara," řekla paní Polgara, představujíc krásnou bytost po Garionově boku. Se'Nedře se chtělo plakat. To není spravedlivé! I její jméno je krásné. Proč nemůže mít něco ošklivého?

„Adaro," pokračovala paní Polgara, s očima neustále sledujícíma Se'Nedřinu tvář, „tohle je Její Imperiální Výsost, princezna Sď-Nedra."

Adara se poklonila s půvabem, který na Se'Nedru působil jako nůž zabodávající se do jejího srdce. „Velmi jsem chtěla poznat Vaší Výsost," prohlásila dívka chvějícím se zpěvným hlasem.

„Jsem si jistá, že jsi nadšená," odvětila Se'Nedra s pyšnou povýšeností. Ačkoli jí každý nerv vřískal potřebou vrhnout se na tuto nenáviděnou sokyni, držela se tiše ve strnulém postoji. Jakékoli vzplanutí nebo jen slabý náznak rozrušení, který by se mohl zračit v její tváři či zaznít z jejího hlasu, by zcela završil Adařino vítězství. Se'Nedra byla příliš princeznou — příliš ženou — aby dopustila takovou porážku. Ač její bolest byla tak skutečná, jako by právě stanula na mučidlech, stála vzpřímeně, obklopena veškerou imperiální vznešeností, kterou v tu chvíli byla schopná vyvinout. Tiše si začala pro sebe opakovat všechny své tituly, připomínajíc si urputně, čím je. Imperiální princezna nepláče. Dcera Ran Boruna nefňuká. Tolnedrijská květina se nikdy nebude trápit pro nějakého neohrabaného umývače nádobí proto, že dal svou lásku někomu jinému.

„Odpusťte, paní Polgaro," řekla a položila si ruku na čelo, „ale najednou mě velmi rozbolela hlava. Omluvíte mě, prosím?" Bez čekání na odpověď se obrátila a pomalu kráčela ke Gorimově domu. Jen

jednou se zastavila. To když míjela Gariona. „Doufám, že budeš velmi šťastný," lhala mu.

Vypadal vyjeveně.

Zašlo to příliš daleko. Bylo naprosto nezbytné ukryt své pocity před Adarou, ale tohle byl Garion a musela mu dat najevo, co právě cítí. „Pohrdám tebou, Garione," zašeptala k němu se strašnou prudkostí, „a nikdy více už nechci unavovat své oči pohledem na tvou tvář."

Vytřeštil svůj zrak.

„Nevíš, nikdy si nebudeš moci ani představit, jak moc se mi hnusí jen pohled na tebe," dodala. A s tím pokračovala v cestě do Gorimova domu. Záda měla rovná a hlavu sklopenou.

Jakmile byla uvnitř, běžela do svého pokoje a vrhla se na postel, kde se srdceryvně rozplakala.

Slyšela tiché kroky poblíž dveří. Pak vešla paní Polgara „Nuže, Se'Nedro," řekla, „co to má všechno znamenat?" Sedla si na postel a položila ruku na rameno vzlykající princezny.

„Ach, paní Polgaro," naříkala Se'Nedra a najednou se vrhla do jejího klína. „J—Já j—jsem ho z—ztratila. On—on se z— zamiloval d—d—do ní."

„Koho myslíš?" zeptala se jí Polgara klidně.

„Gariona. Miluje tu Adaru a ani už neví, že jsem na ž—ž— živu."

„Ty hloupá husičko," haněla ji něžně Polgara.

„Miluje ji přece, ne?" tázala se Se'Nedra.

„Ovšem, že ano, malá."

„Věděla jsem to," zabědovala Se'Nedra a upadla do nové bouře pláče.

„Je to jen přirozeně, že ji miluje," pokračovala Polgara. „Vždyť je to jeho sestřenice."

„Jeho sestřenice?" Se'Nedra náhle pozvedla svou uslzenou tvář.

„Dcera sestry jeho matky," vysvětlovala Polgara. „Věděla jsi přece, že Garionova matka byla Algarka, ne?"

Se'Nedra jen zavrtěla hlavou.

„Kvůli tomu to všechno?"

Se'Nedra přikývla. Její pláč již ustal.

Paní Polgara vytáhla z rukávu kapesník a nabídla jej zkroušené dívce. „Vysmrkej se," nařídila jí. „Nepopotahuj takhle. To je velmi neslušné."

Se'Nedra si vyčistila nos.

„No, tak jsi si to konečně připustila," poznamenala Polgara „Byla jsem zvědavá, jak dlouho ti to bude trvat."

„Připustila co?"

Polgara na ni upřela dlouhý, přímý pohled a Se'Nedra se, klopíc oči, začala červenat. „To je lepši," řekla Polgara „Nemusíš se pokoušet přede mnou něco utaj it, Se'Nedro. K ničemu dobrému to nevede, vždyť to víš, a jen si tím vše ještě více komplikuješ."

Se'Nedře se rozšířily oči, když jí naplno došel dopad jejího přiznání. „To není možné," vydechla a hlas měla plný zděšení. „To se nemůže stát."

„Jak s oblibou říká můj otec, všechno je možné," prohlásila Polgara.

„Co teď mám dělat?"

„Nejprve bys měla osušit svou tvář. Některé dívky mohou plakat, aniž by se tím staly ošklivými, ale to není tvůj případ. Vypadáš hrozně. Radím ti, abys nikdy nebrečela na veřejnosti, pokud budeš moci."

„To jsem neměla na mysli," řekla Se'Nedra. „Co mám dělat s Garionem?"

„Nemyslím, že potřebuješ cokoli dělat, drahoušku. Někdy se takové věci vyřeší samy."

„Ale já jsem princezna a on je — tedy, on je Garion. Za takového stavu se nedá nic dělat."

„Řekla bych, že všechno dopadne dobře," ujišťovala ji paní Polgara, „Důvěřuj mi, Se'Nedro. Zabývám se problémy, jako je tento, už velmi dlouhý čas. Teď jdi a umyj si obličej."

„Udělala jsem tam ze sebe strašného hlupáka, že?" řekla Se'Nedra.

„To není nic, na co by se nedalo zapomenout," prohlásila klidně Polgara. „Můžeme to přejít jako důsledek rozrušení ze shledání s tvými přáteli po dlouhé době. Jsi snad ráda, že nás vidíš, ne?"

„Ach, paní Polgaro." Se'Nedra ji objala a smála se a plakala

najednou.

Poté, co byly odstraněny stopy po Se'Nedřině pláči, shledali se opět v Gorimově studovně s ostatními.

„Už je ti lépe, mé dítě?" zeptal sejí Gorim jemně a ve staré tváři měl vrásky plné starostí.

„Jen povolené nervy, svatý muži," ujišťovala ho Polgara „Naše princezna je, jak jste si asi všiml, poněkud prudší povahy."

„Je mi líto, že jsem se tak nechala unést," omlouvala se Se'Nedra Adaře. „Bylo to ode mne hloupé."

„Vaše Výsost nemůže být nikdy hloupá," řekla jí Adara

Se'Nedra pozvedla tvář. „Ale ano, můžu," prohlásila „Mám právo ze sebe udělat hlupáka na veřejnosti jako kdokoli jiný."

Adara se zasmála a tím byla ta nepříjemná záležitost smazána

Ale pořád tu byl jeden problém. Se'Nedra si uvědomila, že svým prudkým vyjádřením nenávisti zašla vůči Garionovi přeci jen příliš daleko. Jeho výraz byl zmatený a možná v něm bylo i trochu bolesti. Se'Nedra se rozhodla urážky, jimiž Gariona zasypala, poněkud vznešeně přehlížet. Již se tou strašnou scénou na pobřeží Gorimova ostrova přestala trápit, ale zdálo se jí být spravedlivé, aby se i on trochu trápil — ne příliš mnoho, ale v každém případě alespoň trochu. Koneckonců na tom měl také svůj díl viny. Ponechala mu přiměřenou dobu pro trýzeň — alespoň doufala, že to byla trýzeň — a pak k němu hřejivým, takřka něžným hlasem promluvila, jako by ta záštiplná slova nikdy neprošla jejími rty. Nasadil ještě užaslejší výraz, a tak sebrala všechnu sílu, které byla schopná, a věnovala mu ten nejkouzelnější úsměv. S uspokojením sledovala jeho zničující účinek. Potom si ho nevšímala

Zatímco Belgarat a paní Polgara popisovali události jejich strastiplné pouti do Rak Ktholu, seděla princezna s vážnou tváří na lavici vedle Adary. Poslouchala jen jedním uchem, neboť si v duchu znovu a znovu vybavovala ten úžasný objev, který učinila někdy před hodinou. Náhle na sobě ucítila něčí pohled a rychle vzhlédla. Ten malý plavovlasý chlapec, kterému paní Polgara říkala Dejruk, ji pozoroval s velmi vážným obličejem. V očích měl cosi skrytého. Byla si najednou naprosto jistá, že jí to dítě hledí přímo do srdce. Pak se na ni usmál. Aniž by věděla proč, cítila v jeho úsměvu ohromnou vlnu ra-

dosti. Stále se usmívaje přistoupil k ní a ponořil ručku do vaku, zavěšeného u pasu. Vyndal z něho kulatý šedý kámen a nabídl jí ho. „Dej ruku?" řekl. Na okamžik se Se'Nedře zdálo, že vidí uvnitř kamene záblesk slabého modrého světla.

„Nedotýkej se toho, Se'Nedro," řekla jí paní Polgara tónem, který zmrazil její ruku právě ve chvíli, kdy ji už vztahovala ke kameni.

„Durniku!" řekla paní Polgara rozezleně směrem ke kováři.

„Paní Pol," bránil se bezmocně, „už nevím, co s tím mám ještě dělat. Ať to zavážu a zaleju olovem, jakým chci způsobem, vždycky přijde na to, jak to rozvázat."

„Ať to dá pryč," řekla mu s jasnými stopami zloby v hlase.

Durnik přistoupil k chlapci, klekl si a beze slova rozevřel vak. Dítě do něj vložilo kámen. Durnik zatáhl za šňůru a uzly utáhl tak pevně, jakto jen šlo. Když skončil, objal jej chlapec láskyplně kolem krku. Durnik vypadal trochu rozpačitě a už se chystal dítě odvést pryč, ale Dejruk se ho pustil a přešel k Se'Nedře. Vyšplhal se jí do klína, naprosto vážněji políbil, opřel se o ni a okamžitě usnul.

Se'Nedrou proběhly pocity, se kterými se nikdy předtím nesetkala. Aniž by věděla proč, byla šťastnější než kdykoli předtím ve svém životě. Držela dítě těsně u sebe a rukama je objímala. Položila svou tvář do příjemných světle blonďatých vlasů a pocítila touhu dítě pohoupat a zabroukat mu nějakou velmi něžnou ukolébavku.

„Musíme si pospíšit," říkal právě Belgarat Gorimovi. „I s Relgovou pomocí nám bude cesta k hranicím Sendarie trvat nejméně týden. Pak budeme muset přejít celou zemí a v tuto dobu může v Sendarii napadat hromada sněhu. A aby to bylo ještě horší, je teď právě období, kdy je Větrné moře samá bouře. A ze Sendarie do Rivy je to po vodě dlouhá cesta."

Slovo „Riva" vytrhlo Se'Nedru z jejího zadumání. Od chvíle, kdy se ona a Jeebers plížili z císařského paláce v Tol Honetu, zněla jí hlavou především jedna jediná věc. Nikdy nebude cestovat do Rivy. Ač se mohlo někdy zdát, že při nějaké příležitosti se tohoto rozhodnutí hodlá vzdát, byl její útrpný souhlas vždy spíše jen vytáčkou. Avšak nyní bude muset vytrvat. Důvody jejího zarputilého odmítání podmínek, jak je stanovila vomimbreská Smlouva, jí sice již nebyly úplně srozumitelné — vždyť se odehrálo takových věcí, že již nebyla tím

samým člověkem —jedna věc však byla jasná. Nehledě na to, co se s ní zrovna děje, do Rivy za žádnou cenu nepojede. To byla věc zásady.

„Jsem si jistá, že až se dostaneme do Sendarie, budu se moci odebrat do císařského paláce," řekla tónem, jako by tato záležitost už byla dávno rozhodnuta.

„A proč bys to měla dělat?" zeptala se jí paní Polgara.

„Jak už jsem dříve řekla, do Rivy nepojedu," odvětila Se'Nedra. „Vojáci jistě budou schopni učinit vše pro to, abych se mohla vrátit do Tol Honetu."

„Možná bys měla navštívit otce," řekla Polgara s klidem.

„Chcete tím říci, že mě necháte jít?"

„To jsem neřekla. Jsem si jistá, že budeme moci vypravit loď do Tol Honetu někdy koncem jara nebo začátkem léta. Rivanský obchod s císařstvím je velmi čilý."

„Myslím, že mi správně nerozumíte, paní Polgaro. Řekla jsem, že do Rivy nejedu—za žádných okolností."

„To jsem slyšela, Se'Nedro. Ale mýlíš se. Ty pojedeš do Rivy. Máš tam nějaké povinnosti, pamatuješ?"

„Nepojedu!" Se'Nedrin hlas se zvýšil alespoň o oktávu.

„Ale ano, pojedeš." Polgara se tvářila klidně, ale bylo cítit, že je rozčilená.

„To naprosto odmítám," prohlásila princezna. Chystala se říci více, ale jejích rtů se dotkl malý prstík. Ospalé dítě v jejím náručí zvedlo ruku a zakrylo jí ústa. Podrážděně uhnula hlavou. „Už jsem vám předtím řekla, že se nenechám přesvědčit k —" Dítě se opět dotklo jejích rtů. Jeho oči byly velmi ospalé, když k ní vzhlédlo, ale jejích pohled byl hluboký a uklidňující. Se'Nedra zapomněla, o čem mluvila. „Nepojedu na Větrný ostrov," pokračovala trochu nepřesvědčivě, „a to je poslední slovo." Problém byl v tom, že to moc jako poslední slovo neznělo.

„Myslím, že už jsme se o tom jednou nebo dvakrát předtím dohadovaly," poznamenala Polgara.

„Nemáte právo mě -" Znovu byla Se'Nedřina řeč přerušena a její myšlenky zpřetrhány. Ty dětské oči byly tak modré — tak velmi modré. Zjistila, že se od nich nemůže odtrhnout, a měla pocit, jako by se do té neuvěřitelné barvy ponořovala. Zatřásla hlavou. Nebylo u ní

obvyklé, aby ztrácela tímto způsobem nit při nějaké hádce. Pokoušela se soustředit „Odmítám být veřejně ponižována," prohlásila. „Nebudu stát v sále rivanského krále jako žebrák, zatímco se na mě budou pitomě zubit všichni Alornové." To bylo lepší. Zdálo se, že to chvilkové rozptýlení slábne. Pak však jen krátce shlédla k dítěti a všechny myšlenky z ní opět vypluly. „Ani nemám žádný vhodný oděv," dodala žalostně. Proč to teď řekla?

Polgara neřekla nic, ale když pozorovala blábolící princeznu, měla v očích moudrý výraz plny porozumění. Se'Nedra se opět zarazila a její námitky byly stále méně a méně závazné. Dokonce si už v průběhu toho rozhovoru uvědomila, že vlastně nemá žádný skutečný důvod, aby nemohla do Rivy jet. Její odpor se zdál být malicherný - i dětinský. Proč vlastně kolem toho udělala takový povyk? Malý chlapec v jejím náručí se na ni spokojeně usmál a ona jeho úsměv bezděčně opětovala. Její odpor se rozpadl. Učinila ale ještě poslední pokus. „Stejně je to jen taková stará formalita, paní Polgaro," řekla. „Nikdo tam na mě nebude čekat— nikdy nečekal. Rivův rod vymřel." Odvracela oči od dítěte. „Opravdu musím jet?"

Paní Polgara vážně přikývla

Se'Nedra vydala hluboký povzdech. Všechno tohle hašteření bylo zbytečné. Jaký to mělo smysl, dělat takový rozruch kolem pouhého výletu? Vždyť na tom nebylo nic nebezpečného. Jestli to lidi potěší, proč se tomu bránit? „Tak dobře," ustoupila „Je-li to pro všechny tak důležité, myslím, že mohu odplout do Rivy s vámi." Z nějakého důvodu jí poté, co to řekla, bylo o mnoho lépe. Dítě se na ni znovu usmálo, pohladilo ji po tváři a opět usnulo. Opuštěna ve svém náhlém, nevyslovitelném štěstí, opět ponořila obličej do jeho kadeří a začala jej ze strany na stranu kolébat. Tiše k tomu pobrukovala.

Část druhá

RIVA

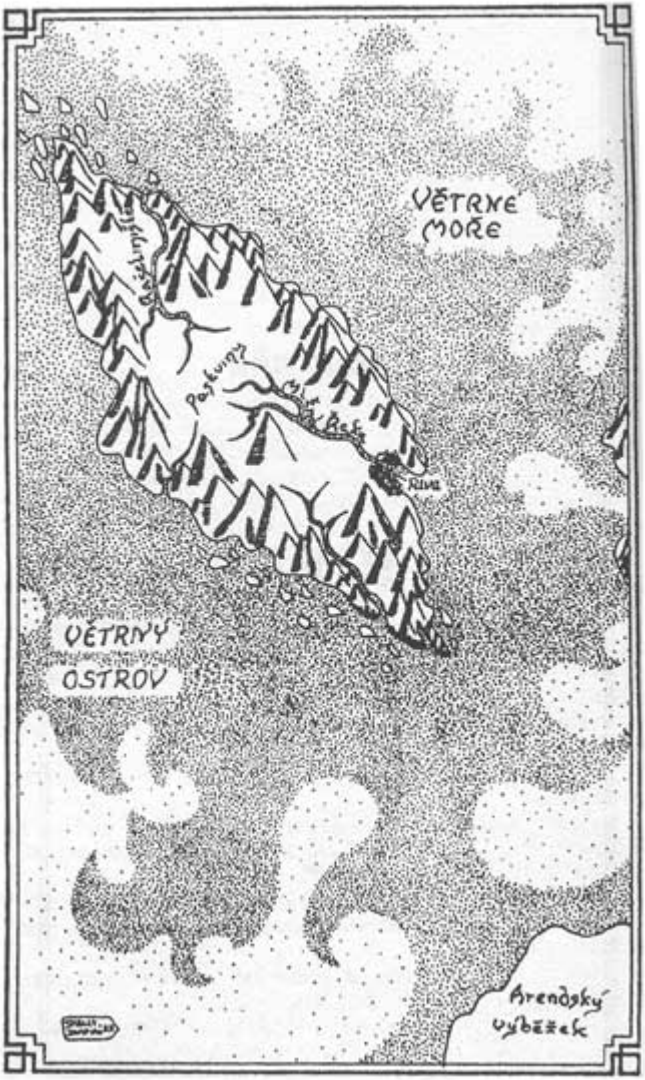
VĚTRNÉ MOŘE
VĚTRNÝ OSTROV
Arendský výběžek

Kapitola devátá

ZNOVU JE RELG VEDL TEMNÝM, TICHÝM SVĚTEM jeskyň a znovu Garion nenáviděl každý okamžik té cesty. Zdálo se, že uplynula věčnost od chvíle, kdy opustili Prolgu, kde se Se'Nedra nekonečně loučila s křehkým starým Gorimem. Jejich rozchod byl plný slz. Princezna tím Gariona ještě více překvapila a donutila ho tak o ní cestou zatuchlou temnotou trochu přemýšlet. V Prolgu se něco stalo. V určitých velmi zvláštních chvílích byla Se'Nedra jiná— a ty rozdílnosti Gariona z jakýchsi příčin mátly.

Nakonec, po uplynutí nesčetných dnů v temných spletitých štolách, opět vystoupili do světa světla a vzduchu. Prošli hrbolatým, kameny zpola zasypaným otvorem ve stěně strmé strže. Hustě sněžilo a veliké vločky se jemně vznášely bezvětrným vzduchem.

„Jseš si jistý, že tohle je Sendarie?" zeptal se Relga Barak, když se prosoukal zúženým ústím jeskyně.

Relg pokrčil rameny a opět si uvázal kolem očí roušku, aby své oči uchránil před světlem. „Už nejsme v Ulgu."

„Je mnoho míst, která nejsou v Ulgu, Relgu," připomněl mu nevrle Barak.

„Vypadá to tady jako v Sendarii," soudil král Čo—Hag a předklonil se v sedle, aby vyhlédl z jeskyně na padající sníh. ,,Může někdo odhadnout denní čas?"

„To je opravdu velmi těžké, když takhle sněží, otče," řekl Hettar. „Koně myslí, že je tak kolem poledne, ale jejich pojem o čase je trochu nejistý."

„Báječné," poznamenal Silk posměšně. „Nevíme, kde jsme,

ani kolik je. Začínáme cestu opravdu velkolepě."

„Není to zas tak důležité, Silku," řekl unaveně Belgarat. „Vše, co musíme udělat, je dostat se na západ. Když, tak se můžeme napojit na Velkou severní cestu."

„Dobře," odvětil Silk., Ale kde je sever?"

Zatímco se dědeček rozhlížel po zasněžené strži, prohlédl si Garion pozorně jeho tvář. Starcův obličej byl zbrázděn vráskami únavy a pod očima měl opět tmavé kruhy. I přes dvoutýdenní odpočinek v Pevnosti a tetin úsudek, že je dostatečně připravený na cestu, nebyl Belgarat samozřejmě ještě zcela zotaven ze svého zhroucení.

Když opustili jeskyni, pečlivě se připravili na cestu. Navlékli si těžké kabátce a utáhli sedlové řemeny.

„Nehostinné místo, vid?" podotkla Se'Nedra k Adaře, která se velmi nepokojně rozhlížela,

„Tohle je země hor," řekl Garion na obranu svého rodného kraje. „Není to tu o nic horší než v horách východní Tolnedry."

„Netvrdila jsem, že je, Garione," odsekla mu vzteklým tónem.

Jeli několik hodin, až odněkud z lesa uslyšeli zvuk seker. „Dřevorubci," odtušil Dumik. „Promluvím s nimi a zjistím, kudy máme jet." Odjel po směru, odkud se ozývalo sekání. Když se vrátil, měl na tváři znechucený výraz. „Směřujeme k jihu," oznámil.

„Přirozeně," ušklíbl se Silk. „Zjistil jsi, jaký je čas?"

„Pozdě odpoledne," řekl Durnik „Dřevorubci říkali, že když se obrátíme na západ, narazíme na cestu, která vede severozápadně. Ta nás dovede k Velké severní cestě. Je to odsud asi dvacet leguí. Alespoň jsme na správné straně Murosu."

„Zkusíme tu cestu tedy najít ještě před setměním," řekl Belgarat.

Sestup z hor jim trval několik dní a mnoho dalších, než prošli řídce obydlenou krajinou východní Sendarie do více zalidněné oblasti kolem jezera Sultum. Občas ještě sněžilo a těžko sjízdné cesty jižní a střední Sendarie byly blátivé. Mezi bílými zasněženými vrchy vypadaly jako šeredné jizvy. Jejich skupina byla veliká, a tak se často zastavovali v nějakých hostincích v úhledných zasněžených vesničkách. Princezna Sď Nedra neustále opakovala slovo ,,neuvěřitelné", kterým hodnotila jak vesnice, tak vnitřní vybavení domů. Garion brzy zjistil,

že její obliba tohoto slova ho poněkud rozčiluje.

Království, přes které cestovali, nebyla ta Sendarie, kterou před více než rokem opustil. Garion téměř v každé vesnici při jejich cestě viděl válečné přípravy. Oddíly zeměbrany cvičily v hnědé břečce uprostřed návsí. Staré meče a zahnutá kopí, na dlouho zapomenutá na zaprášených půdách nebo ve vlhkých sklepích, byla vytažena a zbavena rzi. To vše kvůli válce, která, jak každý dobře věděl, se blíží. Úsilí těchto mírumilovných sedláků a vesničanů vypadat jako válečníci bylo často legrační. Jejich doma šité stejnokroje byly vyrobeny ze všech možných odstínů červené, zelené nebo modré. Prapory pak samozřejmě dokazovaly, že v dané situaci musely být obětovány ty nejkrásnější sukně. Ale tváře tohoto vlídného národa byly vážné. I když se mladí muži naparovali a předváděli ve stejnokrojích vesnickým dívkám a staří se zase snažili vypadat jako veteráni, v žádné vesnici rozhodně nepanovala veselá nálada. Sendarie stála opravdu na pokraji války.

U Sulturnu učinila teta Pol, která v každé vesnici, jíž projížděli, vypadala velmi zamyšleně, náhlé rozhodnutí. „Otče," řekla Belgaratovi, když vjížděli do města, „ty, Čo-Hag a ostatní jeďte rovnou do Sendaru. Dumik, Garion a já si potřebujeme trochu zajet."

„Kam máte namířeno?"

„Na Faldorův statek."

„Na statek? Kvůli čemu?"

„Všichni jsme tam něco nechali, otče. Tolik jsi na nás tenkrát spěchal, že jsme stěží měli čas zabalit alespoň něco." Její tón a výraz však byly tak přesvědčivé, že Garion okamžitě předpokládal nějakou vytáčku. Také Belgaratovo zdvižené obočí ukazovalo naprostou jistotu, že mu neříká všechno.

„Již začínáme mít zpoždění, Pol," poznamenal starý pán.

„Stále je ještě dost času, otče," odpověděla „Není to taková zajížďka. Budeme mít jen pár dní zpoždění."

„Je to opravdu tak důležité, Pol?"

„Ano, otče. Myslím, že je. Dohlédni za mě na Dejruka, ano? Nemyslím, že by měl jet s námi."

„Dobře, Pol."

Z rtů princezny Se'Nedry se ozval hlahol smíchu. Pozorovala

nemotorné úsilí zeměbranců otočit se na místě doprava, aniž by zakopli o své zbraně. Polgařin výraz se nezměnil, když se obrátila a věnovala pohled hihňajícímu se klenotu císařství. „Ale tuhle s sebou, myslím, vezmu," dodala.

Se'Nedra hořce protestovala, když byla zpravena o tom, že nepocestuje přímo do pohodlí paláce krále Fulracha v Sendaru, ale její námitky na tetu Pol nijak nezapůsobily.

„Naslouchá někdy někomu?" zavrčela ke Garionovi, zatímco následovali tetu Pol a Durnika na cestě do Medalie.

„Vždycky naslouchá," odvětil Garion.

„Ale nikdy nezmění svůj názor, že?"

„Ne často — ale skutečně naslouchá."

Teta Pol se na ně přes rameno ohlédla. „Zakryj si kápí hlavu, Se'Nedro," nařídila. „Začíná zase sněžit a nechci, abys jela s mokrou hlavou."

Princezna se rychle nadechla, jako by se připravovala k nějaké poznámce.

„To bych nedělal," poradil jí jemně Gariori.

„Ale—"

„Právě teď nemá rozhodně náladu na dohadování."

Se'Nedra si ho změřila pohledem, ale kápi si oblékla v tichosti. Když toho večera přijeli do Medaile, ještě slabě sněžilo. Se'Nedřina reakce na nocleh, který jim byl nabídnut v hostinci, byla očekávatelná. Garion si všiml, že její výbuchy mají určitý přirozený řád. Nikdy nespustila ihned fistulí, ale vždy k ní postupně a téměř působivě spěla. Právě se přiblížil okamžik, kdy nabrala dech k co nejhlasitějšímu projevu nevole, ale najednou byla zaražena

„To je zcela okouzlující ukázka dobrého chování," poznamenala teta Pol k Durnikovi. „Všichni Garionovi staří přátelé budou dojmuti takovým jednáním, co myslíš?"

Durnik vzhlédl a potlačoval smích. „Tím jsem si jistý, paní Pol."

Se'Nedra měla dosud otevřená ústa, ale její tiráda byla navždy utnuta. Garion byl jejím náhlým mlčením velmi překvapen. „Chovala jsem se trochu hloupě, že?" řekla po chvíli. Tón jejího hlasu byl rozumný, takřka sladký.

„Ano, trochu," souhlasila teta Pol.

„Prosím, odpusťte mi — všichni." Se'Nedřin hlas byl plný medu.

„Nepřeháněj to, Se'Nedro," řekla jí teta Pol.

Bylo asi poledne následujícího dne, když sešli z hlavní cesty vedoucí dále do Eratu na vesnickou stezku, jež směřovala k Faldorové statku. Již od rána se Garionovo vzrušení téměř neúnosně zvyšovalo. Každý ukazatel, každý keř a strom mu teď byly důvěrně známé. A tamhle — není to starý Kralto, jenž jede na neosedlaném koni s nějakou zprávou pro Faldora? Nakonec, když zahlédl známou postavu, kterak čistí od řas a proutí vysušenou strouhu, už se nemohl déle udržet. Zasadil paty koni do slabin, hladce přeskočil plot a přecválal zasněžené pole přímo k osamocenému pracantovi.

„Rundorigu!" zvolal, když přitáhl koně, aby zastavil a on mohl seskočit ze sedla.

„Vaše Vznešenosti?" odpověděl Rundorig a zamrkal překvapením.

„Rundorigu, to jsem já - Garion. Cožpak mě nepoznáváš?"

„Garion?" Rundorig několikrát zamrkal a upřeně hleděl do Garionovy tváře. Oči se mu pomalu vyjasňovaly, jako když uprostřed podmračeného dne vykoukne slunce. „Nevím proč, ale myslím, že máš pravdu," divil se. „Ty jsi Garion, že?"

„To bych řekl, že jsem, Rundorigu," zvolal Garion a napřáhl se, aby svému starému příteli potřásl rukou.

Ale Rundorig si obe ruce strčil za záda a o krok ustoupil. „Tvé oblečení, Garione! Dávej pozor. Jsem celý od bláta."

„Nezajímá mě oblečení, Rundorigu. Vždyť jsi můj přítel."

Vytáhlý mladík zavrtěl zatvrzele hlavou. „Nemůžeš je umazat od bláta. Jsou příliš krásné. Bude dost času na potřásání rukou, až se umyju." Udiveně na Gariona zíral. „Kde jsi přišel k tak bezvadným věcem? A k meči? Raději bys neměl Faldorovi ukazovat, že nosíš meč. Víš, že takové věci neschvaluje."

Nějak se to všechno neodehrávalo způsobem, jaký si představoval. „A co Doroon?" zeptal se Garion. „A Zubreta?"

„Doroon se odstěhoval minulé léto," odvětil Rundorig po chvíli, kdy se snažil upamatovat. „Myslím, že se jeho matka znovu vda-

la—v každém případě žijí na statku dále po proudu a na druhé straně Winoldu. A Zubreta— tedy, Zubreta začala chodit se mnou nedlouho poté, co jsi odjel." Vysoký mladý muž se náhle začervenal a pln rozpaků sklopil zrak. „Víš, panuje mezi námi jakési porozumění, Garione," vyhrkl.

„To je skvělé, Rundorigu!" vykřikl rychle Garion, aby tak zakryl první palčivý pocit zklamání.

Ale Rundorig ustoupil ještě o další krok. „Já vím, že jste si vždycky byli blízcí," řekl a jeho výraz byl strašně nešťastný. „Promluvím s ní." Vzhlédl a v očích měl slzy. „Nedošlo by to tak daleko, Garione, pokud by si alespoň jeden z nás myslel, že se ještě někdy vrátíš."

„Opravdu jsem se nevrátil, Rundorigu," urychleně Garion ujišťoval přítele. „Přijeli jsme jen na návštěvu a pro pár věcí, které jsme tu nechali. Potom znovu odjedeme."

„Přijel jsi také pro Zubretu?" zeptal se Rundorig roztřeseným, sklíčeným hlasem, který Garionovi trhal srdce.

„Rundorigu," řekl velmi klidně, „já už nemám žádný domov. Jednu noc spím v paláci, příští zase v blátě u cesty. Cožpak bychom my dva chtěli pro Zubretu takový život?"

„Ale já si myslím, že by s tebou šla, kdybys ji požádal," odvětil Rundorig. „Myslím, že by podstoupila cokoli, jen aby mohla být s tebou."

„Ale my jí to nedovolíme, že? Už jenom proto, že porozumění mezi vámi je nyní veřejnou záležitostí."

„Nikdy bych jí nemohl lhát, Garione," namítal mladík.

„Já ano," řekl Garion tvrdě. „Zvláště, uchrání-li ji to od života vandráka bez střechy nad hlavou. Vše, co budeš muset udělat, bude držet jazyk za zuby a nechat mě mluvit." Najednou se zasmál. „Přesně jako za starých časů."

Rundorigovou tváří přeběhl náznak stydlivého úsměvu.

Brána statku byla otevřená a dobrý, poctivý Fajdor zářil. Potěšením si mnul ruce a točil se kolem tety Pol, Durnika a Se'Nedry. Veliký silný farmář se zdál být štíhlý jako vždy. Jen jeho vous se zdál být ještě delší, než v době, když odjížděli. Na skráních měl o něco více šedin, ale jeho srdce se nezměnilo.

Princezna Se'Nedra se upejpavě postavila stranou malé skupinky a Garion opatrně hledal v její tváří nebezpečné náznaky. Jestli by někdo mohl zhatit plán, který měl v hlavě, tak nejlépe Se'Nedra. Ale ať se snažil, jak chtěl, nemohl z výrazu jejího obličeje nic vyčíst.

Pak ze schodů verandy, která obtáčela dvorek, sestoupila Zubreta. Její oděv byl venkovský, ale vlasy měla stále zlaté a byla ještě krásnější než kdy předtím. Gariona náhle zaplavila vlna tisíce vzpomínek, avšak společně s bolestí z toho, co musel učinit. Vyrostli spolu a byla mezi nimi tak hluboká pouta, že žádný cizinec by nikdy nemohl zcela porozumět tomu, co se mezi nimi odehrálo během jediného pohledu. A tak to bylo s pohledem, kterým jí lhal. Zubretiny oči byly plné lásky a jemné rtíky měla maličko rozevřené, jako by už byla připravena odpovědět na otázku, kterou si byla jistá, že položí ještě dříve, než promluví. Avšak Gariohovy oči předstíraly přátelství i cit, ale ne lásku. Trochu znejistěla a začervenala se. Když pozoroval, jak její naděje umírá, pocítil bolest, jako by mu někdo právě zabodl do srdce nůž. Aby to však bylo ještě horší, musel vydržet ve své netečné roli do té doby, než zamyšleně vstřebá každý tah jeho obličeje, jako by dávala dohromady ty vzpomínky, které si uchová až do konce svého života. Pak se obrátila, prohodila nějaké pzdravy a odešla od nich. Garion věděl, že se mu odteď bude vyhýbat a že ji viděl naposled v životě.

Bylo správné, co udělal, ale málem mu to zlomilo srdce. Vyměnil si s Rundorigem rychlý pohled, který řekl vše, co bylo třeba. Pak smutně sledoval odchod dívky, o které si vždy myslel, že jednou bude jeho ženou. Když zahnula za roh a zmizela, hořce si povzdychl. Obrátil se a zachytil pohled Se'Nedřiných očí. Ten mu dal jasně vědět, že ona přesně rozumí tomu, co právě udělal a kolik ho to stálo. V tom pohledu byla účast—a otázka.

Navzdory Faldorově naléhání, Polgara okamžitě odmítla postavení ctěných hostů. Jako by jí svrběly prsty, musela se ještě jednou dotknout každé známé věci v kuchyni. Ještě snad ani nevešla a už její kabát visel na věšáku, kolem pasu měla zástěru a ruce připravené k práci. Mírné pokyny jí vydržely asi tak celou minutu a půl. Poté začala přikazovat a všechno bylo opět jako dřív. Faldor a Durnik se s rukama za zády procházeli po dvorku, nahlíželi do sýpek a povídali si o počasí a dalších záležitostech. Garion stál s princeznou Se'Nedrou ve dveřích

kuchyně.

„Ukážeš mi statek, Garione?" zeptala se velmi tiše.

„Jestli chceš."

„Opravdu paní Polgara tak ráda vaří?" Pohlédla do rozpálené kuchyně, kde teta Pol, vesele si sama pro sebe cosi mumlajíc, válela těsto na koláč.

„Tomu věř, že ano," odpověděl Garion. „Její kuchyň je uspořádané místo a ona má ráda řád. Oběd se dělá na jednom místě a večeře na druhém." Rozhlédl se po nízké místnosti se všemi těmi vyleštěnými hrnci a pánvemi rozvěšenými po stěnách. Jeho život, zdálo se, přišel na konec kruhu. „V téhle místností jsem vyrostl," řekl tiše. „Řekl bych, že tu jsou horší místa, kde se dá vyrůst."

Se'Nedřina ruka se chytla té jeho. Bylo v tom cítit známky čehosi jako pokusu —jako by si nebyla zcela jistá, jak bude toto gesto přijmuto. Držet ji za ruku bylo poněkud zvláštní a zároveň velmi příjemné. Byla to velmi malá ruka. Garion někdy zjišťoval, že zapomíná, jak drobná Se'Nedra ve skutečnosti je. V tu chvíli se zdála být velmi slabá a zranitelná a Garion se z jakéhosi důvodu cítil jako ochránce. Uvažoval, zda by bylo vhodné položit jí ruku kolem ramen.

Procházeli spolu kolem statku, nahlíželi do stodol, chlévů a kurníků. Nakonec vylezli na kupu sena, která byla vždy Gariono-vým nejoblíbenějším úkrytem. „Přicházíval jsem na tohle místo vždy, když jsem věděl, že má pro mě teta Pol nějakou práci," přiznal se smutným smíchem.

„Nechtěl jsi pracovat?" zeptala se Se'Nedra. „Každý tu vypadá, že je neustále vjednom kole."

„Nevadí mně pracovat," řekl Garion. „Jen to, co po mně obvykle chtěla teta Pol, jsem opravdu nemohl vystát."

„Jako drhnutí hrnců?" zeptala se a v očích jí zablýskalo.

„To vskutku není jedna z těch nejoblíbenějších - to ne."

Seděli spolu na měkkém, voňavém senu ve stodole. Se'Nedra, s prsty teď pevně vplétanými do Garionových, nepřítomně přejížděla ukazováčkem druhé ruky po hřbetě Garionovy paže. „Dnes odpoledne jsi byl velmi statečný, Garione," řekla vážně.

„Statečný?"

„Vzdal jsi se něčeho, co pro tebe bylo vždy velmi důležité a

mělo to své zvláštní místo v tvé duši."

„Ach tak," řekl. „Myslíš Zubretu. Myslím, že to bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat. Opravdu. Rundorig ji miluje a může se o ni postarat způsobem, kterého já zřejmě nikdy nebudu schopen."

„Nejsem si jistá, že ti rozumím."

„Zubreta potřebuje mnoho zvláštní pozornosti. Je chytrá a hezká, ale není moc statečná. Obvykle hodně utíká před problémy. Potřebuje někoho, kdo na ni dohlíží, udržuje ji v teple a bezpečí — někoho, kdo se jí obětuje celým životem. Myslím, že bych toho nebyl schopen."

„Kdybys zůstal tady na statku, tak by ses s ní ale oženil, že?"

„Pravděpodobně," připustil, „ale nezůstal jsem na statku."

„Bolelo to—takhle se jí vzdát?"

Garion povzdychl. „Ano," řekl, „bolelo, ale bylo to pro dobro nás obou. Mám pocit, že strávím většinu života na cestách, a Zubreta opravdu není tím druhem lidí, po kterých můžeš chtít, aby spali na holé zemi."

„Mě jste se nikdy neptali, jestli mi nevadí spát na holé zemi," poznamenala trochu rozhořčeně Se'Nedra.

Garion na ni pohlédl. „Opravdu ne? O tom jsem, myslím, ani nikdy předtím nepřemýšlel. Možná je to proto, že jsi statečnější."

Příštího rána ti čtyři, po mnoha nekonečných pozdravech a slibech návratu, vyrazili na cestu do Sendaru.

„Nuže, Garione?" řekla teta Pol, když přejížděli kopec, za kterým se nenávratně ztratil Faldorův statek.

„Nuže co?“

Upřela na něj dlouhý, tichý pohled.

Povzdychl. Opravdu nemělo valného smyslu zkoušet před ní něco skrývat. „Asi se tam už nebudu moci nikdy vrátit, že?"

„Ne, drahý."

„Vždycky jsem si myslel, že až tohle všechno skončí, možná se budeme moci vrátit na statek—ale nepůjde to, že?"

„Ne, Garione, nepůjde. Ale musel jsi tam ještě jednou pobýt, abys to pochopil. Byla to jediná cesta, jak tě zbavit všech zlomků a střípků, které jsi vláčel za sebou celé poslední měsíce. Rozuměj, netvrdím, že Faldorův statek je špatné místo. Jen není správné pro určité

lidi."

„Takže celou tuhle zajížďku jsme si udělali jen proto, abych na to mohl přijít?"

„Bylo to skutečně nezbytné, Garione — samozřejmě jsem se také těšila na setkaní s Faldorem — a pak, nechala jsem tam v kuchyni nějaké věci — věci, které mám už hodně dlouho a jen nerada bych je ztratila"

Náhle však Gariona cosi napadlo. „A co Se'Nedra? Proč jsi trvala na tom, aby jela s námi?"

Teta Pol se ohlédla po princezně jedoucí za nimi s očima ztracenýma v myšlenkách. „Neublížilo jí to a viděla tam mnoho pro ni důležitého."

„Jsem si docela jistý, že to nikdy nepochopím."

„Ne, milý," souhlasila, „zřejmě ne."

Další den, když jeli cestou protínající bílou centrální pláň a vedoucí k hlavnímu městu Sendaru, střídavě sněžilo. Ačkoli nebylo úplně chladno, obloha byla zatažená a pravidelně se museli probíjet prudkými nárazy větru. Blíže k pobřeží se vítr zvedal ještě zna-telněji a občasný výhled na moře ukazoval, že je velmi neklidné. Vítr před sebou hnal obří vlny, jejichž vrcholy se o sebe tříštily a měnily se v ostrůvky pěny.

V paláci krále Fufracha nalezli Belgarata ve velmi špatné náladě. Bylo více jak týden před Slavností Stvoření a starý muž stál u okna, kde pozoroval rozbouřené moře tak, jako by mu tím byla způsobována jakási obrovská osobní křivda. „To je od vás hezké, že jste za námi přijeli," řekl jízlivě tetě Pol, když spolu s Garionem vstoupila do místnosti, kde rozjímal.

„Nebuď nezdvořilý, otče," odvětila klidně a sundala si svůj modrý kabát, který přehodila přes křeslo.

„Vidíš, co se tam děje, Pol?" ukázal prstem na okno.

„Ano, otče," řekla, aniž by se podívala. Místo toho mu pohlédla upřeně do tváře. „Zase jsi si pořádně neodpočinul," pokárala ho.

„Jak bych mohl při tomhle všem odpočívat?" Opět máchl rukou směrem k oknu.

„Jenom se zbytečně znepokojuješ, otče, a to pro tebe není dobré. Zkus se udržet v klidu."

„Musíme být v Rivě před Slavností, Pol."

„Ano, já vím. Bral jsi své léky?"

„S ní není žádná řeč." Starý muž se obrátil na Gariona. „Vidíš to, ne?"

„Nečekáš přece, že ti na takovou otázku odpovím, dědečku. A ještě tady před ní."

Belgarat se na něj zamračil. „Kam vítr, tam plášť," zamumlal nevraživě.

Ale starcovo rozčilení bylo zbytečné. Čtyři dny před Slavností vplula na bouřlivých vlnách neklidného moře do přístavu známá loď kapitána Greldika, Její stěžně a ráhnoví byly obaleny ledem a hlavní plachta byla roztržena vejpůl.

Jakmile vousatý námořník dorazil do paláce, byl ihned přiveden do místnosti, kde čekal Belgarat s kapitánem — nyní už plukovníkem — Brendigem, váženým baronetem, který je všechny uvěznil před mnoha měsíci v Kamaaru. Brendigův postup byl velmi rychlý a nyní byl, spolu s knížetem ze Selinu, nejváženějším rádcem krále Fulracha.

„Poslal mě Anheg," oznámil Greldik suše Belgaratovi. „Čeká s Rhodarem a Brandem v Rivě. Chtěli vědět, co vás zdrželo."

„Nemohu najít jediného kapitána lodi, který by hodlal vyjet z přístavu během takové bouře," odpověděl Belgarat rozzlobeně.

„Nuže, jsem zde," řekl Greldik. „Musím jen sešít plachtu, ale to nebude trvat moc dlouho. Můžeme vyplout ráno. Je tu někde něco k pití?"

„Jaké je tam počasí?" zeptal se Belgarat.

„Trochu to šplouchá," připustil Greldik a lhostejně pokrčil rameny. Vyhlédl oknem ven na dvanáct stop vysoké zelené vlny tříštící se s pěněním o kamenná mola přístavu. „Když už se dostanete přes příbojové vlny, není to tak hrozné."

„Vyplujeme tedy ráno," rozhodl Belgarat. „Budeš mít asi dvanáct cestujících. Máš pro nás místnost?'

„Uděláme nějakou místnost," řekl Greldik. „Doufám, že s sebou nechcete brát koně. Trvalo mi týden, než jsem vyčistil kóje po poslední cestě."

„Jen jednoho," odpověděl Belgarat. „Hříbě, které se, jak se

zdá, upnulo ke Garionovi. To neudělá tolik nepořádku. Potřebuješ něco?"

„Ještě pořád bych se něčeho napil," řekl Greldik.

Příštího rána se sendarská královna dostala do stavu nepříčetnos-ti. Když se dozvěděla, že i ona bude doprovázet skupinu do Rivy, rozsypala se královna Layla na kusy. Malá a buclatá žena krále Fulracha měla naprostý odpor k cestování po moři — i za klidnějšího počasí. Nemohla se ani podívat na lod', aniž by se nezačala třást Když jí Polgara oznámila, že s nimi musí do Rivy, okamžité omdlela

„Všechno bude v pořádku, Laylo," opakovala Polgara znovu a znovu, snažíc se tak rozčílenou královnu upokojit. „Nedopustím, aby se ti něco stalo."

„Všichni se utopíme jako krysy," vřískala královna Layla neoblomně. „Jako krysy! Ach, mé ubohé osiřelé děti."

„Tak, a už dost!" řekla Polgara.

„Mořské obludy nás všechny sežerou," dodala královna morbidním tónem, „rozdrtí naše kosti svými strašlivými zuby."

„Ve Větrném moři nejsou žádné obludy, Laylo," řekla Polgara trpělivě. „Musíme jet. Musíme být v Rivě do Slavnosti Stvoření."

„Nemohla bys jim říct, že jsem nemocná — že umírám?" žadonila Layla. „Kdyby to pomohlo, já umřu. Čestně, Polgaro, umřu právě ted' a právě na tomhle místě. Jen mě, prosím tě, nenuť vstoupit na tu příšernou lod'. Prosím."

„Neblázni, Laylo," okřikla ji Polgara. „Nemáš v téhle záležitosti jiné východisko —jako nikdo z nás. Ty, Fulrach, Selin a Brendig, vy všichni musíte jet do Rivy s námi. Toto rozhodnutí bylo učiněno již dlouho předtím, než jste se vůbec narodili. Teď už s tím šílenstvím přestaň a začni balit."

„Já nemohu!" vykřikla a hodila sebou do křesla.

Polgara pohlédla na strachem zničenou královnu s pochopením, ale když promluvila, nebylo po tom v jejím hlase ani stopy. „Vstávej, Laylo," nařídila rázně. „Zvedni se na nohy a začni si balit oblečení. Jedeš do Rivy. Pojedeš, i kdybych tě měla na loď odvléct a nechat tě přivázat ke stěžni."

„To bys nemohla!" vydechla Layla a probrala se ze svého ochromení tak náhle, jako by ji právě někdo polil plným vědrem ledo-

vé vody. „To bys mně neudělala, Polgaro."

„Neudělala?" odpověděla Polgara. „Myslím, že bys raději měla začít balit, Laylo."

Královna se unaveně postavila na nohy. „Budu mít mořskou nemoc každý palec té cesty," slíbila

„Můžeš, když ti to udělá radost, drahá," řekla Polgara sladce a poplácala buclatou královnu po tváři.

Kapitola desátá

BYLI JIŽ DVA DNY NA CESTĚ ZE SENDARU DO RIVY, na moři hnaném neustávajícím silným větrem. Záplatovaná plachta se dmula a vodní tříšť umrzala na všem, čeho se jen dotkla. Kajuta v podpalubí byla přeplněná, a tak Garion strávil většinu času na palubě, kde se snažil nějak uchránit větru a zároveň se neplést pod nohy námořníkům. Nakonec mu nezbylo, než se přesunout ke krytému místu na přídi. Posadil se zády k hrazení paluby a pevněji si k sobě přitáhl svůj modrý kabátec. Oddal se vážnému přemyšlení. Loď se strašlivé houpala a kymácela, když pravidelně vjížděla do obrovských vln, rozstřikujíc všemi směry vodní tříšť. Moře kolem bylo potřísněno bílými skvrnami zpěněné vody a nebe bylo výhružně šedé.

Garionovy myšlenky byly téměř stejně temné jako počasí. Jeho život byl posledních patnáct měsíců tolik zasvěcen pátrání po Orbu, že neměl vůbec čas podívat se kupředu, do budoucnosti. Nyní bylo pátrání a vše s ním spojené takřka u konce. Zajímalo ho, co se stane, až bude Orb znovu přinesen do Síně rivanského krále. Nebude tu už žádný důvod, aby jeho společníci zůstávali spolu. Barak se vrátí do Val Alornu, Silk si určitě najde nějakou další zajímavou část světa, Hettar, Mandorallen a Relg se vrátí domů. A Se'Nedra, až proběhne ceremonie, kdy se představí v trůnním sále, i ta bude zavolána zpět do Tol Honetu. Tohle dobrodružství se blížilo.ke svému konci a oni znovu začnou žít své životy. Slíbí si, že se spolu někdy setkají. Pravděpodobně to budou myslet upřímně, ale Garion věděl, že jak se jednou rozejdou, nikdy je všechny společně už neuvidí. Uvažoval také o svém životě. Návštěva na Faktorově statku mu od něj navždy zavřela

dveře, i kdyby tam nějaké kdy otevřené byly. Ty kousíčky a střípky různých poučení, která za poslední více než rok nasbíral, zcela jasně hovořily o tom, že po nějakou dobu nebude v postavení, kdy by mohl činit svá vlastní rozhodnutí.

„Řekl bych, že jsi ještě neuvažoval o tom, říci mi, co mě čeká poté?" Ve skutečnosti od toho druhého vědomí ani neočekával nějakou uspokojivou odpověď.

„To je trochu předčasné," odpověděl suchý hlas v jeho mysli,

„Zítra budeme v Rivě," poznamenal Garion. *„Jakmile vrátíme Orb, kam patří, bude tahle část dobrodružství skončena. Nemyslíš, že by byl alespoň nějaký náznak v takovou chvíli namístě?"*

„Nechtěl bych ti něco zkazit."

„Víš, někdy si myslím, že držíš věci v tajnosti jen proto, že víš, jak to lidi rozčiluje."

„Toť zajímavá myšlenka. "

Rozhovor se potom už vůbec nikam nedostal.

Bylo kolem poledne, den před Slavností Stvoření, když Greldikova loď těžce doplula do ukrytého přístavu města Rivy na východním pobřeží Větrného ostrova. Vyčnívající, větrem ošlehané útesy chránily přístav i město samotné. Riva, jak si Garion ihned povšiml, byla pevnost. Přístavní mola byla až za vysokými, tlustými zdmi města a úzký, sněhem pokrytý písečný břeh byl od přístupu k městu také odříznut. Na pobřeží stála, nakupená u městské zdi, řada nouzových stavení a nízkých různobarevných stanů, zpola zasypaných sněhem. Garion měl dojem, že rozpoznal nějaké Tolnedřany a pár drasnijských kupců, jak se v rychlosti pohybují v náporech ostrého

Město samo bylo vystavěno na příkrém srázu, kdy se každá řada domů z šedého kamene tyčila nad tou pod ní. Okna hledící k přístavu byla velmi úzká a velmi vysoko. Garionovi byla jasná taktická výhoda takových staveb. Terasovité město bylo něčím jako množstvím zátarasů za sebou. Prolomení bran by nevedlo takřka k ničemu. Každá terasa by byla stejně odolná jako hlavní zeď. Nad tím vším se na závěr tyčila samostatná tvrz, jejíž věže a hradby byly stejně šedé jako všechno ostatní v bezútěšnem městě Rivanů. Nad tvrzí ostře se rýsující proti temně šedým mrakům uhánějícím po zimní obloze hrdě vlály ve větru rivanské modrobílé prapory s meči.

Král Anheg z Šereku, oděný do kožešiny, stál s Brandem, rivanským Správcem v šedém plášti, na molu před branami města Čekali, až Greldikovi muži hladce přirazí. Za nimi, s rudozlatými vlasy splývajícími přes ramena, stál Lelldorin z Wildantoru. Mladý Astuřan se široce usmíval. Garion se na svého přítele nedůvěřivě podíval. Pak se však s radostným výkřikem pustil přes hrazení lodi a přeskočil na kamenné molo. Vrhli se na sebe a mocně se objali. Potom se se smíchem plácali po ramenou.

„Už jsi v pořádku?" dotazoval se Garion. „Chci říct, už jsi úplně zdráv a tak?"

„Jsem silný jako vždy předtím," ujišťoval ho Lelldorin se smíchem.

Garion pohlédl příteli do očí s pochybnostmi. „To jsi říkal, i když jsi mohl vykrvácet, Lelldorine."

„Ne, je mi skutečně dobře," odporoval Astuřan. „Mladší sestra barona Oltoraina vytáhla pomocí obkladů a nechutných nápojů z mých žil všechen algrotův jed a svým uměním mne uzdravila. Je to podivuhodná dívka." Když o ní mluvil, oči mu planuly.

„Co děláš v Rivě?" tázal se Garion.

„Minulý týden mne zastihla zpráva od paní Polgary," vysvětloval Lelldonn. „Byl jsem stále na zámku barona Oltoraina." Trochu nepříjemně zakašlal. „Pro to či ono jsem pořád odkládal odjezd. Ale, když jsem dostal její příkaz, abych co nejrychleji přicestoval do Rivy, odjel jsem. Určitě o té zprávě víš."

„Tohle je poprvé, co o ní slyším," odpověděl Garion a ohlédl se po tetě Pol, která následována královnou Silar a královnou Laylou právě sestupovala z lodi do přístavu.

„Kde je Rhodar?" ptal se Čo-Hag krále Anhega.

„Zůstal v Citadele." Anheg ookrčil rameny. „Nemá opravdu valného smyslu vláčet ho s tím jeho břichem nahoru a dolů po schodech do přístavu, pokud to není nutné."

„Jak mu je?" zeptal se král Fulrach.

„Myslím, že trochu zhubl," odpověděl Anheg. „Zdá se, že blížící se otcovství má jistý dopad na jeho chuť k jídlu."

„Kdy má to dítě přijít?" zeptala se královna Layla zvědavě.

„To skutečně nemohu říci, Laylo," řekl jí šerecký král. „Měl jsem příliš jiných starostí, abych hlídal ještě takové věci. Ale Porenna

zůstala v Boktoru. Řekl bych tedy, že už je to dost blízko na to, aby mohla cestovat. Islena je ovšem tady."

„Potřebuji s tebou mluvit, Garione," řekl Lelldorin neklidně.

„Samozřejmě." Garion odvedl přítele několik sáhů dále po zasněžené hrázi, pryč od ruchu vyloďování.

„Bojím se, že mne paní Polgara zavrhne, Garione," řekl Lelldorin tiše.

„Proč zavrhne?" řekl Garion s podezřením.

„Zkrátka —" Lelldorin váhal. „Poněkud se to cestou sem zvrtlo."

„O čem přesně mluvíš, když říkáš 'poněkud se to zvrtlo'?"

„Byl jsem na zámku barona Oltoraina," začal Lelldorin.

„Tuhle část jsem zachytil."

„Ariana — paní Ariana, která je -je sestra barona Oltoraina—"

„Ta plavovlasá mimbratská dívka, která ti pomohla ke zdraví?“

„Pamatuješ si ji," řekl Lelldorin potěšeným hlasem. „Pamatuješ si, jak je krásná? Jak—"

„Myslím, že odbočujeme od kořene věci, Lelldorine," řekl Garion pevně. „Bavili jsme se o tom, proč by tě teta Pol měla zavrhnout."

„Blížím se k tomu, Garione. Nuže — abych to zkrátil — Ariana a já jsme se stali—tedy—přáteli."

„Chápu."

„Nic nepatřičného, rozumíš," řekl rychle Lelldorin. „Ale naše přátelství bylo takové, že — zkrátka — nechtěli jsme být jeden bez druhého." Tvář mladého Astuřana se obrátila k příteli, hledajíc pochopení. „Vlastně," pokračoval, „Šlo o víc než jen o to nechtít. Ariana mně řekla, že by umřela, kdybych ji opustil."

„To zřejmě trochu přeháněla," podotkl Garion.

„Copak bych to mohl riskovat?" namítal Lelldorin. „Ženy jsou mnohem křehčí než my —a kromě toho, Ariana je lékařka. Poznala by to, kdyby měla umřít, nemyslíš?"

„Jsem si jist, že ano." Garion povzdychl. „Proč ten příběh tak protahuješ, Lelldorine? Myslím, že už jsem skutečně připraven na nejhorší."

„Víš, já jsem skutečně nechtěl nikomu ublížit," řekl Lelldorin

žalostně.

„Ovšem, že ne."

„V každém případě, opustil jsem s Arianou zámek velmi pozdě večer. Znal jsem rytíře na hlídce u padacího mostu, tak jsem ho praštil po hlavě, protože jsem mu nechtěl způsobit žádnou větší bolest."

Garion vyvalil oči.

„Věděl jsem, že by bylo jeho povinností nás zastavit," vysvětloval Lelldorin. „Nechtěl jsem ho zabít, tak jsem ho praštil po hlavě."

„Myslím, že to dává rozum," řekl pochybovačně Garion.

„Ariana také věří, že neumře,"

„Neumře?!"

„Praštil jsem ho, myslím, přeci jen trochu přespříliš."

Všichni ostatní se už vylodili a byli připraveni následovat Branda a krále Anhega strmými, sněhem pokrytými schody někam do vyšších poloh města.

„Tak, a proto si myslíš, že tě teta Pol může zatratit," řekl Garion, když se s Lelldorinem připojili na konec skupiny.

„No, to není ještě úplně všechno, Garione," přiznal Lelldorin. „Stalo se ještě pár dalších věcí."

„A to které?"

„Nuže — pronásledovali nás—trochu-a já musel zabít pár jejich koní."

„Chápu."

„Úmyslně jsem směřoval své šípy na koně a ne na muže. Nebyla moje chyba, že baron Oltorain nemohl rychle vyndat svou nohu ze třmenu, ne?"

„Jak moc se on poranil?" Garion už byl téměř odevzdaný a připravený na všechno.

„Vlastně nic vážného — alespoň myslím. Asi zlomená noha — ta, co si ji již jednou zlomil, když ho sundal ze sedla pán Mandorallen."

„Pokračuj," řekl Garion.

„Ale ten kněz si to zavinil úplně sám," prohlásil rozčíleně Lelldorin.

„Jaký kněz?'

„Kněz z Čaldanu, v té malé kapli. Nechtěl nás oddat, protože

mu Ariana nemohla dát listinu potvrzující souhlas její rodiny. Byl opravdu velmi nezdvořilý."

„Zlomil jsi mu něco?"

„Pár zubů, to je vše — a přestal jsem ho bít hned, jak souhlasil, že provede obřad."

„Tak jste se vzali? Blahopřeji. Jsem si jistý, že budete oba velmi šťastní —jakmile vás pustí z vězení."

Lelldorin se zastavil. „Je to jen sňatek názvem, Garione. Nikdy bych toho nezneužil — tolik mě snad znáš. Uvědomili jsme si, že Arianina pověst by mohla utrpět, pokud by naše cestování o samotě vešlo ve známost. Sňatek byl tedy jen na oko."

Když Lelldorin popisoval své hrůzostrašné putování přes Arendii, rozhlížel se Garion zvědavě po městě Rivě. Na jeho zasněžených ulicích bylo jaksi neveselo a pusto. Všechny stavby byly velmi vysoké a každá stejně šedivé barvy. Pár stále zelených větví, věnců a jasně zbarvených vlaječek, visích na domech na oslavu Stvoření, spíše ještě podtrhovalo ponurost města. Nicméně z kuchyní ven vanulo množství velmi příjemných vůní z připravovaných pochoutek vařených a pečených pod pozorným dohledem rivanských žen.

„To už je všechno?" zeptal se Garion přítele. „Unesl jsi sestru barona Oltoraina, bez souhlasu ses s ní oženil, zlomil jsi mu nohu a zranil několik dalších lidí—a kněze. Nic víc už se nestalo?“

„No—ne zcela." Lelldorinova tvář byla trochu pobledlá.

„Ještě něco?"

„Vůbec jsem nechtěl ublížit Torasinovi."

„Tvému bratranci?"

Lelldorin těžkomyslně přikývl. „Vybrali jsme si s Arianou za útočiště dům strýce Reldegina a Torasin měl nějaké poznámky kvůli Arianě — ona je přece Mimbratka a Torasin je v zajetí mnoha předsudků. Mé námitky byly opravdu klidné, přemýšlel jsem— všechno zvažoval — ale poté, co jsem ho shodil ze schodů, mu nebude učiněno zadost nijak jinak než soubojem."

„Ty jsi ho zabil?!" zeptá! se Garion nevěřícně.

„Samozřejmě, že ne. Vše, co jsem mu udělal, bylo to, že jsem mu přerazil nohu —jen trochu."

„Jak můžeš někomu 'jen trochu' přerazit nohu, Lelldorine?“ dotazoval

se rozhořčeně Garion.

„Jsi mnou zklamán, že, Garione?" Mladý Astuřan se zdál být na pokraji pláče.

Garion zvedl oči k obloze a vzdal se. „Ne, Lelldorine, nejsem zklamán — možná trochu překvapen — ale ne opravdu zklamán. Stalo se ještě něco, na co si vzpomínáš? Cokoli, co bys mohl vynechat?"

„Doneslo se mi, že jsem byl v Arendii jaksi postaven mimo zákon."

„Jaksi?"

„Koruna vypsala odměnu na mou hlavu," přiznal Lelldorin, „nebo tak tomu alespoň rozumím."

Garion už si nemohl pomoci, aby se nezačal smát.

„Skutečný přítel by se nesmál mému neštěstí," vytkl mu mladý muž a tvářil se uraženě.

„Jak ses mohl dostat do takového množství malérů během jediného týdne?"

„Žádný z nich nebyl ve skutečnosti způsoben mou chybou, Garione. Jen se to nějak vymklo z rukou. To je celé. Myslíš, že bude paní Polgara hodně rozzlobená?"

„Promluvím s ní," ujistil Garion horkokrevného přítele. „Možná, že kdyby spolu s Mandorallenem požádala krále Koro-dullina, vzal by odměnu za tvou hlavu zpět."

„Je to pravda, že jste ty a pán Mandorallen zničili Murga Našaka a všechny jeho přisluhovače v trůnním sále ve Vo Mimbre?" zeptal se najednou Lelldorin.

„Myslím, že ta událost byla pěkně překroucená," odpověděl Garion. „Udal jsem Našaka a Mandorallen ho vyzval k boji, aby tak prokázal, zda to, co jsem řekl, je či není pravda. Poté Našakovi lidé Mandorallena napadli a k bitce se připojili i Barak s Hettarem. Hettar to byl, kdo ve skutečnosti zabil Našaka. Tvé a Torasinovo jméno jsme se z toho všeho snažili vynechat."

„Jsi opravdový přítel, Garione."

„Tady?" říkal Barak. „Co tady dělá?"

„Přijela s Islenou a se mnou," odpověděl Anheg.

„Vzala s sebou—?"

Anheg přikývl. „Tvůj syn je s ní — i tvé dcery. Jeho narození

ji trochu zklidnilo."

„Jak vypadá?" zeptal se Barak dychtivě.

„Je to veliký, rudovlasý kus chlapa," smál se Anheg. „A když dostane hlad, jeho křik je slyšet na míli daleko."

Barak se šťastně a trochu přihlouple usmíval.

Když dosáhli vrcholu schodiště a přišli na nevýrazné náměstí před velkou budovou, zjistili, že tam na ně nedočkavé čekají dvě malá děvčátka s růžovými tvářemi, oblečené do zelených kabátků. Obě měla dlouhé, rudozlaté pletence vlasů a zdála se být jen o málo starší než Dejruk. „Tatínku," vykřiklo to mladší a rozběhlo se k Barakovi. Veliký muž je chytil do náručí a hlasitě je políbil. Druhé děvčátko, asi o rok starší než sestra, k nim přišlo s jistým důstojným odstupem, ale i ono bylo zahrnuto otcovými polibky.

„Mé dcery," představil Barak dívky ostatním. „Tohle je Gundred." Šťouchl svou rezavou bradou do tváře staršího děvčete, které se, jak je zašimraly vousy, vesele zachichotalo. „A tohle je malá Terzie." Mile se usmál na mladší.

„Máme malého bratříčka, tatínku," oznamovala vážně starší dívka.

„Jaké to překvapení," odpověděl Barak a předstíral veliký údiv.

„Ty už jsi o tom věděl!" prokoukla ho Gundred. „Chtěly jsme ti to říci jako první," ohrnula rty.

„Jmenuje se Unrak a má rudé vlasy — úplně stejné, jako máš ty," oznamovala Terzie, „ale ještě nemá vousy."

„Myslím, že to časem přijde," ujišťoval ji Barak.

„Hrozně křičí," stěžovala si Gundred, „a nemá vůbec žádné zuby."

Potom se velká brána rivanské Citadely rozevřela a královna Islena, oděná do tmavě červeného pláště, vyšla ven. Byla doprovázená krásnou arendskou plavovláskou a Merel, Barakovou ženou. Merel byla oblečená do samé zelené. Držela na rukou raneček zabalený do teplé pokrývky. Její výraz byl plný pýchy.

„Buď pozdraven, Baraku, kníže z Trellheimu a můj muži," řekla s velkou obřadností. „Tímto jsem naplnila své základní poslání." Pozdvihla raneček. „Pohlédni na svého syna Unraka, trellheimského

dědice."

Se zvláštním výrazem postavil Barak děvčátka jemně na zem a přistoupil k své ženě. S třesoucíma se rukama od ní převzal dítě. Velmi jemně odhalil pokrývku, aby se poprvé podíval do tváře svého syna. Garion pouze zahlédl, že dítě má světle rudé vlasy, úplně stejné jako Barak.

„Buď pozdraven, Unraku, dědici Trellheimu a můj synu," přivítal se Barak s děťátkem roztřeseným hlasem. Pak dítě ve svém náručí políbil. Batole cosi vesele zadrmolilo a zasmálo se. I je otcovy vousy poškrábaly na tváři. Natáhlo své malé ručky, chytlo do nich vousy a zabořilo do nich obličej jako štěně.

„Má už pěkně silný stisk," hodnotil Barak ke své ženě a kroutil se bolestí.

Zdálo se, že Merel má v očích takřka polekaný výraz, ale tvář měla zcela nečitelnou.

„Tohle je můj syn Unrak," oznámil Barak skupině a podržel dítě tak, aby si jej mohli prohlédnout. „Možná je na to příliš brzy, ale vypadá opravdu slibně."

Barakova žena se nadmula pýchou. „Obstála jsem tedy dobře, můj pane?"

„Nad má veškerá očekávaní, Merel," řekl. Potom přidržel dítě na jedné ruce a druhou ji objal. Dlouze ji políbil. Zdála se být teď ještě překvapenější než předtím.

„Pojďme dovnitř," navrhl hrubě vypadající král Anheg. „Je velmi chladno a já jsem citlivý člověk. Nerad bych, aby mi slzy zmrzly ve vousech."

Když vstupovali do tvrze, připojila se k Lelldorinovi a Garionovi arendská dívka,

„A tohle je má Ariana," řekl Lelldorin Garionovi a jeho výraz svědčil o tom, jak moc ji miluje.

Na okamžik — jen na okamžik — dával Garion svému nemožnému příteli nějakou naději. Paní Ariana byla štíhlá, na pohled šikovná mimbratská dívka, jejíž lékařská studia jí dodala jisté vážnosti. Pohled, který směřovala k Lelldorinovi, však okamžitě jakékoli naděje rozptýlil. Garion se vnitřně celý roztřásl nad naprostým nedostatkem čekoholi, co by se podobalo rozumu, v pohledu, který si ti dva

vyměnili. Ariana nebude bránit Lelldorinovi, aby se po hlavě vrhal z nesnází do nesnází. Bude ho povzbuzovat. Bude ho pobízet,

„Můj pán tvého příchodu s velikou nedočkavostí očekával," řekla Garionovi, když následovali ostatní širokou kamennou chodbou. Velký důraz, který dala na „můj pán", vyjevil, že zatímco Lelldorin si možná myslí, že jejich sňatek byl pouze na oko, ona rozhodně ne.

Jsme velmi dobří přátelé," odpověděl Garion. Rozhlédl se, trochu v rozpacích ze způsobu, jakým si ti dva hleděli do očí. „Tohle je tedy Síň rivanského krále?" zeptal se.

„Tak obecně se nazývá," odvětila Ariana. „Rivané sami však s větší přesností o tomto hovoří, Pán Olban, nejmladší syn rivanského Správce, tak milý byl, že provedl nás celou pevností a vše nám ukázal. A on o tomto jako o Citadele hovoří. Síň rivanského krále trůnním sálem samotným jest."

„Aha," řekl Garion, „už rozumím." Rychle odvrátil zrak, protože nechtěl vidět, jak se z jejich očí vytrácejí veškeré myšlenky, když se vrátily k pozorování Lelldorinovy tváře.

Rhodar, král Drasnie, měl na sobě obvyklý červený šat a seděl v rozlehlé jídelně s nízkým stropem. V krbu zde praskal oheň a množství svící vyzařovalo teplé, zlaté světlo. Rhodar zcela vyplňoval křeslo v čele stolu. Před sebou měl zbytky oběda. Korunu měl nedbale pověšenou za opěradlo křesla a jeho kulatý, rudý obličej byl zbrocený potem. „Konečně!" řekl chraptivě a těžce se zvedl, aby je přivítal. Přátelsky políbil Polgaru, královnu Silar a královnu Layiu. S králem Čo-Hagem a králem Fulrachem si podal ruce.

„Trvalo to dlouho," řekl jim. Pak se obrátil k Belgaratovi. „Co vás tak zdrželo?" zeptal se.

„Byla to dlouhá cesta, Rhodare," odpověděl starý čaroděj, zatímco si sundával kabátec a stoupl si zády k velikému obloukovi-tému krbu. „To víš, odsud se do Rak Ktholu nedostaneš za týden."

„Slyšel jsem, že jsi si to s Ktačikem urovnal," řekl král.

Silk se kysele zasmál. „Bylo to opravdu velkolepé, strýčku."

„Omlouvám se, že jsem si nevšiml." Král Rhodar hleděl zkoumavě na Se'Nedru a Adaru. Ve tváři měl zcela obdivný výraz. „Dámy," řekl jim a dvorně se uklonil. „Pokud nás někdo představí, budu více než šťastný, rozdám-li pár královských polibků."

„Kdyby tě Porenna přistihla, jak líbáš krásné dívky, roztrhala by tě na kousky, Rhodare," zasmál se král Anheg.

Když teta Pol představovala obě dívky, stáhl se Garion o pár kroků zpět, aby si nechal projít hlavou všechnu tu spoušť, kterou během jednoho krátkého týdne napáchal Lelldorin. Bude trvat měsíce, než se to povede rozmotat, a nebyla zde žádná jistota, že se něco podobného nemůže opakovat — samozřejmě, že se to může stát znovu pokaždé, když se ten mladík přestane ovládat.

„Co se děje s tvým přítelem?" To byla princezna Se'Nedra. Zatahala Gariona za rukáv.

„Co by se s ním mělo dít?"

„Chceš snad říct, zeje vždycky takový?"

„Lelldorin —″ Garion zaváhal. „Lelldorin je velmi horkokrevný člověk a někdy mluví nebo jedná, aniž by o tom trošku přemýšlel."

„Garione." Se'Nedřin pohled byl pevný. „Znám Arenďany a tenhle je nejarendštější Arenďan, jakého jsem kdy potkala. Je tak arendský, že je téměř nepříčetný."

Ganon se rychle postavil na obranu svého přítele. „Není tak špatný."

„Opravdu? A paní Ariana. Je to krásná dívka a šikovná lékařka. Ale je naprosto prosta čehokoli jen vzdáleně podobného rozumu."

„Oni se milují," řekl Garion, jako by tím vysvětloval všechno.

„Co to s tím má co dělat?"

„Láska má na lidi zvláštní účinek," řekl jí Garion. „Zdá se, jako by dělala díry v jejich úsudku nebo něco v tom smyslu."

„Jaký to úžasný postřeh," odpověděla Se'Nedra. „No jen pokračuj."

Garion byl tímto problémem příliš zaujat, aby v jejím hlasu zachytil nebezpečný náznak veselí. „Jakmile se někdo zamiluje, zdá se, že rozum jde stranou. Jako by se člověku vykouřil z hlavy," pokračoval zamyšleně.

„Popisuješ to opravdu barvitě," řekla Se'Nedra.
Ganon si nevšiml ani tohoto varování. Je to téměř jako nějaký druh choroby," dodal.

„Chceš něco vědět, Garione?" řekla princezna hovorným, takřka rozpustilým způsobem. „Někdy jsem z tebe opravdu nemocná."

Obrátila se a odcházela pryč, nechávajíc ho za sebou s údivem otevřenou pusou.

„Co jsem řekl špatného?" volal za ni, ale nevšímala si ho.

Když se všichni naobědvali, obrátil se král Rhodar k Belgaratovi. „Myslíš, že bychom se mohli podívat na Orb?" zeptal se.

„Zítra," odvětil starý muž. „Odhalíme ho, až se v poledne vrátí na své pravé místo v Síni rivanského krále."

„Všichni jsme ho viděli už předtím, Belgarate," prohlásil král Anheg. ,,Proč bychom se na něj nemohli podívat teď"

Belgarat zavrtěl neoblomně hlavou. „Jsou k tomu jisté důvody, Anhegu," řekl. „Řekl bych, že vás zítra může překvapit, a nechtěl bych to nikomu zkazit."

„Zastav ho, Durniku," řekla Polgara, když Dejruk seskočil ze svého sedátka a přecházel kolem stolu ke králi Rhodarovi. Ruce měl u pasu a škubal za šňůrky na vaku.

„Ale to ne, mladý příteli," řekl Dumik, chytil zezadu chlapce a zvedl jej do náručí.

„To je krásné dítě," poznamenala královna Islena. „Kdo je to?"

„To je náš lupič," odpověděl Belgarat. „Zedar ho někde našel a vychoval jako zcela nevinného. V tuhle chvíli to vypadá tak, že je jediný na celém světě, kdo se může dotknout Orbu,"

,,Je v tom vaku?" zeptal se Anheg.

Belgarat přikývl. „Způsobil nám po cestě mnoho starostí. Snaží se Orb nabízet všem lidem na potkání. Kdyby se vám rozhodl něco dát, opravdu vám neradím, abyste to přijmuli."

„To by mě ani nenapadlo," souhlasil Anheg.

Jako vždy, i ted', když byla Dejrukova pozornost rozptýlena, ihned se zdálo, že na Orb dočista zapomněl. Jeho pohled utkvěl na dítěti v Barakových rukou. Jakmile ho Durnik postavil na zem, odešel se na děcko podívat. Unrak mu pohled vrátil a zdálo se, že mezi nimi proběhlo nějaké zvláštní porozumění. Potom Dejruk dítě v Barakově náručí políbil a Unrak s úsměvem chytil toho podivného chlapce za prst. Gundred a Terzie také přistoupily blíže a Barakův velký obličej tak rostl ze zahrady dětí, nakupených kolem něj. Garion si zřetelně všiml slz, které se mu zaleskly v očích, když pohlédl na svou ženu Merel. Pohled, jenž mu vrátila, byl zvláštně něžný a poprvé, co si Ga-

rion pamatoval, se na svého muže usmála.

Kapitola jedenáctá

TÉ NOCI NÁHLE PŘIŠLA ZE SEVEROZÁPADU silná bouře. Skučela a jako by se snažila na kousky rozbít nepoddajný kámen Větrného ostrova, narážely do jeho útesů s duněním a burácením obrovské vlny. Mezi starodávnými hradbami Citadely Železné ruky kvílel prudký vítr. Pevný kámen pevnosti se chvěl a otřásal pod nárazy zuřivé bouře, znovu a znovu útočící na městské hradby.

Garion měl neklidný spánek. Nejen kvůli skučení větru a rachocení deště o pevně zabedněná okna, ani ne kvůli průvanu, jenž začal najednou probíhat každou chodbou a bouchat nezavřenými dveřmi, ale také díky oněm podivným chvílím svíravého ticha, Které byly stejně nepříjemné jako hluk. Tu noc jej pronásledovaly divné sny. Blížila se nějaká veliká nevysvětlitelná událost a on byl nucen pro její přípravu udělat celou řadu zvláštních věcí. Nevěděl, proč je musí dělat, a nikdo mu neřekl, zda je udělal dobře či ne. Zdálo se, že všude panuje zoufalý spěch a lidé jej posílali od jedné práce k druhé, aniž by mu nechali čas přesvědčit se, že alespoň něco bylo doopravdy dokončeno.

V tom všem byla dokonce zamíchána i bouře —jako nějaký skučící nepřítel, snažící se hlukem, větrem a nárazy vln narušit naprostou pozornost a soustředění, které byly nezbytné k dokončení každé práce.

„Jsi připraven?" To byla teta Pol. Na hlavě měla kuchyňský hrnec s dlouhou rukojetí jako helmu, v jedné ruce držela pokličku jako štít a v druhé pak dřevěnou tyč, jež měla sloužit za meč.

„Co chceš, abych udělal?" tázal se jí.

„Však víš," odpověděla. „Rychle. Už se připozdívá."

„Ne, teto Pol, opravdu nevím."

„Ale ovšem, že ano. Teď už přestaň ztrácet čas."

Celý popletený a pln obav se rozhlédl. Nedaleko od něj stál Rundorig s tím svým obvyklým přihlouplým výrazem ve tváři. Také Rundorig měl na hlavě hrnec a v rukou pokličkový štít a dřevěný meč. Zřejmě to mají s Rundorigem udělat dohromady. Garion se na přítele usmál a Rundorig mu ten úsměv vrátil.

„V pořádku," řekla teta Pol povzbudivě. „Teď ho zabij. Rychle, Garione. Musíš s tím být do večeře hotov."

Otočil se k ní s vytřeštěnýma očima. Zabít Rundoriga? Ale když se obrátil zpět, nebyl to Rundorig. Místo něj na Gariona hleděla zpod hrnce strašlivá a ohyzdná tvář.

„Ne, ne," řekl Barak nespokojeně. „Nedrž to takhle. Chytni to oběma rukama a mař tím na jeho hruď. Drž bodec nízko, aby ti jej, jakmile se ožene, neodhodil svými kly stranou. Teď to zkus znovu. Tentokrát správně. Nemáme na to celý den, jak víš." Veliký muž šťouchl nohou do mrtvého kance. Ten vstal a začal se prodírat sněhem. Barak věnoval Garionovi rychlý pohled. „Připraven?" otázal se.

Poté byl na podivné, bezbarvé planině, na které kolem něj stály jakési sochy. Ne, nebyly to sochy — spíše postavy. Byl tam král Anheg — nebo postava, která alespoň vypadala jako on — a král Korodullin, královna Islena, kníže z Jarviku a tamhle Našak, murgský vyslanec ve Vo Mimbre.

„Kterým kusem chceš pohnout?" To se ozval suchý hlas v jeho mysli.

„Neznám pravidla," namítal Garion.

„Na tom nezáleží. Musíš něco udělat. Teď je řada na tobě."

Když se Garion otočil, právě se na něj jedna z oněch postav řítila. Měla plášť s kápí a vytřeštěné oči, v kterých se zračilo šílenství. Garion bez přemýšlení pozvedl ruku, aby tak odrazil její útok.

„Tohle je pohyb, který chceš dělat?" zeptal se hlas.

„Já nevím."

„Teď je příliš pozdě ho měnit. Už jsi se ho dotkl. Odteď musíš vytvářet své vlastní pohyby."

„To je jedno z pravidel?"

„To je cesta k nim. Jsi připraven?"

Ucítil vůni hlíny a starých dubů. „Opravdu se musíš naučit dávat pozor na jazyk, Polgaro," řekl Ašarak Murgo s mírným pousmáním a silně plácl tetu Pol přes tvář.

„Tvůj pohyb," řekl suchý hlas. „Můžeš udělat jen jediné."

„Mám to učinit? Není nějaká jiná možnost?"

„Je tu jen jediný možný pohyb. Měl by sis raději pospíšit."

S velkým povzdechem, plným lítosti, pozvedl Ganon ruku a svou dlaní zapálil Ašaraka.

Náhlý nával průvanu s bouchnutím otevřel dveře místnosti, kterou Garion sdílel s Lelldorinem, a oba se na svých postelích prudce posadili.

„Já je zavřu," řekl Lelldorin, odhrnul pokrývky a klopýtal přes chladnou kamennou podlahu ke dveřím.

„Jak dlouho bude trvat tenhle strašný vítr?" řekl Garion nevrle. „Copak se v takovém hluku může někdo vyspat?"

Lelldorin opět zavřel dveře a Garion slyšel jeho tápavé kroky ve tmě. Ozvalo se škrábavé cvaknutí a najednou tmou zasvítila jasná jiskra. Jiskra zhasla a Lelldorin to musel zkusit znovu. Ted' už dřevo chytlo. Mladý Asturan oheň chvíli rozfoukával, až dřevo vzplálo většími plameny.

„Máš nějakou představu, kolik může být?“ zeptal se Garion přítele, když zapálil svíčku.

„Několik hodin před svítáním, řekl bych," odpověděl Lelldorin.

Garion zabručel. „Připadá mi, že tahle noc už musí trvat nejméně deset let."

„Můžeme si na chvíli povídat," navrhl Lelldorin. „Možná, že bouře do svítání utichne."

„Povídání je lepší než ležet tady ve tmě a nadskakovat při každém zvuku," souhlasil Garion. Posadil se a přehodil si přes ramena přikrývku.

„Udála se spousta věcí od doby, kdy jsme se viděli naposled, že, Garione?" zeptal se Lelldorin, sedaje si opět na svou postel.

„Opravdu hodně věcí," řekl mu Garion, „ale všechny nejsou zrovna dobré."

„Velmi ses změnil," poznamenal Lelldorin.

„Byl jsem změněn. To je rozdíl. Většinou to vůbec nebyl můj nápad. I ty ses změnil. Víš?"

„Já?" zasmál se kysele Lelldorin. „Obávám se, že ne, příteli. To množství hloupostí, které jsem udělal v minulém týdnu, svědčí o tom, že jsem se nezměnil ani trochu."

„Bude potřeba toho dost urovnávat, že?" souhlasil Garion. „Veselé na tom je to, že v celé věci je jakýsi zvrácený smysl. Nic z toho, co jsi udělal, nebylo naprosto šílené. Jen když to dáš všechno dohromady, začínalo vypadat jako pohroma."

Lelldorin povzdychl. „A teď jsme spolu s ubohou Arianou odsouzeni k doživotnímu vyhnanství."

„Myslím, že to budeme schopni zařídit," ujišťoval ho Garion. „Tvůj strýc ti promine a Torasin pravděpodobně také. Má tě moc rád na to, aby se hněval nějak zvláště dlouho. S baronem Oltorainem to zřejmě bude horší, ale je přeci jen mimbratským Arenďanem. Promine ti, když jsi to udělal z lásky. Ale měli bychom asi počkat, až se mu uzdraví noha. Tohle byla opravdu velikánská chyba, Lelldorine. Neměl jsi mu tu nohu zlomit."

„Příště už to neudělám," rychle slíbil Lelldorin.

„Příště?"

Oba se hlasitě a srdečně rozesmáli. Potom si povídali dál. Plamen svíce byl neklidný, jak se jej chvílemi snažil sfouknout průvan, vyvolávaný zuřící bouří. Asi po hodině se zdálo, že ta nejhorší vichřice je pryč, a oba zjistili, že jim znovu řádně ztěžkla víčka.

„Co kdybychom šli zase spát?" navrhl Garion.

„Uhasím svíci," souhlasil Lelldorin. Vstal z postele a přešel ke stolu. „Jsi připraven?" zeptal *se* Gariona.

Garion téměř okamžitě usnul a téměř okamžitě uslyšel v uších syčící šepot a ucítil suchý, chladný dotyk. „Jsi připraven?" zasyčel šeptající hlas. Otočil se a pohlédl do nic neříkajících očí královny Salmissry, do obličeje, jenž se neustále přeměňoval z ženského na hadí a na něco mezi tím.

Pak stál pod blyštící se kopulí jeskyně bohů a blížil se bezmyšlenkovitě k oříškově zbarvenému, mrtvě narozenému hříběti, aby se jej dotkl, aby vstrčil ruku do naprostého ticha samotné smrti.

„Jsi připraven?" zeptal se vážně Belgarat.

„Myslím, že ano."

„Dobře. Soustřeď proti tomu svou vůli a tlač."

„To je strašné těžké, dědečku."

„Nemusíš to zvedat, Garione. Jen na to zatlač. Odvalí se pryč, když to provedeš dobře. Rychle do toho. Čeká nás ještě mnohem větší práce."

Garion začal soustřeďovat svou vůlí.

A pak seděl na úpatí kopce se svou sestřenicí Adarou. V ruce držel uschlý proutek a pár stébel suché trávy.

„Jsi připraven?" zeptal se hlas v jeho mysli.

„Bude to k něčemu dobré?" otázal se Garion. „Mám na mysli, jestli se na tom něco změní?'

„To záleží na tobě a na tom, jak dobře to provedeš."

„To není moc dobrá odpověď."

„To nebyla moc dobrá otázka. Jsi-li připraven, přeměň proutek v květinu."

Garion tak učinil a rozpačitě hleděl na výsledek. „Není to moc hezká květina, že?“ omlouval se.

„To se spraví," řekl hlas.

„Dovol mně to zkusit znovu."

,, A co budeš dělat s touhle?'

,,Jen ji —" Garion pozvedl ruku, aby zničil nepodařený květ, jenž právě stvořil.

„To je zakázané, víš," připomněl mu hlas.

„Ale vždyť jsem ji vytvořil já, ne?"

„To s tím nemá co dělat. Nemůžeš jí vymazat. Však ona se dá dohromady. Teď pojď pryč. Máme naspěch."

„Ještě nejsem připraven."

„To je velmi špatné. Už nemůžeme déle čekat."

Pak se Garion probudil. Cítil se podivně zmámený. Neklidné sny mu rozhodně spíše přitížily, než pomohly. Lelldorin se dosud nalézal v hlubokém spánku. Garion tedy po tmě nalezl své šaty, oblékl se a tiše opustil místnost. Podivný sen trápil jeho mysl, i když procházel matně osvětlenými chodbami Citadely Železné ruky. Stále cítil tíživou naléhavost a onen podivný pocit, že každý netrpělivě čeká na to, co udělá.

Přišel na dvůr, po kterém se prohánět vítr. Sníh zde byl nahromaděn do rohů a černé kameny se dík ledové pokrývce zářivě leskly. Právě svítalo a hradby obklopující nádvoří se ostře rýsovaly proti temnými mraky zahalené obloze.

Na druhé straně nádvoří byly stáje — teplé a vonící senem a koňmi. Durnik už tam byl. Jako vždy, i v tomto případě se kovář cítil nesvůj v přítomnosti šlechticů, a tak místo toho vyhledal společnost zvířat. „Také nemůžeš spát?" zeptal se, když Garion vstoupil do stáje.

Garion pokrčil rameny. „Nevím proč, ale spánek způsobuje, že je mi spíše hůř. Cítím se, jako bych měl hlavu plnou slámy."

„Veselý Den Stvoření, Garione," řekl pak Durnik.

„To je krásné, že?" Při tom všem shonu se přeci jen zdálo, že i na něj konečně dopadl sváteční pocit. „Veselý Den Stvoření, Durniku."

Hříbě, jež spalo v zadní kóji, zachytilo Garionův pach a slabě zaržálo. Garion k němu spolu s Durnikem přešel.

„Veselý Den Stvoření, koníku," pozdravil ho Garion s dobrou náladou. Hříbě k němu natáhlo hlavu. „Myslíš, že je ta bouře už zcela pryč?" zeptal se Garion Durnika, zatímco drbal hříbě za ušima. „Nebo se blíží další?"

„Je cítit, že je to pryč," odpověděl Durnik. „Ale tady na ostrově může být počasí cítit jinak."

Garion souhlasně přikývl, poplácal hříbě po šíji a obrátil se ke dveřím. „Myslím, že se podívám po tetě Pol," řekl. „Včera v noci říkala něco o tom, že se chce podívat na mé oblečení. Kdybych ji nechal, aby mě hledala, asi bych si potom moc přál, aby se tak nestalo."

„Vidím, že s postupujícím věkem získáváš moudrost." Durnik se na něj usmál. „Když mě někdo bude potřebovat, budu tady."

Ganon zlehka poklepal Durnika po rameni. Pak opustil stáj a šel se poohlédnout po tetě Pol.

Nalezl ji ve společnosti žen v jedné z jejích rozlehlých komnat, jež zde byly k její osobní potřebě zřízeny již před mnoha staletími. Byly zde Adara a Taiba, královna Layla a mimbratská dívka Aria-na. Uprostřed místnosti stála princezna Se'Nedra.

„Jsi brzy vzhůru," podotkla teta Pol. Jehla jí v ruce jen létala, když prováděla jakési úpravy na Se'Nedřině krémovém plášti.

„Měl jsem špatné sny," řekl a s velkým údivem se podíval na princeznu Se'Nedru. Vypadala zcela jinak.

„Nezírej tak na mě, Garione," řekla poněkud ostýchavě.

„Co jsi to udělala se svými vlasy?" zeptal se jí.

Se'Nedřiny ohnivé vlasy byly pracně uspořádány. Na čele a na spáncích je měla přichyceny zlatou čelenkou s motivem dvou spletených dubových lístků. Zbytek vlasů měla nějak složitě propletený a celý jejich proud jí padal pouze přes jedno rameno. „Líbí se ti to?“ zeptala se.

„Takhle je obvykle nenosíš," poznamenal.

„Toho jsme si všechny dobře vědomy, Garione," odvětila povýšeně. Pak se otočila k zrcadlu a trochu nespokojeně si prohlížela svůj obraz. „Stále si nejsem jistá těmi copy, paní Polgaro," řekla rozmrzele. „Tolnedrijské ženy si nesplétají vlasy. Takhle vypadám spíše jako Alornka,"

„To bych neřekla, Se'Nedro," zamumlala Adara.

„Ty víš, jak to myslím, Adaro -všechny ty baculaté blondýny s jejich copy a mléčnou pletí."

„Není trochu brzy na takové přípravy?" zeptal se Garion. „Dědeček říkal, že nepůjdeme s Orbem do trůnního sálu dříve než v poledne."

„To není zas tak dlouhá doba, Garione," řekl teta Pol, překousla nit a pozorně si prohlédla Se'Nedřin šat. „Co myslíš, Laylo?"

„Vypadá úplně jako princezna, Pol," vyhrkla královna.

„Ona je princezna, Laylo," připomněla teta Pol buclaté královničce. Pak se obrátila ke Garionovi. „Nasnídej se a nech si od někoho ukázat, kde jsou koupelny," nařizovala. „Jsou ve sklepích pod západním křídlem. Až se vykoupeš, budeš se potřebovat oholit. Ne, abys to zkoušel sám. Nechci, abys zakrvácel všechno to dobré oblečení."

„To si mám vzít tohle všechno na sebe?"

Věnovala mu pohled, který zřetelně odpovídal jak na tuto otázku — tak i na mnoho dalších, které by ještě mohl položit. „Najdu Silka," rychle souhlasil. „Ten bude vědět, kde ty koupelny jsou."

„Udělej to," řekla krátce. „A nikde se neztraťˇ. Až přijde čas, chci, abys byl připraven."

Garion přikývl a odešel. Ta slova jako by byla nějakou ozvěnou jeho snu. Zatímco hledal Silka, tak o tom přemýšlel.

Silk lenošil ve společnosti ostatních mužů ve velké, loučemi osvětlené místnosti v západním křídle. Byli zde králové, Brand, Belgarat a Garionovi další přátelé. Snídali koláče a svařené víno.

„Kam jsi šel dnes ráno?" zeptal se ho Lelldorin. „Už jsi byl pryč, když jsem se probudil."

„Nechtělo se mi dál spát," odvětil Garion.

„Proč jsi mě neprobudil"

„Proč bych tě měl připravovat o spánek jen proto, že mám těžkou noc?" Garion si všiml, že jsou hluboce zabráni do nějakého rozhovoru, a tak se v tichosti posadil, aby si počkal na příležitost promluvit se Silkem.

„Myslím, že jsme během posledních několika měsíců Taur Urgase pořádně rozčílili," říkal Barak. Byl hluboce zabořen do křesla s vysokým opěradlem a obličej měl zakrytý stínem dík zářící louči přímo za jeho zády.

„Nejdřív mu Relg vyfoukne Silka přímo před nosem, pak Belgarat zničí Ktačika a v průběhu uloupení Orbu zpět smete dolů Rak Kthol. A nakonec Čo-Hag a Hettar vybijí podstatnou část jeho armády, když se nás snaží dostihnout. Král Murgů měl velice špatný rok." Ze stínu se ozval jeho burácivý chechtot. Na chvíli —jen nepatrně dlouhou — měl Garion dojem, že tam vidí jinou tvář. Jakýmsi světelným klamem, dík mihotavému světlu louče a tančícím stínům, se mu zdálo, že na Barakově místě sedí veliký chundelatý medvěd. Pak to zmizelo. Garion si promnul oči a pokoušel se zbavit těch temných vidin, které jej pronásledovaly během celého rána

„Dosud ale úplně nechápu, co myslíte tím, že Relg šel skálou osvobodit prince Kheldara," zamračil se král Fulrach. „Chcete říct, že dokáže projít skrz zeď?"

„Řekl bych, že tomu neporozumíš, dokud to neuvidíš, Fulrachu," řekl Belgarat. „Ukaž mu to, Relgu."

Ulgský zélot na starého muže pohlédl a pak přešel ke kamenné zdi s velkým oknem. Silk se okamžitě odvrátil a roztřásl se. „Pořád se na to ještě nevydržím dívat," prohlásil směrem ke Garionovi.

„Teta Pol říkala, že bych tě měl požádat o ukázání cesty do

koupelen," řekl tiše Garion. „Chce, abych se umyl a oholil. Potom, jak předpokládám, mě hodlá navléknout do mých nejlepších šatů."

„Půjdu s tebou," nabídl se Silk. „Jsem si jist, že tihle pánové budou tak užaslí Relgovou ukázkou, Že budou chtít, aby ji zopakoval. Co teď dělá?"

„Prostrčil ruku zdí a mává na ně oknem," popisoval Garion.

Silk se ohlédl pres rameno a okamžitě se roztřásl znovu. Rychle odvrátil zrak. „Úplně mi z toho tuhne krev v žilách," řekl s odporem. „Pojďme se vykoupat."

„Půjdu s vámi," prohlásil Lelldorin a všichni tři v tichosti opustili místnost.

Koupelny byly v jeskynních sklepech pod západním křídlem Citadely. Z hloubi skály zde vyvěraly horké prameny a zaplňovaly kameny dlážděné komnaty párou a lehce sírovým pachem. Bylo tu jen pár loučí a pouze jeden sluha, který jim beze slova podal ručníky. Poté odešel k jakýmsi záklopkám, odkud proudily chladnější prameny a kterými upravoval teplotu vody.

„Tohle jezírko je tím teplejší, čím blíže jste vzdálenému břehu," řekl Silk Garionovi a Lelldorinovi, když se vysvlékli. „Někteří lidé tvrdí, že bys měl plavat tak daleko, dokud budeš tu horkou vodu ještě moci vydržet, ale já dávám přednost tomu nalézt místo s příjemnou teplotou a tam se cachtat." Skočil s mocným cákáním do vody.

„Jseš si jistý, že tu budeme sami?" zeptal se Garion znepokojeně. „Myslím, že bych byl velmi nerad, kdyby sem vtrhla skupina dam zrovna ve chvíli, kdy se budu chtít vykoupat."

„Dámské koupelny jsou oddělené," ujišťoval ho Silk. „Rivané jsou velmi přísní na takové věci. Nejsou zatím ani tak daleko jako Tolnedřané."

„Jseš si opravdu jistý, že koupání v zimě je zdravé?" zeptal se Lelldorin a nedůvěřivě valil oči na kouřící vodu.

Garion vlezl do jezírka a rychle plaval z vlažné vody u bližšího břehu do teplejších míst. Čím dále doplaval, tím byla pára hustší a světlo loučí, zavěšených na zadní stěně, jí dodávalo mírně rudo-hnědý nádech. Kamenně zdi s ozvěnou vracely jejich hlasy a šplouchání se zvláštní jeskynní dutostí. Pára, stoupající z vody, jej za chvíli odřízla od jeho přátel a on se octl v neurčitém mlhavém prostoru. Horká voda

ho osvěžila a zdálo se mu, že má chuť se vznášet a nechat ze sebe vyplout všechny vzpomínky a myšlenky — na vše minulé i budoucí. Zasněně se položil na záda, a pak, aniž věděl jak, se octl pod hladinou temně a vířící vody. Jak dlouho byl potopený, s očima zavřenýma a smysly ochablými, by nebyl schopen říci. Nakonec se mu však obličej objevil nad vodou, a že dosáhl na dno, postavil se. Z vlasů mu proudila přes ramena voda. Cítil se neobvykle očištěn tímto potopením. Pak, na chvíli, venku skrz roztrhaná mračna vykouklo slunce. Jeden paprsek jeho světla prolétl zamřížovaným okénkem a dopadl přímo na Gariona. Náhlé světlo bylo rozptýleno parami a nabylo opálového, takřka ohnivého žáru. *„Buď zdráv, Belgarione,* "řekl mu hlas v mysli. *„Vítám tě na Slavnosti Stvoření."* Z hlasu nezazněl ani naznak obvyklého veselí a obřadnost, s jakou ta slova byla vyslovena, se zdála být velmi závazná

„Děkuji," odpověděl vážně Garion a již více nepromluvil.

Když se brodil zpět k chladnějším místům jezírka, kde si Silk a Lelldorin, ponořeni po krk ve vodě, tise povídali, zvedl se z vody ještě větší oblak páry.

Asi půl hodiny před polednem se Garion, na tetinu výzvu, odebral dlouhou kamennou chodbou ke komnatě pár kroku vzdálené od velikánských vyřezávaných dveří, kterými se vstupovalo do Síně rivanského krále. Oblékl si svůj nejlepší kabátec a kazajku. Střevíce z měkké kůže mu byly vykartáčovány, až se leskly. Teta Pol na sobě měla temně modrý šat s kápí a šeroou kolem pasu. Belgarat, též modře oděný, nevypadal unaveně nebo zesláble. Tvář starého pána byla velmi vážná. Když se bavil s tetou Pol, ani se neozvalo, pro jejich rozhovory tak obvyklé, dobírání si jeden druhého. Dejruk seděl, celý oblečený do bílého plátna, v rohu místnosti a s vážným výrazem vše pozoroval.

„Vypadáš moc hezky, Garione," řekl teta Pol a pozdvihla ruku, aby mu odhrnula pískové vlasy z čela.

„Neměli bychom už jít dovnitř?" zeptal se Garion. Viděl ostatní, šedě oděné Rivany a zářivě oblečené návštěvníky, jak již do Síně vstupují.

„Půjdeme, Garione," odpověděla. „Vše v správný čas." Otočila se k Belgaratovi. „Za jak dlouho?" zeptala se.

„Ještě tak čtvrt hodiny," odpověděl.

„Vše připraveno?"

„Zeptej se Gariona," řekl jí starý muž. „Postaral jsem se o všechno, co jsem jen mohl. Ostatní už je na něm."

Teta Pol se potom obrátila ke Garionovi. Oči měla velmi vážné a šedý pramen na čele v temné záplavě jejích vlasů stříbrně svítil. „Nuže, Garione," zeptala se, ,,jsi připraven?"

Nevěřícně na ni pohlédl. „Minulou noc jsem měl ten nejpodivnější sen," řekl. „Každý mně pokládal tu samou otázku. Co to znamená, teto Pol? Na co mám být připraven?"

„To bude za chvíli trochu jasnější," řekl mu Belgarat „Vyndej svůj amulet. Dnes ho nebudeš nosit pod oblečením."

„Myslel jsem, že má být skryt všem očím."

„Dnešní den je jiný," odvětil starý muž. „Po pravdě řečeno, dnešní den není podobný žádnému dni, který jsem předtím prožil — a že jsem jich prožil požehnaně."

„To, protože je Slavnost Stvoření?'

„Ta je jen součástí toho všeho." Belgarat sáhl pod svůj plášť a vytáhl vlastní stříbrný medailonek. Chvíli si ho prohlížel. „Už je trochu opotřebovaný," poznamenal. Potom se usmál. „— ale nakonec, asi tak jako já, řekl bych."

Teta Pol vyndala svůj amulet. Spolu s Belgaratem chytli Gariona za ruce, a pak spojili i své.

„Byl to ale dlouhý čas, Polgaro," řekl Belgarat.

„Ano, to byl, otče," souhlasila teta Pol.

„Cítíš nějakou lítost?'

„Dá se to vydržet, Starý Vlku."

„Pojďme tedy."

Garion vyrazil ke dveřím.

„Ty ne, Garione," řekla teta Pol. „Počkáš zde s Dejrukem. Vy dva přijdete později."

„Pošlete pro nás někoho?" zeptal se. „Jak poznáme, že máme vejít?"

„Poznáš to," řekl Belgarat. Poté je nechali s Dejrukem samotné.

„Dali nám to ale vyčerpávající pokyny, že?" podotkl Garion k

dítěti. „Doufám, že neuděláme nějakou chybu."

Dejruk se nebojácně usmál a chytl Gariona za ruku. S jeho dotykem zaplnila píseň Orbu znovu Garionovu mysl a vyhnala z ní všechny starosti a pochyby. Nemohl říci, jak dlouho stál ruku v ruce s dítětem a byl ponořený do té písně.

„Nakonec to tedy přišlo, Belgarione." Hlas se zdál přicházet odněkud zvenčí. Již se nenalézal někde v Garionově mysli a pohled do Dejrukovy tváře prozrazoval, že i on zcela jasně slyšel ta slova.

„Tohle je to, co se ode mě očekává?" zeptal se Garion.

„Část toho."

„ Co tam teď dělají?" Garion zvědavě hleděl ke dveřím.

„Připravuji lidí v Síni na to, co se stane."

„Budou připraveni?"

„A ty?" Na chvíli se hlas odmlčel. *„Jsi připraven, Belgarione?"*

„Ano," odpověděl Garion. *‚Ať už se má stát cokoli, myslím, že jsem na to připraven."*

„Nuže pojďme."

„Řekneš mi, co bude třeba udělat?"

„Bude-li to nezbytné."

Stále ruku v ruce s Dejrukem vykročil Garion ke dveřím. Pozdvihl druhou paži, aby je otevřel, ale dveře tak před ním nevysvětlitelně učinily dříve, než se jich vůbec dotkl.

O pár schodu níže stáli u obrovského vyřezávaného vchodu do sálu dva strážci. Zdáli se být zmraženi k nehnutí, když je Garion s Dejrukem míjeli. Garion opět pozdvihl ruku a ohromné dveře do Síně rivanského krále se na její pokyn bezhlučně zavřely.

Síň rivanského krále byl rozlehlý trůnní sál s klenbami. Lemována byla tlustými sloupy s vyřezávanými ozdobami podpírajícími stropní trámy. Zdi byly ověnčeny prapory a zelenými větvemi. V železných svícnech hořely stovky svící. V podlaze byla umístěna tři veliká ohniště, od sebe rovnoměrně rozmístěná. Místo polen žhnuly v ních kusy rašeliny vyzařující příjemné teplo a vůni. Síň byla plná lidí, ale byl zde široký průchod směřující k trůnu. Na cestě k němu byl položen modrý koberec. Avšak Garionovy oči si sotva všimly toho množství hostů. Myšlenky měl zastřené písní Orbu, jež nyní naprosto

ovládla jeho mysl. Zadumán, bez jakéhokoli náznaku strachu, sebevědomí nebo myšlení, kráčel s Dejrukem k místu, kde stali Belgarat a teta Pol, každý z jedné strany trůnu.

Trůn rivanského krále byl vytesán z jediného kusu kamene a jeho opěradlo i postranníky byly stejné výšky. Působil tak pevným dojmem, že se zdál být trvalejší než samotná hora. Byl pevně usazen ke zdi, na níž byl zavěšen veliký meč.

Odněkud z Citadely začal odbíjet zvon a jeho tón se smísil v Garionově mysli s písní Orbu. Kráčel s Dejrukem dlouhou uličkou do čela sálu. Jak míjeli jeden po druhém všechny svícny, světlo svící se nepochopitelně ztlumovalo, až z něj zbyl jen nepatrný světelný bod. Nebyl zde žádný průvan, žádný závan větru. Přesto, jedna po druhé, svíce uhasínaly a Síň se nořila do hlubokého stínu.

Když došli až k trůnu, shlédl k nim na okamžik Belgarat s vážným a tajemným pohledem. Pak se obrátil k zástupu, jenž zaplnil Síň. „Zřete Aldurův Orb," pronesl slavnostním hlasem.

Dejruk se pustil Garionovy ruky, rozevřel vak a sáhl dovnitř. Poté se otočil čelem k potemnělému sálu a z vaku vytáhl kulatý šedý kámen. Pozdvihl jej oběma rukama tak, aby ho každý mohl uvidět.

Píseň Orbu byla podmanivá. Mísil se s ní jakýsi silný, chvějící se zvuk. Zdálo se, že se vznáší, roste a zní stále výše a výše, zatímco stál Garion vedle dítěte a hleděl do tváří shromážděných. Kámen, který Dejruk držel v rukou, počal žhnout zprvu jen takřka nepatrným modiým světlem. Čím však byl hlasitější onen zvuk, tím bylo i světlo jasnější. Garion spatřil, že všechny tváře přímo před nimi byly známé. Byli tu Barak a Lelldorin, Hettar, Durnik, Silk, Mandorallen. V královské lóži, vedle tolnedrijského vyslance s Adarou a Arianou za zády, seděla Se'Nedra, do posledního puntíku vypadající jako imperiální princezna. Ale se známými tvářemi byly smíchány další — podivné, přísné tváře, každá vyjadřující jedinečnou a převažující vlastnost, úděl. Vypadaly téměř jako mas-ky. S Barakovou byla smíšena tvář Strašlivého Medvěda, Hettar s sebou nesl ducha tisíců a tisíců koní. Se Silkem zde byla postava Průvodce a s Relgem Slepého Muže, Lelldorin byl Lučištník a Mandorallen Rytířský ochránce. Nad Taibou jako by se vznášela rmoutící se postava Matky Lidu, jenž vymřel. Její zármutek byl stejný jako zármutek Mary. Se'Nedra už nebyla více prin-

ceznou, ale byla teď královnou - tou, již Ktačik nazýval Královnou světa. A co bylo nejpodivnější, Durnik, dobrý poctivý Durnik, i on zde stál se svými dvěma životy jasně zřetelnými ve tváři. V modrém světle Orbu a se zvláštním zvukem v uších se udiveně Garion rozhlížel po svých přátelích. S překvapením zjistil, že poprvé vidí to, co Belgarat a teta Pol viděli již dávno.

Za sebou slyšel promluvit tetu Pol. Její hlas byl klidný a velmi jemný. „Tvůj úkol je splněn, Dejruku. Nyní se můžeš vzdát Orbu."

Chlapec s ulehčením zajásal, obrátil se a nabídl planoucí Orb Garionovi. Garion nechápavě zíral na ohnivý kámen. Nemohl si ho vzít. Dotknout se ho znamenalo smrt.

„Nastav ruku svou, Belgarione, a přijmiž, nač právo máš od dítěte, jež k tobě je přineslo." Ozval se známý a přece již ne *tentýž* hlas. Když *tento* hlas promlouval, nebylo žádné možnosti mu odporoval. Garionova ruka se pozvedla, aniž by se vůbec stačil podivit, co to vlastně dělá.

„Dej ruku!" prohlásilo dítě a uložilo Orb do Garionovy nastavené dlaně. Garion na ní ucítil zvláštní teplý dotyk. Bylo to živé! Cítil v tom život, i když na planoucí kámen ve své obnažené dlani zíral zcela nechápavě.

„Navrať Orb do jílce meče rivanského krále, " nařídil hlas a Garion se s naprosto bezmyšlenkovitou poslušností obrátil. Vykročil ke kamennému trůnu, a pak na širokou plošinu, která byla vlastně jeho opěradlem. Vyšplhal vzhůru a přidržel se rukojeti meče, aby nespadl. Druhou rukou pak vložil Orb do jílce té obrovské zbraně. Zaznělo slabé, ale jasně slyšitelné cvaknutí. To se Orb a meč staly jedním kusem. Garion náhle ucítil, jak živoucí síla Orbu proudí mečem a rukojetí, již držel pevně v ruce. Veliká čepel začala žhnout a chvějící se zvuk vystoupil o další oktávu výše. Pak se ohromná zbraň náhle uvolnila ze zdi, k níž byla po mnohá staletí připoutána. Zástup v sále vydal užaslý vzdech. Když se meč uvolnil, chytil jej Garion oběma rukama a snažil se zabránit pádu obrovské čepele na zem. To vše dělal v opatrném předklonu.

Co však narušilo jeho rovnováhu, byla skutečnost, že meč neměl žádnou zřejmou váhu. Byl tak obrovský, že by jej neměl ani udržet, natožpak pozdvihnout. Ale jakmile se narovnal na svých široce

rozkročených nohou a opřel se rameny o zeď, hrot meče lehounce stoupal, dokud obrovská čepel nebyla přímo před ním. Užasle na to hleděl a v rukou, svírajících rukojeť, pociťoval podivný třas. Orb vzplál a začal tepat. Poté se chvějivý zvuk rozezněl ještě mohutnější a radostnější sílou. Meč rivanského krále se pak proměnil v dlouhý jazyk modrého plamene. Aniž by věděl proč, pozvedl Garion planoucí čepel oběma rukama nad hlavu. V očích měl údiv.

„Nechť Alorií zavládne radost!" zvolal Belgarat hlasem silným jako hrom, „neboť rivanský král se vrátil! Všichni pozdravme Belgariona, krále Rivy a Pána Západu!"

A v tom, přímo ve středu vřavy, která následovala, společně s ševelícím chórem čehosi, co znělo jako miliony a miliony jásajících hlasů, ozvěnou se šířících z jednoho konce vesmíru na druhý, zaznělo náhlé třesknutí železa, jako by se otevřely prorezlé dveře jakési temné hrobky. Zvuk toho třesknutí zmrazil Garionovi srdce. Z hrobky se nesl bezbarvý hlas, který se nepřipojil k vesmírnému jásotu. Vyrušen ze svého staletého spánku, probudil se v hrobce hlas plný zloby. Řval hněvem a touhou po krvi.

Neschopen jakkoli uvažovat, i nadále stál Garion s mečem nad hlavou, zatímco shromáždění Alornové, s ocelovým šustěním, tasili své meče, aby je pozdvihli k jeho poctě.

„Buď pozdraven, Belgarione, můj králi," poklonil se Brand, rivanský Správce. Poklekl na jedno koleno a pozvedl svůj meč. Jeho čtyři synové poklekli za ním, s též zdviženými meči. „Buď pozdraven, Belgarione, králi Rivy!" křičeli.

„Buď pozdraven, Belgarione!" Ohromný výkřik mnoha hlasů otřásl Síní rivanského krále a les zdvižených mečů se blyštěl v ohnivě modrém světle planoucí čepele v Garionových rukou. Někde v Citadele začal odbíjet zvon. Jak se novina šířila tichým městem dole, začaly se ozývat další zvony a jejich železný radostný tón se odrážel o útesy, aby tak ledovým vodám moře oznámil návrat rivanského krále.

Avšak jeden člověk v Síni se neradoval. Okamžitě, jak rozžehnutí meče nezpochybnitelně potvrdilo Garionovu totožnost, začala princezna Se'Nedra hledět k zemí. Tvář měla mrtvolně bledou a oči rozšířené naprostým zděšením. Náhle si vzpomněla na něco, co uniklo jeho pozornosti — na něco tak strašného, že se jí vytratila z tváře i ta

trocha barvy, která tam ještě zbývala To ji přimělo povstat a hledět na něj s výrazem nekonečného úděsu. Pak náhle z úst imperiální princezny Se'Nedry vyšel zoufalý výkřik plný odporu a potupy.

S hlasem, který otřásl všemi sloupy v Síni, zvolala: ‚ACH NE!"

Kapitola dvanáctá

NEJHORŠÍ ZE VŠEHO BYLO TO, ŽE SE MU lidé klaní. Garion neměl nejmenší tušení, jak by měl odpovídat. Měl se také uklonit? Měl jen mírně pokývnout na znamení díků? Nebo by možná bylo lepší celou záležitost přehlížet, tvářit se, že si ničeho nevšiml či něco podobného? A co měl dělat, když jej někdo oslovil: „Vaše Veličenstvo"?

Události předešlého dne dosud vnímal jen jako něco velmi zmateného a zamlženého. Měl pocit, že si pamatuje, jak je představován městskému lidu — stáli na hradbách Citadely Železné ruky, pod nimi byl jásající dav a on v rukou stále třímal planoucí, nic nevážící meč. Jakkoli to vše bylo ohromující, byly události toho dne nepodstatné ve srovnání s tím, co se dělo na jiné úrovni skutečnosti. V okamžiku zjevení rivanského krále se soustředily nezměrné síly a Garion byl dosud ještě omráčený z toho, co všechno viděl a vnímal v oné závratné chvíli, kdy konečně zjistil, kým je.

Probíhalo nekonečně mnoho blahopřání a obrovské přípravy na jeho korunovaci. Všechno to však vnímal jen jaksi zastřeně. I kdyby na tom závisel jeho život, nebyl by schopen dát dohromady rozumný a souvislý výčet událostí toho dne.

Dnešek sliboval, že bude, je-li to vůbec možné, ještě horší. Nespal dobře. Na příklad i proto, že postel v královské ložnici, do které byl minulého večera přemístěn, byla zcela nepohodlná. Měla veliké kulaté sloupy tyčící se v každém rohu a potažena a zakryta byla purpurovým sametem. Zdála se mu být příliš široká a moc měkká. Během minulého roku, vlastně ještě déle, prospal většinu času na holé zemi, a tak mu měkké podušky a polštáře připadaly příliš přizpůsobivé na to,

aby mohly být vhodné ke spánku. Kromě toho si byl zcela jist, že jakmile opustí lože, stane se naprostým středem pozornosti.

Rozhodl se, že v takové situaci bude lepší zůstat v posteli. Čím více o tom přemýšlel, tím více se mu to zamlouvalo. Dveře do královské ložnice však nebyly zamčené. Někdy, nedlouho po východu slunce, se prudce otevřely a Garion slyšel kolem sebe něčí kroky. Zvědavě vykoukl zpoza sametového závěsu obklopujícího jeho postel. Střízlivě vypadající sluha spěšně rozevíral závěsy na okně a prohraboval oheň. Garionova pozornost však byla rázem upoutána velkým zakrytým stříbrným podnosem postaveným na stole poblíž krbu. Jeho nos rozpoznal uzeninu, teplý, čerstvě upečeny chléb — a máslo — určitě tam někde na podnose bylo i máslo. Jeho žaludek začal promlouvat zvučným hlasem.

Sluha obhlédl místnost, aby se ujistil, že je vše tak, jak má být, a přistoupil k posteli. Garion rychle zalezl zpět pod své přikrývky.

„Snídaně, Vaše Veličenstvo," oznámil krátce sluha, vzal za závěsy a roztáhl je.

Garion povzdychl. Zcela samozřejmě vzalo rozhodnutí zůstat v posteli za své. „Děkuji," odpověděl.

„Žádá Vaše Veličenstvo ještě něco?" zeptal se sluha ochotně a podal Garionovi oblek, který si měl vzít na sebe.

„Uf—ne—-teď ne, děkuji," odvětil Garion, slezl z postele a sešel po třech k ní vedoucích stupních. Sluha mu pomohl do šatu, pak se uklonil a v tichosti odešel. Garion šel ke stolu, posadil se, zvedl z podnosu poklop a zhluboka nasál vůni snídaně.

Když dojedl, sedl si na chvíli do širokého, modře vypolštářovaného křesla a hleděl z okna na zasněžené vrcholy tyčící se nad městem. Vichřice, která dorážela celé dny na pobřeží, byla pryč — alespoň pro tuhle chvíli; zimní slunce bylo jasné a ranní obloha blankytně modrá. Mladý rivanský král to vše pozoroval ze svého okna, ztracen v myšlenkách.

Něco v paměti jej však trápilo — něco, co zaslechl, ale ihned na to zapomněl. Měl pocit, že by si měl pamatovat cosi souvisejícího s princeznou Se'Nedrou. Ta dívka včera prchla ze Síně rivanského krále téměř okamžitě poté, co meč jasně prokázal jeho totožnost. Byl si zcela jist, že to obojí patří dohromady. Ať už to, co se snažil si znovu

vybavit, bylo cokoli, rozhodně to souviselo s jejím útěkem. S někým jiným by bývalo bylo lepší nechat věci v tichosti a počkat, až se časem pročistí vzduch, ale Garion věděl, že Se'Nedra není ten případ. V její hlavě by se nikdy nemělo nic nechat zahnívat. Vzdychl a začal se oblékat.

Když procházel chodbami za svým cílem, potkával se s ustrašenými pohledy a spěšnými úklonami. Brzy zjistil, že události předešlého dne jej navždy zbavily anonymity. Kdosi — Garion nikdy nezachytil ani rys jeho obličeje — ho sledoval. Nikdy nebyl moc daleko. Zřejmě v naději, že by král potřeboval nějakou službu. Udržoval zdrženlivý odstup, ale Garion jej občas nakrátko zahlédl, když se mihnul chodbou, aby se skryl za roh. Byl to muž s šedým pláštěm. Pohyboval se na neslyšných nohou. Garionovi se nelíbilo, že byl sledován, ať už v tom mohl být jakýkoli důvod, ale ovládl nutkání obrátit se a říci muži, ať si jde po svých.

Princezna Se'Nedra byla ubytována do několika místností v chodbě o něco dál za komnatami tety Pol a Garion chvíli sbíral odvahu, než zvedl ruku a zaklepal na dveře.

„Vaše Veličenstvo," pozdravila jej Se'Nedřina komorná s bojácnou úklonou.

„Mohl bych požádat Její Výsost o pár slov?" zeptal se Garion.

„Určitě, Vaše Veličenstvo," odpovědělo děvče a odběhlo do vedlejší komnaty.

Ozvala se krátká nesrozumitelná rozmluva, po níž do místností přikráčela Se'Nedra Měla na sobě jemný plášť a obličej stejně bledý jako včera. „Vaše Veličenstvo," pozdravila jej ledovým hlasem a uklonila se — ztrnulým způsobem, který hovořil sám za sebe.

„Něco tě trápí," řekl Garion mírně. „Nechtěla bys to ze sebe dostat ven?"

„Cokoli si Vaše Veličenstvo bude přát," odpověděla

„Musíme tohle dělat?"

„Nevím, o čem to Vaše Veličenstvo mluví."

„Nemyslíš, že se známe dost na to, abychom k sobě byli upřímní?"

„Ovšem. Předpokládám, že bude lepší, když si rychle zvyknu na poslouchání Vašeho Veličenstva."

„Co to má znamenat?"

„Nedělej, že to nevíš," vzplála

„Se'Nedro, nemám nejmenší tušení, o čem mluvíš."

Podezíravě na něj pohlédla, poté však její pohled trochu zjemněl, „Možná, že opravdu ne," zamumlala „Četl jsi někdy vomimbreskou Smlouvu?"

„Ty sama jsi mě učila číst," připomněl jí, „asi před šesti nebo osmi měsíci. Znáš každou knihu, kterou jsem četl. Sama jsi mi jich většinu dala."

„To je pravda," řekla „Počkej chvíli. Jsem hned zpátky." Rychle odešla do přilehlé místnosti a vrátila se zavinutým pergamenem. ,,Přečtu ti to," řekla „Některá slova jsou trochu obtížná"

„Nejsem tak hloupý," namítl.

Ale to už začala číst. ,,A až nastane čas návratu rivanského krále, převezme vládu a panství a my věrnost jako pánovi všech království Západu přísaháme jemu. I za ženu on imperiální princeznu z Tolnedry pojme a —'"

„Počkej chvíli," přerušil ji Garion s překvapeným tónem v hlase.

„Něčemu jsi snad nerozuměl? Mně se zdálo všechno zcela jasné."

„Jak zněla ta poslední věta, ještě jednou?"

„— 'za ženu on imperiální princeznu z Tolnedry pojme a' —"

„Jsou v Tolnedře ještě nějaké jiné princezny?"

,,Nevím o nich."

„Pak to tedy znamená, že —" Vyjeveně na ni zíral.

,,Přesně," řekla a znělo to jako zaklapnutí ocelové pasti.

„Proto jsi včera utekla ze Síně?"

„Neutekla jsem,"

„Nechceš si mě vzít." Bylo to téměř obvinění.

„To jsem neřekla."

„Takže si mě chceš vzít?"

„To jsem také neřekla — ale ono na tom vlastně nezáleží, ne? Koneckonců nemáme na vybranou — nikdo z nás."

„Tohle tě trápí?"

Hodila po něm vznešeným pohledem. „Ovšem, že ne. Vždyc-

ky jsem věděla, že mně manžel bude vybrán."

„V čem je tedy ta potíž?"

„Jsem imperiální princezna, Garione."

„To vím."

„Nejsem zvyklá být někomu podřízená."

„Podřízená? Kdo — komu?"

„Smlouva určuje, že ty jsi Pánem Západu."

„Co to znamená?"

„To, Vaše Veličenstvo, znamená, že jste mne převýšil."

„A to je vše, co tě zneklidňuje?"

Její pohled byl jako tasená dýka. „S dovolením Vašeho Veličenstva bych se ráda vzdálila" A bez čekání na odpověď odkráčela z komnaty pryč.

Garion za ní udiveně hleděl. Tohle zašlo příliš daleko. Usoudil, že bude nejlepší ihned zajít za tetou Pol a protestovat. Jak o tom však začal přemýšlet, došel k závěru, že by vůči tomu zůstala zcela lhostejná. Již se dalo společně do pohybu příliš mnoho věcí. Teta Pol nebyla rozhodně jen jedním z tvůrců této neuvěřitelné podmínky; ona sama udělala vše, co bylo v silách její moci, aby si byla jistá, že pro něj není úniku. Potřeboval si s někým promluvit — s někým toho všeho dostatečně vzdáleným a přímým. Opustil Se'Nedřin uvítací pokoj a vyrazil najít Silka.

Malý muž nebyl ve svém pokoji a sluha, který upravoval jeho postel, se neustále ukláněl, když vykoktával omluvy, že nemá představu, kde by Silk mohl být. Garion rychle zmizel.

Protože jen pár kroků odtud sdílel komnaty Barak se svou ženou a dětmi, šel Garion tam a snažil se neohlížet po svém šedém průvodci, o kterém věděl, že je stále za ním. „Baraku," řekl a zabouchal na Šerekovy veliké dveře, „to jsem já, Garion. Můžu jít dál?"

Pani Merel dveře ihned otevřela a uctivě se poklonila.

„Prosím, nedělejte to,"žádal ji Garion.

„Co se děje, Garione?" zeptal se Barak ze zeleně potaženého křesla, kde seděl a na klíně houpal svoje batole.

„Hledám Silka," odpověděl Garion, když vstoupil do rozlehlé pohodlné místnosti přeplněné oblečením a dětskými hračkami.

„Máš trochu divoký výraz v očích," poznamenal velký muž.

„Nějaké potíže?"

„Mám jen nějaké nepříjemné zprávy," řekl Garion a otřásl se. „Potřebuji mluvit se Silkem. Možná by pro mě mohl znát nějakou odpověď."

„Nechtěl byste se nasnídat?" nabídla paní Merel.

„Už jsem jedl, díky," odvětil Garion. Pozorně si ji prohlédl. Obvyklé pletence vlasů měla rozpuštěné a světlé vlasy jí zjemňovaly obličej. Oblečená byla do svého oblíbeného zeleného šatu. Držení jejího těla však postrádalo obvyklou strnulost. Barak také ztratil, všiml si Garion, něco ze své přísné ostražitosti, kterou se vyznačoval dříve, když byl v přítomnosti své ženy.

Barakovy dcery vstoupily do místnosti, každá ruku v ruce s Dejrukem. Všichni si sedli do kouta a začali hrát propracované dětské hry, které se zřejmě z větší části skládaly z chichotání.

„Myslím, že se mé dcery rozhodly ho uloupit," rozzářil se Barak. „Najednou jsem opět se svými dětmi a ženou a veselé na tom je, že se nad tím ani nepozastavuji."

Merel mu věnovala rychlý, téměř stydlivý úsměv. Pak se podívala k smějícím se dětem. „Dívky ho naprosto zbožňují," řekla, a pak se obrátila ke Garionovi. „Všiml jste si někdy, že se mu nemůžete podívat zpříma do očí déle než na okamžik? Jako by vám hleděl přímo do srdce."

Garion přikývl. „Myslím, že to má co dělat s tím, jak každému důvěřuje," řekl. Otočil se k Barakovi. „Máš nějaké tušení, kde bych mohl najít Silka?"

Barak se zasmál. „Projdi od shora dolů všemi chodbami a poslouchej, jestli nezaslechneš rachocení kostek. Ten malý zloděj hraje od první chvíle, co jsme sem dorazili. Durnik by to mohl vědět. Je schovaný ve stájích. Královské prostředí mu nedělá dobře."

„Stejně jako mně," řekl Garion.

„Ale vy jste král, Garione," připomněla mu Merel.

„Z toho se mi dělá ještě hůř," odpověděl.

Do stájí vedla celá řada zadních průchodů a Garion se rozhodl raději užít jednu z těchto cest, než procházet více zalidněnými místy, kde by mohl narazit na někoho vznešeného. Tyto užší průchody byly používaný většinou služebnictvem směřujícím do kuchyně nebo od ní.

Garion usoudil, že většina z nižšího služebnictva jej pravděpodobně ještě nepozná. Když rychle procházel jednou z chodeb, hlavu sklopenou, aby jej nikdo náhodou neodhalil, zachytil za sebou pohyb. Byl to ten muž, co se za ním plížil pokaždé, když výše! ze svých komnat. Konečně, už dopálen na míru, kdy se nemohl déle starat o tajení své totožnosti, se otočil, aby poznal svého pronásledovatele. „Vím, že jsi tam," prohlásil. „Vyjdi, ať tě vidím." Čekal a rozčileně si poklepával nohou.

Chodba za ním vypadala prázdně a tiše.

„Tak už vyjdi," zopakoval Garion svůj příkaz s větším důrazem. Ale neobjevil se žádný pohyb, neozval se žádný zvuk. Garion chvíli uvažoval o tom, že se vrátí po svých stopách, aby chytil neúnavného pronásledovatele při činu, ale právě v tu chvíli se ze směru, kterým Garion mířil, blížil sluha s tácem plným špinavého nádobí.

„Viděl jsi tam někoho?" zeptal se ho Garion.

„Kde tam?" řekl sluha, zjevně nepoznávající svého krále.

„Vzadu v chodbě."

Sluha zavrtěl hlavou. „Neviděl jsem nikoho od chvíle, co jsem opustil komnaty drasnijského krále," odpověděl. „Věřil bys, že tohle je jeho třetí snídaně? Nikdy jsem neviděl nikoho takhle strašně moc jíst." Zvědavě pohlédl na Gariona. „Neměl bys být tady vzadu, víš," varoval. Jestli tě tady chytí hlavní kuchař, tak tě roztrhne. Nesnese v téhle chodbě nikoho, kdo tu nemá co pohledávat"

„Jsem jenom na cestě do stájí," řekl mu Garion.

„Tak já už půjdu. Hlavní kuchař má moc špatnou náladu."

„Budu to mít na mysli," ujistil ho Garion.

Ze stáje vycházel Lelldorin, a když se jeden k druhému na zasněženém nádvoří přiblížili, vrhl na Gariona udivený pohled. „Jak jsi se dostal ven přes všechny své úředníky?" zeptal se. Pak, jako by si teprve vzpomněl, se uklonil.

„Prosím tě, nedělej to, Lelldorine," řekl Garion.

„Trošku nepříjemná věc, co?" souhlasil Lelldorin.

„Budeme se k sobě chovat tak jako vždycky předtím," řekl Garion jasně., Alespoň dokud nám neřeknou, že to nejde. Nemáš nějakou představu, kde by mohl být Silk?"

„Viděl jsem ho dnes brzy ráno," odpověděl Lelldorin. „Říkal,

že jde navštívit koupele. Vypadal trochu sešle. Myslím, že minulou noc oslavoval."

„Pojďme ho najít," navrhl Garion. „Musím s ním mluvit,"

Našli Silka, jak sedí v kameny obložené místnosti naplněné párou. Malý muž měl kolem pasu ručník a mocně se potil.

„Jseš si jistý, že ti to pomůže?“ zeptal se Garion a zamával rukou před jeho obličejem, aby tak rozptýlil oblak páry.

„Dnes ráno mně nemůže nic opravdu pomoci, Garione," odvětil Silk smutně. Opřel se lokty o kolena a zoufale si položil tvář do dlaní.

„Je ti špatně?"

„Strašně."

„Když jsi věděl, že ti bude takhle, proč jsi v noci tolik pil?"

„V tu chvíli se to zdál být dobrý nápad — alespoň jsem si to myslel. Už pár hodin mám pocit, že dodělávám." Muž, který v koupelích obsluhoval, přinesl trpícímu muži napěněný korbel a Silk se zhluboka napil.

„Je to moudré?" zeptal se Lelldorin.

„Asi ne," připustil Silk s pokrčením ramen, „ale je to nejlepší způsob, jak se co nejrychleji opět postavit na nohy." Otřásl se. „Cítím se naprosto mizerně," prohlásil. „Chtěli jste po mně něco důležitého?"

„Mám starosti," vyhrkl Garion. Rychle pohlédl na Lelldorina. „Byl bych rád, kdyby to zůstalo mezi námi třemi," řekl.

„Máš mé slovo," odpověděl okamžitě Lelldorin.

„Díky, Lelldorine." Bylo jednodušší přijmout slovo, než vysvětlovat, proč to není nezbytné. „Právě jsem četl vomimbreskou Smlouvu," řekl jim. „Vlastně, byla mi přečtena. Věděli jste, že si mám vzít Se'Nedru?"

„Abych řekl pravdu, tak jsem si tuhle část ještě nedal dohromady," připustil Silk, „ale Smlouva něco takového zmiňuje, že?"

„Blahopřeji, Garione!" zvolal Lelldorin a zničehonic poplácal Gariona po rameni. „Je to krásná holka."

Garion si toho nevšímal. „Myslíš, že je nějaký způsob, jak se z toho vyvléci?" otázal se Silka.

„Garione, právě teď opravdu nejsem schopen přemýšlet o ničem, kromě toho, jak zle mi je. Ale můj první odhad je takový, že pro

tebe není úniku. Každé království na Západě Smlouvu podepsalo —- a já myslím, že Proroctví do toho také patří."

„Na to jsem zapomněl," přiznal rozmrzele Garion.

„Jsem si jist, že si časem na tu skutečnost zvykneš," řekl Lelldorin.

„Ale kolik času dají Se'Nedře? Dnes ráno jsem s ní mluvil a ona je z toho úplně nešťastná."

„Není pravda, že tě nemá ráda," řekl Silk.

„O to ani nejde. Ona si myslí, že jsem teď ve vyšším postavení než ona, a to se jí nelíbí."

Silk se začal unaveně smát.

„Opravdový přítel by se nesmál," vytkl mu Garion.

„Je pro tvou princeznu postavení tak důležité?" zeptal se Lelldorin.

„Pravděpodobně ne o moc víc, než její pravá ruka," odvětil trpce Garion. „Dovedu si představit, jak sama sobě nejméně jednou za hodinu připomíná, že je imperiální princezna. Strašně moc si na tom zakládá, A teď si přijdu já, nikdo odnikud, a povýším nad ni. Něco takového ji určitě dohání ke skřípání zubů — bez přestání, řekl bych." Odmlčel se a pohlédl na Silka. „Myslíš, že je nějaká naděje, aby se ti ještě dnes udělalo dobře?"

„Co máš v plánu?"

„Znáš nějakou cestu vhodnou pro obchůzku po Rivě?"

„Přirozeně."

„Domníval jsem se, že bych se měl podívat dolů do města — ne s fanfárami a tím vším — ale oblečený jako obyčejný člověk. Vůbec nic o Rivanech nevím a teď —" zarazil se.

„A teď jsi jejich králem," dokončil za něj Lelldorin.

„To asi není špatný nápad," souhlasil Silk. „I když to nemohu říct jistě. Můj mozek dnes nepracuje zrovna dokonale. Samozřejmě by se to mělo udělat dnes. Tvá korunovace je ohlášena na zítřek, a až ti na hlavu nasadí korunu, bude tvůj pohyb značně omezený."

Garion o tom raději ani nechtěl přemýšlet.

„Doufám však, že mně vy dva nejdříve dovolíte dát se nějak dohromady," dodal Silk, znovu upíjeje z korbele. „Vlastně na tom nezáleží, jestli dovolíte nebo ne. To je prostě nezbytná věc."

Muži s krysí tváří trvalo zotavení se jen něco kolem hodiny. Jeho léčebné prostředky byly drsné. V přibližně stejném množství se nadechoval páry a napájel pivem, pak opustil parní lázeň a skočil přímo do jezírka s ledovou vodou. Když se vrátil, byl celý modrý a strašlivě se třásl. Zdálo se však, že to nejhorší má už za sebou. Pečlivě pro všechny vybral oděvy značně nejasného původu a vyvedl je jednou z bočních bran ven z Citadely. Jakmile vyšli, otočil se Garion několikrát za sebe, ale zdálo se, že neúnavného pronásledovatele z dnešního rána setřásl.

Když sešli do města, byl Garion opět zaražen pustotou a strohostí toho místa. Všechny domy byly zvenčí stejně šedé a naprosto postrádaly jakékoli vnější ozdoby. Byly pevné, hranaté a naprosto bezbarvé. Šedý plášť, jenž byl nezbytnou součástí ri-vanského národního oděvu, pak dával lidem v úzkých křivola-kých uličkách vzezření stejné bezútěšnosti. Garion se v duchu malinko otřásl při představě, že stráví zbytek života na tak nehostinném místě.

Procházeli v bledém zimním slunci jednou dlouhou ulicí. Od přístavu sem vítr přinášel slaný pach moře, který je dráždil v nosech. Míjeli dům, ze kterého se ozýval dětsky zpěv. Hlasy byly čisté a sbíhaly se dohromady v jedné dokonalé harmonii. Garion žasnul nad takovou složitostí u dětské písně.

„Národní zábava," řekl Silk. „Rivané strašně rádi provozují hudbu. Myslím, že jim pomáhá zabít nudu. Nerad bych Vaše Veličenstvo urazil, ale vaše království je pěkně únavné místo." Rozhlédl se. „Mám starého přítele, který žije nedaleko odsud. Nepoctíme ho návštěvou?"

Vedl je dlouhými schody, jež ústily o ulici níže. Kousek vzhůru touto ulicí stál pevný a prostorný dům. Silk přikročil ke dveřím a zaklepal. Za chvíli už odpověděl Rivan v ohněm popálené kožené zástěře. „Radku, starý příteli," řekl, zjevně překvapen. „Neviděl jsem tě celá léta."

„Torgane," usmál se na něj Silk. „Říkal jsem si, že se zastavím a podívám, jak se ti daří."

„Pojďte dál, pojďte dál," řekl Torgan a široce otevřel dveře.

„Vidím, že jsi se nějak vzmohl," poznamenal Silk, rozhlížeje se.

„Byly dobré obchody," odvětil Torgan skromně. „Výrobci voňavek v Tol Borunu kupují každou lahvičku, kterou mohou potřebovat." Rivan byl poctivě vyhlížející muž s šedými vlasy a podivně kulatými červenými tvářemi. Zvědavě pohlédl na Gariona a mírně se zamračil, jako by se snažil něco upamatovat Garion se odvrátil, aby si prohlédl řadu drobných skleněných lahviček seřazených na stole poblíž místa, kde stál, a také aby zakryl svůj obličej.

„Takže se teď soustřeďuješ na výrobu lahví?" zeptal se Silk.

„Ach ne, stále ještě vyrábíme i nějaké dobré kusy," odpověděl trochu smutně Torgan. „Mám učedníka, který je skutečný génius. Nechávám jej strávit vždy určitou dobu nad vlastní prací. Bojím se, že kdybych ho držel u výroby lahví celý den, odešel by." Sklář otevřel jednu skříňku a opatrně z ní vyndal malý, do sametu zabalený předmět. „Tohle je jedna jeho práce," řekl a rozbalil látku.

Byl to křišťálový střízlík s poloroztaženými křídly. Seděl na listnatém proutku s pupeny na špičce. Ten kousek byl tak, propracovaný, že i každé jednotlivé pírko bylo jasně zřetelné. „Úžasné," vydechl Silk, když si ptáka prohlížel. „To je výtečné, Torgane. Jak dělá ty dokonalé barvy?"

„Nemám tušení," přiznal Torgan. „Ani je neváží, když míchá, a přitom mu každá barva vyjde naprosto přesně. Jak jsem říkal, je to génius." Šetrně ptáka opět zabalil a vrátil jej do skříňky.

Za obchodem byly obývané části domu a místnosti naplněné teplem, láskou a nádhernými barvami. Všude byly jasně barevné polštáře a v každé místnosti visely na zdech obrazy. Torganovi učedníci jako by nebyli ani tak dělníky, jako členy jeho rodiny. Jeho nejstarší dcera, zatímco oni soustředili pozornost na roztavené sklo, jim prsty jemně dotýkajícími se strun hrála na harfu. Znělo to jako vodopády sladké hudby.

„To je úplně jiné než venku," žasl Lelldorin, celý popletený.

„Co myslíš?"

„Venku je vše tak strohé — tak přísné a šedé — ale jakmile vejdeš do domu, všude je teplo a barvy."

Torgan se usmál. „To je něco, co cizinec neočekává," souhlasil. „Naše domy jsou z velké části jako my sami. Z čiré nutnosti je vnějšek holý. Město Riva bylo postaveno pro to, aby chránilo Orb, a

každý dům je součástí kolem se klenoucího opevnění. Nemůžeme je změnit zvenčí, ale uvnitř pěstujeme hudbu, umění a poesii. My sami oblékáme šedé pláště. Je to užitečný oděv — utkaný z kozí vlny — lehký, teplý, takřka nepromokavý — ale nelze ho barvit. Proto je vždy šedý. Ale i když jsme šedí navenek, neznamená to, že nemilujeme krásu."

Když tak o tom Garion přemýšlel, čím dál více rozuměl těmto šedým ostrovanům. Přísný odstup Rivanů v šedých pláštích byla tvář, již nastavovali světu. Za touto tváří se však nalézal zcela jiný druh lidí.

Učedníci z větší části vyfoukávali drobné lahvičky, jež byly hlavní položkou v obchodu s výrobci voňavek z Tol Boninu. Ale jeden učedník pracoval sám. Zdobil skleněnou loď razící si cestu křišťálovou vlnou. Byl to mladík s pískovými vlasy a soustředěným výrazem. Když vzhlédl od své práce a spatřil Gariona, rozšířily se mu oči, ale rychle hlavu zase sklopil ke své práci.

Když byli zpátky v obchodě, kde se chystali k odchodu, zeptal se Garion, zda by mohl ještě jednou pohlédnout na nádherného skleněného ptáka. Z jeho krásy jej téměř bolelo u srdce.

„Potěší to Vaše Veličenstvo?" To byl ten mladý učedník. Právě tiše přišel z dílny. Jemným hlasem mluvil dále. „Byl jsem včera na náměstí, kde vás Brand představoval lidu," vysvětloval. „Poznal jsem vás hned, jak jsem vás spatřil."

„Jak se jmenuješ?" zeptal se udiveně Garion.

„Joran, Vaše Veličenstvo," odpověděl učedník.

„Myslíš, že bychom mohli vynechat ta 'Veličenstva'?" řekl Garion trochu žalostně. „Opravdu mi to ještě není vůbec příjemné. Celá ta záležitost pro mě byla naprostým překvapením."

Joran se na něj usmál. „Městem kolují všechny možné zvěsti. Říkají, že vás vychoval Belgarat Čaroděj ve své věži v Aldurově Údolí."

„Ve skutečnosti jsem byl vychován v Sendarii tetou Pol, Belgaratovou dcerou."

„Polgarou Čarodějkou?" Joran se tvářil uznale. „Je opravdu tak krásná, jak lidé říkají?"

„Vždycky jsem si myslel, že ano."

„Dokáže se skutečně přeměnit v draka?"

„Řekl bych, že ano, kdyby chtěla," připustil Garion, „ale ona dává přednost podobě sovy. Z jakési příčiny miluje ptáky — a ptáci v její blízkosti divočí. Pořád s ní o něčem promlouvají."

„To je neuvěřitelné," zvolal Joran. „Dal bych cokoli za to, kdybych se s ní mohl setkat." Zamyšleně sevřel rty a chvíli váhal. „Myslíte, že by se jí líbila tahle věcička?" vyhrkl nakonec, dotýkaje se křišťálového ptáka.

„Líbila?" řekl Garion. „Zamilovala by si ji."

„Dal byste jí to za mě?"

„Jorane!" Garion byl tou nabídkou zaskočen. „To nemohu přijmout. Je to příliš cenné a já nemám žádné peníze, abych ti za to zaplatil."

Joran se plaše usmál. „Je to jen sklo," poznamenal, „a sklo je jen roztavený písek — písek, který je tou nejlevnější věcí na světě. Pokud myslíte, že by se jí to líbilo, budu opravdu rád, když jí to dáte. Předáte jí to za mě — prosím? Řekněte jí, že je to dárek od skláře Jorana."

„Ano, Jorane," slíbil Garion a srdečně stiskl mladíkovi ruku. „Budu pyšný, že jí něco takového ponesu."

„Zabalím to," řekl Joran poté. „Sklu nesvědčí, když je přenášeno z chladu do teplé místnosti." Sáhl po kusu sametu, pak se však zarazil. „Nebyl jsem k vám zcela upřímný," přiznal a vypadal jaksi provinile. „Ten střízlík je velmi dobrá práce a je možné, že kdyby ji spatřil někdo z šlechticů v Citadele, mohl by po mne chtít, abych pro něj udělal nějaké další věci. Potřebuji nějaké zakázky, chci-li si někdy otevřít svůj vlastní obchod a —" Krátce pohlédl na Torganovu dceru a v očích měl hřejivý cit.

„— A dokud si nezařídíš svůj vlastní obchod, nemůžeš se oženit?" dodal Garion.

„Vaše Veličenstvo bude velmi moudrý král," řekl vážně Joran.

„Jestli přestanu všechny chyby, které udělám během prvních pár týdnů," dodal Garion nevesele.

Později odpoledne přinesl křišťálového ptáka do tetiných soukromých komnat.

„Co to je?" zeptala se, přebírajíc v látce zabalený předmět.

„To je dar pro tebe od mladého skláře, se kterým jsem se seznámil dole ve městě," odpověděl Garion. „Trval na tom, že ti jej musím dát. Jmenuje se Joran. Buď opatrná. Myslím, že je to velmi křehké."

Teta Pol křišťálovou věc jemně rozbalila Když spatřila nádherně vypracovaného ptáka, oči se jí rozšířily úžasem. „Ach, Garione," zamumlala, „to je ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla."

„Je strašně šikovný," řekl Garion. „Pracuje pro skláře jménem Torgan a ten tvrdí, že je génius. Rád by tě poznal."

„A já chci poznat jeho," vydechla s očima ztracenýma v zářivých tazích skleněného střízlíka. Potom jej opatrně položila na stůl. Třásly se jí při tom ruce a krásné oči měla plné slz.

„Co se děje, teto Pol?" zeptal se Garion, trochu polekán.

„Nic, Garione," odvětila „Vůbec nic."

„Proč tedy pláčeš?“

„Tomu bys nerozuměl, drahý," řekla. Potom jej objala a silně přitiskla k sobě.

Korunovace se konala v poledne následujícího dne. Síň rivanského krále byla naplněna k prasknutí šlechtici a královskými hosty. Městem se nesl radostný zvuk zvonů.

Garion si toho ze své korunovace nikdy moc nepamatoval. Na co si však vzpomínal zcela jasně, bylo to, že hermelínem lemovaný plášť byl strašlivě teplý a prostá zlatá koruna, již mu posadil na hlavu rivanský diákon, zase příšerně těžká. Co mu v hlavě uvízlo nejvíce, pak byl způsob, jakým Aldurův Orb naplňoval celou Síň modrým světlem, jež stále více jasnělo, když kráčel k trůnu. Uši mu naplňoval tou podivnou vzletnou písní, kterou slyšel vždy, když se k němu přiblížil. Píseň Orbu byla tak hlasitá, že sotva zaslechl ohromný jásot, který jej zdravil, když se oblečený a korunovaný obrátil tváří v tvář zástupu v Síni rivanského krále.

Jeden hlas však slyšel naprosto zřetelně.

„Buď pozdraven, Belgarione," řekl mu tiše hlas v jeho mysli.

Kapitola třináctá

KRÁL BELGARION SEDĚL NA SVÉM TRŮNU a cítil se značně nesvůj. Poslouchal právě bručivou, nekonečnou řeč tolnedrijského vyslance Valgona. Nebyly to pro Gariona lehké časy. Se spoustou věcí si nevěděl rady. Na jedné straně byl zcela neschopný udělovat rozkazy, na straně druhé pak zjistil, že nemá naprosto žádný čas sám pro sebe a už vůbec nemá představu, jak by se dalo odvolat služebnictvo, které kolem něj nepřetržitě poletovalo. Byl následován, kamkoli se hnul, a dokonce už vzdal i chuť chytit toho horlivého strážce, sluhu nebo posla, který mu byl v patách v každé chodbě.

Přátelé se v jeho přítomnosti necítili dobře a setrvávali v oslovování „Vaše Veličenstvo", nehledě na to, kolikrát je žádal, aby to nedělali. Neměl pocit, že by se s ním udála jakákoli patrná změna, všichni se však chovali, jako by tomu tak bylo. Úleva, jež se objevovala v jejich tvářích pokaždé, když je opouštěl, ho zraňovala Ukrýval se tedy do ochranné ulity, kde si v tichosti léčil pocit osamění.

Teta Pol teď stála nepřetržitě po jeho boku, ale i zde byl rozdíl. Předtím byl vždy on jejím pomocníkem. Ted' tomu bylo právě naopak, což mu připadalo velmi nepřirozené.

„Tento návrh je, dovolí-li mi Vaše Veličenstvo jej takto nazvat, vskutku šlechetný," prohlásil Valgon poté, co dokončil čtení nejnovější smlouvy navržené Ran Borunem. Tolnedrijský vyslanec byl křečovilý muž s orlím nosem a aristokratickým vousem. Byl to Honeťan, člen rodiny, která založila císařství a ze které vzešly tři císařské dynastie. Jen stěží pak zakrýval své opovržení všemi Alorny. Valgon byl pro Gariona, v jeho postavení, jako dotěrný hmyz. Neuplynul jediný den, aby od císaře nepřišel nějaký nový návrh smlouvy nebo ob-

chodní dohody. Garion rychle pochopil, že Tolnedřané jsou znepokojeni, že nemají jeho podpis na nějakém jednotlivém kusu pergamenu. Rozhodli se tedy postupovat následovně: budou tomu muži strkat před nos tak dlouho různé listiny, dokud něco nepodepíše třeba jen proto, aby ho nechali být.

Garionova proti taktika byla velmi jednoduchá: odmítal podepsat cokoli.

„ To je úplné to samé, co navrhovali minulý týden, " poznamenal hlas tety Pol v tichu jeho mysli. *„Jen prohodili odstavce a změnili pár slov. Řekni jim ne.* "

Ganon pohlédl na pyšného vyslance s výrazem značně podobným nelibosti. „Naprosto vyloučeno," odvětil krátce.

Valgon začal protestovat, ale Garion ho přerušil. „Je to totožné s návrhem z minulého týdne, Valgone, a víme to oba. Odpověď nezněla potom, ale ne. Nedám Tolnedře zvýhodnění pro obchod s Rivou. Nebudu žádat Ran Boruna o svolení předtím, než podepíšu jakoukoli dohodu s jiným národem, a zcela jistě nebudu souhlasit s jakýmikoli úpravami vomimbreské Smlouvy. Prosím, požádej Ran Boruna, aby mě neobtěžoval pokaždé, když ho náhodou napadne nějaká souvislá věta."

„Vaše Veličenstvo!" Valgon byl ohromen. „Takto by se nikdo neopovážil mluvit k tolnedrijskému císaři."

„Budu mluvit takovým způsobem, jakým budu chtít já," řekl mu Garion. „Máš mé—*naše* dovolení odejít."

„Vaše Veličenstvo—"

„Jsi propuštěn, Valgone," přerušil ho Garion.

Vyslanec se napřímil, chladně se poklonil a hrdě vykráčel ze Síně.

„To nebylo špatné," promluvil pomalu král Anheg z částečně zakrytého výklenku, kde seděl spolu s ostatními králi a šlechtici. Přítomnost těchto královských diváků nedělala Garionovi nikdy dobře. Věděl, že pozorují každý jeho pohyb, úsudek, hodnotí jeho rozhodnutí, chování, každé jednotlivé slovo. Bylo mu jasné, že během těchto prvních měsíců bude chybovat, a byl by mnohem raději, kdyby se tak dělo bez obecenstva. Ale jak by mohl říct skupině svrchovaných králů, že by raději nebyl v centru jejich pozornosti?

„Jen trochu hrubé, neřekli byste?" prohlásil král Fulrach.

„Časem se naučí být více diplomatický," předpověděl král Rhodar. „Předpokládám, že Ran Borun tenhle vzkaz bude brát jako cosi osvěžujícího — alespoň ihned, jak se vzpamatuje ze záchvatu mrtvice, který dostane, až jej Belgarionova odpověď dostihne."

Shromáždění králové a šlechtici se do jednoho smáli Rhodarově vtipné poznámce a Garion se bez úspěchu snažil ubránit rozčilení. „Musejí tohle dělat?" zašeptal rozzuřeně tetě Pol. „Kdykoli jen škytnu, sklízím tyhle poznámky."

„Nebuď mrzutý, drahý," odvětila klidně. „Ono to opravdu nebylo zrovna vhodné. Jseš si jistý, že chceš se svým budoucím tchánem jednat takovýmhle tónem?"

Garion si skutečně nepřál, aby mu přesně tohle bylo připomínáno. Princezna Se'Nedra mu dosud neodpustila jeho náhlý vzestup a Garion měl vážné pochyby o jakékoli možnosti si jí vzít za ženu. Ačkoli ji měl rád — a že ji měl rád hodně — došel k politováníhodnému závěru, že Se'Nedra by mu nebyla dobrou ženou. Byla chytrá a rozmazlená. Povahu měla pak stejně tvrdohlavou jako mezek. Garion si byl zcela jist, že by měla zvrácenou radost z toho, kdyby mu mohla život znepříjemnit, jak by to jen šlo. Jak tak seděl na trůnu a poslouchal žertovné poznámky alornskýdh králů, začal si přát, aby byl býval nikdy neslyšel o žádném Orbu.

Jako vždy, i teď jej myšlenka na klenot donutila pohlédnout k místu, kde se blyštil — v jícnu velikého meče visícího nad trůnem. Na způsobu, kterým se blýskal vždy, když se posadil na trůn, bylo cosi nejapně samolibého. Zdálo se, že vždy sám sobě gratuluje — jako by byl Belgarion jeho nějakým soukromým výtvorem. Garion Orbu nerozuměl. Bylo na něm cosi vědomého, to věděl. Jeho mysl se toho vědomí občas pokusně dotýkala, ale vždy pak opatrně ustupovala. Gariona se příležitostně dotýkaly mysli bohů, ale vědomí Orbu bylo něco zcela jiného. Byla v něm moc, kterou nemohl ani začít chápat. A více než to. Přišlo mu, že spojení s ním odporuje zdravému rozumu. Garion sám sebe znal a bylo mu až bolestně jasné, že není tak zajímavý. Ale pokaždé, když se k němu přiblížil, začal kámen nesnesitelně žhnout a mysl mu zaplnila ona podivná, vzletná píseň, kterou poprvé uslyšel ve Ktačikově pozorovatelně. Píseň Orbu byla jakýmsi neodmítnutelným

pozváním. Garion věděl, že pokud by se ho měl chopit, jeho vůle se spojí s vůlí Orbu a nebude zde nic, co by spolu nemohli dokázat. Torak pozdvihl Orb a roztrhl s ním svět. Garion věděl, že kdyby se tak rozhodl, mohl by pozdvihnout Orb on a onu trhlinu zacelit. Ještě víc varující však byla skutečnost, že jakmile jej taková myšlenka jen napadla, Orb mu začal velmi jasnými poznámkami radit, jak do toho.

„Dávej pozor, Garione, " promluvil k němu hlas tety Pol.

Záležitosti toho rána však už byly téměř u konce. Byly tu ještě nějaké prosby a podivný pozdravný list, který dorazil ráno z Nyissy. Tón toho pozdravu byl smířlivý. Zřetelně zkoušel půdu. Dokazovala to především skutečnost, že byl podepsán eunuchem Sadim. Garion se rozhodl, že bude lepší nechat si to vše projít řádně hlavou, než odepíše. Vzpomínka na to, co se odehrálo v Salmissřině trůním sále, na něj dosud těžce doléhala, a on si tak nebyl zcela jist, zda právě teď má chuť urovnávat vztahy s hadím lidem.

Pak, když již nebylo více dvorních záležitostí, se omluvil a opustil Síň. Hermelínem lemovaný plášť byl strašlivě teplý a z koruny ho začala bolet hlava. Těšil se jak nikdy do svých komnat a na převlečení.

Stráže stojící u dveří do Síně se uctivé uklonily a seřadily, aby jej následovaly. „Nejdu na žádné určité místo," řekl Garion velícímu poručíkovi. „Jen do svých komnat a cestu znám. Proč nevezmete své muže a nedáte si něco k obědu?"

„Vaše Veličenstvo je velmi laskavé," odpověděl poručík. „Budete nás později potřebovat?"

„Nejsem si jist. Když, tak za vámi někoho pošlu a on vám dá vědět."

Poručík se znovu uklonil a Garion vešel do slabě osvětlené chodby. Objevil tento průchod asi dva dny po své korunovaci. Byl poměrně nepoužívaný a byla to nejpřímější cesta z královských pokojů do trůnního sálu. Garion ji měl rád, protože tudy mohl procházet sem a tam, aniž by byl nějak více obtěžován jakoukoli okázalostí a obřadností. Bylo tam jen pár dveří a svíce byly na zdech rozmístěny od sebe právě tak daleko, aby mohla být chodba ještě stále nazývána osvětlenou. To šero mu z nějakého důvodu vyhovovalo. Téměř jako by jej znovu uvádělo do anonymity.

Procházel tudy ztracen v myšlenkách. Bylo tolik věcí, kterými se musel trápit. Nastávající válka mezi Západem a angarackými královstvími byla nejžhavější záležitostí, o niž byl nucen přemýšlet. Od něj, jako od Pána Západu, se bude očekávat, že Západ povede. A Kal Torak, probuzený ze svého spánku, proti němu půjde s obrovským množstvím Angaraků. Jak by se mohl postavit tváří v tvář takovému protivníkovi? Jen při vyslovení samotného Torakova jména ho zamrazilo. A co on ví o armádách a bitvách? Zcela nevyhnutelně by chyboval a Torak by smetl všechny síly Západu jedním ze svých ocelových prstů.

Ani magie mu nepomůže. Jeho vlastní moc je dosud příliš nevyzkoušená, aby se dalo riskovat její použití při střetu s Torakem. Teta Pol by mu jistě co nejvíce pomohla, to ano, ale bez Belgarata měli jen pramalou naději na úspěch. A u Belgarata se dosud neobjevil ani náznak, že jej zhroucení nepřipravilo o čarodějnické schopnosti. Garion už o tom nechtěl více přemýšlet, ale další starosti byly neméně nepříjemné. Velmi brzy bude muset něco udělat se Se'Nedřiným zatvrzelým odporem ke smíru. Kdyby byla rozumná, byl si Garion jist, že onen veliký odstup v jejich stavech by nebyl zas takovým problémem. Měl Se'Nedru rád. Byl dokonce připraven přiznat si, že jeho city k ní byly ještě hlubší. Uměla být — vždy, když něco chtěla — úplně líbezná. Kdyby byli schopni přenést se přes tuto malou potíž, věci by se mohly v lepší obrátit. Tato možnost jeho myšlenky poněkud vyjasnila. Dumaje nad tím, postupoval chodbou dále.

Ušel jen několik sáhů, když za sebou uslyšel ty známé kradmé kroky. Povzdychl a přál si, aby si jeho pronásledovatel našel jinou zábavu. Pak pokrčil rameny a hluboce zabrán nyissanskou otázkou pokračoval v cestě. Varování bylo ostré a přišlo v poslední chvíli. *„Ohlédni se!"* zahřměl hlas v jeho mysli. Aniž by věděl proč, aniž by o tom vůbec přemýšlel, vrhl se Garion okamžitě po hlavě k zemi. Koruna mu spadla z hlavy a odkutálela se. Se spoustou jisker pak vržená dýka narazila do zdi a s drnčením a skákáním se zastavila na kameny dlážděné podlaze. Garion zaklel, rychle se odvalil a postavil se na nohy se svou vlastní dýkou v ruce. Potupen a rozzuřen tímto zákeřným výpadem se rozběhl chodbou. Plášť s hermelínem poletoval a těžce pleskal kolem jeho nohou.

Jen jednou nebo dvakrát nakrátko zahlédl mihnutí šedě oděného útočníka. Vrah vnikl do ukrytých dveří pár sáhů níže chodbou a Garion už jen zaslechl, jak se za jeho zády těžce zabouchly. Když k nim doběhl a s dýkou stále v ruce je otevřel, nalezl jen další dlouhý stinný průchod. Nikdo nebyl v dohledu.

Ruce se mu třásly, ale spíše hněvem než strachem. Krátce uvažoval, že zavolá stráže, ale téměř ihned tuto myšlenku zavrhl. Pronásledovat vraha by bylo, jak tak o tom uvažoval, ještě méně moudré. Neměl jinou zbraň než svou dýku a možnost, že by mohl narazit na někoho s mečem, se mu nezamlouvala. Konečně do toho může být zapojeno více lidí než jen jeden muž a tyto slabě osvětlené a pusté chodby zcela určitě nebyly tím nejlepším místem ke střetu.

Už se chystal dveře zavřít, když cosi upoutalo jeho zrak. Přímo na prahu dveří ležel malý útržek šedé vlny. Garion se sehnul, sebral jej ze země a pozdvihl k jedné ze svící visících na zdi. Kousek vlny byl široký asi dva palce a zřejmě byl utržen ze šosu rivanského pláště. Ve spěchu a v nepozornosti si jej, jak Garion hádal, přivřel dveřmi. Tenhle kousek si pak při svém úprku utrhl. Garion přivřel oči, obrátil se a pospíchal chodbou zpět. Jednou se zastavil, aby zvedl svou korunu, a pak znovu, to kvůli útočníkově dýce. Potom se rozhlédl. Průchod byl pustý a takřka výhružný. Kdyby se neznámý vrhač nožů vrátil se třemi nebo čtyřmi společníky, mohlo by to dopadnout dost špatně. Po důkladném rozebraní všech možností se rozhodl, že nejlepší bude vrátit se co nejrychleji do svých komnat — a zamknout dveře. A protože kolem nebyl nikdo, kdo by mohl dosvědčit jakýkoli nedostatek důstojnosti, zvedl si Garion okraje svého královského šatu a jako zajíc prchal do bezpečí.

Doběhl ke svým dveřím, rozrazil je, vskočil dovnitř, rychle je za sebou zavřel a zamkl. Stal s uchem na dveřích a snažil se zaslechnout nějaké známky pronásledování.

„Děje se něco, Vaše Veličenstvo?"

Ganon málem vyletěl z kůže. Prudce se obrátil, aby pohlédl do tváře svému sluhovi, který vyvalil oči, když spatřil dýky v královýchrukou. „Uf— nic," rychle odvětil se snahou zakrýt svůj neklid. „Pomoz mi z toho." Zápasil se zapínáním svého šatu. Měl pocit, že má ruce plné korun a dýk. Nedbale odhodil korunu do poblíž stojícího

křesla a vlastní dýku zastrčil do pochvy. Na naleštěný stůl pak opatrně položil druhý nůž a kus vlny.

Sluha mu pomohl s vysvlečením pláště a šetrně si jej přehodil přes jednu paží. ,,Bude chtít Vaše Veličenstvo, abych je zbavil těchto věcí?" zeptal se a s odporem pohlédl na dýku ležící spolu s kusem vlny na stole.

„Ne," řekl Garion napjatě. Pak ho něco napadlo. „Nevíš, kde je můj meč?" zeptal se.

„Meč Vašeho Veličenstva visí v trůnním sále," odpověděl sluha.

„Ne ten," řekl Garion. „Ten druhý. Ten, který jsem nosil, když jsem sem přijel."

„Myslím, že bych ho mohl najít," řekl sluha poněkud nejistě.

„Udělej to," přikývl Garion. „Zdá se mi, že bych ho měl raději na místě, odkud jej budu moci kdykoli vzít. A prosím tě, podívej se, zda někde nenajdeš Lelldorina z Wildantoru. Potřebuji s ním mluvit."

„Ihned, Vaše Veličenstvo." Sluha se uklonil a tiše opustil místnost.

Garion vzal do ruky dýku a útržek vlny. Pozorně si je prohlížel. Dýka byla jen obyčejný, všední nůž. Těžký, houževnatý a s drátem omotanou rukojetí. Neměl žádné ozdoby ani jakákoli někam odkazující znamení. Špička byla jemně ohnutá díky nárazu do kamenné zdi. Ať už ten nůž hodil kdokoli, hodil jej velmi silně. Garion pocítil velmi nepříjemné mrazení mezi lopatkami. Dýka zřejmě nebude moc užitečná. V Citadele takových bude nepochybně nejméně sto. Útržek vlny, na druhou stranu, může být nakonec velmi cenný. Někde v pevnosti je muž, jehož plášť má utržený růžek šosu. Natržený plášť a tento maíý kousek látky k sobě zcela j istě padnou.

Asi po půlhodině přišel Lelldorin. „Poslal jsi pro mě, Garione?" zeptal se.

„Posaď se, Lelldorine," řekl Garion příteli a počkal, až sluha odejde. „Zdá se, že mám nějaké potíže," dodal poté a usadil se hlouběji v křesle vedle stolu. „Rád bych věděl, zda té mohu požádat o pomoc."

„Víš, že mě nemusíš žádat, Garione," prohlásil horlivý mladý Astuřan.

„Musí to zůstat jen mezí námi dvěma," varoval Garion. „Nechci, aby to věděl někdo jiný."

„Mé čestné slovo," odpověděl ihned Lelldorin.

Garion posunul přes stůl k příteli dýku. „Tohle po mně před malou chvílí cestou sem někdo hodil."

Lelldorin hlasitě vydechl a oči se mu rozšířily úžasem. „Zrada?" pronesl.

„Možná to, možná něco osobního," odpověděl Garion. „Nevím, co to všechno znamená."

„Musíš varovat stráže," prohlásil Lelldorin a vyskočil na nohy.

„Ne," odvětil pevně Garion. „Když to udělám, zavřou mě už úplně. Takhle mi nezbylo mnoho svobody a nechtěl bych ji ztratit docela."

„Viděl jsi ho?" zeptal se Lelldorin, který se opět posadil a prohlížel si dýku.

„Jen záda. Měl na sobě jeden z těch šedých plášťů."

„Všichni Rivané nosí šedé pláště, Garione."

„Přesto máme něco, s čím můžeme pracovat." Garion vyndal zpoza své haleny útržek vlny. „Potom, co vrhnul nůž, proběhl dveřmi, které za sebou zabouchl. Zachytil se do nich svým pláštěm a tohle se utrhlo."

Lelldorin si prohlédl kus látky. „Vypadá to jako roh šosu," poznamenal.

„To si myslím také," souhlasil Garion. „Když budeme mít oba oči otevřené, možná se stane, že najdeme někoho, komu chybí kus pláště. Pak, podaří-li se nám ho zmocnit, uvidíme, zda k němu tenhle kousek patří."

Lelldorin souhlasně přikývl a obličej mu ztvrdl. „Až ho najdeme, chci si to však s ním vyřídit já. Král se nemůže osobně zaobírat takovými věcmi."

„V tomhle případě bych asi pravidla porušil," řekl Garion hrozivě. „Nemám rád, když po mně někdo hází nože. Ale nejprve se ho pokusme najít."

„Začnu okamžitě," řekl Lelidorin a rychle se postavil. „Prohlédnu každý šos každého pláště v Rivě, když to bude nutné. Najdeme toho zrádce, Garione. Slibuji."

Poté se Garion cítil lépe, ale stále byl velmi ostražitý, když šel v doprovodu celé jednotky straží navštívit pozdě odpoledne rivanského Správce. Neustále se rozhlížel a ruku nikdy neměl daleko od rukojeti meče zavěšeného u pasu.

Nalezl Branda, jak sedí s velkou harfou před sebou. Zdálo se, jako by se ruce mazlily se strunami toho nástroje, vytvářejíce žalostně vlnící se melodii. Mužova velká přísná tvář byla jemná a zamyšlená, když Správce hrál, a Garion zjistil, že tato hudba je ještě krásnější, protože byla zcela neočekávaná.

„Hrajete velmi dobře, můj pane," řekl obdivně, když dozněly poslední tóny písně.

„Hraji si často, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brand. „Někdy, když hraji, dokonce zapomenu, že tu již se mnou není má žena." Povstal ze židle stojící u harfy, narovnal svá ramena a veškerá jemnost se mu vytratila z tváře. „Čím vám mohu posloužit, králi Belgarione?"

Garion si trochu neklidně odkašlal. „Zřejmě to neřeknu moc dobře," připustil, „ale, prosím, vezměte to tak, jak to myslím, a ne tak, jak to může znít."

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo."

„Víte, nežádal jsem o tohle všechno," začal Garion s neurčitým mávnutím ruky směrem k okolí Citadely. „Chci tím říct, korunu a být králem — všechno z toho. Byl jsem opravdu šťastný takový, iaký jsem byl."

„Ano, Vaše Veličenstvo?"

„Co se vám snažím vysvětlit, je to — tedy —, že vy jste byl vládcem v Rivě předtím, než jsem přijel."

Brand mírně přikývl.

„Já jsem opravdu nechtěl být králem," vyhrkl Garion, „a nechtěl jsem vás v žádném případě vytlačit z vašeho postavení."

Brand na něj pohlédl a tváří se mu začal pomalinku šířit úsměv. „Já jsem *se* divil, proč se zdáte být tak nesvůj, kdykoli vstoupím do místnosti, Vaše Veličenstvo. Pro tohle se necítíte dobře?"

Garion beze slova přikývl.

„Skutečně nás ještě neznáte, Belgarione," řekl mu Brand. „Ostatně jste tady jen něco málo přes jeden měsíc. My jsme velmi zvláštní druh lidí. Kolem tří tisíc let ochraňujeme Orb—od chvíle, kdy

Železná ruka vstoupil na tento ostrov. Proto tu jsme a myslím, že jsme při tom ztratili mimo jiné jednu věc. Vědomí, že to, co cítí druzí lidé, může být velmi důležité. Víte, proč se mi říká Brand?"

„Abych pravdu řekl, nikdy jsem o tom nepřemýšlel," přiznal Garion.

„Samozřejmě, že mám jiné jméno," řekl Brand, „ale to nemohu ani zmínit. Každému Správci se říkalo Brand, aby v tomto úřadu nemohl nikdo dojít nějaké osobní slávy. Sloužíme Orbu. To je naše jediné poslání. Abych k vám byl zcela upřímný, jsem opravdu rád, že jste tady. Blížil se čas, kdy jsem měl vybrat svého nástupce — s pomocí Orbu, ovšem. Ale neměl jsem ani nejmenší tušení, koho vybrat. Váš příjezd mě tohoto úkolu zbavil."

„Můžeme být tedy přáteli?"

„Myslím, že už jimi jsme, Belgarione," odpověděl Brand vážně. „Oba sloužíme stejnému pánovi a to muže vždy dává dohromady."

Garion zaváhal. „Dělám to dobře?" vyhrkl.

Brand se zamyslil. „Některé věci, které jste udělal, bych já zřejmě provedl jinak, ale to se dá očekávat. Rhodar a Anheg také nedělají všechno stejně. Každý z nás má své vlastní způsoby."

„Mají ze mě legraci, že — Anheg, Rhodar a ostatní. Vždy, když učiním nějaké rozhodnutí, slyším spoustu chytrých poznámek."

„Tím bych se moc netrápil, Belgarione. Jsou to Alornové a Alornové neberou krále příliš vážně. Dělají si legraci i ze sebe navzájem, víte. Dalo by se dokonce říci, že dokud vtipkují, je všechno v pořádku. Pokud by najednou zvážněli a začali se chovat důstojně, pak budete vědět, že máte potíže."

„Takhle jsem o tom dosud neuvažoval," připustil Garion.

„Na to si časem zvyknete," ujistil ho Brand.

Garion se po rozhovoru s Brandem cítil mnohem lépe. Ve společnosti stráží se vracel do královských komnat, ale cestou tam si to rozmyslel. Místo toho se rozhodl najít tetu Pol. Když vstoupil do jejích pokojů, byla u ní sestřenice Adara. Tiše pozorovala, jak teta Pol opatrně zašívá jednu z Garionových starých halen. Dívka se postavila a uctivě se uklonila.

„Adaro, prosím tě," řekl bolestným hlasem, „nedělej to, když jsme sami. Vidím toho dost venku." Ukázal směrem k zalidněnějším

částem budovy.

„Jak si Vaše Veličenstvo přeje," odpověděla

„A neříkej mi tak. Pořád jsem jen Garion."

Vážně na něj pohlédla svýma klidnýma, krásnýma očima „Ne, bratranče," nesouhlasila, „ty už nikdy nebudeš jen Garion."

Povzdychl, protože ho tato pravda píchla u srdce.

„Když mě omluvíte," řekla po chvíli, „musím navštívit královnu Silar. Není jí trochu dobře a tvrdí, že jí pomáhá, jsem-li v její blízkosti."

„To pomáhá každému z nás," řekl jí Garion bez přemýšlení.

Krásně se na něj usmála

„Koneckonců v tom pro něj může být nějaká naděje," poznamenala teta Pol od svého šití.

Adara pohlédla na Gariona. „Nikdy nebyl tak špatný, paní Polgaro," řekla. Oba pozdravila kývnutím hlavy a v tichosti opustila místnost.

Garion se chvíli procházel kolem dokola a pak sebou hodil do křesla Toho dne se odehrálo mnoho věcí a on se cítil být v křížku s celým světem.

Teta Pol pokračovala v zašívání.

„Proč to děláš?" otázal se nakonec Garion. „Stejně už tyhle staré věci nikdy nevezmu na sebe."

„Potřebují opravit, drahý," řekla klidně.

„Kolem jsou stovky lidí, kteří by to za tebe mohli udělat."

„Raději to udělám sama."

„Polož to a povídej si se mnou."

Odložila halenu stranou a tázavě na něj pohlédla. „A co by Vaše Veličenstvo chtělo prohovořit?" zeptala se.

„Teto Pol!" Garionův hlas byl přiškrcený. „Ještě ty začínej "

„Neudílej tedy rozkazy, drahý," doporučila mu a opět se chopila haleny.

Garion ji při zašívání chvíli pozoroval a opravdu nevěděl, co říct. Napadla ho podivná myšlenka. „Proč to děláš, teto Pol?' zeptal se, tentokrát opravdu se zájmem. „Nikdo to už zřejmě nikdy nevezme na sebe, takže tím pouze marníš čas."

„To je můj čas," připomněla mu. Vzhlédla od šití a v očích mě-

la nečitelný výraz. Pak bez vysvětlování halenu jednou rukou zvedla a ukazováčkem ruky druhé opatrně přejela přes roztržené místo. Garion pocítil velmi jemnou vlnu a známý zvuk, nyní však podobný spíše zašeptání. Trhlina se před jeho očima zacelila a jako by jí nikdy nebylo. „Ted' vidíš, jak je takové zašívání zbytečné," řekla.

„Proč to tedy děláš?"

„Protože ráda zašívám, drahý," odpověděla. Jedním prudkým trhnutím halenu opět roztrhla. Pak vzala jehlu a znovu začala díru zašívat. „Zašívání zaměstná ruce a oči a přitom tě odpoutá od jiných věcí. Je to velmi uklidňující."

„Někdy je to s tebou strašně těžké, teto Pol."

„Ano, drahý. Já vím."

Na chvíli se začal opět procházet. Pak najednou poklekl u jejího křesla, odstrčil stranou šití a položil jí hlavu do klína „Ach, teto Pol," řekl a měl na krajíčku.

„Co se děje, drahý?" zeptala se, jemně se probírajíc jeho vlasy.

„Jsem tak osamělý."

„To je vše?"

Zvedl hlavu a nevěřícně na ni zíral. Tohle nečekal.

„Každý je osamělý," vysvětlovala a přitáhla si ho blíže. „Dotýkáme se druhých lidí jen krátce, potom jsme zase sami. Na to si časem zvykneš."

„Nikdo se mnou teď nemluví — ne tak jako předtím. Vždycky se jen ukloní a řeknou 'Vaše Veličenstvo'."

„Vždyťjsi král," odpověděla.

„Ale nechci jím být."

„To je moc špatné. Takové je určení tvé rodiny a nemůžeš s tím vůbec nic dělat. Vyprávěl ti někdy někdo o princi Garedovi?"

„Myslím, že ne. Kdo to byl?'

„On jediný přežil, když nyissánští vrahové zabili krále Goreka a jeho rodinu. Zachránil se tak, že se vrhl do moře."

„Jak byl starý?“

„Šest let. Bylo to velmi odvážné dítě. Každý si myslel, že se utopil a jeho tělo bylo pohlceno mořem. Tvůj dědeček a já jsme tuhle domněnku podporovali. Třináct set let jsme skrývali potomky prince Gareda Po celé generace se skrývali z jediného důvodu — aby tě do-

stali na trůn. A ty si teď řekneš, že nechceš být králem?"

„Neznám žádného z těch lidí," řekl tvrdohlavě. Věděl, že se chová hrozně, ale nemohl si pomoci.

„Pomohlo by ti, kdybys je poznal — alespoň některé z nich?"

Tato otázka jej ohromila.

„Možná ano," prohlásil.

Odložila své šití a povstala. „Pojď se mnou," řekla a odvedla jej k vysokému oknu, ze kterého bylo vidět na město pod nimi. Venku byl malý balkon. V jednom rohu, kde praskl okap, vznikl během podzimu a zimy veliký rampouch ze zářivého černého ledu. Visel na okapu a spojoval jej s podlahou balkonu.

Teta Pol odemkla okno a to se prudce otevřelo pod náporem studeného vzduchu, kterým se v místnosti roztančily všechny svíce. „Pohlédni přímo do ledu, Garione," řekla a ukázala na blyštící se čerň. „Pohlédni do jeho hlubin."

Udělal, jak řekla, a cítil při práci sílu její mysli.

Něco v ledu bylo — nejprve beztvaré, ale pomalu to vystupovalo a stávalo se stále více zřetelným. Byla to, jak nakonec zjistil, postava světlovlasé ženy, velmi krásné a s hřejivým úsměvem na rtech. Vypadala mladě a její oči hleděly zpříma do Garionovy tváře. „Mé dítě," zdálo se, že k němu šeptá hlas. „Můj malý Garione."

Garion se začal divoce třást. „Matko?" vydechl.

„Jak jsi už vysoký," pokračoval hlas. „Téměř muž."

„A už král, Ildero," pravila teta Pol k zjevení jemným hlasem.

„Takže on byl ten vyvolený," zajásal duch Garionovy matky. „Vědělajsem to. Cítila jsem to, když jsem ho nosila pod srdcem."

Za první postavou se začala objevovat druhá. Byl to vysoký mladý muž s tmavými vlasy, ale podivně známou tváří. Garion v ní viděl mnoho sobě podobných rysů. ,,Bud' zdráv, Belgarione, můj synu," řekla mu druhá postava.

„Otče," odvětil Garion. Nevěděl, co by měl ještě říct.

„Žehnáme ti, Garione," řekl druhý duch, když se obě postavy začaly ztrácet.

„Pomstil jsem tě, otče," zavolal za nimi Garion. Zdálo se mu důležité, aby to věděli. Avšak nikdy si nebyl jistý, jestli to slyšeli.

Teta Pol se opřela o okenní rám, ve tváři vyčerpaný výraz,

„Jsi v pořádku?' zeptal sejí starostlivě Garion.

„Tohle je velmi těžká věc, drahý," řekla a přejela si unavenou rukou přes tvář.

Ale to už se z hlubin ledu vynořil další přízrak. Tentokrát se objevil modrý vlk — ten, který se připojil k Belgaratovi v boji s Grulem eldrakem v Ulgských horách. Vlk se na okamžik posadil, pak se v rychlosti přeměnil do podoby sněhobílé sovy a nakonec tu byla žena se žlutohnědými vlasy a zlatýma očima. Její tvář byla tak podobná tetině, že se Garion neubránil několikrát pohlédnout tam a zpět, aby je porovnal.

„Nechala jsi to otevřené, Polgaro," řekla žena se zlatýma očima mírně. Její hlas byl teplý a jemný jako letní odpoledne.

„Ano, matko," odpověděla teta Pol. „Za chvíli to zavřu."

„To je v pořádku, Polgaro," řekla žena—vlk své dceři. „Dalo mi to příležitost setkat se s ním." Přímo pohlédla do Garionovy tváře. „Jeden nebo dva tahy jsou v jeho obličeji i dosud," poznamenala „Trochu v očích a ve tvaru čelistí. Ví?"

„Ne všechno, matko," odpověděla teta Pol.

„Možná je to dobře," řekla Poledra.

Ještě jedna postava vystoupila z temných hlubin ledu. Druhá žena měla vlasy jako sluneční světlo a její obličej byl ještě více podobný tetině než Poledřin. „Polgaro, má drahá sestro," řekla.

„Beldaran," odpověděla teta Pol hlasem plným lásky.

„A Belgarione," pronesla Garionova nejvzdálenější babička, „poslední květe mé a Rivovy lásky."

„Také ti žehnáme, Belgarione," prohlásila Poledra. „Sbohem protentokrát, však věz, že tě milujeme." A pak ty dvě byly pryč.

„Pomohlo to?" zeptala se ho teta Pol hluboce pohnutým hlasem a s očima plnýma slz.

Garion byl příliš zkoprnělý tím, co právě viděl a slyšel, aby odpověděl. Jen němě přikývl.

„Jsem ráda, že mé úsilí tedy nebylo marné," řekla „Prosím tě, zavři to okno. Táhne sem zima."

Kapitola čtrnáctá

BYL PRVNÍ JARNÍ DEN A BELGARION, KRÁL RIVY, byl strašlivě neklidný. Se vzrůstající úzkostí očekával příchod šestnáctých narozenin princezny Se'Nedry a teď, když ten den konečně nastal, byl na samém pokraji zděšení. Tmavě modrý brokátový kaftan, na kterém pracovalo půl tuctu krejčích po celé týdny, se dosud nezdál být zcela hotov. Byl poněkud těsný kolem ramen a tvrdý límec ho řezal do krku. Navíc mu toho dne připadala zlatá koruna neobvykle těžká, a jak se tak nepokojně vrtěl, i trůn byl ještě více nepohodlný než obvykle.

Síň rivanského krále byla vyzdobena právě pro tuto příležitost, ale ani prapory a girlandy z jemného jarního kvítí nemohly zakrýt zlověstnou strohost velkého trůnního sálu. Shromážděné osobnosti se však živě bavily a smály se mezi sebou, jako by se nemělo dít nic významného. Garion cítil trochu hořkosti nad jejich necitelným nedostatkem účasti vzhledem k tomu, co se dělo s ním.

Teta Pol stála po jeho levici, oděná do nového stříbrného pláště a se stříbrnou čelenkou ve vlasech. Belgarat se líně opíral o trůn na pravé straně. On měl na sobě nový zelený kaftan, který už stačil dost pomačkat.

„Nevrť se tolik, drahý," řekla Garionovi tiše teta Pol.

„Tobě se to lehko řekne," odvětil ostře vyčítavým tónem.

„Pokus se na to nemyslit," poradil mu Belgarat. „Celé to bude trvat jen malou chvíli."

Poté Brand, s obličejem snad ještě chmurnějším než obvykle, vstoupil bočními dveřmi do Síně a přistoupil k nim. U brány do Citadely je Nyissánec, Vaše Veličenstvo," řekl polohlasně. „Říká, že je

tajným poslem královny Salmissry a že je zde proto, aby svědčil při obřadu."

„Může to být pravda?" zeptal se Garion tety Pol, zaskočen Správcovým překvapujícím oznámením.

„Ne, zcela," odpověděla. „Spíše to bude jakási diplomatická klička. Dovedu si představit, že Nyissánec si raději nechá pravé Salmissřiny záměry pro sebe."

„Co mám dělat?" tázal se Garion.

Belgarat pokrčil rameny. „Pusť ho dál."

„Sem?" Brand byl ohromený. „Nyissánec v trůnním sále? Belgarate, to nemyslíš vážně."

„Garion je Pánem Západu, Brande," odvětil starý muž, „a to znamená i Nyissy. Nemyslím, že by nám mohl být hadí lid někdy užitečný, buďme však alespoň zdvořilí."

Brandovi ztvrdla nesouhlasem tvář. „Jaké je rozhodnutí Vašeho Veličenstva?" zeptal se přímo Gariona.

„Nuže —" Garion zaváhal. „Ať vstoupí, řekl bych."

„Neváhej, Garione," řekla mu ostře teta Pol.

„Lituji," řekl Garion rychle.

„A neomlouvej se," dodala „Králové se neomlouvají."

Bezradně na ni pohlédl. Pak se obrátil zpět k Brandovi. „Vzkaž poslovi z Nyissy, ať se k nám připojí," řekl smířlivým hlasem.

„Kromě toho, Brande," poznamenal Belgarat, „nechtěl bych s tím nikoho příliš rozčilovat, ale ten Nyissánec má vyslanecký status a bylo by velmi vážným porušením protokolu, kdyby neočekávaně zemřel."

Brand se značně ztuhle uklonil a opustil Síň.

„Bylo to skutečně nezbytné, otče?" zeptala se teta Pol.

„Stará nepřátelství umírají jen těžko, Pol," odvětil Belgarat. „Někdy je lepší říci všechno pěkně na rovinu. Pak alespoň nemůže dojít k žádnému nedorozumění."

Když posel hadí královny vstoupil do Síně, byl Garion němý překvapením. Byl to Sadi, hlavní eunuch v Salmissřině paláci. Drobný muž s mrtvě vypadajícíma očima a oholenou hlavou byl oblečený do obvyklého dlouhého modrozeleného šatu. Jakmile byl blíže trůnu, tak se s vlněním uklonil. „Mnoho pozdravů Jeho Veličenstvu od Věčné

Salmissry, královny hadího lidu," pronesl svým podivným kontraaltem.

„Vítám tě, Sadi," odpověděl Garion formálně.

„Má královna vás s úctou pozdravuje v tento šťastný den," pokračoval Sadi.

„Ale doopravdy ne, že?" zeptal se Garion trochu jedovatě.

„Skutečně ne, Vaše Veličenstvo," souhlasil Sadi bez sebemenší známky rozpaků. „Jsem si jist, že by vás však pozdravovala, kdybychom byli schopni jí vysvětlit, co se stalo."

„Jak je jí?" Garion si pamatoval tu strašnou proměnu, kterou Salmissra podstoupila

„Těžko," odpověděl Sadi mírně. „To ovšem není nic nového.

Naštěstí vždy potom, co je nakrmena, tak jeden až dva týdny spí. Minulý měsíc měnila kůži, a tak z toho byla hrozně rozmrzelá," Vytočil panenky směrem ke stropu. „To bylo příšerné," zamumlal. „Uštkla tři sluhy, než to skončilo. Všichni samozřejmě ihned umřeli."

„Ona je jedovatá?" Garion tím byl trochu překvapen.

„Vždycky byla jedovatá, Vaše Veličenstvo."

„Tak jsem to nemyslel."

„Odpusťte mi můj vtípek," omlouval se Sadi. „Soudě podle příznaků u lidí, které uštknula, bych řekl, že je asi tak desetkrát jedovatější než obyčejná kobra."

„Je velmi nešťastná?" Garion pocítil zvláštní lítost nad ohyzdně změněnou královnou.

„To se dá skutečně jen těžko posoudit, Vaše Veličenstvo," odvětil Sadi. „Je těžké říci, co hadi opravdu cítí, jestli mi rozumíte. Časem se naučila sdělovat nám svá přání a zdá se, že je se svou novou podobou smířená. Krmíme ji a udržujeme v čistotě. Jakmile má své zrcadlo a někoho na uštknutí, když je mrzutá, vypadá docela spokojeně."

„Pořád se ještě pozoruje v zrcadle? Nečekal bych, že to bude i teď chtít."

„Náš národ má poněkud rozdílný pohled na hady, Vaše Veličenstvo," vysvětloval Sadi. „My je vidíme jako velmi půvabné bytosti a naše královna je velmi pěkně vyhlížející had. Její nová kůže je vskutku krásná a zdá se, že je na ni velmi pyšná." Otočil se a hluboce

se poklonil tetě Pol. „Paní Polgaro," pozdravil ji.

„Sadi," opáčila s mírným přikývnutím.

„Mohu vám vyřídit srdečné díky od vlády Jejího Veličenstva?"

Jedno z tetiných obočí se podezíravě nadzdvihlo.

„Od vlády, má paní — ne od samotné královny. Váš — uh — zásah, nazvěme to tak, vše v paláci značně zjednodušil. Již si více nemusíme dělat starosti se Salmissřinými rozmary a podivnými choutkami. Vládneme v radě a už jen těžko ještě někdy budeme považovat za nezbytné trávit jeden druhého. Nikdo se mě nepokoušel otrávit již celé měsíce. Všechno teď probíhá ve Sthiss Toru hladce a civilizovaně." Krátce pohlédl na Gariona. „Mohu vám též nabídnout blahopřání k vašemu úspěchu s Jeho Veličenstvem? Zdá se, že značně dospěl. Byl ještě velmi neopeřený, když jsme se naposled potkali."

„Co se stalo s Issusem?" zeptal se ho Garion, přehlížeje tu poslední poznámku.

Sadi pokrčil rameny. „Issus? Ach, ten je tu stále. Živí se zřejmě jako placený zabiják. Dovedu si představit, že ho jednou najdeme plavat v řece s tváří ke dnu. To je přesně konec, jaký se u někoho takového dá očekávat."

V tom se náhle zpoza vstupních dveří do Síně ozvalo zatroubení trumpet. Garion sebou leknutím trhl a v ústech mu najednou vyschlo.

Těžké dveře se rozlétly a dovnitř vpochodovaly dvě řady tolnedrijských legionářů. Brnění na prsou měli vyleštěná, až se leskla jako zrcadla, a vysoké rudé chocholy na přilbicích se jim při pochodu vlnily. Zahrnutí legionářů do obřadu Branda rozčílilo. Rivanský Správce se v ledovém tichu procházel celé dny, když se dozvěděl, že Garion povolil na žádost vyslance Valgona vlastní průvod pro princeznu Se'Nedru. Brand neměl rád Tolnedřany a těšil se, jak bude pýcha císařství pokořena Se'Nedřinou samotou a ubohostí ve chvíli, kdy vstoupí do Síně. Přítomnost legionářů to samozřejmě překazila a Brandovo zklamání a rozčarování bylo bolestné a neskrývané. Stejně jako chtěl stát Garion na Brandově straně, však neměl v úmyslu pokazit vztah mezi ním a jeho nastávající tím, že by ji veřejně pokořil. Garion byl vždy připraven přiznat nedostatek vzdělání, ale tak hloupý být nehodlal.

Když Se'Nedra vstoupila, ruku zlehka položenou na Valgonově paži, byla každým coulem imperiální princeznou. Garion na ni mohl oči nechat. Ačkoli vomimbreská Smlouva určovala, že se má ukázat ve svém svatebním šatu, nebyl Garion naprosto připraven na takovou císařskou velkolepost. Její šat byl ze zlata a bílého brokátu zdobeného posetými perlami a jeho vlečka se táhla daleko po zemi za Se'Nedřinými zády. Zářivé vlasy měla složitě spletené a padající přes levé rameno jako temně rudý vodopád. Zlatá čelenka držela na svém místě krátkou rouško, která obličej ani tak nezakrývala, spíše mu dodávala jasu. Byla krásná a dokonalá. Byla naprosto úžasná. Oči měla jasné jako dva zelené acháty.

Důstojným krokem postupovala s Valgonem mezi řadami vysokých, nablyštěných legionářů. Ve chvíli, kdy došli do čela Síně, se zastavili.

Brand, s vážným obličejem a impozantním zjevem, vzal od svého nejstaršího syna Bralona hůl svého úřadu a třikrát jejím kovovým koncem udeřil o kamennou podlahu. „Její císařská Výsost Se'Nedra z Tolnedrijského císařství," oznámil hlubokým burácivým hlasem. „Přijme ji Vaše Veličenstvo ke slyšení?"

„Ano, přijmu," prohlásil Garion a trochu se na svém trůnu narovnal.

„Princezna Se'Nedra se může přiblížit k trůnu," zvolal Brand. Ač jeho slova byla k obřadu předepsána, byla zřetelně vyslovována s takovým důrazem, aby bylo zcela jasné, že princezna Se'Nedra přichází do Síně rivanského krále jako prosebník. Se'Nedřiny oči dštily oheň a Garion si pro sebe zasténal. Malá princezna přikráčela na předepsané místo před trůn a královsky se poklonila. V její úkloně nebyla ani známka nějaké pokory.

„Princezna má svolení promluvit," zahřměl Brand. Krátce, během neovládnutelného okamžiku, ho měl Garion chuť zaškrtit.

Se'Nedra pozvedla tvář chladnou jako zimní moře. „Tímto já, Se'Nedra, dcera Ran Boruna XXIII. a princezna císařské Tolnedry, sebe představuji podle Smlouvy a práva v přítomnosti Jeho Veličenstva, Belgariona z Rivy," prohlásila. „A tímto Tolnedrijské císařství znovu dokazuje svou ochotu dostát svým závazkům vytyčeným ve Vo Mimbre. Nechť ostatní království dosvědčí, jak úzkostlivě Tol-

nedra dbá na splnění svých závazků, a následují jejího příkladu. Prohlašuji před těmito svědky, že jsem neprovdanou pannou řádného věku. Bude Jeho Veličenstvo souhlasit a vezme si mne za ženu?"

Garionova odpověď byla pečlivě promyšlená. Tichý vnitřní hlas vymyslel způsob, jak se vyvarovat rokům manželské neshody. Povstal a řekl: „Já, Belgarion, král Rivy, zde a takto souhlasím a za ženu přijímám císařskou princeznu Se'Nedru, aby byla mou královnou. Navíc prohlašuji, že bude vládnout po mém boku v Rivě a všude tam, kam až moc našeho trůnu může sahat."

Síní proběhl hlasitý šum překvapených hlasů a Brandova tvář zcela zbledla. Pohled, jenž věnovala Se'Nedra Garionovi, byl plný úsměvu a hřejivé náklonnosti. „Vaše Veličenstvo je příliš laskavé," odvětila s ladnou úklonou. Z jejího hlasu zaznělo cosi skrytého a ona se úkosem podívala na zkamenělého Branda. „Mohu se se svolením Vašeho Veličenstva vzdálit?" zeptala se sladce.

„Jak si Vaše Výsost přeje," odpověděl Garion a sesunul se zpět na trůn. Byl skrz na skrz propocený.

Princezna se se zlomyslným zábleskem v očích opět uklonila, otočila se a opustila Síň s legionáři seskupenými pevně kolem ní.

Když se za jejími zády zavřely veliké dveře, zástup zachvátil rozezlený hukot. Slovo „nemístné" bylo opakováno asi nejčastěji.

„To je neslýchané, Vaše Veličenstvo," protestoval Brand.

„Ne zcela," opáčil Garion na svou obranu. „Arendský trůn je také sdílen společně králem Korodullinem a královnou Mayaseranou." Pohlédl na Mandorallena třpytícího se ve své zbroji a s nicneříkajícím výrazem v očích.

„To je Arendie," namítal Brand. „Tohle je Riva a to je něco úplně jiného. Žádné alornské království nikdy nebylo ovládáno ženou."

„Možná neuškodí prozkoumat možné výhody takového stavu," navrhl král Rhodar. „Má vlastní královna na příklad hraje v drasnijských záležitostech mnohem významnější úlohu, než zvyk ve skutečnosti dovoluje."

Jen s velkou námahou nabýval Brand alespoň části svého klidu. „Mohu odejít, Vaše Veličenstvo?" zeptal se a tvář měl dosud sinalou.

„Jak si přejete," odpověděl Garion rychle. Tohle nebylo dobré. Brandovo staromilství bylo kamenem úrazu, se kterým nepočítal.

„To je zajímavý nápad, drahý," pronesla k němu tiše teta Pol, „ale nemyslíš, že by bývalo bylo lepší se o tom s někým předtím poradit?"

„Cožpak to nepomůže upevnit vztahy s Tolnedřany?"

„Zřejmě ano," připustila „Neřekla jsem, že to byl špatný nápad, Garione. Jen jsem myslela, že by bývalo bylo lepší, kdybys na to nejprve pár lidí upozornil. Čemu se směješ?" otázala se Belgarata, jenž se opíral o trůn a otřásal se tichým veselím.

„Medvědí kult zřejmě dostane hromadný záchvat mrtvice," řehtal se.

Tetě Pol se široce rozšířily oči. „Ach ne," řekla. „Já na ně zapomněla."

„To se jim asi nebude moc líbit, že?" řekl Garion. „Zvláště, když Se'Nedra je Tolnedřanka."

„Můžeš, myslím, počítat s tím, že přijdou v plamenech," odpověděl dosud se smějící starý čaroděj.

V následujících dnech byly jindy pusté sály Citadely plny barev, pozvaných hostí a zástupců různých zemí. Všude se to hemžilo lidmi, chichotáním a dohadováním různých záležitostí „někde stranou". Drahé a rozličné dary, které přinesli na oslavu této události, se hromadily na několika stolech lemujících rozlehlý trůnní sál. Garion se však nemohl zastavit a dary si prohlédnout. Své dny strávil v místnosti společně se svými rádci, s tolnedrijským vyslancem a svými úředníky, kde se dohadovaly podrobnosti zásnubní listiny.

Valgon se chytil Garionova rozporu s tradicí a snažil se zpochybnit její výhodu od začátku až do konce, zatímco Brand urputně předkládal různá ustanovení a úmluvy, aby tak zřetelně vymezil Se'Nedřiny pravomoci. Zatímco se ti dva neustále handrkovali, zjišťoval Garion, že stále častěji hledí z okna. Nebe nad Rivou bylo jasně modré a běžely po něm nadýchané, bílé, větrem hnané mraky. Holá skaliska ostrova byla pokryta prvním zeleným povlakem jara. Otevřeným oknem sem byl větrem přinesen vysoký a plný hlas pastýřky zpívající svému stádu. V jejím hlasu byla čistota a neškolená krása. Zpívala bez jakékoli známky zábran, jako by zde nebylo ani jediné lidské ucho

v okruhu stovek mil. Garion povzdychl, když se poslední tóny její písně rozplynuly ve větru, a vrátil svou mysl k únavnému vyjednávání.

Avšak jeho pozornost byla upřena především k oněm prvním jarním dnům. Když už sám nemohl pokračovat v pátrání po muži s natrženým pláštěm, musel se alespoň spolehnout na Lelldorina.

Lelldorin nebyl vždy zcela spolehlivý a pátrání po málem vrahovi, jak se zdálo, představivost horkokrevného asturského mladíka ještě rozvířilo. Plížil se Citadelou s temnými, úkosem házenými pohledy a oznamoval nedostatek nálezů spikleneckým šeptem. Nechat to všechno na Lelldorinovi byla možná chyba, ale nebyla zde žádná jiná možnost na výběr. Kdokoli z ostatních Garionových přátel by ihned spustil obrovský povyk a celá záležitost by se nevyhnutelně dostala na světlo. To Garion přesně nechtěl. Nebyl připraven učinit jakákoli rozhodnutí o vrahovi, dokud nezjistí, kdo ten nůž po něm hodil a proč. Může to v sobě obsahovat příliš mnoho dalších věcí. Jen na Lelidorina mohlo být spolehnutí, že to uchová v naprosté tajnosti. I když bylo možná trochu nebezpečné nechat jej v Citadele s povolením po někom slídit. Lelldorin měl schopnost měnit jednoduché záležitosti v pohromy a toho se Garion obával takřka stejně jako možnosti, že ze stínů najeho nechráněná záda zamíří další nůž,

Mezi návštěvníky pozvanými na zásnubní slavnost byla i Se'Nedřina sestřenice Xera, která byla představena jako osobní zástupce královny Xanthy. Ač byla ze začátku plachá, brzy dryáda ztratila svůj odstup — především tehdy, když zjistila, že je středem pozornosti řady okouzlujících mladých šlechticů.

Dar královny Xanthy královskému páru byl, alespoň jak si Garion pomyslel, dost podivný. Xera je pozdravila dvěma pučícími kaštany zabalenými do jemných lístků. Avšak Se'Nedra se zdála být potěšena Trvala na tom, že je musí ihned zasadit, a odběhla do malé zahrádky sousedící s královskými komnatami.

„To je opravdu velmi hezké," hodnotil nevěřícně Garion dar, zatímco stál a pozoroval princeznu klečící ve vlhké hlíně zahrady, spěšně připravující zemi k jeho přijmutí.

Se'Nedra na něj ostře pohlédla „Nevěřím, že Vaše Veličenstvo může pochopit význam tohoto daru," řekla v onom záštiplném formál-

ním tónu, kterým s ním v takových chvílích jednala

„Přestaň s tím," řekl jí Garion příkře. Ještě pořád mám jméno —a jsem téměř dospělý, jestli jsi na to zapomněla"

„Když na tom Vaše Veličenstvo trvá," odvětila pyšně.

„Mé Veličenstvo na tom trvá. Co je tak významného na páru kaštanů?"

Pohlédla na něj téměř s lítostí. „Tomu bys nerozuměl."

„Ne, jestli budeš dělat drahoty s vysvětlením."

„Nuže dobrá," pronesla s rozčilující převahou. „Jeden kaštan je z mého vlastního stromu. Ten druhý pak z královnina"

„Takže?"

„Podívej, jak je nemožně nechápavý," řekla princezna své sestřenici.

„Není dryáda, Se'Nedro," odpověděla Xera tiše.

„Zcela zjevně."

Xera se obrátila ke Garionovi. „Kaštany nejsou ve skutečnosti od mé matky," vysvětlovala, Jsou to dary od stromů samotných."

„Proč jsi mi to neřekla hned?" tázal se Garion Se'Nedry.

Ta si jen odfkla a věnovala se svému kopání.

„Jakmile z nich vyrostou mladé výhonky, sváže je Se'Nedra dohromady," pokračovala Xera. „Výhonky budou růst a srůstat, objímat se a vytvářet jediný strom. To je dryádský symbol pro manželství. Ze dvou se stane jeden — stejně jako z tebe a Se'Nedry."

„To se teprve ukáže," zabručela spěšně se v zemi vrtající Se'Nedra.

Garion povzdychl. „Doufám, že jsou stromy trpělivé."

„Stromy jsou vždy trpělivé, Garione," odvětila Xera. Tak, aby to Se'Nedra neviděla, mu naznačila, aby ji následoval do druhého konce zahrady.

„Ona tě opravdu miluje, abys věděl," řekl Xera potichu. „Samozřejmě, že to nepřizná, ale miluje tě. Znám ji dost na to, abych si toho všimla."

„Proč se tedy chová takovým způsobem?"

„Nemá ráda, když je do něčeho nucená."

„Já nejsem ten, kdo ji do něčeho nutí. Proč si to vylévá na mě?"

„A na kom jiném by si to měla vylévat?"

Na to Garion nepomyslil. V tichosti opustil zahradu. Xeřina slova mu dala nějakou naději, že jedna z jeho starostí může být přinejmenším odstraněna, Se'Nedra bude chvíli kypět a vztekat se, ale pak — až se jej dost natrápí — se zmírní. Možná by pomohlo, kdyby se trápil trochu viditelněji.

Ostatní starosti se nijak zvlášť nezměnily. Stále měl vést armádu proti Kal Torakovi, Belgarat dosud neprojevil žádné známky, že by jeho moc byla obnovena, a někdo v Citadele, jak alespoň Garion věděl, si na něj brousil další nůž. Povzdychl a obrátil se ke svým pokojům, kde si mohl tesknit o samotě.

O něco později dostal zprávu, že ho chce vidět teta Pol ve svých komnatách. Šel za ní ihned. Nalezl ji sedět u ohně a zašívat jako obvykle. Belgarat, oblečený do svých ošuntělých starých věcí, seděl v jednom z hlubokých, pohodlných křesel na druhé straně ohně s nohama nahoře a korbelem v ruce.

„Chtěla jsi mě vidět, teto Pol?" zeptal se Garion, když vstoupil.

„Ano, drahý," odpověděla. „Posaď se." Pohlédla na něj poněkud nespokojeně. „Pořád nevypadá moc jako král, že, otče?"

„Dej mu čas, Pol," řekl starý pán. „Není v tom ještě nijak zvlášť dlouho."

„Vy dva jste o tom všem věděli, že?" obvinil je Garion. „Myslím tím, čím jsem."

„Přirozeně," odpověděla teta Pol tím svým vznešeným způsobem.

„Nuže, když jste mě chtěli vychovat jako krále, měli jste mi to říct. To by byla cesta, dík které bych si býval na tuhle skutečnost mohl zvyknout."

„Zdá se mi, že tohle jsme už jednou probírali," připomněl Belgarat. „Už je to dávno. Když přestaneš a trochu se zamyslíš, jsem si jist, že budeš schopen pochopit, proč jsme to uchovávali v tajnosti."

„Možná," řekl Garion poněkud pochybovačně. „Ale tohle všechno proběhlo příliš rychle. Ještě jsem si ani nezvykl, že jsem čaroděj, a teď mám k tomu být ještě králem. To mě zcela vyvádí z rovnováhy."

„Jsi přizpůsobivý, Garione," řekla teta Pol a jehla se jí jen mí-

hala

„Bude lepší, když mu dáš ten amulet, Pol," prohlásil Belgarat. „Princezna tady může být co nevidět."

„Už jsem se k tomu chystala, otče," odpověděla a odložila své šití stranou.

„O co jde?" zeptal se Garion.

„Princezna má pro tebe dárek," řekl teta Pol. „Prsten, Je trochu okázalý, ale tvař se, že máš radost."

„Neměl bych jí dát něco na oplátku?"

„O to už jsem se postarala." Ze stolku za jejím křeslem pozvedla sametem potaženou krabičku. „Dáš jí tohle." Podala krabičku Garionovi.

Uvnitř ležel stříbrný amulet, o něco menší než Garionův. Na jeho líci byl do dokonale podrobných rysů vyobrazen obrovský strom, jaký stál samoten ve středu Aldurova Údolí. Do větví měl vpletenou korunu. Garion držel amulet v pravé ruce a snažil se rozpoznat, zda má také něco z moci, jakou věděl, že má ten jeho. Něco tam bylo, ale bylo to jiné.

„Zdá se, že není jako ty naše," prohlásil.

„Není," odpověděl Belgarat. „Ne úplně. Se'Nedra není čarodějka, takže by neuměla používat takové, jaké máme my."

„Řekl jsi 'ne zcela'. Má tedy nějakou moc?"

„Dá jí to jistou jasnozřivost," odvětil stařec, „pokud bude dost trpělivá naučit se ho používat."

„O čem přesně mluvíme, říkáme-li slovo 'jasnozřivost'?"

„Schopnost vidět a slyšet věci, které by jinak slyšet nebo vidět nemohla," ujasňoval Belgarat.

„Ještě něco bych o něm měl vědět, než jej dostane?"

„Jenom jí řekni, že je to rodinné dědictví," řekla teta Pol. „Patřil mé sestře Beldaran."

„To bys ho měla uschovat, teto Pol," namítl Garion. „Můžu pro princeznu sehnat něco jiného."

„Ne, drahý. Beldaran chce, aby jej dostala"

Garion zjistil, že ho tetin zvyk mluvit o mrtvých v přítomném čase přivádí do rozpaků, a tak v debatě nepokračoval.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře.

„Pojď dál, Se'Nedro," zavolala teta Pol.

Malá princezna byla oblečená do jemného, na hrudi rozevřeného zeleného pláště a ve tváři měla mírný výraz, „Pojď sem k ohni," řekla jí teta Pol. „Touhle dobou jsou ještě večery trochu mrazivé."

„Je v Rivě vždycky tak chladno a vlhko?" zeptala se Se'Nedra, když přistoupila k ohni.

„Jsme daleko na sever od Tol Honetu," poznamenal Garion.

„Toho jsem si vědoma," řekla s tím svým ostřím v hlase.

„Vždycky jsem si myslel, že je zvykem na hašteření počkat až po svatbě," prohodil významně Belgarat. „Změnila se pravidla?"

„To je jen předběžná průprava, Belgarate," odpověděla Se'Nedra rozpustile. „Průprava na později."

Starý muž se zasmál. „Dokážeš být okouzlující dívenka, když chceš," řekl.

Se'Nedra se laškovně uklonila. Pak se obrátila ke Garionovi. „Je zvykem tolnedrijských dívek dát svému snoubenci dárek nějaké hodnoty," vysvětlila mu. Pozvedla těžký zdobený prsten s řadou blyštících se kamenů. „Tento prsten patřil Ran Horbovi II., největšímu ze všech tolnedrijských císařů. Budeš-li jej nosit, možná ti pomůže být lepším králem."

Garion povzdychl. Vše se odvíjelo jako při každém takovém setkání. „Bude mi ctí nosit tento prsten," odpověděl tak neškodně, jak byl jen schopen, „a rád bych, kdybys ty nosila tohle." Podal jí sametovou krabičku. „Patřilo to ženě Rivy Železné ruky, sestře tety Pol."

Se'Nedra si vzala krabičku a otevřela ji. „Proč, Garione," zvolala, „to je krásné." Držela amulet v ruce a obracela jej tak, aby zachytila světlo ohně. „Ten strom vypadá tak opravdově, že téměř cítíš vůni listů."

„Děkuji," odpověděl Belgarat polichoceně.

„To jste vyrobil vy?" Princezna byla ohromená.

Čaroděj přikývl. „Když byly Polgara a Beldaran ještě děti, žili jsme v Údolí. Nebylo tam mnoho stříbrotepců, a tak jsem jejich amulety musel vyrobit sám. Aldur mně pomohl s některými závěrečnými drobnostmi."

„To je úplně penězi nevyčíslitelný dar, Garione." Sličná dívka jenom zářila a Garion začal cítit jakousi naději do budoucna.

„Pomoz mi s tím," nařídila, pozvedla konce řetízku a otočila se. Jednou rukou si přidržovala stranou temně rudou záplavu jejích vlasů.

„Přijímáš ten dar, Se'Nedro?" zeptala se jí teta Pol a dala té otázce zvláštní důraz.

„Samozřejmě, že ano," odpověděla princezna.

„Bez výhrad a ze svobodné vůle?" naléhala teta Pol s očima upřenýma na její tvář.

„Přijímám ten dar, paní Polgaro," odpověděla Se'Nedra „Zapni mi to, Garione. Přesvědči se, že je to bezpečně zapnuté. Nechtěla bych to ztratit."

„Myslím, že tím se nemusíš moc trápit," řekl Belgarat.

Garionovi se trochu třásly ruce, když zapínal zvláštní sponu. Když se oba konce se slabě slyšitelným cvaknutím spojily, v konečcích prstů mu slabě píchlo.

„Chyť amulet do ruky, Garione," nařídila teta Pol. Se'Nedra zvedla tvář a Garion vzal medailonek do pravé ruky. Pak teta Pol a Belgarat položili své ruce na jeho. Zdálo se, že jejich rukama cosi probíhá do talismanu na Se'Nedřině hrudi.

„Nyní k nám jseš připoutána, Se'Nedro," řekla teta Pol tiše, „řetízkem, jenž nemůže být přetržen."

Se'Nedra na ní udiveně hleděla, pak vytřeštila oči a rostlo v nich veliké podezření. „Sundej to," řekla ostře Garionovi.

„To nemůže," oznámil jí Belgarat, který se znovu posadil a vzal si svůj korbel.

Se'Nedra oběma rukama za řetízek tahala a škubala s ním.

„Jenom si poškrábeš krk, drahá," varovala ji mírně teta Pol. „Řetízek nelze přetrhnout. Nelze jej přeseknout a nemůžeš jej přetáhnout přes hlavu. Nikdy se nebudeš muset strachovat, že ho ztratíš."

„Ty jsi to udělal," obořila se princezna na Gariona.

„Co jsem udělal?"

„Nasadil jsi mi tenhle otrocký řetěz. Nestačilo ti, že se ti musím klanět, ještě jsi mě teď svázal do řetězů."

„Já to nevěděl," odporoval.

„Lháři!" vykřikla. Pak se obrátila a s hořkým pláčem prchla z místnosti.

Kapitola patnáctá

GARION MĚL SKLÍČENOU NÁLADU. Vyhlídka na další den plný obřadů a únavných rozhovorů byla naprosto nesnesitelná Vstal brzy, aby uprchl z královské ložnice předtím, než přijde nepříjemně dvorný úřadující tajemník se svým nekonečně dlouhým rozvrhem nastávajícího dne. Garion osobně svého, jinak docela hodného, společníka nemohl ani cítit, ačkoli věděl, že ten muž vykonává jen svoji práci. Králův čas musel být uspořádán a přesně vymezen. A postarat se o to bylo úkolem tajemníka. A tak se každé ráno po snídani ozvalo opatrné zaklepání na dveře, vstoupil tajemník, uklonil se a poté začal, jako vždy předtím, probírat rozvrh králova dne, bod po bodu, minutu po minutě. Garion si představoval, někdy to zavánělo až sebemrskačstvím, že někde je, pravděpodobně dobře ukrytý a přísně strážený, hlavní a závěrečný seznam, který určuje celý zbytek jeho života—včetně královského pohřbu.

Ale toho dne svítalo příliš nádherně na to, aby opět zabředl do obvyklého pořádku a složitých rozmluv. Nad Větrné moře vyšlo žhavé slunce, jehož paprsky se dotkly zasněžených vrcholků skalnatých štítů a dodávaly jim tak narůžovělý nádech. Ranní stíny v hlubokých údolích pod městem byly mlhavě modré. Oknem sem ze zahrady mocně vanula vůně jara a Garion věděl, že musí zmizet, i kdyby jen na hodinu. Rychle si oblékl tuniku, nohavice a měkké rivanské *boty*. Velmi pečlivě vybral to nejméně královské oblečení, jaké mu jeho šatník jen mohl nabídnout. Zdržel se jen trochu připásáním opasku s mečem. Potom se vyplížil z královských komnat. Dokonce se rozhodl, že s sebou nevezme ani stráže, ale nakonec od toho obezřetně upustil. V pátrání po muži, jenž se jej ve stinné chodbě pokoušel zabít, byli na

mrtvém bodě. Oba však, Garion i Lelldorin, zjistili, že rivanských plášťů by potřebovalo vyspravit nespočetně mnoho. Šedé obleky nebyly šatem ke zvláštním příležitostem, ale spíše něčím, co má zahřát. Bylo to výhodné oblečení, které mnoho vydrželo. Valná většina těchto šatů tak přicházela k neuvěřitelné újmě. Kromě toho tu už bylo jaro a muži je brzy přestanou nosit. Jediná stopa k útočníkovi tak zůstane uzamčena v nějakém šatníku.

Garion spolu se dvěma ozbrojenými strážci v uctivém odstupu za jeho zády zamyšleně procházel ztichlými chodbami Citadely a uvažoval nad tím. Došel k závěru, že pokus o jeho vraždu nepocházel od Grolima. Tetina zvláštní schopnost rozpoznat Grolimovu mysl by ji okamžitě upozornila. Se vší pravděpodobností nebyl útočník ani žádný cizinec. Na ostrově bylo příliš málo cizinců, aby se s tím dalo najisto počítat. Musel to být Rivan. Ale proč by Rivan chtěl zabít krále, který se právě vrátil po třinácti stech letech?

Zmaten tím vším povzdychl a nechal své myšlenky přejít jinam. Přál si být znovu jen Garionem a přál si to víc než cokoli jiného. Přál si, aby bylo možné probudit se někde v nějakém hostinci u cesty, vyrazit se svítáním, dojet na nejbližší kopec a podívat se, co leží pod ním. Opět vzdychl. Byl ted' veřejnou osobou a taková svoboda mu byla odepřena. Byl si úplně jist, že už nikdy nebude mít žádnou chvilku jen pro sebe.

Když procházel kolem jedněch otevřených dveří, uslyšel náhle známý hlas. „Hřích se vplíží do našich myslí ve chvíli, kdy naše myšlenky zbloudí na scestí," říkal Relg. Garion se zastavil a pokynul strážím, aby zůstaly v tichosti.

„Musí být všechno hřích?" zeptala se Taiba. Samozřejmě byli spolu. Byli pohromadě téměř neustále již od okamžiku, kdy Relg Taibu vynesl ze zavalené jeskyně pod Rak Ktholem. Garion si byl skoro jist, že si to žádný z nich ani plně neuvědomuje. Kromě toho si ještě všiml, že oba, nejen Taiba, ale i Relg, jsou celí nesví, nejsou-li pohromadě. Vládlo jimi něco, co bylo zcela mimo jejich vůli.

„Svět je naplněn hříchem," prohlásil Relg. „Musíme se ho neustále varovat. Musíme ostražitě hlídat naši čistotu před všemi druhy pokušení."

„To musí být velmi namáhavé," řekla Taiba mírně pobaveně.

„Myslel jsem, že chceš nějaké rady," vyčetl jí Relg. „Jestli jsi sem přišla jen proto, aby ses mi posmívala, můžu hned odejít."

„Ach Relgu, sedni si," řekla „Nikdy se nikam nedostaneme, když se budeš urážet pokaždé, když něco řeknu."

„Ty nemáš žádné představy o tom, co to znamená náboženství?" zeptal se po chvíli. Zdál se tím být skutečně udivený.

„V otrockých kobkách slovo náboženství znamenalo smrt. Znamenalo vytržení tvého srdce."

„To byla grolimská zvrácenost. Neměli jste žádné vlastní náboženství?"

„Byli tam otroci z celého světa a modlili se k mnoha bohům — obvykle žádali o smrt."

„Co tvůj vlastní lid? Kdo je vaším bohem?"

„Už jsem říkala, že se jmenuje Mara. Ale nemodlíme se k němu — ne od chvíle, kdy nás opustil."

„Člověk nemá právo soudit bohy," řekl jí Relg vážně. „Povinností člověka je boha oslavovat a modlit se k němu — i když není vyslyšen."

„A co povinnost boha vůči člověku?" zeptala se ostře. „Nemůže být bůh stejně nedbalý jako člověk? Nepokládal bys boha za nedbalého, když nechá své děti zotročovat a zabíjet — nebo když dovolí, aby jeho dcery byly dávány jako odměna jiným otrokům, kteří potěšili své pány —jako jsem byla dána já?"

Relg se otřásl, když vyslechl tuto bolestiplnou otázku.

„Myslím, že jsi vedl velmi bezpečný život, Relgu," řekla zélotovi. „Řekla bych, že máš jen velmi omezenou představu o lidském utrpení — o všech možných věcech, které dokáží provést lidé druhým lidem — údajně s plným souhlasem bohů."

„Měla ses zabít," řekl zatvrzele.

„A proč?"

, Aby ses vyvarovala hříchu, přirozeně."

„Ty jsi nevinný, že? Nezabila jsem se, protože jsem nebyla připravená zemřít. Dokonce i v kobkách pro otroky muže být život sladký, Relgu, a smrt je hořká. To, co nazýváš hříchem, je jen nepatrná věc — a kromě toho ne vždy nepříjemná."

„Hříšná ženo!" vychrlil.

„Příliš moc se tím trápíš, Relgu," vytkla mu. „Krutost je hřích. Nedostatek soucitu je hřích. Ale tahle věc? Pochybuji. Začínám nad tebou žasnout. Není možné, že ten tvůj UL není až tak přísný a neodpouštějící, jak si zřejmě myslíš? Opravdu žádá všechno to modlení, obřady a koření se? Nebo jsou jen tvým pokusem, jak se skrýt před svým bohem? Myslíš, že hlasitá modlitba a bouchání hlavou do země tě uchrání jeho pohledu do tvého srdce?"

Relg vydal jakési zaškrcené zvuky.

„Kdyby nás naši bohové opravdu milovali, naplnili by naše životy radostí," pokračovala neúnavně. „Ale ty z jakýchsi příčin radost nenávidíš — pravděpodobně proto, že se jí bojíš. Radost není hřích, Relgu. Radost je druhem lásky a myslím, že s tím souhlasí i bohové— ať už o tom ty smýšlíš jakkoli."

„Jsi beznadějně zkažená."

„Asi ano," připustila lhostejně, „alespoň však hledím životu zpříma do tváře. Nebojím se ho a nesnažím se před ním ukrýt."

„Proč to děláš?" tázal sejí zdrceným hlasem. „Proč mě musíš věčně pronásledovat a smát se mi do očí?"

„To opravdu nevím," odpověděla a zdálo se, že je tím sama udivená. „Nejsi tak jedinečný. Co jsme opustili Rak Kthol, jsem viděla tucty mužů, kteří mne zaujali mnohem více. Nejprve jsem to dělala z toho důvodu, že jsem věděla, jak tě to rozčiluje, a protože ses mě bál. Skutečně se mi to líbilo, ale později už se k tomu přidalo i něco navíc. Nedává to samozřejmě žádný rozum. Ty jsi, jaký jsi, a já jsem, jaká jsem, ale z nějakého důvodu s tebou chci být." Na chvíli se odmlčela. „Řekni mi, Relgu — a nezkoušej lhát — opravdu bys chtěl, abych odešla a ty jsi mne už nikdy neviděl?"

Nastalo dlouhé a napjaté ticho. „Ať mne UL odpustí!" zaúpěl nakonec Relg.

„Jsem si jistá, že odpustí, Relgu," ujistila ho jemným hlasem.

Garion se pohnul chodbou dál, pryč od otevřených dveří. V hlavě se mu začaly objevovat obrysy něčeho, čemu až doposud nerozuměl. „ *Ty jsi to způsobil, že?* " zeptal se tiše.

„*Přirozeně,*" odpověděl suchý hlas v jeho mysli.

„*Ale proč tihle dva? "*

„*Protože je to nezbytné, Belgarione. Nedělám nic jen takž*

rozmaru. Všichni jsme řízeni nějakou nutnosti — i já. V každém případě, tím, co se děje mezi Relgem a Taibou, se nemusíš ani v *nejmenším zatěžovat."*

To Gariona poněkud zarazilo. *„ Měl jsem za to, že —"*

„Měl jsi za to, že jsi mou jedinou starostí — že jsi naprostý střed vesmíru? Ovšem, že nejsi. Jsou tu jiné neméně důležité záležitosti a Relg s Taibou jsou propleteni do jedné z nich. Na téhle osobní záležitosti je tvůj podíl zcela okrajový."

„ Budou strašlivě nešťastní, dáš-li je proti jejich vůli k sobě," varoval Garion.

„Na tom vůbec nezáleží. To, že budou spolu, je nutnost. Ostatně se mýlíš. Bude jim to sice trochu trvat, než si zvyknou, ale jednou budou oba velmi šťastní. Konečně, poslušnost nutnosti bývá po zásluze odměněna."

Garion se s tou myšlenkou chvíli potýkal, ale nakonec to vzdal. Opět jeho mysl ovládly vlastní starosti. Jako vždy, když byl v nesnázích, poté vyhledal tetu Pol. Nalezl ji u krbu v její komnatě, jak upíjí z šálku voňavého čaje a kouká z okna na rudé ranní světlo ozařující zasněžené pahorky nad městem. „Vstal jsi brzy," podotkla, když vstoupil.

„Chtěl jsem s tebou mluvit," řekl, „a jediná možnost, jak to uskutečnit, byla vstát dříve, než se ukáží pánové s mým denním rozvrhem." Hodil sebou do křesla. „Nikdy mně nenechají ani minutu pro sebe."

„Jsi teď důležitá osoba, drahý."

„To nebyl můj nápad." Zamyšleně hleděl oknem ven. „Dědeček je teď v pořádku, že?" zeptal se najednou.

„Jak tě to napadlo?"

„No — ten den, kdy jsme dávali Se'Nedře amulet — neudělal to on—tak trochu — ?"

„Většina toho proudila z tebe," odpověděla.

„Cítil jsem i něco jiného."

„To jsem mohla být jen já. Byla to jen nepatrná věc a ani já si nemohu být jistá, zda v tom měl nějakou úlohu."

„Určitě je nějaký způsob, jak se to dá zjistit."

„Je tu jen jediný způsob, Garione, a to — aby něco udělal."

„Dobrá, tak s ním někam půjdeme a přimějeme ho něco zkusit —něco malého, možná."

„A jak bychom mu to vysvětlili?"

„Chceš tím říct, že to neví?" napřímil se Garion rychle.

„Možná, že ano, ale já o tom spíše pochybuji."

„Ty jsi mu to neřekla?"

„Ovšem, že ne. Pokud by měl jakékoli pochybnosti o čemkoli, co se týká jeho schopností, selhal by. A kdyby jen jednou selhal, znamenalo by to konec."

„Tomu nerozumím."

„Velmi důležitá věc je vědět a být si jist, že to pracuje, jak ty potřebuješ. Pokud si nejsi zcela jistý, tak to nejde. Proto mu to nemůžeme říct."

Garion se nad tím zamyslel. „Myslím, že to dává rozum, ale není to trochu nebezpečné? Chci říct, co když přijde něco opravdu naléhavého, on se pokusí s tím něco dělat, a najednou zjistí, že nemůže?"

„Budeme si s tím potom muset poradit sami, drahý."

„Zdá se, že jsi úplně klidná."

„Ztrácet hlavu vůbec ničemu nepomůže, Garione."

Dveře se prudce otevřely a dovnitř vrazila královna Layla Měla rozcuchané vlasy a korunu nasazenou nebezpečně nakřivo tak, že jí přepadávala pres jedno ucho. „Už to dál nesnesu, Polgaro," prohlásila rozčileně. „Už to dál prostě nesnesu. Musíš s ním promluvit. Ach, odpusťte, Vaše Veličenstvo," dodala podsaditá královna, když si všimla Gariona. „Neviděla jsem vás." Ladně se uklonila

„Vaše Výsosti," odpověděl Garion, který rychle povstal a poklonil se na oplátku.

„S kým chceš, abych promluvila, Laylo?“ zeptala se teta Pol.

„S Anhegem. Nutí mého ubohého manžela, aby s ním každou noc seděl a popíjel. Fulrachovi je dnes ráno tak zle, že ani nemůže zvednout hlavu z polštáře. Ten hrozný šerecký surovec ničí mému muži zdraví."

„Anheg má tvého muže rád, Laylo. Takhle on dokazuje své přátelství."

„Nemohou se přátelit bez toho strašného pití?"

„Promluvím s ním," slíbila teta Pol.

Trochu uchlácholená se královna vzdálila, opět se uklánějíc Garionovi.

Garion se už chystal vrátit k tématu Belgaratovy slabosti, když přišla tetina služebná a ohlásila paní Merel.

Barakova žena vešla do místnosti se zasmušilým výrazem. „Vaše Veličenstvo," pozdravila ledabyle Gariona.

Garion opět povstal, aby se uklonil, a zdvořile odpověděl. Začínalo ho to unavovat.

„Potřebuji s tebou mluvit, Polgaro," prohlásila Merel.

„Samozřejmě," odpověděla teta Pol. „Omluvíš nás, Garione?"

„Počkám ve vedlejší místnosti," navrhl. Prošel dveřmi, ale úplně je za sebou nezavřel. Jeho zvědavost opět zvítězila nad dobrými způsoby.

„Všichni se mi smějí do očí," vzplála Merel takřka ještě předtím, než byl ze dveří pryč.

„O co jde?"

„No —" Merel zaváhala, pak ale pevně promluvila. „Můj pán a já na tom nejsme spolu vždy zrovna nejlépe," připustila.

„To je vcelku známo, Merel," řekla teta Pol diplomaticky.

„To je celá ta potíž," naříkala Merel. „Všichni se smějí do dlaní a čekají, až budu taková, jaká jsem byla předtím." Do jejího hlasu pronikl odhodlaný tón. „Ale to se už nestane," prohlásila, „takže se mohou smát, čemu chtějí."

„To ráda slyším, Merel," odvětila teta Pol.

„Ach, Polgaro," řekla Merel s milým smíchem, „vypadá tak moc jako velký chlupatý medvěd, ale uvnitř je tak něžný. Proč jsem to neviděla dřív? Tolik promarněných let."

„Musela jsi dospět, Merel," řekla teta Pol. „Některým lidem to trvá déle, nic víc."

Když Merel odešla, Garion se vrátil a udiveně se podíval na tetu Pol. „To je tady vždycky?" zeptal se. „Vždycky sem lidé chodí, když mají nějaké starosti?"

„Tu a tam se to stává," odvětila „Lidé si zřejmě myslí, že jsem velmi moudrá. Obvykle už vědí, co mají dělat, takže je poslouchám, souhlasím s nimi a dodávám jim odvahy. Činí je to šťastnějšími. Kaž-

dé ráno si vydělím určitý čas na tyto návštěvy. Vědí, že jsem tady, když cítí potřebu si s někým promluvit. Nechceš trochu čaje?"

Zavrtěl hlavou. „Není to strašné břemeno — všechny ty lidské starosti?"

„Není tak těžké, Garione," odpověděla. „Jejich starosti jsou obvykle spíše malé a domácké. Je to docela příjemné podělit se o věci, které nezpůsobují nějaká zemětřesení. Kromě toho, nevadí mi návštěvy — ať už je jejich důvod jakýkoli."

Ale další návštěvnicí byla královna Islena a její problém byl velmi vážný. Když služebná ohlásila královnu Šereku, Garion se rychle vytratil, ale, stejně jako předtím, jej zvědavost donutila poslouchat za dveřmi vedlejší komnaty.

„Už jsem zkusila všechno, co mě napadlo, Polgaro," prohlásila Islena, „ale Grodeg mne nenechá jít"

„Belarův velekněz?"

„Samozřejmě ví všechno," potvrdila Islena. „Všichni jeho podřízení mu oznámili každou věc, kterou jsem o něm řekla. Vyhrožuje, že vše poví Anhegovi, přeruším-li své spojení s medvědím kultem. Jak jsem jen mohla být tak hloupá? Drží mě ted' pod krkem."

„Co jsi všechno vyzradila?" zeptala se vážně teta Pol královny.

„Byla jsem na některých jejich obřadech," přiznala Islena „Pár členů kultu jsem rozmístila v paláci a něco jsem pustila do světa o Grodegovi."

„O jaké jde obřady?'

„Ne tamty, Polgaro," ohradila se Islena vyděšeně. „K tomu bych se nikdy nesnížila."

„Takže ve skutečnosti jsi udělala pouze to, že jsi navštívila pár neškodných shromáždění, kde se lidé oblékají do medvědích kůží, pustila jsi pár příslušníků kultu do paláce — beztak už jich tam nejméně tucet byl — a vypustila několik neškodných palácových drbů? — Byly neškodné, ne?"

„Nevynesla jsem žádná státní tajemství, Polgaro, jestli myslíš tohle," řekla královna přesvědčivě.

„Pak nad tebou ovšem nemá Grodeg žádnou moc, Isleno."

„Co mám dělat, Polgaro?" zeptala se královna utrápeným hlasem.

„Jdi za Anhegem a všechno mu řekni."

„To nemohu,"

„Musíš. Nebo tě Grodeg donutí k něčemu mnohem horšímu. Nakonec se tahle záležitost ještě může obrátit v Anhegovu výhodu. Řekni mi, kolik toho víš o tom, co kult přesně dělá?"

„Například vytvářejí svá společenství už i na venkově."

„To nikdy předtím nedělali," uvažovala Polgara. „Kult byl vždy zaměřen na šlechtu a kněží."

„Nemohu to říct jistě," promluvila opět Islena, „ale myslím, že se připravují na něco závažného. Na nějaké střetnutí."

„Upozorním na to otce," odvětila teta Pol. „Myslím, že ho to bude moc zajímat. Dokud byl kult jen hračkou kněží a malé části šlechty, nebylo tohle všechno tak důležité, ale burcování venkova je už něco zcela jiného."

„Slyšela jsem také nějaké další věci," pokračovala Islena „Myslím, že chtějí proniknout do Rhodarovy výzvědné služby.

Kdyby měli v Boktoru pár lidí na správných místech, měli by přístup k většině státních tajemství Západu."

„Rozumím." Tetin hlas byl ledově chladný.

„Jednou jsem slyšela Grodega mluvit," pronesla Islena znechuceně. „To bylo ještě předtím, než zjistil, že už s ním nechci mít dále cokoli do činění. Četl věštby a nebeská znamení a mluvil také o návratu rivanského krále. Kult bere výraz 'Pán Západu' velmi vážně. Upřímně věřím, že jejich konečným cílem je povýšit Belgariona na císaře celého Západu — Alorie, Sendarie, Arendie, Tolnedry — i Nyissy."

„Přesně takhle se ten výraz nemá v žádném případě vykládat," prohlásila teta Pol.

„Já vím," odpověděla Islena, „ale Grodeg ho takhle chce překroutit dříve, než to bude každému jasné. Je naprostý fanatik a chce všechny lidi Západu obrátit k Belarovi — a bude-li to nutné, tak mečem."

„Ten praštěný hlupák!" vybuchla teta Pol. „Rozpoutá na Západě válku všech proti všem, když se o to pokusí — a ještě rozhněvá bohy. Co to Alorny stále nutí k touze roztahovat se na jih? Ty hranice byly ustaveny bohy samotnými. Myslím, že je čas, aby někdo Grode-

ga pořadně klepl přes prsty. Jdi okamžitě za Anhegem. Řekni mu všechno a vyřiď mu, že s ním chci mluvit. Předpokládám, že i můj otec si s ním o tomhle rád popovídá."

„Anheg se na mě kvůli tomu bude strašně vztekat, Polgaro." Islena zbledla

„Nemyslím si to," ujišťovala ji teta Pol. „Jakmile zjistí, že jsi odhalila Grodegovy plány, bude pravděpodobně spíše vděčný. Nech ho, ať si myslí, že jsi šla za Grodegem jednoduše jen proto, aby ses o něm něco dozvěděla. To je zcela dostačující pohnutka— a svým způsobem je to věc, kterou by udělala každá dobrá manželka."

„Takhle jsem o tom nepřemýšlela," řekla Islena, již nadobro si jistá sama sebou. „Chtělo to velkou dávku statečnosti udělat něco takového, že?"

„Je to skutečné hrdinství, Isleno," odpověděla teta Pol. „Teď jdi za Anhegem."

„Půjdu, Polgaro." Ozvaly se rychlé, odhodlané kroky, a pak zavírání dveří.

„Garione, pojď sem." Hlas tety Pol byl přísný.

Otevřel dveře.

„Ty jsi poslouchal?" Ve skutečnosti to však nebyla otázka.

„No já—"

„Budeme si o tom muset promluvit," řekla mu. „Ale v tuhle chvíli na tom nezáleží. Najdi dědečka a řekni mu, že se s ním musím ihned sejít. Nezajímá mě, co dělá. Přiveď ho sem okamžitě."

„Ale jak víme, že je schopen něco udělat?' otázal se Garion. „Chci říci, jestli ztratil svou moc—"

„Je mnoho druhů moci, Garione. Magie je jen jednou z nich. Hlavně ho už přiveď."

„Ano, teto Pol," odpověděl Garion a již mířil ke dveřím.

Kapitola šestnáctá

BELARŮV VELEKNĚZ BYL VELKOLEPĚ VYPADAJÍCÍ muž vysoký sedm stop. Měl dlouhý, šedý vous a planoucí oči, hluboko posazené do důlků pod ježatým černým obočím. Přicestoval z Val Alornu následující týden poté, co zdánlivě nekonečné rozhovory dospěly k sestavení zásnubní listiny. Jako průvod ho doprovázela družina asi dvanácti válečníků oděných do medvědích kůží.

„Medvěďáci," poznamenal Barak kysele směrem ke Garionovi a Silkovi, když společně z hradeb Citadely pozorovali velekněze se svými muži, kterak v jasném jarním slunci stoupají po schodech z přístavu.

„Neříkal jsem nic o tom, že si má s sebou vzít vojáky," ohradil se Garion rozhořčeně.

„Řekl bych, že si to vysvětlil po svém," odpověděl Silk. „Grodeg je na to opravdový mistr."

„Zajímalo by mě, jak by se mu líbilo, kdybych jej zavřel do žaláře" řekl rozčilený Garion. „Mám nějaké vězení?"

„Myslím, že bychom nějaké mohli zřídit." Barak se na něj usmál. „Nějaký vlhký sklep. Musel bys ale dovézt nějaké krysy. Ostrov je známý tím, že tu žádné nejsou."

„Děláš si ze mě legraci," obvinil Garion, mírně dohřátý, přítele.

„Už to nikdy neudělám, Garione," odpověděl Barak a zatahal se za vousy.

„Asi bych měl promluvit s Belgaratem dříve, než bude Grodeg v železech," navrhl Silk. „Politické důsledky mohou *být* daleko větší, než si vůbec myslíš. Ať už uděláš cokoli, nenech se Grodegem pře-

mluvit, aby uvolnil některého z mužů za ním. Už dvacet let se snaží získat Větrný ostrov. Ani Brand neměl odvahu nechat ho dojít tak daleko."

„Brand?"

„Cožpak to není známo? Nechtěl bych říct, že je Brand příslušníkem kultu, ale jeho přízeň zcela určitě proudí tímhle směrem."

Garion tím byl vyveden z míry a udělalo se mu i trochu zle. „Co myslíte, že mám udělat?" zeptal se.

„Nezaplétej se s těmito lidmi," odpověděl Barak. „Grodeg je tu proto, aby řídil zásnubní slavnost. Dovol, ať zůstane jen při tom."

„On se ale bude chtít se mnou setkat," pronesl mrzutě Carion. „Bude se mne pokoušet přemluvit k útoku na jižní království, protože chce Arenďany, Tolnedřany a Nyissánce donutit k uctívání Belara"

„Kde jsi tohle slyšel?" zeptal se překvapený Silk.

„To bych radši neříkal," vyhnul se odpovědi Garion.

„Ví to Belgarat?"

Garion přikývl. „Teta Pol mu to řekla."

Silk si zamyšleně kousal nehty. „Buď hloupý," řekl nakonec.

„Co?"

„Tvař se, že jsi prostý venkovský balík, bez jakékoli představy, o co jde. Grodeg udělá všechno pro to, aby *s* tebou zůstal o samotě a vyždímal z tebe různé ústupky. Jenom se usmívej a přihlouple přikyvuj. Pokaždé, když učiní nějakou nabídku, tak pošli pro Belgarata. Jen ho nech, at si myslí, že nejsi schopen učinit žádné samostatné rozhodnutí."

„Neudělá to ze mě —jaksi —?"

„Záleži ti tolik na tom, co si myslí?"

„Ne, to skutečně ne, ale domnívám se, že —"

„Zblázní se z toho," poznamenal Barak s rozpustilým úsměvem. „Bude si myslet, že jsi naprostý pitomec — zralá švestka, jen ji utrhnout. Ale zjistí, že když tě bude chtít získat, bude se o tebe muset utkat s Belgaratem. Vytrhá si všechny vousy zklamáním, než odjede." Obrátil se a pohlédl obdivně na Silka. „Víš, že to je opravdu hrozná věc, udělat něco takového muži, jakým je Grodeg?"

Silk se pyšně usmál. „Ale to snad ne!"

Všichni tři chvíli stáli a usmívali se jeden na druhého, pak však

vjednom okamžiku vybuchli smíchy.

Zásnubní obřad se konal druhého dne. Velký rozruch způsobila otázka, kdo má vstoupit do Síně rivanského krále první, ale tato obtížná věc byla překonána Belgaratovým návrhem, aby Garion a Se'Nedra vstoupili ruku v ruce. „Koneckonců tohle vše je jen příprava na svatbu," podotkl. „Můžeme snad tedy začít alespoň zdáním přátelství."

Garion byl velmi neklidný, když se přiblížila ona hodina. Jeho princezna byla od té nepříjemnosti s amuletem neustále nabroušená a on si byl takřka jist, že se blíží velké potíže. Ale k jeho překvapení Se'Nedra jenom zářila, když spolu čekali v malém předpokoji, až se pozvaní hosté shromáždí v Síni. Garion se buďto neklidně vrtěl na křesle nebo přecházel sem a tam a neustále si prohlížel svůj šat. Se'Nedra však seděla klidně, trpělivě očekávajíc fanfáry ohlašující jejich příchod.

„Garione," řekla po chvíli.

„Ano?"

„Pamatuješ se, jak jsme se spolu koupali v Lese dryád?"

„Nekoupali jsme se spolu," odvětil Garion rychle a zrudl až ke kořínkům vlasů.

„No jo, tak nějak." Jeho opravnou poznámku nevzala na vědomí. „Uvědomil sis, že nás paní Polgara držela takhle pohromadě celou dobu našeho putování? Věděla, že se tohle všechno stane, že?"

„Ano," připustil Garion.

„Takže nás strkala k sobě, doufajíc, že se mezi námi cosi odehraje."

Garion se nad tím zamyslil. „Asi máš pravdu," došel k závěru. „Ráda uspořádává lidem životy."

Se'Nedra povzdychla. „Podívej se, kolik jsme propásli příležitostí," řekla žalostně.

„Se'Nedro!" vykřikl Garion, překvapen její poznámkou.

Trochu výsměšně se zahihňala. Pak ale opět povzdychla, „Teď už to bude všechno strašlivě veřejné a vážné. Moc zábavné to rozhodně nebude."

Garionův obličej byl teď v jednom plameni.

„V každém případě," pokračovala, „tenkrát, když jsme se spo-

lu koupali — pamatuješ, jak jsem se tě zeptala, jestli bys mě chtěl políbit?"

Garion přikývl, netroufaje si promluvit.

„Nikdy jsem ten polibek nedostala, jak víš," řekla významně, povstala a přešla malou místností až k němu, „a myslím, že by se mi to teď moc zamlouvalo." Chytla jej oběma rukama vpředu za kabátec. „Dlužíš mi polibek, Belgarione z Rivy, a Tolnedřanka si vždycky dobře pamatuje, co jí lidé dluží." Pohled, který mu věnovala při svých slovech, byl nebezpečně žhavý.

Právě v tu chvíli spustily za dveřmi trubky zvučnou fanfáru.

„Měli bychom už jít," zadrmolil trochu zoufale Garion.

„Ať počkají," zašeptala a ovinula mu ruce kolem krku.

Garion se pokusil o krátký letmý polibek, ale princezna měla jinou představu. Její malé ruce, s prsty vpletenými do jeho vlasů, byly překvapivě silné. Ten polibek byl nekonečný. Gárionovi se roztřásla kolena,

„Tak," vydechla Se'Nedra, když jej konečně uvolnila.
„Raději bychom měli vstoupit," navrhl Garion, když trubky zazvučely znovu.

„Hned. Zmuchlal jsi mě?" Otočila se na místě, aby si ji mohl pořádné prohlédnout.

„Ne," odpověděl. „Myslím, že je všechno stále v pořádku."

Nespokojeně zavrtěla hlavou. „Příště se snaž, ať je to lepší," řekla mu. „Jinak si můžu začít myslet, že mě nebereš vážně."

„Já tě snad nikdy nepochopím, Se'Nedro."

„Já vím," řekla s tajemným úsměvem. Potom jej jemně pohladila po tváři. „A udělám cokoli, aby to tak zůstalo. Půjdeme? Víš, opravdu bychom neměli naše hosty nechat čekat."

„Já jsem to říkal už od samého začátku."

„Pak si tedy pospíšíme," prohlásila s jistou vznešenou lhostejností. Ještě chvíli." Opatrně mu uhladila vlasy. „Tak. To je lepši. Ted' mi podej ruku."

Garion pozvedl paži a princezna na ni položila svou. Pak otevřel dveře. Právě do třetího troubení. Vstoupili do Síně a shromážděným davem proběhl neklidný šum. Garion se řídil Se'Nedrou. Šel důstojným krokem, měl vážný obličej a tvářil se vznešeně.

„Ne tak přísně," zašeptala „Usměj se trošku — a občas pokývni. To je nutné."

„Když to říkáš," odpověděl. „Opravdu o těchto věcech moc nevím."

„To se zlepší," ujistila ho.

Usmívaje se a přikyvuje na pozdrav hostům, postupoval královský pár Síní ke křeslu pro princeznu umístěnému, poblíž čela sálu. Garion jí křeslo podržel, pak se poklonil a vystoupil po stupních ke svému trůnu. Jako vždy, ve chvíli, kdy se posadil, začal Aldurův Orb planout. Tentokrát však mělo jeho světlo slabě růžový nádech.

Zásnubní slavnost začala dlouhým vzýváním prováděným hromovým hlasem Belarova velekněze. Grodeg cele využil výhody, jež plynula z dramatičnosti té chvíle.

„Únavný starý tlachal, co?" zamumlal Belgarat ze svého obvyklého místa po pravici trůnu.

„Co jste tam se Se'Nedrou dělali?" zeptala se teta Pol Gariona.

„Nic," odvětil Garion a celý zrudl.

„Opravdu? A to vám zabralo tolik času? Jak zvláštní."

Grodeg začal číst první odstavce zásnubní dohody. Garionovi to připadalo jako čisté blábolení. Na různých místech Grodeg ve čtení ustával a pohlédl na Gariona „Souhlasí s tímto Vaše Veličenstvo, Belgarion z Rivy?" otázal se pokaždé.

„Ano, souhlasím," odpovídal Garion.

„Souhlasí s tímto Vaše Výsost, Se'Nedra z Tolnedrijského císařství?" ptal se Grodeg princezny.

Se'Nedra odpovídala jasným hlasem; „Ano, souhlasím."

„Jak se vy dva dáváte dohromady?" zeptal se Belgarat, nevšímaje si bručivého hlasu duchovního.

„Kdo ví?" odvětil Garion bezmocně. „Nemůžu říct z minuty na minutu, co hodlá dělat."

„Přesně tak, jak se předpokládalo," řekla teta Pol.

„Ani neočekávám, že bys mně to chtěla vysvětlit."

„Ne, drahý," odvětila a nasadila stejně tajemný úsměv jako předtím Sďnedra.

„Však jsem si to myslel," zabručel.

Během nekonečného předčítání listiny, která určovala snad ce-

lý zbytek jeho života, přemýšlel Garion o Se'Nedřině nepokryté nabídce a čím dál tím častěji jej napadalo, že trocha něžného muchlováni by rozhodně nebyla k zahození. Doufal, že princezna po obřadu počká, aby se mohli uchýlit na nějaké nerušené místo a probrat to důkladněji. Po Grodegově okázalém požehnání však byla Se'Nedra okamžitě obklopena všemi dívkami na dvoře a zmizela s nimi na nějakou vlastní oslavu. Ze všeho toho chichotání a významných, k němu směřovaných pohledů, však došel k závěru, že celý rozhovor o jejich malém dávání se dohromady byl poněkud předčasný, až nevhodný, a že čím méně o tom ví, tím lépe.

Jak Silk a Barak předpovídali, pokoušel se Belarův velekněz několikrát o osobní rozhovor s Garionem. Pokaždé však Garion nasadil slabomyslný výraz a ihned poslal pro Belgarata. Grodeg opustil ostrov i s celou družinou následujícího dne. K dovršení všeho ještě Garion trval na tom, aby běsnícího kněze spolu s Belgaratem doprovodili na jeho loď a rozloučili se s ním — a byli si jisti, že za sebou náhodou nenechal někoho z medvědího kultu.

„Čí tohle všechno byl nápad?" zajímal se Belgarat, když s Garionem stoupali po schodech zpět do Citadely.

„To je má a Silková práce," odpověděl Garion pyšně.

„To jsem si mohl myslet."

„Myslím, že všechno šlo jak po másle," blahopřál si Garion.

„Udělal sis nebezpečného nepřítele, pokud to nevíš."

„Toho můžeme zvládnout."

„Nějak často užíváš toho 'my', Garione," vytkl mu Belgarat.

„Jsme v tom všichni, ne, dědečku?"

Belgarat na něj chvíli bezmocně hleděl, a pak se začal smát.

Ve dnech, které následovaly po Grodegově odjezdu, však bylo jen málo příležitostí ke smíchu. Jakmile byly veřejné oslavy a obřady u konce, vrhli se alornští králové, král Fulracn, mnoho poradců a generálů do vážných debat. Jejich předmětem byla válka

„Nejnovější zprávy, které mám z Kthol Murgosu, ukazují, že Taur Urgas se připravuje k přesunutí jižních Murgů z Rak Haggy, jakmile se na východním pobřeží změní počasí," oznamoval král Rhodar.

„A Nadrakové?" zeptal se král Anheg.

„Vypadají, že verbují a zbrojí, ale to je u Nadraků vždycky otázka. Hrají svou vlastní hru, takže to vyžaduje mnoho Grolimů dát je do řady. To Thullové, ti jen plní rozkazy."

„Thullové nikoho doopravdy nezajímají," poznamenal Brand. „Klíč od všeho vězí v tom, kolik Malloreánců bude schopno s námi svést a hlavně vybojovat bitvu."

„V Thull Zeliku je stoupající krajina, kterou by mohli udržet," oznamoval Rhodar, „ale oni také čekají na změnu počasí ve Východním moři."

Král Anheg se zamyšleně zamračil. „Malloreánci jsou špatní námořníci," uvažoval. „Nevyjedou dřív než v létě a budou se celou cestu do Thull Zeliku držet severního pobřeží. Musíme poslat loďstvo do Východního moře co nejdříve. Budeme-li schopni jim potopit dost lodí a utopit dost vojáků, může se stát, že je z války nadobro vyloučíme. Myslím, že bychom měli udeřit na Gar og Nadrak. Jakmile se dostaneme do lesů, mohou moji muži postavit lodě. Poplujeme po řece Kordu až do Východního moře."

„Váš plán jest dobrým, Vaše Veličenstvo," souhlasil Mandorallen, zkoumající velikou mapu visící na zdi. „Nadrakové nejméně početnými a nejvíce vzdálenými hordám z jižního Kthol Murgosu jsou."

Král Rhodar zatvrzele vrtěl hlavou. „Vím, že se chceš co nejdříve dostat na moře, Anhegu," namítal, „ale navrhuješ mi tažení do nadrackých lesů. Potřebuji otevřenou krajinu, abych v ní mohl nějak manévrovat. Když udeříme na Thully, můžeme si prorazit cestu přímo k hornímu toku řeky Mardu a můžeš plout tudy."

„V Mišrak ak Thullu není tolik stromů," namítal Anheg.

„Proč stavět lodě ze zelených stromů, když nemusíš?" zeptal se Rhodar. ,,Proč neplout proti proudu Aldury a pak se přemístit?"

„Chceš, aby moji muži vynášeli lodě vzhůru východní stěnou? Rhodare, neblázni."

„Máme stavitele, Anhegu. Mohou vymyslet způsob, jak dostat tvé lodě na vrchol skaliska."

Garion se nechtěl plést do debaty se svou nezkušeností, ale tahle otázka mu vylétla dříve, než měl čas si ji promyslet. „Už jsme rozhodli, kde se bude odehrávat závěrečná bitva?" zeptal se.

Jaká závěrečná bitva by to měla být, Garione?" zeptal se mírně Rhodar.

„Kde se s nimi střetneme tváří v tvář —jako ve Vo Mimbre."

„V téhle válce nebude žádné Vo Mimbre," řekl mu Anheg. „Ne, jestli tomu budeme moci zabránit."

„Vo Mimbre byla chyba, Garione," řekl Belgarat tiše. „Všichni jsme to věděli, ale nebyla žádná možnost s tím něco udělat."

„Ale vyhráli jsme, ne?"

„To bylo čiré štěstí a nemůžeš plánovat tažení s nadějí, že to možná dobře dopadne. Nikdo nechtěl, aby ta bitva byla ve Vo Mimbre — my jsme to nechtěli a Kal Torak také ne, ale nebylo na konec na vybranou. Museli jsme začít bitvu dříve, než dorazí druhá část angarackého vojska na západ. Kal Torak měl poblíž Rak Haggy v záloze jižní Murgy a východní Malloreánce, a ti se dali na pochod, když se Kal Torak obrátil k západu po obléhání Pevnosti. Kdyby se bývali spojili se silami Kal Toraka, nebylo by na celém Západě dost mužů, kteří by se jim byli schopni postavit. Proto jsme museli bojovat. Vo Mimbre bylo nejméně nepříjemné bojiště."

„Proč Kal Torak prostě nepočkal, až dorazí?" zeptal se Garion.

„Nemůžete zastavit armádu na nepřátelském území, králi Belgarione," vysvětloval plukovník Brendig, „Musíte se stale přemísťovat, jinak místní obyvatelstvo zničí všechny potraviny a v noci uprchne, aby tak vaši lidé zůstali bez jídla. Takhle můžete ztratit polovinu vojska."

„Kal Torak se nechtěl utkat ve Vo Mimbre o nic víc než my," pokračoval Belgarat. „Vojsko z Rak Haggy uvízlo v horách při jarní vichřici a bylo tam odříznuto po celé týdny. Nakonec se museli obrátit zpět a Torak byl nucen bojovat ve Vo Mimbre bez jakékoli početní výhody. Nikdo se zdravým rozumem by na jeho místě do bitvy nešel."

„Tvé síly měly by více jak o čtvrtinu větší býti než síly tvého nepřítele," souhlasil Mandorallen, „jinak výsledek vždy věcí pochybnou jest."

„O třetinu," opravil ho Barak dunivým hlasem. „O polovinu, pokud to jde."

„To tedy znamená, že se rozlétnem po celé východní polovině světadílu a budeme muset vybojovat celou řadu malých bitev?" tázal

se Garion nevěřícně. „To může trvat roky — desetiletí. Možná celé století."

„Bude-li třeba," odvětil chladně Belgarat. „A co jsi očekával, Garione? Krátkou vyjížďku při slunci, příjemnou malou bitvičku a pak domů, než přijde zima? Obávám se, že takhle to nebude. Raději bys měl přivyknout brnění a nošení meče, protože je budeš zřejmě oblékat valnou část svého budoucího života. Dá se očekávat, že tohle bude dlouhá válka."

Garionovy iluze se rázem rozplynuly.

Otevřely se dveře a do poradního sálu vstoupil Olban, Brandův nejmladší syn, aby promluvil se svým otcem. Zkazilo se počasí a na ostrov útočila jarní bouře. Z Olbanova šedého rivanského pláště kapalo.

Zděšený vyhlídkou na roky a roky tažení na Východ, zíral Garion nepřítomně na kaluž, jež se tvořila kolem Olbanových nohou, zatímco tiše rozmlouval s Brandem. Pak, jen tak ze zvyku, pozvedl oči, aby si zběžně prohlédl lem Olbanova pláště. Na levém šosu byla malá trhlina a zdálo se, že zde schází kousek látky.

Garion na usvědčující díru chvíli hleděl, aniž by si uvědomoval, co to vlastně vidí. Pak mu však náhle přejel mráz po zádech. Rychle zvedl oči, aby se podíval do Olbanovy tváře. Brandův nejmladší syn byl asi tak Garionova věku, trochu menší, ale mužnější. Měl světle žluté vlasy a vážný obličej, ve kterém se zračila obvyklá rivanská důstojnost. Zdálo se, že se snaží vyhnout Garionově pohledu, ale žádné jiné známky neklidu na něm nebyly patrné. V jednu chvíli však nechtěně na mladého krále pohlédl a zdálo se, že mírně couvl, aby zakryl výraz viny ve svých očích. Garion nalezl muže, který se ho pokusil zabít.

Porada poté pokračovala, ale Garion už z ní neslyšel ani slovo. Proč zrovna on? Udělal to Olban sám, nebo jsou do toho zataženi i jiní? Má na tom svůj podíl i Brand? Bylo obtížné zjistit, jak Rivan uvažoval. Důvěřoval Brandovi, ale Správcova vazba na medvědí kult dává jeho věrnosti určitou dvojznačnost. Mohl by v pozadí toho všeho být Grodeg? Nebo možná Grolim? Garion si vzpomněl na knížete z Jarviku, jehož duši získal Ašarak, a který rozpoutal povstání ve Val Alornu. Byl Olban očarován kouzlem krvavě rudého zlata Angaraků

stejně jako Jarvik? Ale Riva byl ostrov, jediné místo na světě, kam Grolimové nikdy nemohli přijít. Garion tedy vyloučil možnost zrady za odměnu. Za prvé to nebylo v rivanské povaze, za druhé Olban pravděpodobně neměl nikdy žádnou možnost přijít do styku s Grolimem. Trochu rozmrzele se nakonec rozhodl pro přímé jednaní.

Lelldorin samozřejmě musel zůstat stranou. Horkokrevný Astuřan byl neschopen jakékoli opatrnosti a obezřetnosti v tak choulostivé věci, jakou právě tato byla. Lelldorin by sáhl po svém meči a celá záležitost by se poté stala nezvladatelnou.

Když porada v pozdním odpoledni skončila, vydal se Garion vyhledat Olbana. Nevzal si s sebou svého strážce, zato meč ano.

Náhoda tomu chtěla, že na Brandova syna narazil v potemnělé chodbě, ne nepodobné té, v níž se odehrál onen vražedný útok. Olban přicházel průchodem z jedné strany a Garion z druhé. Olban poněkud zbledl, když krále spatřil, a hluboce se proto uklonil, aby svůj výraz zakryl. Garion pokývl, jako by chtěl beze slova pokračovat dále, ale v okamžiku, kdy jeden druhého míjeli, se otočil. „Olbane," řekl tiše.

Brandův syn se obrátil a ve tváři měl strach.

„Všiml jsem si, že máš roztržený plášť," řekl Garion neurčitým tónem. „Až se rozhodneš jej opravit, může ti tohle pomoci.“ Zpoza svého kabátce vyndal útržek látky a nabídl jej bledému Rivanovi.

Olban na něj zíral a ani se nepohnul.

„A když už jsme u toho," pokračoval Garion, „možná bys mohl potřebovat i tohle. Myslím, že jsi to někde upustil." Opět sáhl pod svůj kabátec a vytáhl dýku s ohnutou čepelí.

Olban se začal divoce třást, pak náhle klesl na kolena. „Prosím, Vaše Veličenstvo," žadonil, „dovolte, abych se zabil sám. Jestli můj otec zjistí, co jsem udělal, zlomí mu to srdce."

„Proč ses mne pokusil zabít, Olbane?" zeptal se Garion.

„Z lásky k mému otci," přiznal Olban a v očích se mu objevily slzy. „Než jste přišel, byl zde v Rivě vládcem. Váš příjezd jej sesadil. Nemohl jsem to unést. Prosím, Vaše Veličenstvo, nenechte mne odvléct na šibenici jako obyčejného zločince. Dejte mi dýku a já si ji vrazím do srdce ted' a tady. Ušetřte mého otce této poslední potupy."

„Nemluv nesmysly," řekl mu Garion, „a vstaň. Takhle na kolenou vypadáš dost hloupě."

„Vaše Veličenstvo —" začal odporovat Olban.

„Mlč," řekl Garion rozmrzele. „Nech mě chvíli přemýšlet." Pomaloučku se mu začal v hlavě tvořit nějaký nápad. „Dobrá," řekl nakonec, „vyřídíme to takhle. Vezmeš tento nůž a kousek vlny do přístavu, kde je hodíš do moře. Pak budeš žít dál, jako by se nic nestalo."

„Vaše Veličenstvo —"

„Ještě jsem neskončil. Ani ty, ani já už o tom nebudeme více mluvit. Netoužím po žádných halasných veřejných přiznáních a už vůbec ne, aby ses zabíjel. To ti přímo zakazuji. Rozumíš mi, Olbane?"

Mladík beze slova přikývl.

„Potřebuji příliš mnoho pomoci od tvého otce na to, abych tohle dopustil a nechal ho rozrušit osobním neštěstím. Nic se nestalo a tím to končí. Vem si to, ať už to mám z očí." Vstrčil dýku a útržek vlny do Olbanových rukou. Najednou dostal vztek. Ty týdny ostražitého ohlížení se přes rameno byly zcela zbytečné. „Ještě jedna věc, Olbane," dodal, když se zaražený mladý Rivan obrátil k odchodu. „Už na mě neházej žádné nože. Když budeš chtít bojovat, dej mi vědět a půjdeme na nějaké klidné místo, kde se budeme moci rozsekat na kousky, jestli budeš chtít,"

Olban vzlykaje odběhl.

„*Velmi dobře provedeno, Belgarione,"* pochválil jej suchý hlas.

„Ach, sklapni," řekl Garion.

Tu noc spal velmi těžko. Měl pár pochyb o tom, zda to, co provedl s Olbanem, bylo docela moudré. Ale celkově byl spokojen. Řekl si, že to udělal dobře. Olbanův čin nebylo nic jiného než jen ukvapený, nepromyšlený pokus o zničení někoho, o kom byl přesvědčen, že ponížil jeho otce. Nejedná se o žádné spiknutí. Olban může Garionovo velkodušné gesto nést nelibě, ale nebude už po svém králi házet noži. Co Garionův neklidný spánek narušovalo nejvíce, byla Belgaratova předpověď války, před kterou stáli. Velmi těžko se prospával ke svítání. Až se v jednu chvíli probudil s ledovým potem na čele ze strašlivé noční múry. Právě spatřil sebe sama, starého a unaveného, kterak vede žalostně malé vojsko otrhaných a šedovlasých mužů do bitvy, kterou nemohou vyhrát.

„Samozřejmě tu je určitá možnost —jestli jsi se už dostatečně zotavil ze svého záchvatu vzteku a můžeš poslouchat, " prohlásil hlas v jeho mysli poté, co se v posteli prudce posadil a celý se třásl.

„Co?" zeptal se nahlas Garion. ,,Ach, tamto - Omlouvám se, jak jsem jednal. Ale byl jsem prostě naštvaný."

„ V mnoha věcech jsi jako Belgarat - až nápadně. Tahle vznětlivost je zřejmě dědičná. "

„Asi tomu tak bude," připustil Garion. „Řekl jsi, že je tu možnost. Možnost v čem?"

„Ve válce, která ti působí noční můry. Oblékni se. Chci ti něco ukázat."

Garion seskočil z postele a rychle šátral po svém oblečení. „Kam jdeme?" zeptal se nahlas.

„Není to daleko."

Místnost, do které ho druhé vědomí nasměrovalo, byla zatuchlá a bylo na ní znát, že je jen zřídka někým navštěvována. Knihy a svitky, plnící police knihovny, byly pokryté prachem a v rozích byly tlusté pavučiny. Světlo Garionovy jediné svíce vytvářelo stíny, jež tancovaly po stěnách.

„Na horní polici, " řekl hlas. *„Svitek zabalený do žlutého plátna. Sundej ho."*

Garion vylezl na židli a sundal dolů svitek. „Co je to?“ zeptal se.

„Mrinský kodex. Rozbal plátno a začni je odvíjet. Řeknu ti, kdy máš zastavit."

Garionovi chvíli trvalo, než se naučil jednou rukou odvíjet spodek svitku a druhou jej nahoře zase navíjet.

„Tady, " řekl hlas. *„ Tahle část. Přečti ji."*

Garion zápasil s každým slovem. Spis byl napsán pavoučím písmem a Garion ještě nečetl moc dobře. „Nedává to žádný smysl," stěžoval si.

„Muž, který to psal, byl šílený, " omlouval se hlas, *„a kromě toho byl ještě slaboduchý, ale neměl jsem nikoho jiného, koho bych pro to mohl využít. Zkus to znovu — a nahlas."*

Garion četl: „Zřete, i stane se, že v jednom okamžiku to, jež musí býti, a to, jež nemusí, se sejdou. A v tom setkání rozhodne se vše, co se

stalo předtím, a vše, co přijde poté. Pak Dítě světla a Dítě temnoty v rozbité hrobce sobě hledět do tváří budou a hvězdy otřesou se a ztmavnou." Garionovi selhal hlas.„Pořád to nedává žádný smysl," namítal.

„Je to trochu nesrozumitelné," připustil hlas. *„Ale, jak jsem říkal, muž, který to psal, byl šílený, Dal jsem do toho své myšlenky, on však k jejich vyjádřeni použil vlastních slov."*

„Kdo je tím Dítětem světla?" zeptal se Garion.

„Ty—alespoň v tuhle chvíli. Mění se to."

„Já?"

„Samozřejmě."

„Pak, kdo je tedy to Dítě temnoty, se kterým se mám setkat?"

„Torak"

„Torak!"

„Myslel bych, že už ti to teď musí být jasné. Jednou jsem ti vyprávěl o dvou osudech, které se nakonec protnou. Ty a Torak - Dítě světla a Ditě temnoty - ztělesňujete tyto osudy."

„Ale Torak spí."

„Už dlouho nebude. Když jsi poprvé položil svou ruku na Orb, ohlásil tento dotyk jeho probouzení. Již ted' je na pokraji vědomí a jeho ruka šátrá po rukojeti Kthrek—Goru, jeho černého meče."

Garionem otřáslo silné mrazení. „Pokoušíš se mi říct, že mám bojovat s Torakem? Sám?"

„To se jednou stane, Belgarione. Vesmír sám k tomu směřuje. Můžeš dát dohromady armádu, jestli chceš, ale tvá nebo Torakova vojska nebudou znamenat nic. Jak říká kodex, všechno se rozhodne, až se nakonec setkáte. Na konci se postavíte sobe tváří v *tvář. To jsem myslel tou možností."*

„Chceš tím říct, že se mám sebrat, sám ho najít a bojovat s ním?" tázal se nevěřícně Garion.

„Tak nějak."

„To neudělám."

„To záleží na tobě."

Garion s touto myšlenkou v duchu zápolil. „Když vezmu vojsko, nechám jen zabít mnoho lidí a nakonec v tom nebude žádný rozdíl?"

„Ani v nejmenším. Konec bude na tobě, Torakovi, Kthrek— Goru a meči rivanského krále."

„Žádné jiné východisko nemám?"

„Vůbec žádné."

„Musím jít sám?" zeptal se Garion žalostně.

„ To nikdo neřekl."

„Mohu tedy s sebou vzít jednoho nebo dva lidi?"

„To záleží na tvém rozhodnutí, Belgarione. Jen si nezapomeň vzít meč."

Přemýšlel o tom celý zbytek dne. Jeho možnosti však byly jasné. Když se ve městě začalo smrákat, poslal pro Belgarata a Silka. Mohly tím vzniknout nějaké potíže, ale nebyl tu nikdo, na koho by se mohl více spolehnout. I kdyby Belgaratova moc zmizela, nehodlal Garion promýšlet vůbec nic bez něho a jeho moudrosti. A Silk, ten byl samozřejmě stejně důležitý. Garion došel k závěru, že jeho vzrůstající magické schopnosti jim mohou pomoci překonat mnohé těžkosti, i kdyby Belgarat úplně selhal. Silk by zase mohl znát mnoho způsobů, jak mnohým střetům zabránit. Garion věřil, že oni tři budou schopni čelit čemukoli, co se jim postaví do cesty — dokud nenajdou Toraka. Nechtěl přemýšlet o tom, co se může stát pak.

Když ti dva přišli, díval se mladý král z okna a v očích měl vystrašený výraz.

„Poslal jsi pro nás?" zeptal se Silk.

„Musím se vydat na cestu," odpověděl Garion sotva slyšitelným hlasem.

„Co tě trápí?" řekl Belgarat. „Vypadáš nějak zbědovaně."

„Jen jsem zjistil, co mě čeká, dědečku."

„Kdo ti to řekl?"

„On."

Belgarat sevřel rty. „Možná trochu unáhlené," poznamenal. „Chtěl jsem ještě chvíli počkat, ale musím věřit, že ví, co dělá."

„O kom to mluvíte?' zeptal se Silk.

„Garion má jistého pravidelného návštěvníka," odpověděl starý muž. „Dost zvláštního návštěvníka."

„To je neobyčejně nicneříkající odpověď, starý příteli."

„Jseš si jist, že to chceš vědět?"

„Ano," odvětil Silk, „myslím, že chci. Mám pocit, že do toho stejně budu zatažen."

„Znáš Proroctví?'

„Ovšem."

„Ukazuje se, že Proroctví je něčím více než jen zprávou o budoucnosti. Zdá se, že je schopno samo do věcí čas od času zasáhnout. Občas to mluví ke Garionovi."

Silkovi se zúžily oči, když nad tím dumal. „Dobrá," řekl nakonec.

„Nezdáš se být překvapený."

Muž s krysí tváří se zasmál. „Belgarate, v téhle záležitosti už mě nemůže překvapit vůbec nic."

Belgarat se obrátil ke Garionovi. „Co ti přesně řekl?"

„Ukázal mi Mrinský kodex. Četl jsi ho někdy?'

„Od začátku do konce, tam a zpátky, skrz na skrz a nespočítatelně mockrát. Kterou část ti ukázal?“

„Tu část, kde se pojednává o setkání Dítěte světla a Dítěte temnoty."

„Ach," řekl Belgarat. „Bál jsem se, že by to mohla být ona. Vysvětlil ti ji?"

Garion přikývl.

„Nuže," řekl stařec a věnoval mu pronikavý pohled, „teď víš i to nejhorší. Co s tím hodláš dělat?"

„Dal mi nějaké možnosti," řekl Garion. „Mohu počkat, až dáme dohromady vojsko a vydáme se bojovat tady a támhle s Angaraky po celé generace. To je jedna cesta, že?"

Belgarat přikývl.

„Samozřejmě to bude stát životy milionů lidí a pro nic za nic. Je to tak?"

Starý pán opět přikývl.

Garion vydal hluboký povzdech. „Nebo," pokračoval, „se já sám vydám pryč, najdu Toraka, ať je kdekoli, a pokusím se ho zabít."

Silk vyvalil oči a hvízdl.

„Řekl, že nemusím jít sám," dodal nadějeplně Garion. „Ptal jsem se ho na to."

„Díky," řekl Belgarat suše.

Silk se nedbale protáhl v poblíž stojícím křesle a zamyšleně se drbal na svém špičatém nose. Pohlédl na Belgarata. „Ty víš, že by z nás obou Polgara stáhla kousek po kousku kůži, kdybychom ho nechali jít samotného, viď?"

Belgarat jenom zabručel.

„Kde jsi to říkal, že je Torak?"

„V Kthol Mišraku - v Mallorei."

„Tam jsem nikdy nebyl."

Já ano — párkrát. Není to zrovna přitažlivé místo."

„Možná se časem zlepšilo."

„To bych nepředpokládal."

Silk pokrčil rameny. „Možná bychom s ním měli jít - ukázat mu cestu a tak. V každém případě je čas, abych Rivu opustit. Začínají se o mně šířit nějaké nepěkné pomluvy."

„Zrovna je dosti vhodná roční doba na cestování," přidal se Belgarat a úkosem pohledl na Gariona.

Garion se už cítil lépe. Z jejich uvolněného rozhovoru poznal, že se již rozhodli. Nebude muset pátrat po Torakovi sám. To pro tuhle chvíli stačí. Na obavy bude dost času později. „Dobrá," řekl, „co budeme dělat?"

„Tiše se vytratíme z Rivy," odpověděl Belgarat. „Teď bychom nic nezískali zabřednutím do sáhodlouhých debat o celé téhle záležitosti s tvojí tetou."

„Moudrost věků," souhlasil Silk horlivě. „Kdy vyrazíme?" Fretčí oči mu planuly vzrušením.

„Čím dříve, tím lépe." prohlásil Belgarat. „Máš na dnešní večer nějaké plány?"

„Nic, co bych nemohl odložit."

„Dobrá tedy. Počkáme, až se všichni uloží do postelí, pak vezmeme Garionův meč a půjdeme."

„Kterou cestou?" zeptal se Garion.

„Nejprve do Sendarie," odpověděl Belgarat, „a pak přes Drasnii do Gar og Nadraku. Poté na sever k souostroví, které vede do Mallorey. Do Kthol Mišraku a hrobky Jednookého je to dlouhá cesta."

„A potom?"

„Potom, Garione, tohle všechno urovnáme pro jednou a na-

vždy."

Část třetí

DRASNIE

DRAŠNÍČ
ALGARIE
Šerey
Šerecký
Drašnič
Řeka Mrina
Doktor
Alfa
Alfa
Alfa

Kapitola sedmnáctá

„MILÁ TETO POL," ZAČAL GARIONŮV LIST na rozloučenou. „Jsem si jist, že tě to rozzlobí, ale není jiná možnost. Viděl jsem Mrinský kodex a teď vím, co musím udělat, aby —" Zarazil se a svraštil obočí. „Jaké i se píše ve slově 'Proroctví'?' zeptal se.

Belgarat mu to řekl. „Moc se nerozepisuj, Garione," poradil mu starý pán. „Ať řekneš, co chceš, nepotěšíš ji tím. Tak řekni jen to hlavní."

„Nemyslíš, že bych měl vysvětlit, proč to děláme?" strachoval seGarion.

„Ona četla Mrinský kodex, Garione," odpověděl Belgarat. „Bude vědět, proč jsme odešli bez vysvětlení."

„Opravdu rád bych napsal list i Se'Nedře," uvažoval Garion.

„Polgara jí řekne všechno, co bude potřebovat vědět," řekl Belgarat.

„Máme toho hodně na práci a nemůžeme si dovolit strávit celou noc psaním dopisů."

„Nikdy předtím jsem dopis nepsal," podotkl Garion. „Není to tak lehké, jak se zdá"

„Řekni, jen co je třeba, a přestaň," radil mu stařec. „Nelam si s tím moc hlavu."

Otevřely se dveře a dovnitř opět vstoupil Silk. Byl oblečen do nepopsatelného oděvu, který nosil na cestách, a v rukou držel dva uzlíky. „Myslím, že se vám budou hodit," řekl, podávaje jeden z nich Belgaratovi a druhý Garionovi.

„Sehnal jsi nějaké peníze?" zeptal se ho Belgarat.

„Půjčil jsem si od Baraka"

„To mě překvapuje," odpověděl Belgarat. „Není pověstný zrovna štědrostí."

„Neřekl jsem mu, že si je půjčuji," otočil se k němu s mrknutím malý muž. „Myslel jsem, že nebudu krátit náš drahocenný čas nějakým dlouhým vysvětlováním."

Belgarat zvedl jedno obočí.

„Pospícháme, ne?" zeptal se Silk s nevinným výrazem. „A s Barakem je to vždy na dlouhé lokte, když jde o peníze."

„Ušetři mě únavných omluv," řekl mu Belgarat. Otočil se ke Garionovi. „Už to máš hotové?'

„Co myslíš?" zeptal se Garion a podal mu dopis.

Starý muž jej přelétl očima. „Stačí," řekl. „Teď to podepiš a položíme to někam, kde to zítra někdo určitě najde."

„Zítra — ale dost pozdě," podotkl Silk. „Rád bych byl dost vzdálený od Polgařinina běsnění, až zjistí, že jsme odjeli."

Garion podepsal list, složil jej a na vnější stranu napsal „Pro paní Polgaru".

„Necháme to na trůnu," řekl Belgarat. „Převlékneme se a půjdeme pro meč."

„Není ten meč trochu neskladný?" zeptal se Silk poté, co se Garion a Belgarat převlékli.

„V jednom z předpokojů je uložena jeho pochva," odvětil Belgarat, opatrně otevíraje dveře. Rozhlížel se ztichlou chodbou. ,,Bude jej muset nést pověšený na zádech."

„Ta zář na nás bude upozorňovat," řekl Silk.

„Orb zakryjeme," řekl Belgarat. „Pojďme."

Všichni tři vyklouzli do slabě osvětlené chodby a plížili se půlnočním tichem k trůnnímu sálu. Jednou je málem překvapil ospalý sluha kráčející ke kuchyni, ale jedna prázdná komnata jim posloužila jako dočasná skrýš. Pak šli dále.

„Je zamčeno?" zašeptal Silk, když přišli ke dveřím do Síně rivanského krále.

Garion sáhl po veliké kruhové klice a otáčel jí tak dlouho, dokud ztichlou chodbou nezaznělo hlasité cvaknutí záklapky. Pak na dveře zatlačil a ty se se skřípěním otevřely.

„Měl bys mít někoho, kdo by se o to staral," zamumlal Silk.

Jakmile vstoupili do Síně, začal Aldurův Orb slabě planout.

„Zdá se, že tě poznal," podotkl Silk ke Garionovi.

Když Garion sundal meč ze zdi, Orb zazářil a naplnil Síň rivanského krále svým tmavě modrým světlem. Garion se znepokojeně rozhlížel, plný obav, že někdo procházející kolem by zahlédl světlo a šel zjistit, co se děje. „Přestaň s tím," napomenul bez rozmyšlení kámen. S polekaným bliknutím zář Orbu zeslábla na slabé pulsující světlo a radostná píseň se ztišila v šepot.

Belgarat na svého vnuka udiveně pohlédl, ale neřekl nic. Dovedl je do jednoho z předpokojů a z truhlice u zdi vytáhl dlouhou hladkou pochvu. Na opasku připevněném k pochvě bylo vidět časté používání. Starý muž jej Garionovi navlékl přes jedno rameno a hruď tak, aby pochva, k opasku připojená na dvou místech, běžela napříč jeho zády. V truhle byla také pletená trubice, která vypadala téměř jako úzká punčocha. „Tohle přetáhni přes rukojeť," nařídil Belgarat.

Garion zakryl jílec svého meče, pak vzal zbraň samotnou a opatrně se ji snažil zasadit do pochvy. Bylo to náročné a ani Silk, ani Belgarat mu nenabídli pomoc. Všichni tři věděli proč. Meč konečné nalezl své místo, a protože se zdál být zcela bez váhy, nebylo to příliš nepohodlné. Jen kříž meče, který byl přímo v úrovni jeho hlavy, jej při rychlejší chůzi tloukl do temene.

„Nepočítalo se moc s tím, že se bude nosit," řekl mu Belgarat „Musíme si s tím nějak poradit."

Znovu procházeli slabě osvětlenými chodbami spícího paláce, až došli k jednomu z bočních východů. Silk vyklouzl napřed, pohybuje se bezhlučně jako kočka, a zmizel ve stínech. Belgarat s Garionem čekali. Stáli pod oknem, asi dvacet stop nad nimi, jež hledělo přímo na nádvoří. Náhle se v něm objevilo malé světýlko a zaslechli k nim směřovaná slova, pronesená jemným hlasem. „Dej ruku?" řekl.

„Ano," odpověděl Garion bez přemýšlení. „Všechno je úplně v pořádku. Vrať se zpátky do postele."

„Belgarion," řeklo dítě s podivnou dávkou uspokojení. Pak jakýmsi vážnějším tónem dodalo:„Dobrou noc," a bylo pryč.

„Doufejme, že neběží rovnou za Polgarou," zabručel Belgarat.

„Myslím, že mu můžeme důvěřovat, dědečku. Věděl, že od-

cházíme, a tak se chtěl jen rozloučit."

„Nechtěl bys mi vysvětlit, jak to víš?"

,,Nevím to." Garion pokrčil rameny.„Mám jen takový pocit."

Silk zapískal od brány na nádvoří a Belgarat s Garionem jej následovali tichými ulicemi města.

Dosud byl začátek jara a noc byla chladná. Nikoli však mrazivá. Ve vzduchu bylo cítit vůni luk, které se nalézaly v horách za Rivou, a kterou sem přinášel chladný vítr. Mísila se s nachem pálené rašeliny a slanou chutí moře. Hvězdy na nebi byly jasné a nad obzorem rostl nový měsíc. Přes hladinu Větrného moře posílal zlatou cestu. Garion pociťoval vzrušení, jaké měl vždy, když někam putoval v noci. Příliš dlouho byl něčím spoutaný a každý krok, jenž jej vzdaloval od únavných dokola se opakujících úředních záležitostí a obřadů, ho naplňoval opojným pocitem plným očekávání.

„Je příjemné být zase na cestě," zamumlal Belgarat, jako by mu četl myšlenky.

„Je to vždycky takové?" zašeptal v odpověď Garion. „Myslím, i po všech těch rocích?"

„Vždycky," odpověděl Belgarat. „Proč myslíš, že dávám přednost tuláckému životu?"

Šli tmavými ulicemi dále k městské bráně a za ní přes malé odjezdové přístaviště k molům, rýsujícím se na pozadí měsíčním světlem pokropených vod přístavu.

Kapitán Greldik byl trochu opilý, když přišli k jeho lodi. Starý mořeplavec přečkal zimu v bezpečí rivanského přístavu. Jeho loď byla vytažena na písek, bylo jí obroušeno dno a ucpány všechny trhliny. Hlavní stěžeň, který tak nebezpečně praskl při cestě ze Sendarie, byl vyztužen a dostal nové plachty. Potom Greldik se svou posádkou strávil většinu času popíjením. Když se probudil, byly na jeho tváři důsledky tříměsíčního nicnedělání velmi znát Zrak měl kalný a pod očima veliké černé kruhy. Jeho vousatá tvář byla opuchlá a nezdravá.

„Možná zítra," zabručel, když mu Belgarat pověděl o jejich naléhavé potřebě opustit ostrov. „Nebo pozítří. Myslím, že pozítří by to bylo lepší."

Belgarat promluvil ostřeji.

„Moji námořníci se ted' vůbec nemohou chopit vesel," namítal

Greldik, „Pozvracejí celou palubu a trvalo by týden, než by se takový nepořádek uklidil."

Belgarat mu dal jakési tvrdé ultimátum a Greldik se začal mrzutě soukat ze své zválené pryčny. Kymácel se ke kajutám, kde spala posádka, zastavuje se vždy jen na tak dlouho, aby se mohl sípavě vydýchat, opřen o zábradlí. Potom sešel do podpalubí, kde za pomoci kopanců a klení probudil své muže.

Měsíc byl vysoko a do svítání zbývalo jen několik málo hodin, když Greldikova loď tiše vyklouzla z přístavu přímo do vln vzdouvajícího se Větrného moře. Když vyšlo slunce, byli již daleko na moři.

Vydrželo jim krásné počasí, a i když nebyl příznivý vítr, již za dva dny vysadil Greldik Gariona, Silka a Belgarata na pusté pláži severně od ústí řeky Seliny na severozápadním pobřeží Sendarie.

„Nevím, jestli budu takhle pospíchat i zpátky do Rivy," řekl Belgarat Greldikovi, když vystupoval z malého člunu na písek pláže. Podal vousatému Šerekovi malý měšec cinkajících mincí. „Jsem si jist, že si ty i tví muži najdete někde nějaké rozptýlení."

„V Kamaaru je touhle dobou vždycky krásně," zasnil se Greldik a zamyšleně si pohazoval měšcem v pravé ruce, „a znám tam jednu vdovu, kteráje moc přátelská."

„Měl bys ji poctít návštěvou," navrhl Belgarat. ,,Byl jsi nějakou tu dobu pryč a ona se bez tebe určitě cítí strašně osamělá."

„Myslím, že tam pojedu," řekl Greldik a oči měl najednou úplně jasné. „Šťastnou cestu." Dal povel svým mužům a ti začali veslovat s člunem zpět k lodi, jež stála několik stovek sáhů dál od pobřeží.

,,Proč tohle všechno?" zeptal se Garion.

„Rád bych měl před Polgarou nějaký náskok, než Greldika zmáčkne," odpověděl starý pán. „Skutečně nechci, aby nás pronásledovala." Rozhlédl se. „Poohlédneme se po někom, kdo má člun a svezl by nás trochu proti proudu Seliny. Tam bychom měli, mít možnost koupit koně a opatřit si nějaké zásoby."

Rybář, který okamžitě poznal, že obrátit loď mu přinese mnohem větší užitek než spoléhání se na štěstí v mělčinách u severozápadního pobřeží, souhlasil s tím, že je vezme proti proudu řeky. Ještě před západem slunce byli ve městě Selin. Strávili noc v příjemném hostinci a následujícího rána šli na hlavni tržiště. Silk se dal do vyjed-

návání koupě koní. Smlouval o každý peníz, až cenu srazil na tu snad vůbec nejnižší možnou úroveň. Až za hranici únosnosti a jejich potřeby, pomyslel si Garion. Pak koupili zásoby na cestu. Než se dopoledne přehouplo do druhé poloviny, byli již na silnici vedoucí do Darinu, vzdáleného asi čtyřicet leguí.

Na polích severní Sendarie začaly rašit první výhonky a na vlhké zemi tak spočíval zelený povlak vypadající jako slabá nazelenalá mlha, jenž ohlašoval příchod jara více než cokoli jiného. Přes blankytnou modř oblohy utíkalo několik bílých nadýchaných mraků, a ačkoli vál silný vítr, slunce už hřálo. Otevřela se před nimi cesta. Vedla přes zelenající se pole. Ač jejich pouť byla smrtelné vážná, měl Garion silné nutkaní křičet nadšením.

Během dalších dvou dnů byli před Darinem. „Budeš si tu chtít vzít loď?" zeptal se Silk Belgarata, když vyjeli na kopec, na kterém byli před tolika měsíci se třemi vozy naloženými tuřínem. „Mohli bychom se dostat do Kotu během týdne."

Belgarat se poškrábal ve vousech a shlížel na Šerecký záliv blyštící se v odpoledním slunci. „To si nemyslím," řekl. Ukázal na několik šereckých válečných lodí hlídkujících přesně na okraji sendarských vod.

„Šerekové se vždycky pohybovali kolem," odpověděl Silk. „Nemusí to mít nic společného s námi."

„Polgara je velmi svéhlavá," řekl Belgarat. „Sama Rivu nemůže opustit, dokud je tam v pohybu tolik věcí, ale může poslat lidi, kteří by nás měli najít. Raději se vyhneme možnosti jakýchkoli potíží. Půjdeme podél severního pobřeží, a pak nahoru přes bažiny do Boktoru."

Silk mu věnoval pohled plný neskrývaného znechucení. „To bude trvat mnohem déle," namítl.

„Zas tak moc nespěcháme," odvětil klidně Belgarat. „Alornové začínají soustřeďovat svá vojska, ale ještě potřebují nějaký čas a teď je vhodná doba, kdy bychom mohli chytit Arenďany, jak postupují stejným směrem."

„Co to s tím má co dělat?" zeptal se Silk.

„Mám pro tyhle armády plán a byl bych rád, kdyby, bude-li to možné, vyrazily předtím, než přeplujeme do Gar og Nadraku, a určitě předtím, než se dostaneme qo Mallorey. Můžeme tak využít času nut-

ného k vyhnutí se jakékoli nepříjemnosti s lidmi, které za námi poslala Polgara.

A tak objeli Darin a rozjeli se úzkou skalní stezkou, jež vedla podél útesů, do nichž narážely s duněním a pěněním veliké na kousky se tříštící vlny. V Šereckém zálivu se sbíhaly hory celé východní Sendarie. Obklopovaly celé to odpudivé pobřeží, i klikatící se, buďto strmě stoupající, nebo prudce klesající stezka byla nepříjemná a únavná. Silk nadával po celou dobu cesty.

Garion měl však jiné starosti. Rozhodnutí, které učinil po přečtení Mrinského kodexu, se v té chvíli zdálo jednoznačně rozumné, ale rozum jej ted' mohl sotva utišit. Záměrně se blížil k Mallorei, aby se postavil tváří v tvář Torakovi v souboji. Přemýšlel o tom a zdálo se mu to čím dál tím šílenější. Jakou může mít jen naději porazit boha? Takto uvažoval, zatímco směřoval podél pobřeží k východu, a za chvíli byl ve stejném rozpoloženi jako Silk.

Asi po týdnu putování se hory začaly snižovat a země již byla jen mírně zvlněná. Z vrcholu jednoho z posledních východních pahorků se rozhlédli a spatřili něco, co se jevilo jako holá rovná planina Byla tmavě zelená a vyhlížela velmi vlhce. „Nuže, tady je máme," upozornil Silk kysele Belgarata.

„Z čeho máš tak špatnou náladu?" zeptal se ho starý muž.

Jeden z hlavních důvodů, proč jsem především opustil Drasnii, bylo navždy se zbavit možnosti, že bych mohl kdykoli putovat poblíž bažin," odpověděl Silk trpce. ‚A ted' si ty umíníš vléci mě přes celou jejich vlhkou a páchnoucí rozlohu. Jsem tebou hořce zklamán, starý příteli, a je dost možné, že ti to nikdy neodpustím."

Garion se při pohledu na pod nimi rozprostřenou mokřinatou zemi rozmrzele mračil. „To by ještě neměla být Drasnie, ne?" zeptal se. „Myslel jsem, že Drasnie je dále na sever."

„Je to vlastně Algarie," řekl Belgarat. „Začátek Aldurových močálů. Tam dál za ústím Aldury je drasnijská hranice. Říkají tomu Mrinská mokřina, ale všechno je to ta samá bažina. Rozkládá se na dalších asi třiceti leguích. Až za Kotu a k ústí řeky Mriny."

„Většina lidí tomu říká prostě bažiny a zůstávají při tom," poznamenal Silk. „Většina lidi má dost rozumu na to, aby se k nim nepřibližovala," dodal pichlavě.

„Přestaň už s těmi lichotkami," řekl Belgarat klidně. „Podél tohoto pobřeží žijí rybáři. Koupíme si člun."

Silkovi se náhle rozzářily oči. „Můžeme se tedy vydat k pobřeží," navrhl.

„To by nebylo moc opatrné," nesouhlasil Belgarat. „Ne s Anhegovým loďstvem křižujícím Šerecký záliv."

„Nevíš, jestli nás hledají," řekl rychle Silk.

„Znám Polgaru," odpověděl Belgarat.

„Cítím, že nám tenhle výlet bude za chvíli pěkně lézt krkem," zabručel Silk.

Rybáři na bažinatém pobřeží byli podivnou směsí Algarů a Drasnijců. Měli úzké rty a nedůvěřovali cizincům. Své vesnice stavěli na pilířích hluboko zasazených do bažinaté země a vanul zde onen nepříjemný zápach dlouho mrtvých ryb, jaký se vznášel všemi rybářskými vesnicemi, ať už na ně člověk narazil kdekoli. Trvalo nějakou dobu, než nalezli muže, který byl ochoten prodat člun, a ještě déle přesvědčit jej, že tři koně a několik stříbrných mincí k tomu je velmi dobrá cena,

„Teče sem," prohlásil Silk a ukázal na malou kalužvody, jež se tvořila na dně člunu, když odrazili od páchnoucí vesnice.

„Do všech člunů teče, Silku," odvětil Belgarat chladně. „Je přirozené, že do člunů teče. Vylej to."

„Stejně se to znovu naplní."

„Pak to budeš muset vylít znovu. Pokus se, aby to před tebou nemělo příliš velký náskok."

Kolem nich se nekonečně rozprostíraly bažiny — divočina vodních travin, bahniček a líně se pohybujících vod. Byly zde kanály a proudy a velmi často také malá jezírka, kde se plulo o mnoho lehčeji. Byl večer plný vlhkosti, komárů a much. Žáby celou noc zpívaly o lásce, s opojnou vroucností pozdravujíce jaro. Byly zde malé kuňkající žabky a veliké dmoucí se žáby s dunivým hlasem, široké jako talíř. V rybníčcích a jezírkách skákaly ryby a na bahnitých ostrůvcích měli hnízda bobři a vodní krysy.

Proráželi si cestu zmateným bludištěm kanálů, které ohlašovaly ústí Aldury, a v teplém jarním počasí pokračovali severovýchodně. Za více než týden přejeli neurčitou hranici a nechali Algarii za zády.

Jednou vjeli do špatného kanálu a uvízli na mělčině. Byli nuceni vylézt, loď nadzdvihnout a vytlačit ji za velkého vypětí z bahnitého břehu. Když se opět nalodili, sedl si Silk nešťastně na boční okraj lodi a shlížel na své rozpadávající se boty, z kterých do vody ukapávalo těžké bláto. Když promluvil, dal na odiv všechno své znechucení. „Rozkošné," řekl. „Jak báječné je být zase doma, v staré milované rozbahněné Drasnii."

Kapitola osmnáctá

AČ TO BYLA POŘÁD TA SAMÁ ZEMĚ MOČÁLŮ, zdálo se Garionovi, že bažiny zde v Drasnii jsou trochu jiné než ty, kterými proplouvali na jihu. Na příklad, zde byly kanály užší, klikatější a častěji měnily směr. Po několika dnech plavby byl stále více přesvědčen, že se stratili. ,,Jseš si jistý, že víš, kam plujeme?" otázal se Silka.

„Nemám nejmenší tušení," odpověděl Silk upřímně.

„Vždyť neustále tvrdíš, že znáš cesty všude," vytýkal mu Garion.

„V bažinách není žádná určitá cesta, Garione," řekl Silk. „Tady se můžeš jen držet proti proudu a doufat, že budeš mít štěstí."

„Musí tu být nějaká cesta," namítal Garion. „Proč sem nedají nějaké ukazatele nebo něco takového?"

„To by bylo k ničemu. Podívej." Malý muž se opřel svým bidlem o jakýsi pevně vyhlížející travnatý kopec, který vyrůstal z vody právě vedle člunu, a zatlačil. Pahorek se začal líně sunout pryč. Garion na to s úžasem zíral.

„Je tu plovoucí půda," vysvětloval Belgarat a zastavil se s bidlem, aby si setřel pot z tváře.,,Padne na to semeno a vyroste na tom tráva. Stejně jako na pevné zemi — až na to, že to není pevné. Plyne to všude, kam to postrčí vítr nebo proud. Proto tu nejsou žádné stálé kanály ani žádná jistá cesta."

„Není to vždycky jen vítr a proud," dodal Silk temně. Ohlédl se po zapadajícím slunci. „Raději bychom měli najít něco pevného, kde bychom uvázali lod' a přečkali noc," navrhl.

„Co třeba támhle?" odvětil Belgarat a ukazoval na ježatý ostrůvek, o něco vyšší než ostatní, které jej obklopovaly.

Odráželi se směrem ke hromadě hlíny obklopené vodou. Silk ji nejprve prozkoumal tím, že do ní párkrát kopl. „Zdá se, že se nehýbe," poznamenal. Vystoupil z člunu a vylezl na vrchol, neustále dupaje nohama. Země odpovídala uspokojivě pevným zvukem.

„Tady nahoře je suché místo," oznámil, „a na druhé straně naplavené dříví. Náhodou budeme spát na pevné zemi a možná se najíme i teplého jídla."

Vytáhli člun co nejdále na svažující se stranu a Silk provedl všelijaká prapodivně se jevící opatření, aby si mohl být zcela jist, že je bezpečně zajištěn.

„Není to trochu přehnané?" zeptal se ho Garion.

„Nepřipomíná moc člun," odvětil Silk, „ale je jediný, který máme. Raději si nezahrávejme."

Rozdělali oheň a postavili stan. Mezitím slunce zapadlo za hradbu mraků na západě a propůjčilo bažinám rudý nádech. Silk vytáhl několik pánví a začal připravovat večeři.

„Je to příliš rozpálené," poradil mu Garion, když se muž s krysí tváří chystal na kouřící železnou pánev pokládat proužky slaniny.

„Chceš to udělat?"

„Jenom jsem tě varoval. Nic víc."

„Nepotřebuji tvé rady, Garione," odpověděl Silk kousavě. „Nevyrostl jsem v Polgařině kuchyni jako ty. Dělám to nejlépe, jak umím."

„Nemusíš se kvůli tomu hned vztekat," řekl Garion. „Myslel jsem jen, že bys rád věděl, že ta pánev je moc rozpálená."

„Myslím, že to zvládnu i bez dalších rad."

„Dělej, jak myslíš — ale takhle tu slaninu spálíš."

Silk na něj vrhl nepříčetný pohled a začal pokládat proužky slaniny na pánev. Proužky zasyčely, zadýmaly a jejich okraje téměř okamžitě zčernaly.

„Já ti to říkal," zamumlal Garion.

„Belgarate," stěžoval si Silk, „řekni mu, ať mě nechá na pokoji."

„Pojď od něj, Garione," řekl starý pán. „Spálit večeři může bez jakékoli pomoci."

„Díky," odpověděl jízlivě Silk.

Večeře nakonec nedopadla úplně nejhůř. Když dojedli, seděli kolem ohně a dívali se do jeho plamenů. Na bažiny mezitím padla noc. Žáby v rákosí spustily své ohromné chorály a ptáci, usazení na ohnutých větvičkách rákosu, ve spánku tiše švitořili. V hnědé vodě se tu a tam ozývalo bublání a cákání. To když se bahenní plyn dostal na hladinu. Silk si hořce povzdychl. „Nenávidím tohle místo," řekl. „Naprosto nenávidím."

Tu noc měl Garion noční můru. Nebylo to poprvé od chvíle, kdy opustili Rivu. Prudce se, celý zpocený a roztřesený, posadil. Bylo mu jasné, že to nepřestane. Nebyla to nová noční můra, ale naopak ta, která jej pronásledovala ve spánku již od dětství. Nešlo o žádný obyčejný špatný sen. Skládal se vlastně jen z jednoho obrazu — obrazu strašlivě zohyzděné tváře. Ač nikdy vlastně nespatřil toho, komu tvář patřila, věděl přesně, kdo to je. A nyní i věděl, proč se objevuje v jeho nejtemnějších snech.

Druhý den bylo zamračeně ráno a ve vzduchu bylo cítit hrozbu blížícího se deště. Zatímco Belgarat rozfoukával oheň a Silk prohra, boval svůj vak, aby nalezl něco vhodného k snídani, stál Garion opodál a obhlížel kolem se rozprostírající bažinu. Nad jejich hlavami přeletělo hejno hus srovnaných do písmene V. Křídla jim hvízdala a tlumené výkřiky byly unášené větrem, osamocené a vzdálené. Nedaleko od jejich ostrůvku vyskočila z vody ryba a Garion se zadíval do šířících se kol přicházejících až ke břehu, nad kterým stál. Nějaký čas na břehu jen prázdně hleděl na hladinu vody, než si uvědomil, co že to vlastně vidí. Nejprve ho to zaujalo, ale pak se, značně polekán, začal zmateně rozhlížet na všechny strany.

„Dědečku!" křičel. „Podívej se!"

„Na co?'

„Všechno se změnilo. Nejsou už tady žádné kanály. Jsme uprostřed velikého jezera, ze kterého není cesta ven." Pobíhal po břehu a zoufale se snažil nalézt nějakou cestu pryč, ale břehy jezera byly zcela neprostupné. Nebyly zde žádné z něj vedoucí kanály a hnědá voda byla naprosto klidná. Ani na ní nebyly patrné žádné známky proudění.

V tom se ve středu jezera, aniž by se tím nějak zvláště rozvířila jeho hladina, vynořila ochlupená hlava Oči toho zvířete byty velmi velké a jasné. Nemělo žádné viditelně uší a jeho malý čenich byl čer-

ný jako knoflík. Vydávalo zvláštní pípavé zvuky. O pár stop dále se vynořila další hlava.

„Bahníkově!" výdechl Silk a prudce tasil svůj krátký meč. Zaznělo nepříjemné zašustění oceli.

„Ach, dej to pryč," řekl mu Belgarat znechuceně. „Ti nám neublíží."

„Lapili nás, ne?"

„Co chtějí?" zeptal se Garion.

„Samozřejmě snídani," odpověděl Silk, stále svírající meč.

„Neblázni, Silku," řekl Belgarat. „Proč by chtěli jíst kostnatého Drasnijce, když tu mají močál plný ryb? Odlož ten meč."

Bahník, který jako první vynořil hlavu z vody, pozvedl své přední nohy, opatřené blánami, a cosi naléhavého naznačil. Jeho nohy nějakým zvláštním způsobem připomínaly ruce.

„Zdá se, že chtějí, abychom je následovali," řekl klidně Belgarat.

„A ty je hodláš poslechnout?" Silk byl zděšený. „Nejsi šílený?"

„Máme jiné východisko?"

Bez dalších dohadů začal Belgarat balit stan.

„Jsou to příšery, dědečku?" zeptal se vystrašeně Garion, když mu pomáhal. „Jako algroti nebo obři?"

„Ne, jsou to jen zvířata—jako tuleni nebo bobři. Jsou zvídaví, chytří a velmi hraví."

„Ale provozují velmi ošklivé hry," dodal Silk.

Poté, co složili všechny své vaky do člunu, odtlačili jej ze břehu do vody. Bahníkové je zvědavě pozorovali. V jejich pohledu se však nezračila žádná hrozba nebo zlý úmysl. Spíše jakási odhodlaná věrnost. Neproniknutelně vyhlížející okraj lybníku se rozevřel a ukázal kanál, který byl během noci ukryt. Bahník s podivně kulatou hlavou jim naznačil, aby jeli přímo za ním. Pravidelně se otáčel, aby se ujistil, že tak dělají. Několik dalších brázdilo s ostražitýma očima vodu ihned za člunem.

Začalo pršet. Nejprve spadlo jen pár kapek, ale potom začalo hustě mrholit. Záplava jemného deště zahalila celou tu nezměrnou šíři rákosí a vodních trav rozprostírajících se všemi směry.

„Co myslíš, že po nás chtějí?" zeptal se Silk a přestal pracovat se svým bidlem, aby si otřel deštěm mokrou tvář. Jeden z bahníků za člunem na něj rozčíleně skřehotal, dokud opět nezasadil své bidlo do dna kanálu.

„Můžeme jen čekat, a pak uvidíme," odpověděl Belgarat.

Kanál se před nimi stále otevíral a oni vytrvale postupovali dále, následujíce bahníka s kulatou hlavou. Prvního, který se jim ukázal.

„To před námi jsou stromy?" zeptal se Silk a mžoural do mlhy a drobného deště.

„Vypadá to tak," řekl Belgarat. „Řekl bych, že míříme právě tam."

Z mlhy se pomalu vynořovala veliká skupina stromů. Když dorazili blíže, spatřil Garion mírně se svažující zemi, která vystupovala z rákosí a vody. Ukázalo se, že hájek, jenž byl jakousi korunou ostrova, byly především vrby s dlouhými, k zemi spadajícími větvemi.

Bahník, který je vedl, plaval napřed. Když dosáhl břehu ostrova, vylezl horní částí těla z vody a vydal divný pisklavý křik. Za malý okamžik ze stromů vystoupila postava s kápí a pomalu scházela ke břehu. Garion nevěděl, co může očekávat, ale byl více než překvapen, když si postava v hnědém plášti sundala kápi, aby odkryla ženský obličej, který, ač byl velmi starý, stále nesl zřetelné stopy něčeho, co kdysi muselo být neobyčejnou krásou.

„Buď zdráv, Belgarate," pozdravila starého čaroděje podivně neurčitým hlasem.

„Zdravím tě, Vordai," odvětil hovorně. „Už jsme se nějakou dobu neviděli, že?"

Malá stvoření, která je doprovázela na ostrov, vylezla z vody a obstoupila ženu v hnědém plášti. Kňučela a skřehotala na ni. Ona k nim láskyplně shlížela a jemnými prsty se dotýkala jejich mokrých kožichů. Byla to středně veliká zvířata s krátkýma zádníma nohama a malým kulatým tělem. Na souši se pohybovala neuvěřitelně rychlým posunováním se s předními tlapami mírně nataženými před sebou.

„Pojď dovnitř z toho deště, Belgarate," řekla žena. „A vezmi s sebou své přátele." Obrátila se a kráčela úzkou stezkou, jež vedla do vrbového háje, spolu s bahníky pospíchajícími za ní.

„Co budeme dělat?" zašeptal Garion.

„Půjdeme dovnitř," odpověděl Belgarat a vystoupil ze člunu na ostrov.

Garion netušil, co ho čeká, když se Silkem následovali Belgarata stezkou přímo k rozsochatým vrbám, ale naprosto nebyl připraven na úhlednou chatu s doškovou střechou a malou přilehlou zahrádkou. Dům byl postaven z větrem a deštěm ošlehaných klád těsně utěsněných mechem. Z komínu stoupal úzký proužek kouře.

Před dveřmi si žena důkladně očistila boty o hrubou rohož a oklepala dešťové kapky ze svého pláště. Teprve poté dveře otevřela, a aniž by se ohlédla, vstoupila dovnitř.

Silk měl výraz plný pochyb, když se zastavili před chatou. „Jseš si jistý, že je to dobrý nápad, Belgarate?" zeptal se tiše. „Slyšel jsem o Vordai pěkné věci."

„Tohle je jediná možnost, jak se dá zjistit, co chce," odtušil Belgarat, „a já jsem si zcela jist, že pokud s ní nepromluvíme, ne dostaneme se ani o píď dál. Pojďme dovnitř. Ujistěte se, že jste si dobře očistili boty."

Chata byla uvnitř úzkostlivě udržována. Měla nízký strop nesený těžkými trámy. Dřevěná podlaha byla vydrhnuta do běla a před obloukovým krbem, ve kterém nad plameny visel hrnec, stály židle a stůl. Na stole byla váza, v ní divoké kvítí a na oknech, hledících do zahrady, visely záclony.

„Představíš mně své přátele, Belgarate?" zeptala se Vordai, dávajíc na věšák svůj plášť. Uhladila si předek svého hnědého oděvu.

„Jak si přeješ, Vordai," odpověděl ochotně Belgarat. „Tohle je princ Kheldar, tvůj krajan. A tohle je Belgarion, král Rivy."

„Vznešení hosté," poznamenala žena tím zvláštním neurčitým hlasem. „Vítejte v domě Vordai."

„Odpusťte, paní," řekl Silk tím nejvybranějším způsobem, „ale zdá se, že vaše pověst se hrubě míjí se skutečností."

„Vordai, čarodějnice z močálů?" zeptala se a vypadala pobaveně. „Pořád mi tak říkají?"

Oplatil jí úsměv. „Jejich líčení vaší osoby jsou zavádějící, abych tak řekl."

„Strašidlo močálů." Napodobovala mluvu pověrčivého venkovana. „Topička poutníků a královna bahníků." Přes rty jí přeletěl zá-

kmit hořkosti.

„To je víceméně vše, co říkají," potvrdil. „Vždycky jsem věřil, že jste jen báchorka k zastrašení zlobivých dětí."

„Vordai si tě vezme a sežere!" Smála se, ale v jejím smíchu nebyl humor. „Slýchávala jsem to po celé generace. Sundejte si plaště, pánové. Posaďte se a udělejte si pohodlí. Nějakou chvíli tu pobudete."

Jeden z bahníků — Garion si říkal, že to bude ten, co je přivedl na ostrov — na ni zakňučel svým pisklavým hlasem, nepokojně se ohlížeje po hrnci zavěšeném nad ohněm.

„Ano," odpověděla klidně, ,,já vím, že se to vaří, Tupiku. Musí se to uvařit, aby se to dalo jíst." Otočila se ke svým hostům. „Snídaně bude za chvíli hotová," řekla jim. „Tupik mi říká, že jste ještě nejedli."

„Vy mu rozumíte?" Silk tím byl velmi udiven.

„Není to samozřejmé, princi Kheldare? Sem vám pověsím pláště. K ohni, aby uschly." Zastavila se a pohlédla vážně na Gariona „Tak veliký meč pro někoho tak mladého," poznamenala a prohlížela si veliký jílec za jeho ramenem. „Postavte jej do rohu, králi Belgarione. Tady není nikdo, kdo by s vámi bojoval."

Garion zdvořile kývl hlavou, rozepl si opasek od pochvy meče a podal jí svůj plášť.

Další, trochu menší bahník vylezl z rohu a s kusem látky začal rychle utírat vodu, která nakapala na zem z jejich plášťů. Po celou dobu mrzutě kňoural.

„Musíte Poppi omluvit." Vordai se usmívala. ,,Je posedlá uklízením. Někdy si myslím, že kdybych ji tu nechala samotnou, vydrhne do podlahy díry."

„Mění se, Vordai," řekl Belgarat vážně a posadil se za stůl.

„Já vím," odvětila a přešla ke krbu, aby prozkoumala vřící hrnec. „Sleduji je celá ta léta. Nejsou takoví, jací byli, když jsem sem přišla"

,,Byla chyba upnout se na ně," prohlásil.

„To už jste mi jednou říkali —ty i Polgara A když už jsme u toho—jak se má?"

„Ted' nejspíš zuří. Vyklouzli jsme z rivanské Citadely, aniž jsme jí o tom cokoli řekli, a to je věc, která ji dokáže pořádně rozčílit."

,,Polgara se rozčílená už narodila."

„Na tom se tedy rozhodně shodneme."

„Snídaně je hotová;" Zvedla zakřiveným železným hákem hrnec a přenesla jej na stůl. Poppi přehopsala k příborníku, který stál u vzdálenější zdi, a přinesla odtud kupu dřevěných misek. Pak se vrátila pro lžíce. Měla zářivé oči a na jejich tři návštěvníky vážně pokňourávala

„Říká vám, abyste jí nedrobili na čistou podlahu," tlumočila Vordai bahníka během toho, co vyndávala z malé trouby, posazené do boku krbu, kouřící bochník chleba. „Drobky nemůže vystát."

„Budeme si dávat pozor," slíbil Belgarat.

Byla to podivná snídaně, pomyslel si Garion. Kouřící dušené maso bylo vyndáno z hrnce, ve kterém plavala zvláštní zelenina a veliké kusy ryby. Bylo to však jemně kořeněné a záhy zjistil, že i velmi chutné. Když dojedl, trochu neochotně musel uznat, že Vordai může být dokonce tak dobrá kuchařka jako teta Pol.

„Vynikající, Vordai," polichotil jí Belgarat, když konečně od sebe odstrčil misku. „Teď je, myslím, vhodný čas přejít k tomu podstatnému. Proč jsi nás sem přivedla?"

„Na kus řeči, Belgarate," odpověděla. „Nemám moc společnosti a rozhovor je dobrý způsob, jak přečkat deštivé ráno. Proč jste přišli do močálů?"

„Proroctví námi hýbe, Vordai — i když o tom někdy nemáme ani tušení. Rivanský král se vrátil a Torak se pohnul ve svém spánku."

„Ach tak," řekla bez nějakého zvláštního zájmu.

„Aldurův Ob je zasazen do jílce Belgarionova meče. Není daleko den, kdy se setkají Dítě světla a Dítě temnoty. Jdeme vstříc tomu setkání a celé lidstvo čeká na jeho výsledek."

„Kromě mne, Belgarate." Věnovala mu pronikavý pohled „Osud lidstva mě jen velmi málo zajímá. Byla jsem vyloučena z lidského společenství již před třemi stovkami let, jestli si to pamatuješ."

„Ti lidé už jsou všichni dávno mrtví, Vordai."

„Jejich potomci nejsou jiní. Mohla bych snad přijít do jakékoli vesnice v této části Drasnie a říct těm dobrým vesničanům, kdo jsem, aniž bych byla ukamenována nebo upálena?"

„Vesničané jsou stejní na celém světě, paní," vložil se do rozhovoru Silk. „Zaostalí, hloupí a pověrčiví. Všichni lidé ale nejsou ta-

koví."

„Všichni lidé jsou stejní, princi Kheldare," nesouhlasila „Když jsem byla mladá, pokoušela jsem se vložit do záležitostí své vesnice. Chtěla jsem jen pomoci, ale velmi brzy nebylo mrtvé krávy nebo nemocného dítěte, kvůli kterým bych nebyla obviňována. Nakonec mě kamenovali a pokoušeli se mě zavléci do vesnice, aby mne upálili na hranici. Měli připravený i patřičný obřad. Ale podařilo se mi utéci a nalézt útočiště zde v močálech. Po tom všem jsem měla jen velmi malý zájem o lidské záležitosti."

„Zřejmě jsi neměla tak otevřeně ukazovat své umění," řekl Belgarat. „Lidé raději takovým věcem nevěří. Je celá řada špatných pocitů, které vytváří lidského ducha, a cokoli, co se jen trochu odlišuje, je v neustálém nebezpečí, že může dojít odplaty."

„Má vesnice poznala, že může jít i o více, než jen o možnost," odvětila s jistým nemilosrdným uspokojením.

„Co se stalo?" zeptal se zvědavé Garion.

„Začalo pršet," řekla Vordai s křivým úsměvem.

„To je všechno?"

„To stačilo. Na tu vesnici pršelo celých pět let, králi Belgarione —jen na tu vesnici. Sto sáhů za posledním domem bylo všechno, jak má být, ale ve vesnici byl déšť. Dvakrát se snažili přestěhovat, ale déšť je následoval. Nakonec to vzdali a to místo opustili. Pokud vím, někteří jejich potomci dosud putují."

„To nemyslíte vážně," vyhrkl Silk.

„Smrtelně vážně." Vrhla na něho pobavený pohled. „Zdá se, že důvěřujete jen někomu a něčemu, princi „Kheldare. Jste tady a chodíte po světě ve společnosti Belgarata Čaroděje. Jsem si jistá, že věříte v jeho moc, ale nemůžete si připustit myšlenku, že by mohla mít nějakou moc i čarodějnice z močálů."

Silk na ni zíral.

„Já jsem opravdu čarodějnice, princi Kheldare. Mohu vám to předvést, pokud byste si to přál, ale nemyslím, že by se vám to moc líbilo. Zřídka se to lidem líbí."

„To opravdu není nutné, Vordai," řekl Belgarat. „O co ti jde přesně?"

„Blížila jsem se k tomu, Belgarate," odpověděla. „Poté, co

jsem se zachránila útěkem do močálů, nalezla jsem zde své malé přátele." Láskyplně pohladila Poppi po hlavě a ta se blaženě otřela o její ruku. „Nejdřív se mě báli, ale nakonec se osmělili. Začali mi přinášet ryby — a květiny —jako projev přátelství a já jsem tenkrát strašně moc potřebovala přátelství. Z vděčnosti jsem je trochu změnila."

„To jsi neměla, jak víš," řekl starý muž poněkud smutně.

Pokrčila rameny. „Moci nebo nemoci má už pro mě jen velmi malý význam."

„Ani bohové by neudělali to, co jsi udělala ty."

„Bohové mají jiná povyražení." Pohlédla Belgaratovi zpříma do očí. „Čekala jsem na tebe, Belgarate — celá ta léta. Věděla jsem, že se dříve či později do močálů vrátíš. To setkání, o kterém jsi mluvil, je pro tebe velmi důležité, že?"

„Je to nejdůležitější událost v celých dějinách světa."

„To, myslím, záleží na tvém úhlu pohledu. Ale potřebuješ mou pomoc."

„Myslím, že to můžeme zvládnout sami, Vordai."

„Asi ano, ale jak myslíš, že se dostaneš z močálů ven?"

Ostře na ni pohlédl.

„Mohu pro tebe otevřít cestu k suché zemi na konci močálů nebo mohu dohlédnout na to, abys bloudil těmito bažinami navždy - v tom případě by se ovšem setkání, na kterém ti tolik záleží, nikdy neuskutečnilo, že? To mě přivádí do velmi zajímavého postavení, neřekl bys?"

Belgaratovi se zúžily oči.

„Zjistila jsem, že když spolu mají lidé co do činění, vždy zde probíhá nějaká směna," dodala s podivným úsměvem. „Něco za něco, nic za nic. Zdá se to být zařízeno velmi smysluplně."

„Tak co máš přesně na srdci?'

„Bahníkové jsou moji přátelé," odpověděla. „Určitým zvláštním způsobem, vlastně moje děti. Ale lidé na ně hledí jako na zvířata s cenným kožichem. Chytají je, Belgarate, a zabíjejí kvůli jejich kožešině. Bohaté dámy v Boktoru a Kotu se oblékají do kůží mých dětí a neberou žádný zřetel na bolest, kterou mi to způsobuje. Nazývají mé děti zvířaty a přicházejí do močálů je lovit."

„Ale oni jsou zvířata, Vordai," řekl jí jemně.

„Už ne." Téměř bez zdání nějakého přemýšlení položila Vordai paži na hřbet Poppi. „Možná jsi měl pravdu, když jsi říkal, že jsem se na ně neměla upnout, ale teď už je příliš pozdě, aby se to dalo vrátit zpět." Povzdychla. ‚Jsem čarodějnice, Belgarate," pokračovala, „ne čarodějka. Můj život má začátek a konec a myslím, že konec se blíží. Nebudu žít věčně jako ty a Polgara. Žiju už několik stovek let a začínám být unavená životem. Dokud jsem živá, mohu udržet lidi od močálů dále, ale až jednou odejdu, mé děti nebudou mít žádnou ochranu."

„A ty chceš, abych je vzal do své péče?"

„Ne, Belgarate. Ty jsi příliš zaměstnaný a někdy zapomínáš na sliby, na jejichž zapamatování nedbáš. Chci, abys udělal jednu věc, která navždy znemožní lidem myslet o bahníkách jako o zvířatech."

Oči se mu rozšířily, jako by mu začínalo být jasné, co mu hodlá navrhnout.

„Chci, abys dal mým dětem moc řeči, Belgarate," řekla Vordai. „Já to nemohu udělat. Mé čarodějnictví tak daleko nesahá. Jen čaroděj jim může umožnit mluvit."

„Vordai!"

„To je má cena, Belgarate," řekla. „Tolik tě bude stát má pomoc. Přijmi ji nebo odmítni."

Kapitola devatenáctá

STRÁVILI NOC VE VORDAINĚ CHATĚ, ale Garion spal velmi málo. Hluboce jej trápilo ultimátum, jež dala čarodějnice z močálů Belgaratovi. Věděl, že zahrávání si s přírodou má dalekosáhlé následky. A Vordai jde až tak daleko, že se snaží navždy smazat rozdělující hranici mezi člověkem a zvířaty. Filosofické a theologické důsledky takového kroku by byly nepředstavitelné. Kromě toho se však trápil ještě dalšími věcmi. Bylo zcela pravděpodobné, že Belgarat nebyl schopen udělat, co po něm Vordai žádala. Garion si byl zcela jist, že se jeho děd nepokusil použít svou vůli od zhroucení, které ho postihlo před několika měsíci. A teď mu Vordai uloží takový téměř nemožný úkol.

Co by se stalo, kdyby to Belgarat zkusil a selhal? Co by to s ním provedlo? Ovládly by jej pak pochybnosti, které by ho oloupily o jakoukoli možnost někdy obnovit svou moc? Garion se zoufale snažil přijít na způsob, kterým by dědečka varoval, a přitom v něm takové osudné pochybnosti nevyvolal.

Ale oni se prostě museli dostat z močálů. Ač Garion učinil rozhodnutí utkat se s Torakem velmi neochotně, nyní věděl, že tohle je jeho jediná možnost. Onen střet se však nesměl příliš zpozdit. Pokud by k němu mělo dojít za příliš dlouhý čas, události by se pohnuly kupředu a svět by se pustil do války, které právě se snažili vyhnout. Vordaina hrozba, že je nepustí z močálů pryč, pokud Belgarat nezaplatí její cenu, ohrožovala nejen je, ale celý svět. V určitém smyslu držela osud celého lidstva ve svých lhostejných rukou. Ať se Garion snažil, jak mohl, nevymyslel žádný způsob, jak se vyhnout zkoušce Belgaratovy vůle. Kdyby byl on sám nakonec nucen udělat, co si Vordai přála, stejně by nevěděl kde začít. Jde-li něco takového vůbec uči-

nit, jediný, kdo by toho mohl být schopen, je jeho dědeček — pokud jeho moc nebyla zničena chorobou.

Když se mlhou nad močály vplížilo do oken chaty svítání, Belgarat vstal, sedl si k ohni a zadumaně hleděl do praskajících plamenů.

„Nuže?" zeptala se ho Vordai. „Rozhodl ses?"

„Je to špatné, Vordai," řekl. „Příroda se proti tomu bouří."

„Já mám mnohem blíž k přírodě než ty, Belgarate," odvětila. „Čarodějnice žijí v daleko těsnějším spojení s přírodou než čarodějové. V krvi cítím změny ročních období a země pod mýma nohama ožívá. Neslyším žádné nesouhlasné výkřiky. Příroda miluje všechna svá stvoření a truchlila by nad vyhubením mých bahníků stejně jako já. Ale to je beztak vedlejší, ne? I kdyby samotné skály proti tomu protestovaly, necouvla bych."

Silk si vyměnil rychlý pohled s Garionem. Obličej malého muže se zdál být stejně zachmuřený jako Belgaratův.

„Jsou bahníkové opravdu zvířata?" pokračovala Vordai. Ukázala na dosud spící Poppi. Přední tlapy měla rozevřené jako malé ruce. Tupik se pokradmu plížil zpět do domu s plnou náručí rosou pokrytých bahenních květů. Pečlivě je rozmístil kolem snící Poppi a poslední z nich opatrně vložil do její pravé ruky. Pak se s neuvěřitelně trpělivým výrazem posadil a pozoroval její probouzení.

Poppi otevřela oči, protáhla se a zívla. Strčila si květinu k svému malému čumáku, přičichla a láskyplně pohlédla na čekajícího Tupika. Vydala veselý kňouravý zvuk a spolu s Tupikem odhopsali ke studené vodě močálu, aby se věnovali svému rannímu plavání.

„To je akt dvoření," vysvětlovala Vordai. „Tupik chce Poppi za svou družku. Dokud přijímá jeho dárky, ví, že ho má stále ráda Takhle to bude ještě nějaký čas pokračovat. Potom spolu odplují asi tak na týden někam do močálu, a až se vrátí zpět, budou druhy na celý život. Je to snad nějak zvlášť odlišné od chování mladých lidí?"

Gariona její otázka z jakési příčiny, kterou nemohl pojmenovat, pobouřila.

„Podívejte se támhle," řekla jim Vordai a ukázala oknem na skupinu hrajících si mladých bahníků. Byla to jen málo odrostlá mláďata. Z mechu si vyrobili míč a rychle jím v kruhu házeli. Své veliké oči měli pozorně upřené na hru. „Nemohlo by se snad lidské dítě při-

pojit k té skupince, aniž by se v ní cítilo byť jen nepatrně odstrčeno?" naléhala Vordai.

Nedaleko za hrajícími si bahníky houpala dospělá samice své spící dítě, šťouchajíc jemně do jeho malé tváře. „Není mateřství všeobecné?" zeptala se Vordai. „V čem jsou mé děti odlišné od lidských? - kromě toho, že jsou asi vychovanější, čestnější a že se vzájemně milují?"

Belgarat povzdychl. „Dobrá, Vordai," řekl, „už jsi řekla dost. Připouštím, že bahníkové jsou zřejmě hezčí stvoření než lidé.

Nevím, jestli je řeč zdokonalí, ale když to chceš —" Pokrčil rameny.

„Uděláš to tedy?"

„Vím, že je to špatné, ale pokusím se udělat, oč mě žádáš. Ostatně, nemám moc na vybranou, že?"

„Ne," odpověděla, „nemáš. Budeš něco potřebovat? Mám všechno obvyklé náčiní a směsi."

Zavrtěl hlavou. „Magie nepracuje tímto způsobem. Čarodějnictví zahrnuje vyvolávání duchů, ale magie prostupuje vším. Někdy, až budeme mít chvíli volna, vysvětlím ti ten rozdíl." Postavil se. „Nepředpokládám, že bys na tohle změnila názor."

Její tvář ztvrdla „Ne, Belgarate," odpověděla.

Opět povzdychl. „Dobrá, Vordai. Budu hned zpátky." Potichu se obrátil a odkráčel do mlhavého rána

V tichu, které následovalo po jeho odchodu, Garion pozorně nějaký čas pozoroval Vordai, aby zahlédl nějakou známku toho, že není tak železně pevná, jak vypadá. Napadlo ho, že kdyby nebyla úplně zaslepená, mohl by být schopen vysvětlit jí situaci a přesvědčit, aby od svého záměru ustoupila Čarodějnice roztržitě přecházela místností a brala do rukou různé předměty, které pak zase nepřítomně pokládala zpět. Zdálo se, že není schopná se soustředit na jednu věc déle než na krátký okamžik.

„Tohle ho může zničit, víte," pronesl k ní tiše Garion. Vážil slova, protože jakákoli hrubost by ji mohla postrčit někam, kde by další pokusy o přesvědčení zcela jistě selhaly.

„O čem to mluvíte?" otázala se ostře.

„Tuhle zimu byl velmi nemocný," odpověděl Garion. „Bojoval

s Ktačikem o Orb. Ktačik byl zničen, ale Belgarat málem zemřel také. Je velmi možné, že jeho moc byla tou nemocí zničena"

I Silk nemohl zakrýt své ohromení. „Proč jsi nám to neřekl?" vykřikl.

„Teta Pol řekla, že to nesmíme," odvětil Garion. „Nemohli jsme si dovolit riskovat jakoukoli možnost, že se třeba jen zmínka o tom dostane k Angarakům. Belgaratova moc je jednou z věcí, která je během všech těch let držela pod krkem. Kdyby ji ztratil a oni to zjistili, vycítili by, že nyní mají volné ruce k napadení Západu."

„On to ví?" zeptala se Vordai tiše.

„Myslím, že ne. Nikdo z nás mu o tom nic neřekl. Nemohli jsme dovolit, aby mu jen na okamžik přišlo na mysl, že něco není v pořádku. Pokud by měl jednu jedinou pochybnost, neposlouchalo by ho to. To je na magii hlavní. Musíte věřit, že to, co chcete, jde. Jinak se vůbec nic nestane—a pokaždé, když selžete, je to horší."

„Co jste tím myslel, když jste říkal, že by ho to mohlo zničit?" Vordai byla značně zaražená a Garion začal trochu doufat.

„Může mít dosud svoji moc — nebo něco z ní," vysvětloval. „Ale ne dost na to, aby dokázal, oč jej žádáte. Každá malá jednoduchá věc vyžaduje obrovské úsilí a to, co žádáte vy, je strašlivě obtížné. Může toho na něj být příliš mnoho, ale jakmile začne, nebude moci zastavit. A to úsilí může vyčerpat jeho vůli a životní energii tak, že se třeba nikdy nezotaví — nebo umře."

„Proč jste mi to neřekl?" tázala se Vordai a ve tváři měla vyděšený výraz.

„Nemohl jsem — ne tak, aby mě nezaslechl i on."

Rychle se obrátila ke dveřím. „Belgarate!" vykřikla. „Počkej!" Otočila se zpět na Gariona „Běžte za ním! Zastavte ho!"

Přesně na tohle Garion čekal. Vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím. Když je otevřel a už se chystal na něj zavolat přes deštivou krajinu, pocítil podivný tlak, jako by se cosi téměř dělo — téměř, ne zcela. Výkřik mu zmrzl na rtech.

,, Jdi, Garione," nabádal ho Silk.

„Nemohu," zabručel Garion. „Už začal soustřeďovat svou vůli. Ani by mě neslyšel."

„Můžeš mu nějak pomoci?"

„Ani nevím, co se přesně pokouší udělat, Silku," odpověděl bezmocně Garion. „Nadělám víc škody než užitku, když se mu do toho ted' budu plést."

Hleděli na něj naprosto zděšeně.

Garion cítil zvláštní, pravidelně se opakující vlnění. To bylo něco, co vůbec nečekal a na co nebyl připraven. Jeho dědeček se nepokoušel něčím pohnout nebo něco změnit. Místo toho volal — do jakési obrovské vzdálenosti, hlasem ve své mysli. Všechna slova byla zcela nezřetelná, až na jediné. ,,Pane" se ozývalo zcela jasně. Belgarat se snažil spojit s Aldurem.

Garion zadržel dech.

Pak, odněkud nekonečně daleko, odpověděl Aldurův hlas. Několik okamžiků spolu tiše rozmlouvali a celou tu dobu Garion cítil sílu Belgaratovy vůle, naplňovanou a zvětšovanou vůlí Aldurovou. Neustále sílila a mohutněla

„Co se děje?" zeptal se Silk vystrašeným hlasem.

„Hovoří s Aldurem. Neslyším však, co říkají."

„Pomůže mu Aldur?" zeptala se Vordai.

„Nevím. Nevím, jestli zde Aldur ještě může použít svou vůli. Jsou zde nějaké meze - na kterých se on dohodl spolu s ostatními bohy."

Poté podivný rozhovor skončil a Garion cítil, jak se Belgaratova vůle připravuje a soustřeďuje. „Už začal," řekl Garion pološeptem.

„Má pořád svou moc?" zeptal se Silk.

Garion přikývl.

„Velkou jako dříve?"

„Nevím. To se nedá nijak změřit."

Vzrůstající napětí již začínalo být téměř nesnesitelné. To, co Belgarat dělal, bylo najednou velmi propracované a hluboké. Tentokrát zde nebylo žádného šumícího vlnění nebo duté ozvěny. Namísto toho Garion cítil zvláštní zvonivé šeptání, když byla čarodějova vůle odpoutána od mučivé strnulosti. Zdálo se, že šepot cosi dokola opakuje — něco, čemu Garion téměř rozuměl, ale co mu vždy nějak uteklo.

Venku mladí bahníkové ustali ve své hře. Míč nepovšimnut dopadl na zem, zatímco všichni stáli a pozorně poslouchali. Poppi a

Tupik, vracejíce se ruku v ruce z močálu, zůstali stát v půli cesty, s hlavami vztyčenými. Belgaratův šepot k nim jemně promlouval, plynul do jejich myšlenek, mumlal, vysvětloval, učil. Poté se jim rozšířily oči, jako by náhle porozuměli.

Belgarat konečně vyšel zpod zamlženého vrbového háje. Jeho kroky byly těžké a vyčerpané. Kráčel pomalu k domu. Než do něj vstoupil, tak se zastavil, aby pozorně pohlédl do užaslých tváří bahníků, shromažďujících se přede dveřmi. Pokýval hlavou a vstoupil. Ramena měl pokleslá vyčerpáním a tvář ztrhanou.

„Jsi v pořádku?" zeptala se ho Vordai a tón jejího hlasu již postrádal onu neurčitost.

Přikývl a sesunul se na jednu ze židlí stojících u stolu. „Je to hotové," řekl stručně.

Vordai na něj pohlédla a očí se jí nedůvěřivě zúžily.

„Není v tom žádný uskok, Vordai," řekl. „A já jsem příliš unavený na to, abych se ti pokoušel lhát. Zaplatil jsem tvou cenu. Je-li to v pořádku, vyjedeme po snídani. Máme před sebou ještě dlouhou cestu."

„Potřebuji více než jen tvé slovo, Belgarate. Opravdu ti nedůvěřuji — stejně jako žádnému člověku. Chci se přesvědčit, že jsi zaplatil."

Ale to už se ode dveří ozval podivný nový hlas. Poppi, s tváří zkroucenou úsilím, s něčím zápasila „M—m—m—m," koktala. Ústa se jí zkřivila a zkoušela to znovu. „M—m—m—m." Zdálo se, že to je ta nejtěžší věc, jakou kdy v životě dělala. Zhluboka se nadechla a zkusila to ještě jednou. „M—m—m—má—mma," řekla Poppi.

S tlumeným výkřikem se Vordai vrhla k malému stvoření, poklekla a objala ho.

„Máma," řekla Poppi znovu. Tentokrát to znělo mnohem lépe.

Ze zahrádky před domem sem dolehlo vzrůstající bublání jemných pisklavých hlasů. Všechny opakovaly: „Máma, máma, máma." Překvapení bahníkové se sbíhali k chalupě, křik jejich hlasů vzrůstal a čím dál více jich vylézalo z močálů.

Vordai plakala

„Budeš je muset samozřejmě učit," řekl Belgarat vyčerpaně. „Dal jsem jim schopnost, ale neznají zatím mnoho slov."

Vordai na něj pohlédla zpoza slz, které proudily po její tváři. „Děkuji ti, Belgarate," řekla chvějícím se hlasem.

Starý muž pokrčil rameny. „Něco za něco," odvětil. „Nezněla tak naše obchodní dohoda?"

Z močálů je vyvedl Tupik. Malé stvoření skřehotalo na své druhy, avšak teď v tom byla zamíchána i slova — vykoktaná, obvykle špatně vyslovená, ale přeci jen slova.

Garion dlouho přemýšlel, než promluvil. Dlouho s tou myšlenkou zápasil, zatímco se opíral do svého bidla „Dědečku," řekl nakonec.

„Ano, Garione," odvětil starý muž ze svého místa na zádi člunu, kde odpočíval.

„Věděl jsi o tom, že?"

„O čem?"

„O možnosti, že bys již nemusel být schopen hýbat věcmi?"

Belgarat na něj zíral. „Kde jsi na tohle přišel?" zeptal se.

„Teta Pol říkala, že poté, co jsi onemocněl, je možné, že ztratíš všechnu svou moc."

„Co že řekla?"

„Řekla, že—"

„Slyšel jsem tě." Starý muž se mračil a čelo měl svraštělé urputným přemýšlením. „Tahle možnost mě nikdy ani nenapadla," připustil. Najednou zamrkal a oči se mu velmi rozzářily. „Víš, mohla mít pravdu. Nemoc by mohla mít takové následky. To je zajímavá věc."

„Necítíš se nějak—no — unavenější?“

„Co? Ne, samozřejmě, že ne." Belgarat se stále mračil, rozebíraje v duchu tu myšlenku. „To je zajímavá věc," opakoval a pak se najednou rozesmál.

„Nevím, co je tu k smíchu."

„Tohle vás s tetou tak trápilo celé ty měsíce? Vy dva jste kolem mě přešlapovali, jako bych byl vyroben z jemného skla"

„Báli jsme se, že by na to mohli přijít Angarakové, a neodvažovali jsme se ti cokoli říct, protože—"

.Protože jste měli strach, abych nezískal nějaké pochybnosti o svých schopnostech?"

Garion přikývl.

„Koneckonců to asi nebyla úplně bezdůvodná obava Dnes ráno bych určitě nemohl potřebovat nějaké sžírající pochyby."

„Bylo to hodně těžké?"

„Tak přiměřeně. Nechtěl bych však něco takového zkoušet každý den."

„Ale ty jsi to ve skutečnosti nemusel udělat, že?"

„Co?"

„Ukázat bahníkům, jak mluvit. Když máš svou moc, potom bychom si my dva dokázali otevřít kanál přímo k okraji bažiny — nehledě na to, co by Vordai nebo bahníkové zkusili udělat, aby nás zastavili."

„Zajímalo by mě, jak dlouho ti trvalo, než jsi na tohle přišel," odpověděl starý muž ironicky.

Garion na něj vrhl podrážděný pohled. „Dobrá," řekl, „proč jsi to tedy udělal, když jsi nemusel?"

„To je poněkud neslušná otázka, Garione," pokáral ho Belgarat. Jsou jisté obvykle vyžadované dobré mravy. Nepovažuje se za slušné ptát se jiného čaroděje, proč něco udělal."

Garion věnoval svému dědečkovi ještě tvrdší pohled. „Vyhýbáš se odpovědi," řekl přímo. „Řekněme, že nemám dobré způsoby. Ted' můžeš každopádně přímo odpovědět."

Belgarat vypadal trochu dotčeně. „Není moje chyba, že jste si s tvou tetou dělali takové starosti. Nemáš vůbec žádný důvod se na mě zlobit." Odmlčel se, pak na Gariona pohlédl. „Vážně na tom hodláš trvat?" zeptal se.

„Ano, myslím, že ano. Proč jsi to udělal?"

Belgarat povzdychl. „Vordai byla většinu života sama," odpověděl, „a život k ní byl velmi tvrdý. Vždycky jsem byl přesvědčen, že si zasloužila lepší. Možná, že tohle tomu pomůže - alespoň trochu."

„Aldur s tebou souhlasil?" dotíral Garion. „Slyšel jsem jeho hlas, když jste spolu mluvili."

„Špehování je opravdu špatná vlastnost, Garione."

„Mám mnoho špatných vlastností, dědečku."

„Nevím, proč se mnou mluvíš tímto tónem, chlapče," ohrazoval se dotčeně Belgarat. „Dobrá tedy, když to chceš vědět. Udělal jsem, po pravdě řečeno, co bylo v mých silách, abych svého pána při-

měl k souhlasu."

„Tohle všechno jsi udělal, protože ti jí bylo líto?"

„To není úplně přesný výraz, Garione. Řekněme, že mám jen vyhraněný smysl pro spravedlnost."

„Když jsi věděl, že to uděláš, proč ses s ní dohadoval?"

Belgarat pokrčil rameny. „Chtěl jsem si být jistý, že to opravdu chce. Kromě toho, není dobré dovolit lidem myslet si, že uděláš cokoli, oč tě požádají, jen proto, že si myslí, jak tě drží v hrsti."

Silk na starého muže valil překvapené oči. „Soucit, Belgarate?" otázal se nevěřícně. „U tebe? Jestli se jen slovo o tom dostane do světa, zničí to tvoji pověst."

Belgarat byl náhle ve velkých rozpacích. „Nevím, proč bychom to měli tak rozmazávat, Silku," řekl. „Lidé se o tom přece vůbec nemusejí dozvědět, ne?"

Garion měl pocit, jako by se náhle otevřely dveře. Usoudil, že Silk má pravdu. Nikdy o tom takhle nepřemýšlel, ale Belgarat skutečně byl pověstný svou nemilosrdností. Většina lidí cítila, že Věčný muž má v sobě jakousi nesmiřitelnost — ochotu obětovat cokoli v zájmu jen sama sebou vytýčeného cíle, který byl obvykle tak nejasný, že mu nikdo nemohl plně porozumět. Ale tímto projevem soucitu odkryl další, mírnější stránku své osobnosti. Belgarat Čaroděj byl schopen lidského citu a pohnutí. Myšlenka na to, jak tyto pocity musely být zraňovány hrůzami a bolestí, s nimiž se setkával a sám je snášel již sedm tisíc let, Garionem mocně otřásla. Po chvíli si uvědomil, že hledí na svého dědečka s novou, hlubokou úctou.

Okraj bažin byl označen pevně vyhlížející hrází, která mizela v mlze oběma směry.

„Násep," řekl Garionovi Silk, ukazuje na hráz. „To je část tolnedrijské sítě cest."

„Bel—grate," řekl Tupik poté, co se vynořil z vody hned vedle člunu, „děku—ji."

„Ach, myslím, že by ses jednou naučil mluvit i bez toho, Tupiku," odvětil starý muž. „Už jsi k tomu neměl daleko, víš."

„Spí—še, spí—še ne," nesouhlasil Tupik. „Chtít mlu—vit a mlu—vit roz—díl. Ne stej—né."

„Brzy se naučíš lhát," řekl posměšně Silk, „a pak budeš stejně

dobrý jako kterýkoli žijící člověk."

„Proč učit mluvit jen pro lhaní?" zeptal se Tupik dost zaraženě.

„To ti časem dojde."

Tupik se mírně zamračil. Potom ponořil hlavu pod vodu. Ještě jednou připlaval do stejné vzdálenosti ke člunu. „Sbo—hem," zavolal na ně. „Tupik děkuje—za Matku." Potom bezhlučně zmizel.

„Zvláštní tvoreček," usmál se Belgarat.

S polekaným výkřikem Silk prudce sáhl do své kapsy. Cosi světle zeleného mu vyklouzlo z ruky a skočilo do vody.

„Co se děje?“ zeptal se Garion.

Silk se otřásl. „Ta malá stvůra mi do kapsy strčila žábu."

„Možná to bylo myšleno jako dárek," nabídl vysvětlení Belgarat

„Žába?" „V tom případě asi ne." Belgarat se zubil. „Je to sice trochu naivní, ale možná, že je to začátek čehosi jako humoru."

Pár mil dále po násepové cestě byl hostinec. Cesta běžela severně a jižně přes východní cíp močálů. Do hostince přišli pozdě odpoledne a koupili zde koně za cenu, kterou vyjednal Silk. Následujícího rána vyjeli mírným poklusem směrem k Boktoru.

Zvláštní dobrodružství v bažinách dalo Garionovi podnět k velkému přemýšlení. Při svých úvahách došel k závěru, že soucit je druhem lásky — širším a mnohem hlubším, než jak je tento cit obvykle, a značně zúženě, chápán. Usoudil, že láska obsahuje množství věcí, které člověku mohou na první pohled připadat jako něco, co s tím nemá nic společného. Dík stále většímu rozumění této složité otázce učinil ještě jeden velmi zvláštní postřeh. Jeho dědeček, kterého lidé nazývají Věčný, zřejmě během sedmi tisíc let tak rozvinul schopnost lásky, že je mimo lidské možnosti to vůbec pochopit. Navzdory drsnému, vznětlivému zevnějšku má Belgaratův celý život výraz vše přesahující lásky. Když jeli, ohlížel se Garion často po starém muži a obraz vzdáleného, všemocného čaroděje, tyčícího se nad zbytkem lidstva, postupné slábl. Začal za tímto obrazem vidět skutečného člověka — velmi složitého, aby si jím někdo mohl být jistý, ale velmi lidského.

O dva dny později přijeli za jasného počasí do Boktoru.

Kapitola dvacátá

BOKTOR MĚL ZŘETELNĚ OSOBITÝ RÁZ. Garion jím byl udiven již od chvíle, kdy se poprvé octli v jeho širokých ulicích. Domy zde většinou neměly více jak dvě patra a nemačkaly se jeden na druhý, jako tomu bylo v jiných městech, která navštívil. V širokých a rovných ulicích také bylo jen zřídka vidět nějaké odpadky.

Něco v tomto smyslu také poznamenal, když projížděli velmi prostornou, stromy lemovanou třídou.

„Boktor je nové město," vysvětloval Silk. .Alespoň ve srovnání s jinými."

„Myslel jsem, že tu je už od dob Drase Býčí šíje."

„To ano," odvětil Silk, „ale město bylo zničeno Angaraky, když do něj před pěti stovkami let vtrhli."

„Na to jsem zapomněl," připustil Garion.

„Po Vo Mimbre, když přišel čas k obnovení města, bylo rozhodnuto, že se využije možnost začít znovu," pokračoval Silk. Trochu znechuceně se rozhlédl. „Já Boktor moc rád nemám," řekl. „Není tu dost úzkých a postranních uliček. Je téměř nemožné se tady pohybovat a nebýt spatřen." Obrátil se na Belgarata. „To mi něco připomnělo. Pravděpodobně bude lepší vyhnout se hlavnímu tržišti. Jsem tady docela hodně známý a nebylo by rozumné, aby se o našem příjezdu dozvědělo celé město."

„Myslíš, že se nám podaří tudy nepozorovaně proklouznout?" zeptal se ho Garion.

„Boktorem?" zasmál se Silk. „Samozřejmě, že ne. Už jsme byli nejméně tucetkrát někým poznáni. Špehování je zdejší hlavní průmysl. Porenna věděla, že přijíždíme, ještě dřív, než jsme se přiblížili k městu." Vzhlédl k jednomu oknu ve druhém patře, zvedl dlaň a hbitě jí

v posuncích drasnijského tajného jazyka kohosi pokáral. Záclona v okně sebou provinile škubla. „Příliš nešikovný," poznamenal, hluboce nespokojen. „Odhadl bych ho tak na studenta prvního ročníku."

„Možná má trému z toho, že vidí takovou osobnost," řekl Belgarat. „Koneckonců zde vlastně platíš za jakousi legendu, Silku."

„To ještě pořád není omluva pro špatnou práci," odvětil Silk. Jestli budu mít čas, zastavím se v akademii a promluvím si o tom s vrchním mistrem." Vzdychl. „Kvalita studentské práce šla rozhodně dolů od chvíle, kdy přestali používat bičovací sloup."

„Co?" vykřikl Garion.

„Za mých časů byl student, jehož spatřila osoba, kterou měl sledovat, zmrskán," řekl Silk. „Zmrskání je velmi účinný výukový prostředek, Garione."

Přímo před nimi se otevřely dveře velikého domu a na ulici vypochodoval tucet mužů s kopími. Uprostřed ulice se zastavili a obrátili čelem k nim. Velící důstojník předstoupil a uctivě se poklonil. „Princi Kheldare," pozdravil Silka, „Její Výsost si přeje, abyste byli tak laskaví a zastavili se v paláci."

„Vidíš?" zeptal se Silk Gariona „Říkal jsem ti, že o nás vědí." Otočil se k důstojníkovi. „Jen tak ze zvědavosti, kapitáne, co byste udělal, kdybych vám řekl, že se necítíme být tak laskaví, abychom se zastavili v paláci?"

„Zřejmě bych na tom musel trvat," odpověděl kapitán.

„Myslel jsem si, že budete takhle uvažovat."

„Jsme zatčeni?" zeptal se znepokojeně Garipn.

„To ne, Vaše Veličenstvo," odpověděl kapitán.„Královna Porenna si však naléhavě přeje s vámi promluvit."

Poté se poklonil Belgaratovi. „Pradávný," pozdravil starého muže hlasem plným úcty. „Myslím, že když vejdeme postranním vchodem, vzbudíme méně pozornosti." Otočil se a dal svým mužům rozkaz k pochodu.

„Ví, kdo jsme," zamumlal Garion k Silkovi.

„Ovšem," řekl Silk

„Jak se z toho dostaneme? Nepošle nás královna Porenna prostě zpět do Rivy?"

„Promluvíme s ní," řekl Belgarat. „Porenna má zdravý rozum.

Jsem si jistý, že se nám podaří jí to vysvětlit."

„Pokud Polgara nevydala nějaká ultimáta," dodal Silk. „Všiml jsem si, že to ve vzteku dělá,"

„Uvidíme."

Královna byla ještě pronikavěji krásnější než kdykoli předtím. Její štíhlost dokazovala, že první dítě se už narodilo. Mateřství dodalo její tváři jas a očím hluboký pohled. Když vstoupili do paláce, přátelsky je pozdravila a rychle odvedla do svého osobního křídla v královském sídle. Královniny pokoje byly velmi zdobné a ženské. Na nábytku byly krajky a na oknech měkké růžové závěsy. „Kde jste byli?" zeptala se, jakmile zůstali o samotě. „Polgara šílí."

Belgarat pokrčil rameny. „To ji přejde. Co se děje v Rivě?"

„Vedou po vás pátrání, přirozeně," odpověděla Porenna.,, Jak se vám podařilo dojít takhle daleko? Každá cesta byla zahrazena."

„Měli jsme před všemi náskok, nejdražší tetičko." Silk se na ni drze usmál. „Ve chvíli, kdy začali zahrazovat cesty, jsme už byli pryč."

„Žádala jsem tě, abys mně takhle neříkal, Kheldare," napomenula ho.

„Odpusťte, Vaše Výsosti," řekl s úklonou, ale pořád se vesele zubil.

,,Jsi nemožný," řekla mu.

„Samozřejmě, že jsem," odvětil. „To je součástí kouzla moji osobnosti."

Královna povzdychla. „Co mám teď s vámi dělat?"

„Necháš nás pokračovat v cestě," odpověděl klidně Belgarat „Samozřejmě se o to budeme přít, ale nakonec to stejně takhle do padne."

Zírala na něj.

„Ptala ses přeci, co máš dělat. Jsem si jistý, že se teď cítíš mnohem lépe, když už to víš."

„Jsi stejný nebo spíš ještě horší než Kheldar," vytkla mu.

„Mám více zkušeností."

„To je zcela vyloučené," řekla pevně. „Mám od Polgary přísný rozkaz poslat vás všechny zpět do Rivy."

Belgarat pokrčil rameny.

„Vrátíte se?" Zdála se překvapená.

„Ne," odpověděl, „nevrátíme. Řekla jsi, že ti Polgara dala přísný rozkaz poslat nás zpátky. Dobrá tedy, já ti dávám přísný rozkaz abys nás zpět neposílala. Jak jsme na tom teď?"

„To je kruté, Belgarate."

„Časy jsou těžké."

„Než se do sebe pořádně pustíme, myslíš, že bychom se mohli podívat na následníka, trůnu?" zeptal se Silk. Tahle otázka byl od Silka mistrovský tah. Žádná matka neodolá příležitosti pochlubit se svým děťátkem. Královna Porenna se už obrátila ke kolébce stojíc v rohu místnosti, když si však uvědomila, jak chytře je ovládána „Jsi hrozný, Kheldaře," řekla káravě, nicméně odhrnula atlasový závoj a dítě, které teď bylo naprostým středem jejího života, jim ukázala

Korunní princ Drasnie se velmi vážně zabýval pokusem strčit si do pusy jeden z prstů na noze. S veselým zvoláním jej Porenna vyzvedla do náručí a objala. Pak ho otočila a držela tak, aby si jej mohli prohlédnout. „Není krásný?" otázala se.

„Zdravím tě, bratranče," pronesl Silk vážně k dítěti. „Tvůj včasný příchod mne pojistil, že zůstanu ušetřen té poslední potupy."

„Co to má znamenat?" zeptala se Porenna podezíravě.

„Jen to, že Jeho malá růžová Výsost mne navždy zbavila možnosti usednout na trůn," odpověděl Silk. „Já bych byl velmi špatný král, Porenno. Drasnie by trpěla asi stejně, jako bych trpěl já, kdyby se takové neštěstí někdy přihodilo. Náš Garion je už teď náhodou lepším králem, než bych já kdy mohl být."

„Ach, drahý." Porenna se mírně zarděla „Úplně mi to vypadlo z hlavy." Trochu neohrabaně se i s dítětem v náručí poklonila „Vaše Veličenstvo," pozdravila dvorním způsobem Gariona

„Vaše Výsosti," odpověděl Garion s poklonou, kterou ho učila teta Pol celé hodiny.

Porenna se zasmála svým ševelícím smíchem. „Zdá se to být dost podivné." Položila ruku kolem Garionova krku, sklonila mu hlavu a vroucně ho políbila. Dítě na ruce spokojeně vrnělo. „Drahý Garione," řekla „Pěkně jsi vyrostl."

Nevěděl, co by na to měl říci.

Královna si chvíli prohlížela jeho obličej. „Mnohé se s tebou

odehrálo," poznamenala bystře. „Nejsi ten samý hoch, kterého jsem poznala ve Val Alornu."

„Dělá pokroky," souhlasil Belgarat a usadil se do křesla. „Kolik špehů nás v tuhle chvíli poslouchá, Porenno?"

„Vím o dvou," odpověděla a vrátila dítě do kolébky.

Silk se zasmál. „A kolik špehů špehuje tyhle špehy?"

„Řekla bych, že celá řada," pravila Porenna. „Kdybych chtěla mít přehled o všem špehování, které tady probíhá, nikdy bych nic neudělala"

„Předpokládám, že jsou všichni mlčenliví," řekl Belgarat s významným pohledem směrovaným na zdi a závěsy.

„Samozřejmě, že ano," prohlásila Porenna trochu dotčeně. „Máme určitá pravidla, víš. Amatéři nikdy nesmějí špehovat v paláci."

„Dobrá, vraťme se tedy k naší záležitosti. Je opravdu nezbytné, abychom se pouštěli do nějaké dlouhé, únavné debaty o tom, zda se hodláš nebo nehodláš pokusit o naše vrácení do Rivy?"

Povzdychla, a hned poté se bezmocně rozesmála. „Myslím, že ne," vzdala se. „Ale musíš vymyslet nějakou omluvu pro Polgaru."

„Řekni jí jenom, že jednáme tak, jak nařizuje Mrinský kodex."

„V Mrinském kodexu jsou nějaké příkazy?" Tvářila se překvapeně.

„Může se to tak brát," odpověděl. „Kodex je většinou natolik nesouvislé blábolení, že si nemůžeš být jistá, zda to chápat tak nebo onak."

„Žádáš mě, abych ji oklamala?"

„Ne, žádám tě, abys ji přesvědčila, že já jsem oklamal tebe — to je rozdíl."

„Velmi jemný, Belgarate."

„To bude dobré," ujistil ji. „Vždycky je připravená věřit tomu nejhoršímu, co se mne týče. V každém případě my tři jsme na cestě do Gar og Nadraku. Vyřiď Polgare, že budeme potřebovat trochu odvést pozornost. Vyřiď jí, že jsem řekl, aby přestala marnit čas pátráním po nás a místo toho někde na jihu shromáždila armádu — a udělala trochu hluku. Chci, aby Angarakové byli tak zaměstnáni tím, co na ně chystá, že vůbec nebudou mít čas nás hledat"

„Co budete proboha dělat v Gar og Nadraku?' zeptala se udi-

veně Porenna

Belgarat významně pohlédl na zdi, za kterými číhali povolaní — ale i nepovolaní - špehové. „Polgara to bude vědět. Jak to touhle dobou vypadá na nadrácké hranici?"

„Napjaté," odpověděla. „Ještě se nejedná o úplné nepřátelství, ale je to hodně vzdálené srdečnosti. Nadrakové ve skutečnosti nechtějí jít do války. Kdyby nebylo Grolimů, upřímně si myslím, že bychom je přesvědčili, aby zůstali neutrální. Mnohem raději by zabíjeli Murgy než Drasnijce."

Belgarat přikývl. „Vyřiď svému manželovi, že bych byl rád, kdyby držel Anhega pořádně na uzdě," pokračoval. „Anheg je skvělý, ale občas trochu kolísavý. Rhodar je pevnější. Řekni mu, že to na jihu má být jen odvedení pozornosti, ne rozpoutání války. Alornové své bojové nadšení někdy rádi přehánějí."

„Vyřídím mu to," slíbila Porenna. „Kdy vyrazíte?"

„Nechme to prozatím být." Starý muž se znovu rozhlédl po zdech královnina pokoje.

„Zůstanete alespoň na noc," trvala na svém.

„Jaká je možnost to odmítnout?" zavtipkoval Silk.

Královna Porenna se na něj dlouze zadívala. Pak povzdychla „Myslím, že bych ti to měla říct, Kheldare," řekla velmi tiše. „Tvá matka je tady."

Silková tvář pobledla. „Tady? V paláci?"

Královna přikývla. „Je v západním křídle. Dala jsem jí pokoj nad zahradou, kterou tak miluje."

Silk se očividně roztřásl a tvář měl úplně popelavou. „Jak dlouho je tady?" zeptal se napjatým hlasem.

„Několik týdnů. Přijela před narozením dítěte."

„Jak je jí?"

„Pořád stejně." Hlas plavovlasé královny byl plný smutku. „Měl by ses za ní podívat."

Silk se zhluboka nadechl a napřímil se. V obličeji měl však stále zaražený výraz. „Zřejmě se tomu nelze vyhnout," řekl, spíše sám pro sebe. „Asi bych měl jít, abych to měl už za sebou. Omluvíte mě?"

„Samozřejmě."

Obrátil se a s kamennou tváří opustil místnost.

„On nemá rád svou matku?" zeptal se Garion.

„Velmi ji miluje," odpověděla královna. „A právě proto je to pro něj strašlivě těžké. Je slepá—naštěstí."

„Naštěstí?"

„V severní Drasnii byl asi před dvaceti lety mor," vysvětlovala Porenna. „Byla to příšerná nemoc, která na tvářích těch, co přežili, zanechala hrozné jizvy. Matka prince Kheldara byla jednou z nejkrásnějších žen v Drasnii. Tajíme před ní pravdu. Netuší, jak zohyzděný má obličej — alespoň v to doufáme. Setkání Kheldara s jeho matkou jsou bolestná. V jeho hlasu není ani náznak toho, co vidí, ale v jeho očích —" Odmlčela se. „Někdy si myslím, že z tohoto důvodu se zdržuje mimo Drasnii," dodala. Pak se napřímila. „Zazvoním pro večeři," řekla, „a něco k pití. Kheldar to obvykle po návštěvě u své matky potřebuje."

Asi po hodině nebo o něco málo déle se Silk vrátil a okamžitě začal pít. Pil divoce jako člověk, který se chce dostat co možná nejrychleji do bezvědomí.

Pro Gariona to byl nepříjemný večer. Královna Porenna pečovala o svého malého synka a občas vrhla pronikavý pohled na Silka. Belgarat seděl tiše v křesle a Silk se držel pití. Nakonec, předstíraje únavu, šel spát.

Dosud si neuvědomil, jak moc byl na Silkovi během toho roku a půl, co jej znal, závislý. Pichlavý humor malého Drasnijce s krysím výrazem tváře a jeho nezměrné sebevědomí byly vždy něčím, o co se člověk mohl opřít. Aby bylo jasno, Silk měl i své stinné stránky a podivnosti. Byl to přecitlivělý, složitý malý muž, ale jeho neutuchající cit pro vtip a myšlenková bystrost jim pomohly v mnoha velmi nepříjemných chvílích. Teď však byly veškeré stopy po humoru a důvtipu ty tam a malý muž se zdál být na samém pokraji zhroucení.

Strašlivý souboj, kterému jeli vstříc, se teď zdál z jakéhosi důvodu ještě nebezpečnější. Ačkoli by mu Silk zřejmě nemohl pomoci ve chvíli, kdy stane tváří v tvář Torakovi, alespoň se spoléhal na svého přítele a jeho společnost během těch strašlivých dní, které budou onomu setkání předcházet. A nyní se zdálo, že je mu i tahle trochu příjemná věc odepřena. Nemohl spát, a tak se jen celé hodiny v posteli vrtěl a převaloval. Nakonec, mohlo být hodně po půlnoci, vstal, pře-

hodil přes sebe svůj plášť a jen v ponožkách se vydal podívat, zda se jeho přítel dostal do postele.

Silk však do postele spát nešel. Stále seděl na té samé židli. Jeho korbel byl nepovšimnut převržen a on podřimoval s tváří opřenou o ruce, jež ležely v kaluži rozlitého piva. Nedaleko od něj seděla s nic neříkajícím výrazem ve tváři unavená královna Drasnie. Zatímco Garion pozoroval celý tento výjev ze dveří, ozval se zpod Silkových rukou zdušený zvuk S jemným, téměř něžným výrazem královna Porenna vstala, přešla ke stolu, položila ruce na jeho hlavu a zvedla ho k sobě. Silk se k ní se zoufalým pláčem přitiskl. Aniž by se to pokusil nějak zakrýt, plakal jako ublížené dítě.

Královna Porenna pohlédla přes Silkovu chvějící se hlavu na Gariona. Její obličej zcela zřetelně prozrazoval, že si je vědoma Silkových citů k ní. Porennin pohled byl plný soucitu vůči tomuto muži, kterého měla ráda — ač ne tak, jak by si přál — a zároveň plný porozumění pro utrpení, jaké mu návštěva u matky způsobila

Beze slova se Garion a královna Porenna dívali jeden na druhého. Mluvit bylo zbytečné. Oba rozuměli. Když nakonec Porenna promluvila, byl její tón překvapivě věcný. „Myslím, že ho teď můžeš uložit do postele," řekla Jakmile je schopen pláče, má to nejhorší obvykle za sebou."

Druhý den ráno opustili palác a připojili se ke karavaně směřující k východní hranici. Drasnijské slatiny za Boktorem byly vylidněné. Severní vozová cesta se vinula přes nízké zvlněné kopce, pokryté řídkým rostlinstvem a trávou. Ač byla teprve polovina jara, zdálo se, že zdejší slatiny jsou uvadlé. Jako by se jich tohle roční období dotklo jen zlehka. Vítr vanoucí z ledového severu byl stále ještě cítit zimou.

Silk jel v tichosti, s očima sklopenýma k zemi, ale jestli to bylo způsobeno zármutkem nebo množstvím vypitého piva, Garion nemohl uhodnout. Belgarat byl také tichý, a tak jediný zvuk, který jim dělal při jízdě společnost, bylo cinkání zvonců na postrojích mezků drasnijskych kupců.

Kolem poledne se Silk oklepal a rozhlédl se. Oči měl již bdělé, i když stale krvavě podlité. „Vzpomněl si někdo vzít něco k pití?" zeptal se.

„Neměl jsi toho v noci dost?" opáčil Belgarat.

„To bylo kvůli rozptýlení. Teď potřebuji něco ozdravujícího."

„Vodu?" nabídl Garion.

„Jsem žíznivý, Garione, ne špinavý."

„Tady máš." Belgarat mu podal vinný měch. „Ale nepřeháněj to."

„Důvěřuj mi," řekl Silk a dlouze se napil. Otřásl se a zašklebil. „Kde jsi to koupil?" dotazoval se. „Chutná to, jako by v tom někdo vařil staré boty."

„Nemusíš to pít."

„Obávám se, že musím." Silk si dal další doušek, pak měch zavřel a podal jej zpátky. Zachmuřeně se rozhlédl po slatinách.

„Moc se to tu nezměnilo," poznamenal. „Bojím se, že Drasnie toho může jenom hodně málo nabídnout. Stejné jako je moc mokrá, tak je i příliš suchá." Zachvěl se v ledovém větru. „Uvědomujete si, vy dva, že mezi námi a točnou není žádný větrolam, kromě nějakého náhodou zaběhlého soba?"

Garionovi začínalo být lehčeji. Silkový poznámky a komentáře byly během jejich odpoledního putování stále častější a útočnější. V době, kdy se karavana zastavila na noc, zdál se to být opět ten starý Silk.

Kapitola dvacátá první

KARAVANA POMALU POSTUPOVALA BEZÚTĚŠNÝMI slatinami východní Drasnie, doprovázena chmurným klinkáním mezčích zvonců. Nízké kopce byly posety řídkými ostrůvky drobných růžových kvítků opožděně kvetoucího vřesu. Obloha se zatáhla a ze severu vytrvale vanul snad nikdy neustávající vítr.

Garion zjistil, že jeho nálada je stejně smutná a chmurná jako vřesoviště kolem něj. Již déle nemohl sám před sebou zastřít jednu skutečnost. Každá míle, každý krok jej přibližovaly k Mallorei a k střetnutí s Torakem. Ani šeptající píseň Orbu, plynoucí stále do jeho uší z hrušky na zádech pověšeného meče, jej nemohla upokojit. Torak byl bůh — nepřemožitelný, nesmrtelný. A Garion, ještě ani plně nedorostlý, zcela záměrně cestoval do Mallorey, aby ho našel a bojoval s ním na život a na smrt. Smrt bylo slovo, na které se Garion velmi urputně snažil ani nepomyslet. Jednou nebo dvakrát během jejich dlouhého pronásledování Zedara a Orbu byla určitá možnost, že k něčemu takovému může dojít, ale nyní se to zdálo být jisté. Střetne se s Torakem sám. Mandorallen, Barak nebo Hettar nebudou moci přijít na pomoc se svým vynikajícím uměním ovládání meče. Belgarat nebo teta Pol nebudou moci zakročit v jeho prospěch s magií. Silk nebude moci vymyslet nějaký chytrý uskok, který by mu umožnil se zachránit. Obrovský a zuřivý Temný bůh se na něj vrhne, celý dychtivý po krvi. Garion se už začínal bát i usnout, protože spánek mu přinášel noční můry, kterých se nemohl zbavit a které jej pronásledovaly i v průběhu nynějších dnů a způsobovaly tak, že každý nový den byl horší než ten předešlý.

Měl strach. Strach, který se zvětšoval s každým probíhajícím dnem, až jeho trpkou chuť cítil v ústech nepřetržitě. Více než cokoli jiného chtěl utéct, ale věděl, že nemůže, vždyť vlastně ani netušil kam.

Na celém světě nebylo útočiště, kde by se mohl skrýt. Pokud by se o to pokusil, sami bohové by ho našli a nesmlouvavě poslali vstříc tomu strašnému střetnutí, jež bylo určeno již na počátku věků. A tak, s těmito myšlenkami, ochromený strachem, jel Garion naproti svému osudu.

Belgarat, který nespal pokaždé, když se zdálo, že v sedle podřimuje, Gariona pozoroval a trpělivě čekal, až jeho strach dosáhne vrcholu. Teprve tehdy k němu chtěl promluvit. Pak, jednoho podmračeného rána, kdy byla olověně šedá obloha stejně chmurná jako krajina kolem nich, nasměroval svého koně vedle Garionova. „Nechceš si o tom popovídat?" zeptal se opatrně.

„Jaký by to mělo smysl, dědečku?"

„Mohlo by ti to pomoci,"

„Mně nic nemůže pomoci. Zabije mě."

„Kdybych si myslel, že to musí skončit takhle, vůbec bych tě na tuhle cestu nepustil."

„Jak bych jen mohl bojovat s bohem?"

„Statečně," zazněla nijak utěšující odpověď. „Předtím jsi již v některých pěkně nepříjemných chvílích statečný byl. Nevěřím, že by ses tak moc změnil."

„Já se tak bojím, dědečku," svěřoval se Garion utrápeným hlasem. „Myslím, že teď už vím, jak se Mandorallen cítil. Ten strach je tak hrozný, že s ním nemohu žít."

„Jsi silnější, než si myslíš. Když musíš, jsi s ním schopen žít."

Garion se nad tím zamyslil. Nezdálo se, že by mu to nějak pomohlo. „Jaký je?" zeptal se, najednou přemožen sebemrskačskou zvědavostí.

„Kdo?"

„Torak."

„Nadutý. Nikdy se mi moc nelíbil."

„Je takový, jaký byl Ktačik —nebo Ašarak?"

„Ne. Oni chtěli být takoví jako on. Samozřejmě se jím to nepodařilo, ale pokoušeli se o to. Jediné, čím ti mohu pomoci, je snad to, že Torak se tě pravděpodobně bojí úplně stejně jako ty jeho. On ví, kdo jsi. Až se s ním střetneš, neuvidí sendarského chlapce, který umývá nádobí a jmenuje se Garion. On spatří Belgariona, rivanského krále, a spatří rivanský meč žíznící po jeho krvi. A také uvidí Aldurův

Orb. A to ho děsí zřejmě více než cokoli jiného."

„Kdy jsi se s ním poprvé setkal?" Garion najednou chtěl, aby dědeček mluvil — aby vyprávěl příběhy, které prožil už tak dávno. Příběhy vždycky nějakým způsobem pomáhaly. Mohl se do příběhu ponořit a alespoň na malou chvíli se vše rázem zdálo být snesitelnější.

Belgarat se zatahal za krátký bílý vous.. „Kdy to tak mohlo být?" dumal. „Myslím, že poprvé to bylo v Údolí — to už je velmi dávno. Byli tam tehdy i ostatní — Belzedar, Beldin, všichni — a každý se věnoval svému vlastnímu studiu. Náš pán se ukryl i s Orbem do své věže a někdy uběhly i měsíce, aniž bychom ho spatřili.

A pak se jednoho dne objevil cizinec. Zdál se být asi tak stejně vysoký jako já, ale šel, jako by měřil tisíc stop. Měl černé vlasy a velmi bledou pleť. Vzpomínám si na jeho nazelenalé oči. Měl skutečně krásný obličej a na jeho vlasech bylo vidět, že si dal velkou práci s jejich česáním. Budil dojem osoby, která má vždycky v kapse zrcátko."

„Řekl něco?" zeptal se Garion.

„Ach, ano," odpověděl Belgarat. „Přišel k nám a řekl: 'Chtěl bych se svým bratrem a pánem vaším mluviti,' a mně se ten jeho tón ale vůbec nelíbil. Mluvil s námi jako se sluhy —tuhle vlastnost měl vždy. Nicméně, můj pán mě —po velikém vypětí — naučil alespoň pár způsobů. 'Řeknu pánovi svému, že jste přišel,' pravil jsem nejuctivěji, jakjsem jen mohl.

'Toho není potřeba, Belgarate,' řekl mi tím svým nesnesitelně povýšeným hlasem. 'Můj bratr ví, že tu jsem.'"

„Jak to, že znal tvé jméno, dědečku?"

Belgarat pokrčil rameny. „Na to jsem nikdy nepřišel. Ale předpokládám, že můj pán s ním — a ostatními bohy — čas od času hovořil a vyprávět jim o nás. V každém případě jsem přivedl toho přešlechtěného hosta k věži mého pána. Celou cestu jsem se neobtěžoval k němu promluvit. Když jsme tam došli, pohlédl mi zpříma do tváře a řekl: 'Malou radu dám ti, Belgarate, jako dík za tvou službu. Nepokoušej nad sebe se vyvyšovati. Tys tu nikoli proto, bys se mnou souhlasiti či nesouhlasiti mohl. Pro tvé dobro doufám, že až se příště shledám s tebou, ty pamatovati na to budeš a tvé chování dle toho vypadati bude.'

'Děkuji za radu,' odvětil jsem — trochu kousavě, přiznávám. 'Budete si ještě něčeho žádati?'

'Tys velmi drzý, Belgarate,' řekl mi. 'Možná jednoho dne budu míti volného času dostatek na to, bych tě chování patřičnému naučil.' A s tím vešel do věže. Jak vidíš, nepadli jsme si s Torakem do oka od samého začátku. Já nestál o jeho přízeň a on nestál o mne."

„Co se stalo pak?" Garionova zvědavost začala přemáhat strach.

„Znáš ten příběh," odpověděl Belgarat. „Torak vešel do věže a hovořil s Aldurem. Šlo to ráz na ráz, až nakonec Torak udeřil mého pána a ukradl mu Orb." Tvař starého muže byla sinalá. „Když jsem ho viděl podruhé, už zdaleka nebyl tak hezký," pokračoval s jistým temným uspokojením. „To bylo poté, co jej Orb spálil a on začal nosit ocelovou masku, aby skryl trosky svého obličeje."

Silk také přitáhl svého koně blíže a jel s nimi, ohromen tím příběhem. „Co jste vy všichni dělali potom? Potom, co Torak ukradl Orb, myslím?" zeptal se.

„Náš pán nás poslal, abychom varovali ostatní bohy," odpověděl Belgarat. „Já měl najít Belara — byl někde na severu a popíjel se svými Alomy. Belar byl v té době ještě mladý bůh a měl rád rozptýlení uprostřed mladé společností. Alornské dívky snívaly o tom, kdyby je navštívil, a on se snažil, aby se co možná nejvíce takových snů stalo pravdou —alespoň mně to tak bylo vykládáno."

„Nikdy jsem o něm něco takového neslyšel." Siik vypadal udiveně.

„Možná je to jenom pomluva," připustil Belgarat.

„Našel jsi ho?" zeptal se Garion.

„To mi nějakou dobu trvalo. Tehdy byla tvář té země jiná, než jaká je dnes celá Algarie — to znamená tisíce leguí otevřených pastvin. Nejprve jsem vzal na sebe podobu orla, ale v té to moc dobře nešlo."

„Čekal bych, že to je naopak dost užitečná podoba," poznamenal Silk.

„Ve výškách mám závratě," odvětil Belgarat, „a můj zrak byl neustále rozptylován nějakými věcmi na zemi. Pořád jsem měl neodolatelnou touhu a potřebu vrhnout se střemhlav dolů a něco zabít. Po-

vaha zvířat, v která se měníme, totiž po chvíli ovládne naše myšlení, a ač je orel na pohled velmi krásný, ve skutečnosti je to strašně hloupý pták. Nakonec jsem to vzdal a místo toho jsem si vybral podobu vlka. To bylo mnohem lepší. Snad jediná věc, která mě odváděla od mého poslání, byla mladá a veselá vlčice." Když to řekl, kolem očí mu slabě zacukalo a hlas se mu podivně zastřel.

„Belgarate!" vykřikl zděšeně Silk.

„Neukvapuj se tak ve svých závěrech, Silku. Zvážil jsem mravní stránku té věci. Usoudil jsem, že je zřejmě naprosto správné a dobré být otcem, ale že narození štěňat by se později mohlo ukázat jako velmi problematická věc. Odolal jsem jejím pokusům o sblížení, i když mě následovala celou cestu na sever, kde pobýval Medvědí bůh se svými Alorny." Odmlčel se a rozhlédl se po šedozelených pláních. Z výrazu jeho tváře se nyní nedalo nic vyčíst. Garion věděl, že cosi starý muž ještě neřekl — něco velmi důležitého.

„V každém případě," pokračoval Belgarat, „nás Belar doprovázel do Údolí, kde se mezitím shromáždili ostatní bohové. Měli radu, na které rozhodli o válce proti Torakovi a jeho Angarakům. Tím to všechno začalo. Od té doby již svět nikdy nebyl takový."

„Co se stalo s tou vlčicí?" zeptal se Garion rychle, než by od toho dědeček nadobro stačil uhnout.

„Zůstala se mnou," odpověděl Beígarat klidně. „Sedávala celé hodiny vzpřímeně v mé věži a pozorovala mě. Měla všetečnou povahu a její poznámky člověka pravidelně vyváděly z míry."

„Poznámky?" zeptal se Silk. „Ona uměla mluvit?"

„Vlčím způsobem, samozřejmě. Naučil jsem se jejich řeči během naší společné cesty. Je to stručný a obvykle velmi krásný jazyk. Vlci mohou být velmi výřeční — dokonce poetičtí — když je necháte, aby k vám mluvili beze slov."

„Jak dlouho s tebou zůstala?" zeptal se Garion.

„Velmi dlouhou dobu," odpověděl Belgarat. „Vzpomínám si, že jsem se jí na to jednou ptal. Odpověděla mi otázkou. To byl takový její nepříjemný zvyk. Řekla jen: 'Co znamená pro vlka čas?' Udělal jsem nějaké výpočty a zjistil jsem, že už je se mnou přes tisíc let. Byl jsem tím trochu udiven, ale ona se k tomu zdála být lhostejná. 'Vlci žijí tak dlouho, jak se rozhodnou žít,' bylo to jediné, co k tomu řekla.

Pak jsem jednoho dne musel z jakéhosi důvodu — už jsem zapomněl jakého — změnit svou podobu a ona mne přitom uviděla. To pro mne znamenalo konec veškerého klidu. Řekla jenom: 'Tak takhle to děláš,' a okamžitě se proměnila v sněžnou sovu. Zjevně se velmi bavila tím, že má vylekávala. Díky tomu jsem nikdy nevěděl, jakou podobu uvidím, až se otočím. Ale nejraději měla sovu. Pár let poté mne opustila. Byl jsem docela překvapen, když jsem zjistil, jak mi schází. Byli jsme spolu velmi dlouhý čas." Odmlčel se a opět se rozhlédl.

„Viděl jsi ji ještě někdy?" chtěl vědět Garion.

Belgarat přikývl. „Vzhlížela k tomu — ale to jsem tenkrát nevěděl. Pospíchal jsem s jakýmsi poselstvím pro svého pána někam na sever Údolí a procházel jsem kolem malé chalupy s deskovou střechou v hájku u malé říčky. V té chalupě žila žena, která se jmenovala Poledra — žena se světlými vlasy a zvídavýma zelenýma očima. Poznali jsme se a nakonec vzali. Byla matkou Polgary a Beldaran."

„Říkal jsi, že ses ještě jednou setkal s tou vlčicí," připomněl mu Garion.

„Neposloucháš dobře, Garione," řekl starý muž a zpříma pohlédl na svého vnuka. V jeho očích byla hluboká a pradávná křivda — rána tak veliká, že ji starý muž bude mít v sobě, dokud bude živ.

„Snad nechceš říct—?"

„Samotnému mně chvíli trvalo to přijmout. Poledra byla velmi trpělivá a odhodlaná. Když zjistila, že ji nemohu pojmout za ženu v podobě vlčice, jednoduše si našla podobu jinou. Nakonec dosáhla, čeho chtěla." Vzdychl.

„Matka tety Pol byla vlčice?" Garion byl omráčen.

„Ne, Garione," odpověděl klidně Belgarat, „byla to žena — velmi krásná žena. Změna podoby je úplná."

„Ale—ale původně byla vlčice."

„No a?"

„Ale —" Celá věc byla jaksi nestravitelná.

„Nenech se ovládnout předsudky," řekl mu Belgarat.

Garion s tou skutečností zápasil. Zdálo se mu to jakýmsi způsobem vlastně zrůdné. „Je mi líto," řekl nakonec. „Je to prostě nepřirozené, nehledě na to, co říkáš ty."

„Garione," upozorňoval ho starý muž s bolestným pohledem,

„téměř všechno, co děláme, je nepřirozené. Hýbeš-li skálou svou myslí, rozhodně to není ta nejpřirozenější věc na světě, když se nad tím zamyslíš."

„Ale to je rozdíl," odporoval Garion. „Dědečku, ty ses oženil s vlkem—a ten vlk měl děti. Jak jsi to mohl udělat?"

Belgarat vzdychl a zavrtěl hlavou. „Ty jsi hrozně tvrdohlavý, Garione," prohlásil. „Zdá se, že to nikdy nepochopíš, když si to nezkusíš na vlastní kůži. Pojedeme za támhleten kopec a já ti ukážu, jak se to dělá. Nemá smysl vyděsit celou karavanu."

„Vadilo by, kdybych jel s vámi?" zeptal se Silk a nos mu škubal zvědavostí.

„To možná není špatný nápad," souhlasil Belgarat. „Můžeš podržet koně. Mají ve zvyku se plašit, když se v jejich blízkosti objeví vlci."

Sjeli z cesty a pod šedou oblohou objeli nízký, vřesem porostlý vrch. „Tohle by mohlo stačit," rozhodl Belgarat, přitáhl koně a sesedl v mělké roklině ihned za kopcem. Roklina byla porostlá novou, jarně zelenou trávou.

„Celý trik je v tom, že si musíš vytvořit ve své mysli obraz zvířete," vysvětloval Belgarat, „do poslední drobnosti. Pak nasměruješ svou vůli dovnitř — sám na sebe — a pak se začneš měnit. Vtělíš se prostě do toho obrazu."

Garion se zamračil. Nerozuměl tomu.

„Kdybych ti to měl vysvětlit slovy, trvalo by to moc dlouho," řekl Belgarat. „Teď sleduj — a sleduj to stejně myslí jako očima."

Do Garionovy mysli vplula bez vyzvání podoba velikého šedého vlka, kterého už předtím několikrát viděl. Jasně si všiml prošedivělého čenichu a stříbrné hřívy. Pak ucítil známou vlnu a v mysli uslyšel dutý dunivý zvuk. Na okamžik se obraz vlka zvláštně prolínal s obrazem Belgarata samotného —jako by se ti dva pokoušeli obsadit stejný prostor. Pak byl Belgarat pryč a na jeho místě se objevil vlk.

Silk uznale hvízdl, ale ihned musel pevněji chytit otěže vylekaných koní.

Belgarat se změnil zpátky v obyčejně vypadajícího starce v rezavě hnědé tunice a šedém plášti s kápí. „Rozumíš tomu?" zeptal se Gariona.

„Myslím, že ano," odpověděl Garion nejistě.

„Zkus to. Povedu tě při každém kroku."

Garion začal ve své mysli skládat obraz vlka.

„Nezapomeň na drápy," řekl Belgarat „Nezdá se to, ale jsou velmi důležité."

Garion přidal i drápy.

„Ocas je moc krátký."

Garion to opravil.

„Ted' je to snad v pořádku. Nyní se do toho začni vtělovat."

Garion na to upřel svou vůli. „Změň se," řekl.

Měl pocit, jako by se jeho tělo stalo tekuté. Měnilo se, přestavovalo se, vplouvalo do podoby vlka, kterého měl v mysli. Když byla vlna pryč, seděl a těžce oddychoval. Cítil se velmi podivně.

„Postav se, ať se na tebe můžu podívat," řekl Belgarat.

Garion vstal na všechny čtyři. Nejdivnější mu připadal ocas.

„Zadní nohy jsi udělal trochu moc dlouhé," poznamenal nespokojeně Belgarat.

Garion začal namítat, že to dělal poprvé v životě, ale vyšlo z něj jen množství poštěkávání a kňučení.

„Přestaň s tím," zavrčel Belgarat. „Kvičíš jak štěně. Proměň se zpátky."

Garion tak učinil.

„Co se stane s vaším oblečením?" zeptal se zvědavě Silk.

„ Je s námi," odpověděl Belgarat, „ale zároveň není. Vlastně se to dá jen těžko vysvětlit. Beldin se pokoušel vyřešit, kam pokaždé přesně zmizí, ale nikdy jsem té teorii zcela neporozuměl. Beldin je daleko chytřejší než já a jeho vysvětlení jsou někdy trochu složitá. V každém případě, když se vrátíme do původní podoby, je naše oblečení takové, jaké bylo předtím."

„I Garionův meč?" zeptal se Silk. „A Orb?"

Starý muž přikývl.

„Není trochu nebezpečné nechat to někam zmizet—nepřipoutané, abych tak řekl?"

„Není to ve skutečnosti nepřipoutané. Je to stále zde — ale zároveň není."

„Dám na tvoje slovo," prohlásil nejistě Silk.

Garion se několikrát proměnil ve vlka a zpět, dokud nebyl s jeho vlčí podobou dědeček zcela spokojen.

„Zůstaň s koňmi," řekl starý muž Silkovi.„Budeme zanedlouho zpátky." Jeho tělo se zatetelilo, jako by kolem něj byl horký vzduch, a s třpytivým záblekem se změnil ve velikého šedého vlka. „Trochu se proběhneme," řekl Garionovi. Význam toho, co říkal, byl sdělován přímo z jeho do Garionovy mysli. Mírně si přitom jen pomáhal výrazem, postavením hlavy a uší a několika štěknutími. Garion náhle rozuměl, proč je mezi vlky ve smečce takové pouto. Oni doslova obývali jeden druhému mysl. Co viděl jeden, viděli všichni. Co ucítil jeden, všichni ucítili.

„Kam poběžíme?" zeptal se Garion a ani se moc nepodivil tomu, jak lehce zvládá vlčí jazyk.

„Na žádné určité místo. Jen si potřebuji trochu protáhnout svaly." A s tím šedý vlk překvapivě rychle vyrazil vpřed.

Zprvu byl skutečnou obtíží ocas. Garion na něj stále zapomínal a jeho mávání ze strany na stranu jej pořád vyvádělo z rovnováhy. Než zjistil, v jaké poloze ho má mít, byl již starý vlk daleko před ním uprostřed šedozelených vřesovišť. Ale za chvíli se už Garion doslova vznášel nad zemí. Zdálo se mu, že se jeho tlapy sotva dotýkají země, když napínal své tělo při dlouhých skocích. Žasl nad úsporností vlčího způsobu běhu. Neběžel jen na samotných nohou, ale pomocí celého těla. Byl si docela jistý, že pokud by to bylo třeba, mohl by běžet celé dny, aniž by se unavil.

Zvlněné slatiny byly poněkud jiné, než jak vypadaly z dálky. Co se zdálo být pusté a prázdné jako obloha nad hlavou, ve skutečnosti překypovalo životem. Byly zde myši a v norách žijící veverky. V zakrslých hnědých křovíčkách se ukrývali králíci, kteří byli zkamenělí hrůzou, když sledovali, jak se kolem prohání s drápy zabodávajícími se do jarních drnů. Tiše se radoval ze síly a svobody svého nového těla. Byl pánem té pláně a všechna stvoření mu uhýbala z cesty.

A pak, náhle nebyl sám. Vedle něj běžel další vlk — podivně nehmotně vypadající vlk, vlastně vlčice, kolem které se zdálo planout namodralé mihotavé sválo. „Jak daleko ještě poběžíš?" zeptala se ho po vlčím způsobu.

„Můžeme zastavit, jestli chceš," odpověděl Garion uctivě, postupně zpomaluje z cvalu do mírného poklusu.

„Je snadnější si popovídat, když jeden neběží," souhlasila. Zastavila se a sedla si.

Garion se také zastavil. „Ty jsi Poledra, že?" zeptal se velmi přímo, dosud nepřivyklý na jemnosti vlčího jazyka.

„Vlci nemají žádnou potřebu jmen," zafuněla „On se tím také trápíval." Nebyl to přesně ten hlas, který se nalézal již od dětství v jeho mysli. Vlastně ji vůbec neslyšel. Místo toho jako by však věděl, co mu přesně chce říci.

„Myslíš tím dědečka?"

„Koho jiného? Lidé mají potřebu věci třídit a dávat jim jména Myslím, že tímto způsobem jim uniká mnoho důležitého a podstatného."

„Jak to, že jsi tady? Nejsi snad —jaksi —?"

„Mrtvá, chceš říct? Neboj se toho slova. Koneckonců je to jen slovo. Ale myslím, že jsem. Ve skutečnosti to však nepociťuji jako nějaký výrazný rozdíl."

„Neudělal někdo něco pro to, aby tě přivolal zpět?" zeptal se. „Jako to udělala teta Pol, když jsme bojovali s Grulem v Ulgských horách?"„To není vůbec nutné. Mohu být vyvolána touto cestou, ale mohu to udělat i sama, když musím." Zkoumavě na něj pohlédla „Jsi tímhle vším asi dost popletený, že?"

„Čím vším?"

„Prostě vším. Kým jsi, kdo jsme my, co musíš učinit."

„Trochu ano," připustil.

„Dovol, abych se ti to pokusila vysvětlit. Vem si na příklad jeho. Já na něj ve skuteěnosti nikdy nepohlížela jako na člověka, víš. Je na něm něco nesporně vlčího. Vždycky jsem si myslela, že jeho narození v lidské podobě byl spíše nějaký omyl. Možná právě proto to musel udělat. Na podobě opravdu nezáleží."

„Nezáleží?"

„Vážně si myslíš, že ano?" Zdálo se, že přemáhá smích. „Hle. Ukážu ti to. Změňme se." Rozplynula se do vzduchu a najednou před ním stála v podobě světlovlasé ženy se zlatýma očima. Měla lehký hnědý šat.

Garion se vrátil do původní podoby.

„Jsem skutečně nějak jiná, Belgarione?" zeptala se. „Nejsem, kdo jsem, ať už jako vlk, sova nebo žena?"

A nyní pochopil. „Mohu ti říkat babičko?" zeptal se v mírných rozpacích.

„Když ti to udělá radost," odpověděla. „Ale je to trochu nepřesné."

‚Já vím," řekl, „ale cítím, že tak pro mne bude snazší s tebou rozmlouvat."

„Už jsi konečně přijmul to, kým jsi?"

„Nemám moc na vybranou, že?"

„Ale obáváš se toho, stejně jako činu, který tě čeká, viď?"

Němě přikývl.

„Nebudeš sám, abys věděl."

Prudce na ni pohlédl. „Myslel jsem, že kodex říká —"

„Kodex neříká úplně všechno, co k tomu patři," pravila. „Tvé střetnutí s Torakem bude setkání dvou nezměrných a opačných sil. Oba jste představiteli těchto sil. Ve vašem souboji bude obsaženo tolik moci, že ty a Torak budete téměř vedlejšími postavami v tom, co se bude ve skutečnosti dít."

„Proč to potom neudělá někdo jiný?" zeptal se rychle. „Někdo mnohem způsobilejší?"

„Řekla jsem téměř vedlejší," prohlásila pevně. „Musíš to být ty a vždy to byl Torak. Vy jste kanály, prostřednictvím kterých se ony síly střetnou. Až se tak stane, myslím, že budeš překvapen, jak jednoduché to všechno je."

„Vyhraji?"

„To nevím. Sám vesmír to neví. Právě proto se s ním musíš utkat. Kdybychom věděli, jak to dopadne, nebylo by toho střetnutí třeba." Ohlédla se. „Belgarat se vrací. Musím tě teď opustit."

„Proč?"

„Má přítomnost jej zraňuje — více, než si kdy dovedeš představit."

,,Protože—?" zarazil se, protože nevěděl, jak to vyslovit.

,,Byli jsme si blíže než jiní a prožili společně velmi dlouhý čas. Někdy si přeji, aby to nechápal tak, že jsme odděleni, ale možná je

příliš brzy."

„Už je to tři tisíce let, babičko."

„Co znamená pro vlka čas?" zeptala se tajemně. „Manželství vlků neustává a zármutek způsobený odloučením je také neustávající. Možná, že někdy —" Hlas měla vážný a smutný. Pak povzdychla. „Jakmile budu pryč, proměn se zpět. Belgarat bude chtít, abys s ním lovil. To užje takový zvyk. Porozumíš tomu, až budeš zpátky ve vlčí podobě."

Garion přikývl a začal v mysli vytvářet obraz vlka.

„Ještě jednu věc, Belgarione."

„Ano, babičko?"

„Mám tě moc ráda."

„Já tebe také, babičko,"

A poté se vytratila Garion povzdychl a proměnil se opět ve vlka. Pak odběhl, aby se připojil k Belgaratově lovu.

Část čtvrtá

RIVANSKA KRÁLOVNA

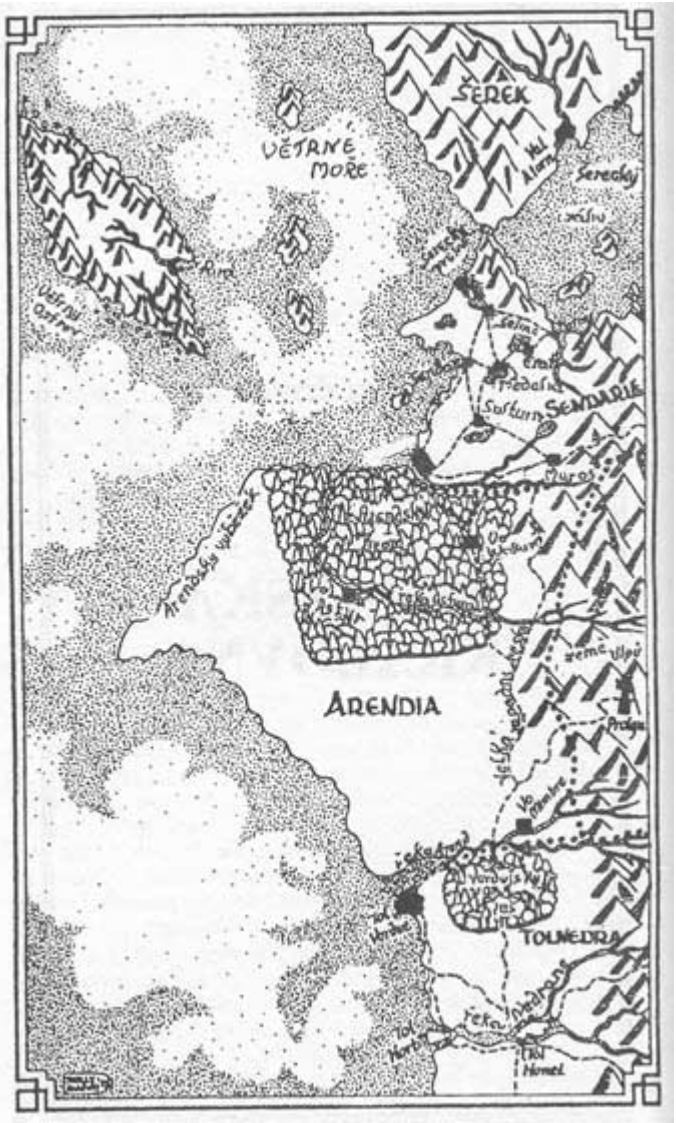
ŠEREK
VĚTRNÉ MOŘE
Arendský
ARENDIA
TOLNEDRA

Kapitola dvacátá druhá

PRINCEZNA SE'NEDRA MĚLA ZAMYŠLENOU, dokonce zasněnou náladu. Protože se jí líbil zmatek, jaký způsobovaly její výbuchy hněvu, téměř s politováním usoudila, že zřejmé nastal čas se jich vzdát a usmířit se s Garionem. Koneckonců se měli brát a skutečně již nemělo smysl rozčilovat ho více, než je nezbytně nutné. Její špatné nálady mu ukázaly, že ačkoli ji možná převýší svým postavením, nevstupuje ona do manželství jako jemu podřízená osoba. A to bylo přesně to, co chtěla. Konečné, vyhlídka na to, že se stane Garionovou ženou, jí nebyla tak nepříjemná, jak předstírala. Vždyť ho milovala a teď, kdy pochopil, jak se to s nimi vlastně má, bylo všechno urovnáno k její naprosté spokojenosti. Rozhodla se, že ho toho dne vyhledá a usmíří se s ním.

Největší část její pozornosti vsak toho jarního rána byla upřena k prozkoumání protokolu a mapy, kterou si opatrně rozprostírala po stole. Jako imperiální princezna Tolnedry a rivanská královna bude samozřejmě paní všech velkých vévodkyň v císařství. Bylo jí také zcela jasné, že povýší nad šereckou královnou Islenou a algarskou královnou Silar. Nicméně, jistým problémem bylo Mayaseranino postavení jako spoluvládkyně Arendie. Bylo totiž více než pravděpodobné, že na tom jsou *s* Mayaseranou stejně. Se'Nedra si udělala poznámku na kousek pergamenu, aby nezapomněla pověřit vyslance Valgona optáním se hlavního protokoláře v Tol Honetu na podrobnosti této záležitosti. Cítila přijemné vzrušení, když si prohlížela mapu. Se'Nedra došla k závěru, že s výjimkou paní Polgary a mateřské královničky Layly, které se každý podřídil, protože byla tak milá, vlastně

povýší nad každou šlechtičnou na Západě nebo dosáhne nejméně stejného postavení.

Náhle se ozvalo burácivé zahřmění. Bylo tak silné, že se jím otřásly i samotné zdi Citadely. Se'Nedra překvapeně vyhlédla z okna. Bylo jasné slunečné ráno. Jak by mohla být bouřka? Další třaskavý výbuch se prořízl tichem a z chodeb bylo slyšet vystrašený šum hlasů. Princezna rozčíleně zvedla malý stříbrný zvonek a zazvonila na svou komornou.

„Jdi zjistit, co se děje," nařídila dívce a vrátila se zpět ke studiu své mapy. Ale ozval se další hromový výbuch a v okolních chodbách ještě více křiku a zmatku. To bylo neuvěřitelné! Jak se mohla soustředit při tomhle hrozném hluku? Vztekle povstala a šla ke dveřím.

Kolem utíkali lidé — vlastně prchali. Dále v chodbě vylétla královna Layla ze dveří komnat paní Polgary. Oči měla vytřeštěné hrůzou a její koruně nezbývalo mnoho, aby spadla.

„Co se to děje, Vaše Veličenstvo?' tázala se Se'Nedra malé královny.

„To Polgara!" vydechla Layla, zakopávajíc ve spěchu. „Ničí všechno, co jí přijde pod ruku!"

„Paní Polgara?"

Další ohlušující výbuch poslal královnu do kolen. S děsem v očích se sesunula Se'Nedře do náručí. „Prosím tě, Se'Nedro. Zjisti, co se děje. Zastav ji dřív, než zboří celou pevnost."

„Já?"

„Tebe poslechne. Má tě ráda. Zastav ji."

Bez čekání, aniž by promyslela možné nebezpečí, vykročila Se'Nedra rychle ke dveřím paní Polgary a nakoukla dovnitř. Komnata byla zcela zdemolovaná. Nábytek byl převrácený, plátna na zdech roztrhána, okna vysklena a vzduch byl plný dýmu. Se'Nedra měla ve svém životě mnoho záchvatů vzteku, aby při pohledu na tu spoušť mohla ocenit Polgařinu dovednost, ale to, co spatřila, se již naprosto vymykalo umění a zacházelo někam do říše přírodních pohrom. Paní Polgara sama stála s divoce vytřeštěnýma očima uprostřed místnosti a klela ve dvanácti jazycích najednou. V jedné ruce držela zmuchlaný list pergamenu. Druhou ruku měla jako pařát nataženou před sebou, zpola sevřenou kolem žhnoucí masy prudké energie, kterou, zdálo by

se, vytáhla snad ze samotného vzduchu, a již nyní naplňovala svou vlastní zuřivostí. Když Polgara spustila zčerstva znovu, stála princezna bázlivě ve dveřích a ani se nehnula Strašlivé klení se začalo opět ozývat nejprve v nízkém kontraaltu, postupně však rostlo do stále vyšších poloh. Když dosáhla mezních možností svého hlasu, začala prořezávat vzduch planoucí masou ve své dlani. Každou nadávku prokládala třaskavým výbuchem surové energie, jež vylétávala mezi jejími prsty jako blesky a ničila všechno, na co dopadl pohled jejích očí. S množstvím sprostých nadávek nechala vybuchnout šest čajových šálků v řadě na drobné střepy, a poté postupně ničila talířky, na kterých stály. Pak, jako by ji to snad teprve ted' napadalo, nechala na třísky rozmlátit i stůl.

Se'Nedra přímo za sebou zaslechla vyděšený vzdech. Dveřmi nakukoval s mrtvolně bílou tváří král Anheg. Ihned se otočil a utekl.

„Paní Polgaro," zavolala Se'Nedra na čarodějku a snažila se ji dále moc nepopudit. Chtěla ji přimět, aby s tím ničením přestala

Polgara roztříštila čtyřmi přesně oddělenými výbuchy bezcenné vázy stojící na krbové římse. Za oknem se ztratilo jasné jarní ráno, jako by bylo slunce náhle uhašeno. Ozvalo se burácivé hřmění a Se'Nedra se upřímně modlila, aby bylo přírodního rázu.

„O co jde?" zeptala se princezna, doufajíc, že přiměje-li rozzuřenou čarodějku k vysvětlování, nebude více nadávat. Byly to nadávky, jež bylo nutné zastavit. Zdálo se totiž, že Polgara má hlubokou potřebu zdůrazňovat své klení výbuchy.

Polgara však neodpověděla. Místo toho po ní pouze hodila pergamenem, otočila se a roztříštila mramorovou sochu na výtečný bílý štěrk. S divokým výrazem v očích kroužila po komnatě, hledajíc něco na rozbití, ale v kuřacké místnosti toho již zbývalo jen málo, z čeho ještě neudělala hromadu střepů, třísek a suti.

„Ne!" vykřikla Se'Nedra ostře, když oči běsnící ženy padly na překrásného křišťálového střízlíka, kterého jí dal Garion. Princezna věděla, že si jej Polgara cenila více než čehokoli, co vlastnila, vyrazila kupředu, aby tu výtečnou práci zachránila

„Vezmi si to," procedila Polgara mezi svými zatnutými zuby. „Ať to mám z očí." Zrak jí planul strašnou potřebou zničit ještě něco. Otočila se a mrštila žhnoucí ohnivou koulí, kterou třímala v dlani,

rozbitým oknem. Výbuch, který nastal v náhle těžkém vzduchu, byl strašný. S pěstmi pevně sevřenými na bocích zvedla svou zkřivenou tvář a začala opět klít. Z valících se černých mraků, objevivších se odnikud, začaly na ostrov v podobě jakéhosi ohnivého deště dopadat klikaté střely blesků. Již více nespokojená s ničením na malém prostoru, rozšířila svůj hněv i na celý Větrný ostrov. K tomu jí pomáhaly syčící plameny a v uších bodající hřmění. Pak se strašlivou silou pozvedla jednu pěst a náhle ji rozevřela. Prudký déšť, který nastal, byl mimo veškerou pochybnost její práce. Zúžila své blýskající očí a pozvedla i druhou pěst. Déšť se změnil v krupobití — do skály začaly prudce narážet obrovské, ostré kusy ledu a naplnily vzduch jeho létajícími úlomky a neproniknutelnou párou.

Se'Nedra vzala střízlíka, sehnula se, aby zvedla ze země zmuchlaný kus pergamenu, a prchla.

Král Anheg vystrčil zpoza rohu svůj vyděšený obličej. „Můžete ji zastavit?" otázal se třesoucím se hlasem.

„Nic ji nemůže zastavit, Vaše Veličenstvo."

„Anhegu! Sem pojď!" Polgařin hlas přehlušil hřmení a třaskající krupobití, jež otřásalo celou Citadelou.

„Ach, Belare," zamumlal upřímné král Anheg a stočil své oči k nebi. Přesto však pospíchal k Polgařiným dveřím.

„Okamžitě pošleš zprávu do Val Alornu!" nařizovala mu. „Můj otec, Silk a Garion minulou noc tajně zmizeli z Citadely. Vyprav své loďstvo a přiveď je zpátky! Je mi jedno, jestli kvůli tomu budeš muset kámen po kameni rozebrat celý svět. Najdi je a pošli je zpátky!"

„Polgaro, já—" Šerecký král se zajíkl.

„Nestůj tady vyjeveně jako hlupák! Dělej!"

Opatrně, téměř s naprostým klidem, podala princezna Se'Nedra svojí vyděšené komorné skleněného ptáka. „Polož to někam do bezpečí," řekla. Pak se obrátila a vkročila zpět do samotného ohniska bouře. „Co jsi to právě říkala?" zeptala se Polgary vyrovnaným hlasem.

„Můj bláznivý otec, Garion a ten odporný zloděj se minulou noc rozhodli odejít na vlastní pěst," odpověděla Polgara ledovým hlasem, jenž byl o to strašlivější tím, že na něj bylo vynaloženo nadlidské sebeovládání.

„Co že udělali?" zeptala se Se'Nedra bezbarvě.

„Odjeli. Vyplížili se během minulé noci."

„Pak musíš cestovat za nimi."

„Nemohu, Se'Nedro." Polgara mluvila tak, jako by něco vysvětlovala malému dítěti. „Někdo tady musí zůstat. Je tady na práci spousta věcí, které mohou špatně dopadnout. On to ví. Udělal to schválně. Uvěznil mě tady."

„Garion?"

„Ale ne, ty hloupá holko! Můj otec!" A Polgara začala opět klít, každou nadávku prokládajíc hřmícími výbuchy.

Se'Nedra ji však sotva slyšela Rozhlédla se kolem. Opravdu toho tady moc nezbylo na rozbití. „Omluvíš mě, doufám," řekla. Pak se otočila, vrátila se zpět do svých komnat a začala rozbíjet všechno, co se jí dostalo do rukou, pištíc po celou dobu jako kamaarská rybí žena.

Jejich odděleně běsnění trvalo několik hodin, během nichž se sobě raději opatrně vyhýbaly. O některé pocity bylo třeba se podělit, ale šílený vztek mezi ně nepatřil. Nakonec se již Se'Nedra cítila unavená možnostmi svého navenek projevovaného hněvu, a tak se pohroužila do ledového klidu toho, kdo byl smrtelně uražen. Nehledě na to, jaké světlo vrhá na celou záležitost jeho negramotný dopis, neuplyne ani týden a celý svět se dozví, že jí dal Garion košem. Útěk jejího neposlušného ženicha se stane oblíbeným vtipem celého vesmíru. To bylo naprosto nesnesitelné!

Ona se však světu postaví se zvednutou tváří a majestátním pohledem. Jakkoli může plakat a vyvádět v soukromí, tvář, kterou ukáže světu, nebude jevit žádné známky toho, jak hluboce byla uražena. Vše, co jí zůstalo, byla její pýcha a té se nikdy nehodlala vzdát.

Paní Polgara však zřejmě necítila žádnou potřebu majestátní zdrženlivosti. Jednou, když se její počáteční vztek utišil na míru, kdy nechala odejít i svou bouřku s vichřicí a krupobitím, usoudilo pár odvážných duší, že nejhorší mají za sebou. Kníže z Trellheimu za ní tedy šel, aby ji uchlácholil. O chvíli později její komnaty opouštěl v úprku a se sprškou strašlivých nadávek v zádech. Barak byl bledý, a když promlouval k ostatním, třásl se. „Nepřibližujte se k ní," radil vyděšeným hlasem. „Udělejte všechno, co vám řekne, tak rychle, jak to jen

půjde, a zdržujte se jí zcela z dohledu."

„Cožpak se už neuklidňuje?" zeptal se král Rhodar.

„Skončila s rozbíjením nábytku," odpověděl Barak. „Myslím, že teď je připravená začít s lidmi."

Poté, kdykoli Polgara vyšla ze svých komnat, se okamžitě šířilo varování a sály a chodby Citadely Železné ruky se vylidnily. Její rozkazy, přinášené obvykle komornou, byly různými obměnami rozkazů původních. Těch, které dala králi Ánhegovi. Měli najít tu potulnou trojici a přivést ji zpět.

V následujících dnech přerostla Se'Nedřina prvotní zuřivost do jakési popudlivosti, která nutila lidi, aby se jí vyhýbali téměř stejně, jako se vyhýbali Polgaře — všechny kromě jemné Adary, která snášela dívčiny záchvaty vzteku s klidnou trpělivostí. Obě dvě strávily většinu času tím, že seděly v zahradě sousedící s královským křídlem. Zde mohla Se'Nedra ponechat volnost svým pocitům beze strachu, že by ji někdo slyšel.

Uplynulo již pět dní od chvíle, kdy Garion spolu s ostatními tajně odjeli, když Se'Nedra zjistila všechny důsledky jejich odchodu.

Byl teplý den —jaro nakonec přišlo i na tak chmurné místo, jakým byla Riva — a malý ostrůvek trávy uprostřed zahrady byl svěže zelený. Růžové, modré a zářivě červené květiny se v záhonech ohýbaly pod vahou jasně žlutých včel, pracovitě přenášejících pyl z květu na květ. Se'Nedra však nechtěla přemýšlet o pylu. Oblečená do své oblíbené světlezelené dryádské haleny si divoce urovnávala jeden neposlušný pramen vlasů a zdlouhavě vykládala trpělivé Adaře o mužské nestálosti.

Dopoledne se přehupovalo do druhé poloviny, když je tam nalezla sendarská královna Layla, „Ach, tady jste," zašvitořila směrem k nim buclatá královnička Jako vždy měla korunu frochu nakřivo. „Všude jsme vás hledali."

„Proč?" zněla Se'Nedřina poněkud protivná otázka.

Královna Layla se zastavila a upřeně se na princeznu zahleděla „Má milá," řekla, „nejsme dneska nějak mrzuté? A jaké máš potíže ty, Se'Nedro? Už pár dni se dá jen stěží říci, že bys byla zrovna zdvořilá."

Se'Nedra zachytila Adařin varující pohled směrovaný královně a to ji rozčililo ještě více. Její odpověď byla ledová. „Nenacházím

zkušenost být odvržena jako něco povzbudivého, Vaše Výsosti," řekla.

Usměvavá tvář královny Layly ztvrdla „Omluvíš náš, Adaro?" zeptala se.

„Samozřejmě, Vaše Výsosti," odpověděla Adara a rychle povstala. ,,Budu uvnitř, Se'Nedro," řekla a ladně odkráčela ze zahrady.

Královna Layla počkala, až bude dívka z doslechu, a pak se posadila na mramorovu lavičku. „Pojď sem, Se'Nedro," řekla důrazně.

Princezna se trochu zaraženě podívala na tu jindy tak milou ženu, když ucítila ostří v jejím hlase. Poslušně přistoupila k lavičce a usedla.

„Měla bys už skončit s tím, že si všechno dění na světě vykládáš jako osobní urážku, víš," řekla Layla „To je opravdu velmi nevhodný zvyk. To, co udělali Garion, Belgarat a Kheldar, s tebou nemá v žádném případě nic společného." Přísně na ni pohlédla. „Víš alespoň něco o Proroctví?'

„Slyšela jsem o něm," procedila Se'Nedra „Tolnedřané moc nevěří takovým věcem."

„V tom bude asi ta potíž," řekla Layla „Ted' chci, abys dobře poslouchala, Se'Nedro. Možná tomu nebudeš věřit, ale porozumíš tomu." Královna se na chvíli zamyslela. ,,Proroctví zcela jasně říká, že až se vrátí rivanský král, probudí se Torak."

„Torak? To je nesmysl. Torak je mrtvý."

„Nepřerušuj mě," řekla Layla „Takovou dobu jsi s nimi cestovala a stále tomu nerozumíš? Na dívku, která se zdá být tak bystrá, jsi pozoruhodně nechápavá."

Se'Nedra se zarděla.

„Torak je bůh, Se'Nedro," pokračovala Layla „On jen spí. Není mrtvý. Nezemřel ve Vo Mimbre, jak by si zřejmě nějací lidé rádi mysleli. V okamžiku, kdy se Garion dotkl Orbu, začal se Torak probírat. Neuvažovala jsi někdy o tom, proč trvala Polgara na tom, aby cestou z Rak Ktholu nesl Orb Dejruk? Garion jej mohl nést zrovna tak jednoduše jako on, jak víš."

O tom Se'Nedra nepřemýšlela.

„Přeci proto, že kdyby se Garion býval dotkl Orbu, dosud na angarácké půdě a bez svého meče, mohl by Torak vyskočit a okamžitě

za ním vyrazit. A Garion by byl zabit."

„Zabit?" vyhrkla Se'Nedra

„Ovšem, drahoušku. O tom je celá ta písnička Proroctví říká, že se Torak a rivanský král jednou střetnou, aby rozhodli o osudu lidstva,"

„Garion?" vykřikla nevěřícně celá zkoprnělá Se'Nedra. „To určitě nemyslíš vážně."

„V životě jsem nebyla tak vážná, dítě. Garion musí bojovat s Torakem — na život a na smrt — aby rozhodl o osudu světa. Ted' už tomu rozumíš? Proto Belgarat, Kheldar a Garion opustili tak náhle Rivu. Jsou na cestě do Mallorey, vstříc Torakovi. Mohli s sebou vzít vojsko, ale věděli, že by to znamenalo pouze zbytečné ztráty mnoha životů. Proto ti tři šli sami. Nemyslíš, že už je čas, aby ses alespoň trochu vzchopila?"

Se'Nedra byla po rozhovoru s královnou Laylou úplně zkrocená. Snad poprvé v životě začala na někoho myslet více než sama na sebe. Neustále se strachovala o Gariona a v noci se jí zdaly děsivé sny o strašných věcech, které se mu mohly stát.

Ještě ke všemu měla dojem, že slyší vytrvalý bzukot, který jí občas přiváděl téměř k šílenství. Bylo to něco jako zvuk mnoha hlasů přicházejících z velké dálky — hlasů nacházejících se na samé hranici srozumitelnosti, ale nikdy skutečně srozumitelných. Tento bzučící zvuk společně s obavami o Gariona měly jediný výsledek. Byla náladová a popudlivá. Dokonce už i Adara se jí začala vyhýbat.

Nepříjemný zvuk v uších ji pronásledoval několik dní, než zjistila, vlastně náhodou, jeho význam. Počasí na Větrném ostrově nikdy nebylo skutečně hezké a jaro zde bylo naprosto nevypočitatelným ročním obdobím. Množství bouří, následujících jedna druhou, v bezútěšném pořadí narážely na skalnaté pobřeží a město i celý ostrov byly smáčeny ošklivými dešťovými přeháňkami. Jednoho kalného, deštivého rána seděla princezna ve své komnatě a zamyšleně hleděla z okna na mokrou zahradu. Jediné, co jí alespoň trochu vylepšovalo náladu, byl v krbu praskající oheň. Po chvíli vzdychla, a protože si chtěla najít něco lepšího na práci, usedla za stolek se zrcadlem a začala si česat vlasy.

Když na sebe hleděla do zrcadla, její oči zachytily krátké stří-

brné zablyštění. Byl to medailonek, který jí dal Garion v den jejích narozenin. Již přivykla tomu, že jej má na krku, ačkoli skutečnost, že jej nemůže sundat, ji dosud dokázala pěkně rozzuřit. Vlastně aniž by o tom přemýšlela, přestala s česáním a konečky prstů se dotkla amuletu.
„— ale my nemůžeme nic dělat, dokud Arenďané a Tolnedřané nebudou plně ve zbrani." To byl hlas drasnijského krále Rhodara. Se'Nedra se zarazila a prudce se otočila, zvědava, proč ten tlustý panovník vstoupil do jejího pokoje. Jakmile však dala prsty z amuletu pryč, hlas zmizel. Se'Nedra se vyjeveně rozhlížela. Zamračila se a znovu se dotkla amuletu. „Ne, ne," říkal další hlas, „nepřidávej koření, dokud se to nezačne vařit." Se'Nedra opět uhnula prsty od talismanu na své šíji a hlas se náhle ztratil. Žasnouc, dotkla se ho potřetí. „Ty usteleš postel a já ji přetáhnu. Musíme pospíchat. Šerecká královna může každou chvíli přijít."

Znovu se udiveně dotkla amuletu a její sluch nahodile procházel celou Citadelou.

„Oheň je moc prudký. Tohle železo spálí všechno, čím se ho dotkneš."

Pak zaslechla útržek šeptem pronášeného rozhovoru. „Co když někdo přijde?" ozval se dívčí hlas.

„Nikdo sem nepřijde." Hlas mladého muže, který odpovídal, měl zvláštní klamající nádech. „Tady jsme úplně v bezpečí a skryti. Víš přece, že tě miluju."

Se'Nedra rychle ucukla rukou z amuletu a strašlivě zčervenala.

Nejdříve v tom neměla žádný řád, ale jak to tak princezna zkoušela, postupně se naučila tuhle zvláštní věc ovládat Po několika hodinách velkého soustředění zjistila, že může prostupovat všemi rozhovory v dané části Citadely, dokud nenajde ten, který ji zajímá. Tímhle způsobem se dozvěděla mnohá tajemství, některá velmi zajímavá a některá ne zrovna hezká Věděla, že by se měla kvůli svému podloudnému naslouchání cizím hovorům cítit provinile, ale z jakýchsi příčin tomu tak nebylo.

„Vaše úvaha správnou jest, Vaše Veličenstvo." To byl Mandorallenův hlas. „Král Korodullin jest v tomto případě k našim službám povinován. Bude však trvat týdny, než do zbraně všechny arendské síly povolá. Především k císařově postavení ve všech těch věcích

pozornost svou upříti musíme. Bez vojska jeho naše vyhlídky veselými nejsou."

„Ran Borun nemá na vybranou," prohlásil král Anheg. ‚Je vázán podmínkami vomimbreské Smlouvy."

Brand, rivanský Správce, si odkašlal. „Nemyslím, že je to tak jednoduché, Vaše Veličenstvo," pronesl tiše svým hlubokým hlasem. „Smlouva stanoví, že království Západu mají odpovědět na výzvu rivanského krále, a Belgarion tady není, aby takovou výzvu učinil."

„Jednáme jeho jménem," zdůraznil král Čo—Hag.

„Potíž bude, jak o tom přesvědčit Ran Boruna," poznamenal Rhodar. „Znám Tolnedřany. Mají celé bataliony odborníků, zkoumajících Smlouvu. Pokud se Belgarion sám nepostaví tváří v tvář Ran Borunovi a osobně mu nesdělí svůj rozkaz, nebude se Ran Borun cítit nijak smluvně zavázán k připojení se k našim vojskům. Rivanský král je jediný, kdo může povolávat do války."

Se'Nedra nechala své prsty sklouznout z amuletu. V duchu se jí začaly rodit obrysy jakéhosi nápadu, ale nebyla si úplně jistá, jestli s ním může vyjít na světlo. Věděla, že Alornové jsou tvrdohlaví a velmi neradi přijímají nové myšlenky. Rychle odložila kartáč na vlasy a přešla k malé truhlici u zdi, kousek od okna Otevřela jí a prohrabávala se v ní. Za chvíli našla těsně svinutý pergamen, po kterém pátrala. Rozvinula ho a spěšně ho přelétávala očima, až narazila na odstavec, který potřebovala. Několikrát si jej pečlivě přečetla Zdálo se, že říká přesně to, co chtěla.

Celý zbytek dne tu myšlenku promýšlela skrz na skrz. Možnost, že by někdo mohl chytit Ganona a zastavit jej, byla mizivá. Belgarat a princ Kheldar byli příliš zkušení, aby se nechali lehce lapit. Jejich pronásledování bylo jednoduše jen marnění času. Protože však Polgara nebyla v tuhle chvíli schopna vidět skutečnost v tomto světle, napadly Se'Nedru kroky, kterými by zmenšila možná nebezpečí číhající na Gariona, až se dostane do země Angaraků. Vše, co musela udělat, bylo přesvědčit alomské krále, že ona je zcela právoplatně tím, kdo má o takových krocích rozhodovat.

Příštího rána stále ještě pršelo. Vstala brzy, aby učinila nutné přípravy. Samozřejmě musí vypadat jednoznačně královsky. Volba smaragdy posetého sametového šatu byla dokonalá. Věděla, že v ze-

leném je omračující. Čelenka ze zlatých dubových lístků, jež byla jako opravdová koruna, pak podtrhovala ten správný dojem. Byla ráda, že počkala do rána. Všimla si, že s muži je ráno lehčí pořízení. Nejprve budou odporovat a ona chtěla, aby jim její myšlenka uvízla v hlavách dříve, než se úplně probudí. Když se ještě naposledy prohlížela v zrcadle, soustředila se na svůj záměr a uspořádávala všechny důvody. Každá námitka musí být ihned smetena. Uvedla se do císařského stavu mysli a se svinutým pergamenem vykročila ke dveřím.

Poradní sál, ve kterém se alomští králové obvykle scházeli, byla veliká místnost vysoko v jedné z obrovitých věží Citadely. Strop podpíraly těžké trámy, na zemi byl měkký, kaštanově hnědý koberec a krb na vzdálenější straně byl tak veliký, že by se v něm mohl dospělý člověk pohodlně postavit. Hnědé závěsy lemovaly okna, za kterými do pevného kamene věže narážely proudy deště. Zdi sálu byly ověšeny mapami a veliký stůl byl zaplněn množstvím pergamenů a pivních sklenic. Král Anheg, ve svém modrém šatu a se zdobnou korunou, se protahoval na nejblíže stojící židli a byl stejně brunátný a zvířecí jako vždy. Král Rhodar měl svůj rudý plášť. Ostatní králové byli oblečeni do méně výrazných oděvů.

Se'Nedra bez zaklepání vstoupila do místnosti a důstojně pohlédla na poněkud udivené muže, kteří se ihned postavili jí na pozdrav.

„Vaše Výsosti," začal král Rhodar s mírnou úklonou. „Omluvte nás. Máte —"

„Vaše Veličenstvo," odpověděla s úklonou, „a pánové, zjistila jsem, že potřebuji vaší radu ve státní záležitosti."

„Všichni jsme Vaší Výsosti okamžitě k službám," odpověděl král Rhodar s vychytralým zábleskem v očích.

„Ukazuje se, že v nepřítomnosti krále Belgariona musím na jeho místo nastoupit já," oznámila Se'Nedra, „a potřebuji vaši radu jak to provést. Přeji si, aby převedení moci do mých rukou proběhlo co možná nejhladčeji."

Všichni na ni nevěřícně zírali.

Král Rhodar se vzpamatoval jako první. „To je zajímavý návrh, Vaše Výsosti," zamumlal uctivě. „My jsme však již učinili jiná rozhodnutí. V celé záležitosti je dlouhý precedens. Nicméně však Vaší

Výsosti děkujeme za tak milostivou nabídku."

„To ale nebyla nabídka, Vaše Veličenstvo," řekla Se'Nedra, „a každý předešlý precedens musel být někdy ustaven."

Král Anheg se ošíval, ale Rhodar už k ní vykročil. Se'Nedra poznala, že drasnijský král bude zřejmě jejím největším protivníkem — nebo jejím nejlepším spojencem. „Všichni bychom byli okouzleni, pokud byste nám osvětlila důvody, o něž se Vaše Výsost opírá při prosazování své královské pravomoci," řekl. „Předpokládám, že se toho týká pergamen, který držíte v ruce."

„To vskutku ano, Vaše Veličenstvo," prohlásila Se'Nedra. „Tato listina jasně vymezuje mou odpovědnost."

„Mohu?" zeptal se Rhodar a natáhl ruku.

Se'Nedra mu podala pergamen a on jej opatrně rozvinul. „Ale — Vaše Výsosti, tohle je zásnubní dohoda. Zřejmě jste chtěla přinést jinou listinu."

„Ono závažné sdělení je ve čtvrtém odstavci, Vaše Veličenstvo."

Rhodar rychle přečetl odstavec a mírně se zamračil.

„Co se tam píše, Rhodare?" zeptal se netrpělivě Anheg.

„Zajímavé," zamumlal Rhodar a podrbal se na temeni.

„Rhodare," opakoval Anheg, „co se tam píše?"

Král Rhodar si odkašlal a začal nahlas předčítat. „Tak odsouhlaseno je, že král Belgarion a jeho královna budou vládnout společně, a že v případě jeho nepřítomnosti všechny povinnosti a práva rivanského trůnu ona přebírá.'"

„Ukaž mi to," požadoval Anheg a popadl pergamen.

„To vůbec nic neznamená," prohlásil Brand. „Ona ještě není jeho královnou. Bude jí teprve po svatbě."

„To je pouze formalita, můj pane Správce," řekla Se'Nedra.

„Dost důležitá, řekl bych," opáčil.

„Precedens je jasně stanoven," řekla chladně. „Když král umře, přebírá povinnosti koruny další v linii, i když neproběhl korunovační obřad, že?"

„To je něco jiného," zavrčel Brand.

„Já v tom nevidím žádný rozdíl, můj pane. Byla jsem ustavena Belgarionovým spoluvládcem. V jeho nepřítomnosti nebo ve vý-

jimečných situacích. Jsem zavázána převzít velení. Je to mé právo a má odpovědnost. Formality mohou počkat, ale já jsem rivanská královna. Taková je Belgarionova vůle a přání. Chcete snad neuposlechnout krále?"

„Na tom, co říká, něco je, můj pane Správce," uvažoval kníže ze Selinu. „Listina to říká jasně."

„Ale podívejte se na tohle," řekl vítězoslavně Anheg. „V odstavci čtyři se říká, že v případě, kdy neproběhne svatba, budou všechny dary vráceny. Svatba ještě neproběhla."

„Nejsem si jistý, jestli je moc dar, Anhegu," podotkl král Fulrach. „Nemůžeš ji dát, a pak ji zase odebrat."

„Je naprosto nemožné, aby vládla," prohlašoval Anheg zatvrzele. „Neví o Alornech vůbec nic."

„Zrovna tak Garion," zamumlal král Čo—Hag svým tichým hlasem. „Může se učit stejně, jako se učil on."

Se'Nedra velmi opatrně odhadovala jejich náladu. Většina se zdála být alespoň ochotná o té myšlence uvažovat. Jen ti dva staromilci, Brand a Anheg, stále vzdorovali. Zdálo se, že nastal čas pro povýšený ústup korunovaný odzbrojující nabídkou. „Nyní vás, pánové, opustím, abyste tuto záležitost mohli v klidu prodebatovat," prohlásila poněkud vznešeně. „Chtěla bych však, abyste věděli, že si uvědomuji vážnost situace, v níž se Západ nyní nalézá," Promyšleně nasadila okouzlující obličejík malého děvčátka. „Jsem jenom mladé děvče," přiznala, „nijak zběhlé ve složitostech strategie a taktiky. Nikdy bych samozřejmě neučinila v této oblasti žádné rozhodnutí bez vaší rady, pánové."

Pak se poklonila králi Rhodarovi, záměrně si vybírajíc právě jeho. „Vaše Veličenstvo," řekla, „budu čekat na vaše rozhodnutí."

Hluboce se jí poklonil na oplátku. „Vaše Veličenstvo," odpověděl s významným mrknutím.

Se'Nedra opustila sál a doslova letěla chodbami do svých vlastních komnat. Bez dechu za sebou zavřela dveře a dotkla se talismanu na své šíji třesoucími se konečky prstů. Rychle prolétla nahodilými rozhovory, až našla ten, na kterém jí záleželo."

„— odmítám se podílet na takovém nesmyslu," říkal Anheg.

„Anhegu, můj příteli," řekl sendarský král Fulrach překvapivě

ostře, „jsi můj milovaný bratr, ale děláš trochu dusno. Nebylo by hodnější státníka zhodnotit výhody a nevýhody takové věci bez rozčilování?"

„Alornové za ní nepůjdou," prohlásil Anheg. „To je ta hlavní nevýhoda"

„Ale půjdou za námi," řekl král Čo—Hag tiše. „Ona bude koneckonců jen postavičkou na čele —jako symbol jednoty."

„Myslím, že Čo—Hag trefil ten podstatný bod, který bychom měli široce rozebrat," naléhal král Rhodar. „Omlouvám se, barone Mandorallene, ale Arenďané jsou naprosto nejednotní. Asturie a Mimbre se pohybují na samém pokraji válečného stavu a volání krále Korodullina mohou být velmi pravděpodobně v severní Arendii přehlížena —a v tom případě by mimbratští rytíři byli nuceni zůstat doma na obranu proti případnému asturskému povstání. Musíme mít někoho, díky komu zapomenou na své spory a spojí se s námi. Potřebujeme asturské lučištníky a mimbratské rytíře."

„Smutně s vámi souhlasiti musím, Vaše Veličenstvo," řekl Mandorallen. „Má ubohá Arendie musí zvenčí jednou příčinou sjednocena býti. Nejsme natolik moudři, bychom se sami sjednotiti dokázali."

„Se'Nedra nám může posloužit stejně jako Garion," uvažoval Barak. „Myslím, že po něm nikdo nechtěl, aby byl generálem. Vše, o co nám šlo, bylo dát mu na hlavu korunu a nechat jej jet v čele armády — a Arenďané jsou všichni vysazení na krásné dívky. Ta zásnubní listina dělá její nárok alespoň zpola oprávněný. Všechno, co budeme muset udělat, bude tvářit se, že jsme ji přijali, a mluvit velmi rychle. Potom přidáme k lepšímu vyhlídku na nějakou hezkou bitvičku a Arenďané půjdou jednotně za námi."

„Ale hlavní věc, nutná k zvážení," zdůraznil král Rhodar, ‚je váha, jakou bude mít v Tolnedře. Ran Borun ji zbožňuje a mohl by souhlasit s půjčením svých legií — alespoň některých —, což by nikdy neudělal, pokud bychom ho o to žádali my. V jejím velení uvidí okamžitě politickou výhodu. Potřebujeme ty legie. Osobně Tolnedřany nemám rád, ale jejich legie jsou nejlepší bojovou silou na světě. Poklekl bych před Se'Nedrou na kolena, kdybych je mohl mít pod svým velením. Nechme ji, ať si hraje na královnu, když chce."

Se'Nedra se usmívala. Všechno jde dokonce ještě lépe, než očekávala. Tak jako tak, byla se sebou náramně spokojená, když usedala za svůj stolek a začala si, vesele sama pro sebe cosi mumlajíc, česat vlasy.

Kapitola dvacátá třetí

ZBROJÍŘ DELBAN BYL DRSNÝ HOLOHLAVÝ MUŽ s širokými rameny, velikýma mozolovalýma rukama a medvědím vousem. Byl to řemeslník a umělec, jenž neměl úctu naprosto k nikomu. Se'Nedra záhy poznala, že je zcela nemožný.

„Nedělám brnění pro ženy," byla jeho první odpověď na nabídku, kterou mu, doprovázená Durnikem, v jeho dílně dala. Otočil se k ní zády a začal hlasitě tlouci do plátu žhavé oceli. Trvalo nejméně hodinu, než jej donutili o tom alespoň přemýšlet. Ze sálající pece se šířilo teplo a červené cihly ve zdech kovárny se zdály jej přijímat a ještě zesilovat. Se'Nedra zjistila, že se strašně potí. Nakreslila nějaké náčrtky toho, o čem se domnívala, že by bylo vhodné brnění právě pro ni. Především dbala, aby dobře vypadalo, ale Delban se chraptivě rozesmál, když to spatřil.

„Co je na tom tak zábavného?" otázala se.

„V něčem takovém budeš jako želva," odpověděl. „Nebudeš se moct vůbec pohybovat."

„Ty výkresy jsou tu pouze pro to, abys mohl získat nějakou základní představu," řekla a snažila se udržet na uzdě svou prchlivost.

„Proč nejseš hodná holčička a nevezmeš tohle ke krejčímu?" navrhl. „Já pracuji s ocelí, ne s brokátem nebo atlasem. Brnění, jako je tohle, by bylo nepoužitelné a tak nepohodlné, že bys ho ani nemohla nosit."

„Pak jej pozměň," procedila mezi zatnutými zuby.

Opět zkoukl její návrhy, potom je však prudce zmuchlal a zahodil do kouta. „Šílenost," zabručel.

Se'Nedra přemohla touhu začít ječet. Zvedla ze země kresby. „Co je na nich špatného?" dotírala.

„Tady je toho moc." Bodl tlustým prstem do části nákresu, která měla představovat rameno. „Nemohla bys zvednout ani ruku. A tady." Ukázal na otvor pro paži. „Kdybych to udělal tak pevně, trčela by ti ruka rovně do strany. Nemohla by ses ani podrbat na nose. Když už jsme u toho, kde jsi přišla na celý ten nápad? A chceš brnění nebo drátěnou košili? Nemůžeš mít obojí."

„Proč ne?"

„Kvůli váze. To bys nemohla unést."

„Pak to udělej lehčí. To neumíš?"

„Mohu je udělat lehké jako pavučiny, když budeš chtít, ale k čemu by to bylo dobré? Mohla bys to rozpárat kuchyňským nožem."

Se'Nedra se zhluboka nadechla. „Mistře kováři," řekla vyrovnaným hlasem, „podívej se na mě. Myslíš, že se dá v celém světě najít jediný válečník, který by byl tak malý, abych s ním mohla bojovat?"

Škrábaje se na své holé hlavě, prohlédl si její útlou postavu. Shlížel na ni s našpulenými rty. „No, jsi trochu nedorostlá," připustil. „Když ale nebudeš válčit, k čemu potřebuješ brnění?"

„Ono to vlastně nemá být brnění," vysvětlovala už značně netrpělivě. „Ale potřebuji něco, co by budilo dojem, že ho mám. Má to být vlastně něco jako divadelní kostým." Ihned poznala, že těmito slovy udělala chybu. Delbanovi ztvrdl obličej a znovu výkresy odmrštil. Trvalo dalších deset minut, než jej uchlácholila. Nakonec, po velkém lichocení a nezměrném pochlebování, jej přiměla uvažovat o celé záležitosti jako o jakési umělecké výzvě.

„Dobrá," vzdal to posléze s kyselým výrazem, „sundej si šaty."

„Cože?"

„Sundej si šaty," opakoval. „Potřebuji přesné míry."

„Jseš si vědom, oč mne žádáš?"

„Dívenko," řekl neústupně, Já jsem ženatý muž a mám dcery, které jsou starší než ty. Máš snad spodní prádlo, ne?“

„Ano, ale —"

„To meze slušnosti uspokojí. Sundej si šaty."

S planoucí tváří Se'Nedra odkládala svoje svršky. Kovář Durnik, který všechno to dohadování sledoval ode dveří se zářivým

úsměvem, se ohleduplně otočil zády.

„Měla bys víc jíst," řekl jí Delban. „Jseš kostnatá jako vyžle."

„Myslím, že to bude stačit i bez poznámek," odvětila ostře. „Pospěš si s tím. Nehodlám tady stát jen v košilce celý den."

Deiban pozvedl kus tlustého motouzu, na kterém byly v pravidelné vzdálenosti uvázány uzly. S motouzem udělal mnohá měření, která pak pečlivě zaznamenal na kus rovného prkna „Dobře," řek! nakonec. „To by mělo stačit. Můžeš se zase obléct."

Se'Nedra na sebe natáhla své svršky. „Jak dlouho to bude trvat?" zeptala se.

„Dva tři týdny."

„Nemožné. Potřebuji to příští týden."

,,Dva týdny," opakoval zatvrzele.

„Deset dní," opáčila.

Od chvíle, kdy vstoupili do jeho dílny, se holohlavý muž poprvé usmál. ,,Je zvyklá na to, že je vždy po jejím, co?" poznamenal k Durnikovi.

Je to princezna," oznámil Dumik. „Obvykle nakonec dosáhne, čeho chce."

„Dobrá tedy, má hubená princezničko," zasmál se Delban. „Deset dní."

Se'Nedra se na něj zářivě usmála „Věděla jsem, že mne pochopíš."

Přesně za deset dní se princezna i s Durnikem vrátila do Delbanovy dílny. Drátěná košile, kterou řemeslník zhotovil, byla tak lehká, že mohla být popsána jako téměř hedvábně jemný oděv. Přilbice, ukovaná z tenké oceli, měla bílý chochol a byla obkroužena zlatou korunou. Stehenní brnění padlo Se'Nedře naprosto dokonale. Byl zde i zdobný štít, pobitý mosazí, a lehký meč s ozdobenou rukojetí a pochvou.

Sď Nedra však hleděla dost rozpačitě na brnění, které Delban vyrobil na její hruď. Samozřejmě padlo — ale až přiliš. „Nezapomněl jsi na něco?" zeptala se ho.

Zvedl svýma velkýma rukama brnění a prohlédl si jej. „Je tu všechno," řekl. „Přední část, zadní, všechny řemeny na jejich svázaní dohromady. Co bys ještě chtěla?"

„Není to trochu — ploché?" špitla Se'Nedra stydlivě.

„Brnění musí padnout," odpověděl.„Plochost není moje chyba"

„Chtěla bych, aby to bylo trochu víc —" Pomocí dlaní a obléhho pohybu na hrudi cosi naznačila.

„Na co?"

„Na tom nezáleží na co. Prostě to udělej."

„Co si do toho chceš dát?'

„To je moje věc. Prostě to udělej tak, jak ti říkám."

Udeřil těžkým kladivem o kovadlinu. „Udělej si to sama," řekl hrubě.

„Dumiku," obrátila se Se'Nedra ke kováři.

„Ach ne, princezno," odmítl Durnik. „Neberu do rukou náčiní jiných lidí. To se nedělá."

„Prosím, Delbane," žadonila

„To je bláznivina" řekl s kamenným obličejem.

„Je to důležité," přemlouvala ho. „Když si to vezmu na sebe takhle, budu vypadat jako malý kluk. Až mě lidé uvidí, musí hned poznat, že jsem žena. To je strašlivě, strašlivě důležité. Nemohl bys — tedy — jenom trošku?" Opět malinko naznačila to samé, co předtím.

Delban vrhl na Durnika znechucený pohled. „Ty jsi ji ke mně přivedl, že?"

„Každý říkal, že jsi nejlepší," odpověděl Dumik vlídně.

„Jen o trošku, Delbane," naléhala Se'Nedra.

Delban se vzdal. „Tak, dobrá," zabručel a zvedl své kladivo. „Cokoli, co tě vystrnadí z mého obchodu — ale ne nějak odsud až sem." Naznačil značně přehnaný rozměr.

„Nechám to na tvém dobrém vkusu, Delbane." Usmála se a pohladila jej s milým úsměvem po tváři. „Řekněme, zítra ráno?"

Brnění, když si je druhý den zrána zkoušela před zrcadlem, bylo dokonalé. „Nuže, co tomu říkáš, Adaro?" zeptala se své přítelkyně.

„Vypadá to velmi pěkně, Se'Nedro," odpověděl vysoká dívka, i když trochu nejistě.

„To je přesně ono," řekla Sď Nedra vesele a otočila se tak, že se plášť připnutý k nárameníkům brnění zvedl a působivě zatřepetal ve vzduchu. Zářivá drátěná košile, kterou měla pod brněním, jí sahala až ke kolenům a k zápěstím. Stehenní brnění a chrániče rukou, sahají-

cí k jejím loktům, byly vykládané mosazí. Delban zatvrzele odmítal používat zlato. Brnění ji trochu dřelo skrz tlustou spodní košilku, připustila Se'Nedra sama pro sebe, ale byla připravená to vydržet. Mávala svým mečem a v zrcadle zkoumala, jaký to dělá dojem.

„Držíš ho špatně, Se'Nedro," prohlásila mírně Adara

„Ukaž mi to," řekla Se'Nedra a podala jí meč.

Adara si vzala zbraň, pevněji uchopila a držela hrotem dolů. Počínala si při tom mimořádně zručně.

„Kde jsi se to naučila?" zeptala se Se'Nedra

„Jsme v tom procvičovány," odpověděla Adara a podala jí zpět meč. „To je tradice."

„Pomoz mi s mým štítem."

Společně opásaly princeznu jejím veškerým jakoby válečným vybavením.

„Jak jenom můžeš zabránit tomu, aby se ti to zamotalo mezi nohy?" tázala se Se'Nedra, potýkajíc se s dlouhou pochvou u pasu.

„Přidržuj si jílec," řekla Adara. „Chceš, abych šla s tebou?"

Se'Nedra o tom, zatímco si urovnávala vlasy a pevněji nasazovala přilbici, uvažovala, „Myslím, že ne," rozhodla se trochu nerada nakonec. „Řekla bych, že se před ně musím postavit sama. Opravdu vypadám dobře?"

„Bude to v pořádku," ujistila ji Adara

Náhle princeznou otřásla strašná myšlenka „Co když se mi budou smát?" otázala se zděšeným hlasem.

„Napadá mě jen, že můžeš tasit svůj meč," odvětila vážně Adara.

„Děláš si ze mě legraci, Adaro?"

„Ovšem, že ne, princezno," odpověděla Adara s naprosto poctivým výrazem tváře.

Když Se'Nedra přistoupila ke dveřím do poradního sálu, zhluboka se nadechla. Pak, opět bez zaklepání, vstoupila. Klepání by nebylo vhodné, mohlo by vybízet k pocitu, že ona sama je na pochybách, jestli má právo tady být.

„Nuže, pánové?" zeptala se shromážděných králů a generálů, když vstoupila do středu místnosti, kde na ni všichni viděli.

Král Rhodar uctivě povstal. „Vaše Veličenstvo," pozdravil ji s

úklonou. „Byli jsme překvapeni vaší nepřítomností. Důvod je nám ted' ovšem zcela jasný."

„Zdá se vám to dobré?" nemohla vydržet se nezeptat. Otočila se, aby mohli všichni vidět její zbroj.

Král Rhodar na ni pohlédl s přemýšlivým výrazem v očích. „Je to působivé, nemyslíte?" pronesl k ostatním. „Má to správné tahy na správných místech. Arenďané se za ní pohrnou a Tolnedřané - no, to teprve uvidíme, co budou dělat Tolnedřané."

Král Anheg vypadal jako muž, který vážně zápasí sám se sebou. „Proč mám pocit, že jsem do něčeho tlačen?" naříkal. „Jenom při myšlence na to mi tuhne krev, ale myslím, že nemám žádné rozumné námitky." Zkoumavě si prohlédl Se'Nedru od hlavy k patě. „Opravdu nevypadá tak špatně, že?" přiznal velmi nerad. „Je to samozřejmě naprosto nepřirozené, ale to brnění tomu něco přidalo. Tohle snad může zabrat."

„Jsem tak ráda, že jsem se střetla se souhlasem Vašeho Veličenstva." Se'Nedra se mu málem vrhla kolem krku. Pokusila se uklonit, ale brnění jí v tom zabránilo. Vydala bezmocný smích a přátelsky na hrubě vyhlížejícího Šereka zamrkala očima s velkými řasami.

„Nedělej to, Se'Nedro," řekl nevlídně. „Mám dost starostí i bez toho." Pak se na ni málem usmál. „Dobrá tedy," řekl nakonec. „Pokud to všichni chápeme tak, že nebude dělat žádná rozhodnutí, jsem pro. Moc se mi to nelíbí, ale na tom asi nezaleží." Povstal a poklonil se jí. „Vaše Veličenstvo," řekl a vypadal, jako by se těmi slovy měl udusit.

Se'Nedra se rozzářila a samovolně se pokusila na jeho úklonu odpovědět.

„Neklaň se, Se'Nedro," poradil jí s bolestným pohledem. „Pán Západu se nikomu neklaní." Rozhořčeně se obrátil k drasnijskému králi. „Takhle to nejde, Rhodare. Jak ji budeme oslovovat? Paní Západu? To budeme pěkně směšných dvanáct králů, to ti řeknu."

„Budeme jí říkat rivanská královna, můj milý Anhegu," odvětil klidně Rhodar. „A zlomíme vaz každému, kdo by se jí odmítl poklonit."

„S tím můžeš počítat," vyštěkl Anheg. „Když se jí klaním já, tak se bude klanět každý."

„To jsem ráda, že se všechno tak pěkně urovnalo," ozval se

známý hlas z tmavého rohu poradního sálu.

„Paní Polgara," vydechla Se'Nedra, zřetelně v rozpacích. „Nevěděla jsem, že jste tady."

„To je mi naprosto jasné," odpověděla Polgara, „Pospíšila sis, není-liž pravda?"

„Já—" Se'Nedra se zajíkla.

Polgara opatrně položila svůj šálek čaje a vystoupila na světlo. Měla vážný obličej, ale v očích jí to pobaveně jiskřilo, když si prohlížela do zbroje oděnou princeznu. „Velmi zajímavé," bylo vše, co řekla.

Se'Nedra byla zdrcená,

„Pánové," řekla Polgara radě. ,,Jsem si jistá, že toho máte dosud hodně na prohovoření. V tuto chvíli potřebujeme zde s Jejím Veličenstvem vlastní malou debatu. Doufám, že nás omluvíte." Vykročila ke dveřím. „Pojď se mnou, Se'Nedro," řekla, aniž by se ohlédla.

Princezna ji, celá roztřesená, následovala z místnosti.

Polgara neřekla nic, dokud se za nimi nezavřely dveře jedné z jejích komnat. Pak se otočila a vážně na princeznu pohlédla „Slyšela jsem, do čeho ses pustila, Se'Nedro. Můžeš mi to nějak vysvětlit?"

„Oni se tak hádali," začala zeširoka Se'Nedra. „Potřebovali někoho, kdo by je sjednotil."

„A ty ses rozhodla vzít to na sebe?"

„No—-"

„Jak jsi věděla, že se hádají?"

Se'Nedra se provinile zarděla.

„Chápu," zamumlala Polgara. „Zjistila jsi, jak využít amuletu mé sestry. To bylo velmi chytré."

„Dovolte mi to, paní Polgaro!" zvolala náhle Se'Nedra. „Dovolte mi je vést. Vím, že toho jsem schopná. Dovolte mi dokázat, že jsem hodná toho být Garionovou královnou."

Polgara na ni zamyšleně pohlížela „Velmi rychle jsi vyrostla, Se'Nedro," řekla nakonec.

„Dovolíte mi to?"

„Popovídáme si o tom. Sundej si tu přilbici a štít, drahoušku, a ten meč dej do kouta Udělám nám dobrý šálek čaje a ty mně můžeš přesně povědět, co ti leží na srdci. Už bych se raději nenadála žádných

překvapení, než vyrazíme."

„Vy pojedete s námi?" Se'Nedru to z jakéhosi důvodu zaskočilo.

„Samozřejmě, že ano," řekla Polgara. Pak se usmála „Alespoň tě tak uchráním od různých potíží. Zdá se, že u Gariona jsem neměla velký úspěch." Odmlčela se a významně pohlédla na Se'Nedřino brnění. „Není to trochu přehnané, drahá?"

Se'Nedra zrudla „Myslela jsem, že to bude víc —jako —" Pro jistotu se zarazila

„Se'Nedro nesmíš být tak sebekritická, Jseš koneckonců ještě mladé děvče. To se všechno časem poddá."

„Jsem tak plochá," zakvílela princezna zoufale. Náhle ji cosi napadlo. „Myslíte, že byste mohla—nějak —" Něco naznačila

„Ne, drahá," řekla Polgara pevně. „To by nebyl dobrý nápad. Způsobilo by to nějaké podivné věci tvojí vnitřní rovnováze. A tohle není nic, s čím je nutno si dělat starosti. Jen buď trpělivá. Když už nic jiného, pár dětí určitě nakrmíš."

„Ach, paní Polgaro," řekJa Se'Nedra se šťastným smíchem, „zdá se, že víte úplně všechno. Jste jako matka, kterou jsem nikdy neměla" Láskyplně položila ruce kolem Polgařina krku.

Polgara jí cvrnkla do nosu. „Se'Nedro," nadhodila, „proč si nesundáš to brnění? Páchneš jako železářství."

Se'Nedra se dala do smíchu.

V dalších dnech opustilo Rivu množství lidí, kteří se vydali na cestu s důležitým posláním. Barak odplul do Val Alornu, aby se zúčastnil vypravení šereckého loďstva. Mandorallen odjel do Vo Mimbre oznámit vše potřebné králi Korodullinovi. Horkokrevný Lelldorin, jenž na Garionovu žádost dostal milost, chytil loď zpátky do Asturie, aby zde provedl patřičné přípravy. Hettar, Relg a plukovník Brendig odpluli do Kamaaru, kde se měli rozdělit a každý se vrátit domů. Tam měli dohlížet na poslední kroky v přípravě vojsk. Události, které vždy měly svůj vlastní průběh a spád, se pohnuly a zrychlily. Západ neúprosně směřoval k válce.

Kapitola dvacátá čtvrtá

PRINCEZNA SE'NEDRA ZÁHY POZNALA, že Alornové jsou překvapivě citliví lidé. Byla od samého začátku nucena opustit hluboce zakořeněný pohled Tolnedřana na tyto lidi jako na hrubé zuřivce, požírající sebe navzájem, protože se pohybují na různých okrajích lidské civilizace. Místo toho zjistila, jak nesmírně složití lidé to jsou, jakého množství různých jemných pocitů jsou schopni.

Nic jemného však nebylo na vzteku šereckého krále Anhega, když se o pár dní později vřítil do poradního sálu s vytřeštěnýma očima a rozpálenou tváří. Pohyboval se takřka na samém pokraji mrtvice. „Máš ty vůbec představu, co jsi způsobila?" zařval na Se'Nedru.

„Co jsem komu způsobila, Vaše Veličenstvo?" odpověděla klidně.

„Šereku!" zahřměl a koruna se mu svezla přes jedno ucho. „Ta hra, kterou jste nám tady předvedla, přivedla moji ženu na vynikající nápad. Hodlá odjet do mé země a řídit ji, zatímco já budu pryč."

„Je to vaše žena, králi Anhegu," poznamenala Se'Nedra chladně. „Je jenom správné, že má na mysli osud království v době vaší nepřítomnosti."

„Na mysli?" téměř zaječel. „Islena vůbec nemyslí. Mezi jejíma ušima není nic, jen vzduch."

„Proč jste si ji tedy bral?"

„To rozhodně nebylo kvůli jejímu myšlení."

„Může tě překvapit, Anhegu," podotkl Rhodar s pobaveným výrazem ve tváři.

„Překvapit by mě mohlo jen jediné. Že bych po návratu nalezl alespoň nějaký kámen na kameni," opáčil Anheg a zřítil se do křesla

‚A já nemůžu udělat nic, abych ji zastavil. Nehledě na to, co říkám, jakmile odjedu, usedne na trůn. To bude pohroma. Ženy nemají v politice co pohledávat. Mají na to příliš měkký mozek."

„Obávám se, že tahle poznámka se právě v této společnosti nesetká s velkým zalíbením, Anhegu," uchechtl se král Rhodar a pohlédl na Polgaru. Po Anhegově poslední větě zvedl významně jedno obočí.

„Ach — omlouváni se, Polgaro," zamumlal Anheg a byl zjevně v rozpacích. „Nemyslel jsem tebe, samozřejmě. O tobě já vlastně ani neuvažuji jako o ženě."

„Raději bych, být tebou, nepokračoval, Anhegu," poradil mu král Rhodar. „Na jeden den těch přeřeknutí už bylo až dost."

„To je v pořádku, Rhodare," řekla Polgara mrazivým hlasem. „Shledávám to, co šerecký král prohlašuje, jako velmi zajímavé."

Anheg sebou trhl.

„Já ti opravdu nerozumím, příteli," řekl král Rhodar Anhegovi. „Dostalo se ti toho nejlepšího vzdělání na severu. Studoval jsi umění, poesii, historii a filosofii, ale v tomhle jediném případě jsi zaslepený jako negramotný venkovan. Co tě tak rozčiluje na představě ženy s mocí v rukou?"

„Je to — je to nepřirozené," vyhrkl Anheg. „Ženy tu nejsou proto, aby vládly. To narušuje řád věcí."

„Nejsem si jistá, že se takhle někam dostaneme," poznamenala Polgara. „Když nás, pánové, omluvíte, na Její Veličenstvo a na mne ještě čekají jisté povinnosti. Musíme učinit nějaké přípravy." Vstala a odvedla Se'Nedru z poradního sálu.

„Je dost popudlivý, že?" řekla Se'Nedra, když spolu procházeli chodbami Citadely Železné ruky ke komnatám pani Polgary. „Někdy má sklony přehánět," odpověděla Polgara. „Tyhle projevy hněvu u něj nebývají vždycky pravé. Občas se takovým způsobem chová, protože si myslí, že to od něj lidé očekávají." Trochu se zamračila „Ale v jedné věci má pravdu. Islena není způsobilá vládnout. Myslím, že si s ní budeme muset promluvit — a s ostatními dámami také." Otevřela dveře do svých komnat a obě vstoupily.

Většina škod, způsobených při Polgařině záchvatu vzteku, již byla odstraněna. Jeho prudkost již připomínalo jen pár spálených skvrn na kamenných zdech. Posadila se za stůl a znovu se zahleděla

do dopisu, který dostala dnes ráno od drasnijské královny Porenny. „Zřejmě je už zcela jasné, že mého otce a spol. nebudeme moci chytit," prohlásila trochu odevzdaně, „alespoň si však již nemusíme dělat starosti kvůli jedné věci."

„Kvůli které?" zeptala se Se'Nedra, která usedla na druhé straně stolu.

„Měli jsme jisté obavy, zda se můj otec zcela zotavil z toho zhroucení letos v zimě. Podle toho, co však píše Porenna, je zřejmé, že je na tom stejně jako vždycky předtím — i když ani to není zrovna velká útěcha." Odložila Porennin dopis. „Myslím, že nastal čas, abychom si trochu promluvily, Se'Nedro. V minulých několika týdnech jsi hodně intrikařila a zpracovávala lidi kolem sebe. Ted' chci vědět, co se za tím vším přesně skrývá. Neboli, co tě vede k tomu, chytat na základě svého nového postavení každého pod krkem?"

Se'Nedra zrudla. Já jsem přece rivanská královna, paní Polgaro," odpověděla ztuhle.

„Nebuď směšná. Nosíš smyšlenou korunu, protože se Rhodar uvolil s tím souhlasit a protože přesvědčil Anhega, Branda a Čo—Haga, že nenadělá žádné škody. Tak co je za tím vším?" Polgařin pohled byl velmi přímý a Se'Nedra se nepokojně ošívala.

„Musíme spojit Arenďany a legie mého otce," řekla jakoby na vysvětlenou.

„To je jasné."

„Ale alornští králové by toho nebyli schopni."

„Proč ne?"

„Protože spojené velení si nemůže získat lidská srdce." Ted' to bylo venku a Se'Nedra musela pokračovat dále. „Garion to mohl dokázat. Celý svět by povstal na výzvu rivanského krále. Ale Garion tady není, a tak to musí udělat někdo jiný. Studovala jsem historii, paní Polgaro. Žádná armáda vedená výborem nikdy neuspěla. Úspěch armády závisí na vojenském duchu a vojáci musejí mít jednoho vůdce - někoho, kdo zapálí jejich představivost."

„A ty jsi zvolila sebe?"

„Nemusí to být někdo úžasný nebo tak — opravdu ne. Je jen nutné, aby to byl někdo výrazný—a neobvyklý."

„A ty si myslíš, že žena je dostatečně neobvyklá a výrazná,

aby pozvedla ducha armády — a případně, je-li dostatečně dobře postavená, může rozptýlit jinak soustředěnou pozornost Taur Urgase a malloreanského císaře 'Zakata?"

„Ano, nic podobného se nikdy předtím neudálo." Se'Nedra v tom cítila jistý opěrný bod své obrany.

„Mnoho věcí se nikdy předtím neudálo, Se'Nedro. To není nutně to nejlepší doporučení — a co tě přimělo k přesvědčení, že bych k tomu nebyla způsobilá já?"

Se'Nedra těžce polkla. „Byla jste tak rozčílená," koktala, „a já si nebyla jistá, jak dlouho to bude trvat. Někdo se musel urychleně postavit do čela a kromě toho —" zaváhala.

„Pokračuj."

„Můj otec vás nemá rád," vyhrkla Se'Nedra. „Nikdy by nedal rozkaz svým legiím, aby vás následovaly. Jsem jediná, kdo má možnost jej přesvědčit, aby se k nám připojil. Je mi to líto, paní Polgaro. Nechtěla jsem vás urazit."

Polgara to však hodila za hlavu. Měla zamyšlenou tvář, když uvažovala nad Se'Nedřinými argumenty. „Zdá se, že jsi o tom všem dost přemýšlela," uzavřela celou záležitost. „Dobrá, Se'Nedro, zkusíme to po tvém — prozatím. Jen nedělej nic nepatřičného. Ted' bychom si, myslím, mohli promluvit s královnami."

Porada, která se konala ještě téhož odpoledne v jedné z Polgařiných komnat, se zabývala státními záležitostmi. V tichosti počkala, až se sejdou všechny, a poté k nim vážně promluvila. „Mé dámy," začala Polgara, „za velmi krátký čas se Alornové a ostatní vydají na výpravu velké důležitosti."

„Myslíš tím válku, Pol?" zeptala se královna Layla skleslým hlasem.

„Bude-li to jen trochu možné, pokusíme se tomu vyhnout," odpověděla Polgara. „V každém případě, odchod vašich manželů a alornských králů ponechá domácí záležitosti ve vašich rukou — a to platí stejně pro každou z vás. Chtěla bych s vámi probrat pár věcí předtím, než odjedeme."" Obrátila se ke královně Isleně, oděné do slušivého červeného sametu. „Tvůj manžel neprojevuje velké nadšení z toho, že by ti měla připadnout vláda nad Šerekem, Isleno."

Islena si dfrkla. „Anheg dokáže být občas pěkně únavný."

„Pokus se ho nezneklidňovat. Zmiň se alespoň jednou nebo dvakrát, že se necháš vést od rádců, kterým důvěřuje. Po tom se mu trochu uleví." Polgara je všechny obhlédla. „Tažení nás zřejmě nezavede tak daleko, abyste s námi nemohly být ve spojení — alespoň ne ze začátku. Pokud se stane cokoli mimořádného, ihned o tom zpravte své manžely. S každodenními starostmi si poraďte samy. Myslím si, že byste také měly zůstat v kontaktu jedna s druhou, jakmile vaši muži budou pryč—a též s Porennou v Boktoru a Mayaseranou ve Vo Mimbre. Každá máte své silné stránky a své slabiny, ale pokud se nebudete bát přijmout jedna od druhé radu, všechno bude v pořádku."

„Možná bychom měly vymyslet nějaký prostředek našeho spojení," uvažovala zamyšleně královna Layla „Koně, poslové, rychlé lodě—takové věci. Tolnedřané tohle dělají po celá staletí."

„Jsem si jistá, že na něco přijdeš, Laylo." Polgara se na ni usmála. „Jednu věc si všechny pamatujte. Věnujte velkou pozornost tomu, co vám kdy sdělí Porenna. Já vím, že je velmi mladá a trochu stydlivá, aby chtěla být nějak vepředu, ale drasnijští vyzvědači budou vše oznamovat přímo jí. Ona tak bude o všem vědět mnohem dříve než vy. A zvláště chci, abyste si daly velký pozor na Tolnedřany. Dokáží využít výhody neklidného období. V žádném případě nepodepisujte nic, co vám nabídne Tolnedřan — nehledě na to, jak zajímavě to vypadá. Důvěřuji Ran Borunovi asi tak jako lišce v kurníku —neber si to osobně, Se'Nedro."

„Také znám svého otce, paní Polgaro," odpověděla princezna s úsměvem.

„Prosím vás, dámy," řekla teď Polgara pevně, ,,žádná dobrodružství, zatímco budu pryč. Jenom udržujte věci v jejich co nejklidnějším chodu a nebojte se jedna s druhou o něčem poradit. Také byste měly být ve spojení s Xanthou. Dryády mají přístup k velkému množství informací o tom, co se děje na jihu. Kdyby se stalo cokoli závažného, ihned mě o tom zpravte."

„Budeš chtít, abych u sebe měla toho chlapce?" zeptala se Merel. „Budu s Islenou ve Val Alomu, takže by u mě mohl být v bezpečí. Mé dcery si ho velmi oblíbily a zdá se, že je u nás šťastný."

Polgara o tom chvíli přemýšlela. „Ne," rozhodla nakonec. „Dejruk půjde se mnou. Kromě Gariona je to jediný člověk na světě,

který se může dotknout Orbu. Angarakové by to mohli zjistit a pokusit se ho unést."

„Postarám se o něj," nabídla se Taiba svým silným hlasem. „Zná mě a je nám spolu dobře. Alespoň budu mít co dělat."

„Snad se také nechystáš na tažení, Taibo," namítala královna Layla.

Taiba pokrčila rameny. „Proč ne?" odpověděla. „Nemám žádný dům, o který bych se měla starat, nebo království, na které bych měla dohlížet. A jsou tu i jiné důvody."

Všechny rozuměly. To, co se odehrávalo mezi Taibou a Relgem, bylo natolik hluboké, až se zdálo, že to překračuje obvyklé hranice obyčejného vztahu dvou lidí. A Ulgova nepřítomnost jako by způsobovala té zvláštní ženě cosi mnohem bližšího tělesné než duševní bolesti. Bylo naprosto jasné, že se rozhodne jít za ním— i do bitvy, bude-li to nutné.

Ariana, plavovlasá mimbratská dívka, která doprovázela Lelldorina z Wildantoru do Rivy, si odkašlala, aby se tak připravila k sdělení značné důležitosti. ,,Životy žen jistými způsoby vymezeny jsou," prohlásila. „Ačkoli bitva zuří kolem ní a krutá válka vše v zmatek obrací, dáma nemůže v samém středu vojska bez doprovodu ponechána býti, by její pověst tím neutrpěla. Paní Adara a já jsme nedávno rozhovor jakýsi o tomto vedly a rozhodly se, že budeme princeznu Se'-Nedru jako společnice její doprovázeti. I kdybychom tak z lásky nečinily, byly bychom k tomu povinností hnány."

„Velmi pěkně řečeno, Ariano," zamumlala Adara bez jakékoli známky úsměvu.

„Ach, drahá." Královna Layla si povzdychla. „Teď mám o další dva lidi navíc, kvůli kterým se budu strachovat."

„Myslím, že tím to můžeme uzavřít," řekla Polgara. „Řízení království není zase tak odlišné od řízení domu a s tím máte zkušenosti všechny. Neměňte žádné základní zákony a nepodepisujte žádné smlouvy. Kromě toho se nechte vést zdravým rozumem. Myslím, že teď bychom se mohly připojit k našim pánům. Blíží se čas večeře a muži se cítívají velmi neodpočatě, když nejsou pravidelně krmeni,"

O pár dní později se Barak vrátil z Rivy, doprovázený drasnijským šlechticem s hubenou tváří. Oba dva okamžitě pospíchali do

poradního sálu, aby se ohlásili králům. Princezna Se'Nedra zprvu zvažovala, zda je má doprovázet, ale pak se rozhodla jinak. Její přítomnost by mohla bránit debatě a ona má koneckonců možnost se dozvědět, co se děje, jiným způsobem. Rychle se odebrala do svých pokojů a dotkla se konečky prstů amuletu na své šíji.

„—jde velmi dobře," slyšela mluvit Barakův hlas, když konečně našla hovor, který potřebovala „Loďstvo je připraveno vyplout z Val Alomu a královna Porenna shromažďuje jižně od Boktoru drasnijské kopiníky. Shromažďování vojsk je téměř u konce. Ale myslím, že se objevily i nějaké potíže. Zde přítomný hrabě Kharel se právě vrátil z Thull Mardu. Všechny zprávy ze severního Kthol Murgosu jsou předávány jemu, takže nám může podat velmi podrobný popis tamější situace."

Král Rhodar si odkašlal. „Kharel je velmi důležitou postavou naší výzvědné služby," řekl, aby jej představil. „Vždycky jsem si mohl ověřit, že jeho zprávy jsou velmi přesné."

„Vaše Veličenstvo je příliš laskavé," odpověděl neznámý hlas.

„Začali jižjižní Murgové s pochodem na sever?" zeptal se král Anheg.

„Je to trochu jinak, Vaše Veličenstvo," odvětil Kharel. „Všechny zprávy, které jsem obdržel, hovoří o tom, že pochod je téměř ukončen. Něco přes čtyři miliony je jich utábořeno v okolí Rak Gosky."

„Cože?" vykřikl Anheg.

„Vypadá to tak, že Taur Urgas začal s pochodem už někdy na podzim," řekl mu Drasnijec.

„Na zimu?"

„Zdá se, Vaše Veličenstvo."

„Dovedu si představit, kolik ho to muselo stát životů," řekl král Čo-Hag.

„Asi tak sto tisíc, vaše Veličenstvo," odpověděl Kharel, „ale pro Taur Urgase nemá lidský život valné ceny."

„Tím se všechno mění, Rhodare," řekl Anheg stroze. „Naše výhoda vždycky pramenila z toho, že ten pochod se teprve začne. Teď jsme ji ztratili."

„Bohužel to není všechno, Vaše Veličenstvo," pokračoval

Kharel. „Západní Malloreánci se začali shromažďovat v Thull Zeliku. Jejich počet zatím není nijak významný, ale denně jich přijíždí několik tisíc."

„Tomu musíme co nejrychleji zamezit," zavrčel Anheg. „Rhodare, můžeš vyslat své stavitele k východní stěně do jednoho měsíce? Chtěl bych své lodě přepravit k pramenům řeky Mardu. Musíme se dostat do Východního moře co nejdříve. Jestliže se včas 'Zakatovi nepostavíme, jeho Malloreánci nás obklíčí."

„Ihned pošlu zprávu Porenně," souhlasil Rhodar.

„Jeden by si pomyslel, jestli ten vážený šlechtic přináší i dobré zprávy," podotkl suše kníže ze Selinu.

„V řadách nepřítele je jistá možnost rozkolu, můj pane," odpověděl Kharel. „Taur Urgas se chová tak, jako by on mohl být jediným možným velitelem všech angarackých vojsk. V tuto chvíli má na své straně výhodu početní převahy. To se může změnit, až Malloreánci dají v zemi dohromady dostatečně velkou armádu. Šíří se zvěsti, že 'Zakat by rád zbavil Taur Urgase velení, ale nehodlá se o to pokoušet tváří v tvař čtyřem milionům Murgů."

„Pokusme se je při tom ponechat," řekl Rhodar. „Taur Urgas je blázen a šílení lidé dělají chyby. Slyšel jsem o 'Zakatovi mnohé a mohu vám říci, že bych se s ním nechtěl střetnout na otevřeném poli."

Král Čo—Hag mluvil značně kysele. „Ať už je to mezi Malloreánci jakékoli, na bitevním poli budeme mít o jednu nevýhodu méně — a sice tu, že teď můžeme přesvědčit Arenďany a Tolnedřany, aby se k nám připojili."

„Bylo by bláhové začít válku, Rhodare," naříkal Anheg.

„Jenom přizpůsobíme taktiku," odpověděl Rhodar. „Musíme se vyhnout bitvě na otevřeném poli, bude-li to možné. Abychom tak zachránili co nejvíce mužů."

„Myslel jsem, že jsme ještě ani o žádné bitvě neuvažovali," namítal Barak, „a Belgarat řekl, že vše, co chce, jsou pouze nepokoje a nájezdy."

„Situace se změnila, Baraku," prohlásil Rhodar. „Nepočítali jsme s tím, že jižní Murgové nebo Malloreánci dorazí tak brzy. Musíme udělat něco důležitějšího, než jen pár nájezdů, kdy se ihned zase stáhneme. Angarakové mají dost mužů na to, aby si mohli nevšímat

nějakých malých přepadů a potyček. Jestli se neodhodláme k nějakému zásadnímu úderu — a to velmi brzy — roztáhnou se po celé východní polovině světadílu."

„Belgarat nemá rád, když někdo mění jeho plány," připomněl Rhodarovi Anheg.

„Belgarat tady není a neví, co se děje. Pokud nebudeme rozhodně jednat, on, Belgarion a Kheldar nemají žádnou naději na to, že projdou."

„Mluvíš o válce, kterou nemůžeme vyhrát, Rhodare," řekl Anheg ostře.

„Já vím," připustil Rhodar.

Bylo dlouhé ticho. „Takže, taková je naše cesta," řekl nakonec Brand.

„Obávám se, že ano," pravil k nim všem Rhodar. „Musíme něco udělat nebo se Belgarion a jeho meč nikdy nedostanou ke střetnutí s Torakem. To je jediná věc, na které opravdu záleží, a my všichni musíme položit své životy, pokud to bude nutné."

„Ty nás chceš všechny nechat pozabíjet, Rhodare," řekl Anheg zoufale, „a naše vojska s námi."

„Pokud to bude třeba, Anhegu," odvětil Rhodar zachmuřeně. „Jestliže se Belgarion nedostane k Torakovi, neznamenají naše životy stejně nic. I kdybychom všichni museli zemřít proto, aby se tam dostal, bude to stát za to."

Se'Nedřiny prsty sjely bezhlučně z amuletu, když padla do křesla. Najednou začala plakat. „To neudělám," vzlykala. „Nemohu." Viděla před sebou strašlivé množství lidi — armádu vdov a sirotků, jak na ni s žalobou v očích hledí a ona uhýbá před jejich pohledy. Pokud by dopustila takovou hrůzu, celý zbytek života by strávila v mukách pocitů vlastní viny. Stále s pláčem se vyškrábala na nohy, plně rozhodnutá vstoupit do poradního sálu a prohlásit, že již dále nechce nic mít s touto marnou válkou. Ale pak se zastavila. Před očima se jí objevila Garionova tvář — ta vážná tvář s nepoddajnými vlasy, které vždy tolik toužila narovnat. Závisel na ní. Kdyby ted' ustoupila, Angarakové by měli volné ruce, aby jej chytli. Celý jeho život — a s ním i budoucnost světa — byl v jejích rukou. Neměla na vybranou. Mohla jen pokračovat. Kdyby jen nevěděla, že tohle tažení je odsouzeno k

záhubě! Ono vědomí pohromy, která je čeká, bylo na tom všem nejstrašnější.

Bylo zbytečné to vědět. Začala škubat za řetízek, který držel amulet na jejím krku. Kdyby nebylo jeho, zůstala by blaženě nevědomá o tom, co je čeká. Stále vzlykajíc, zuřivě trhla řetízkem, nevšímajíc si bolesti, která jí byla způsobována, když se jí zařízl do měkké kůže na krku. „Nenávidím tě!" vykřikla bez rozumného uvažování na stříbrný amulet.

Ale to bylo k ničemu. Medailonek jí zůstane upevněný na krku po celý zbytek života. Se'Nedra, celá bledá, nechala ruce spadnout dolů. I kdyby byla schopná ten amulet sundat, k čemu by to bylo dobré? Už všechno věděla a tuhle vědomost musela ukrýt ve svém srdci. Pokud by se jen známka toho, co ví, ukázala v její tváří nebo ozvala z jejího hlasu, selhala by — a Garion by kvůli jejímu selhání trpěl. Musí se obrnit a nastavit světu tvář, jež si je jistá vítězstvím.

A tak tomu bylo, když se rivanská královna napřímila a statečně pozvedla tvář—ač jí v hrudi srdce tlačilo jako kus těžkého olova.

Kapitola dvacátá pátá

BARAKOVA NOVÁ LOĎ BYLA O POLOVINU VĚTŠÍ než většina ostatních šereckých válečných člunů, ale proti jarnímu vánku se pohybovala lehce jako racek letící nízko nad hladinou. Nadýchané bílé mraky běžely modrou oblohou a hladina Větrného moře jiskřila ve slunečním světle. Loď si hladce razila vlnami cestu vpřed. Na obzoru se začalo slabě rýsovat zelené pobřeží jednoho z výběžků Arendie. Byli dva dny od Rivy a šerecké loďstvo bylo před nimi rozprostřeno jako obrovský zastup plachet. Všechny přivážely šedě oděné Rivany, aby se připojili k vojskům sendarského krále Fulracha.

Se'Nedra nepokojně přecházela po přídi paluby. Modrým pláštěm jí škubal vítr a brnění se jí jen blýskalo. Navzdory strašlivému vědění, skrytému v srdci, pociťovala z toho všeho mocné vzrušení. Shromáždění muži, meče a lodě pospíchající proti větru, duch společného cíle, to vše v ní bouřilo krev a naplňovalo ji pocitem veselí, které nikdy předtím nezažila.

Pobřeží před nimi se stále zvětšovalo — bílý písek pláže s tmavě zeleným arendským lesem v pozadí. Když se přiblížili, vyjel zpoza stromů rytíř ve zbroji na grošovaném hřebci. Dojel až k okraji vody, kde zpěněně vlny narážely na vlhký písek. Princezna si zastínila jednou rukou oči a pozorně si blýskajícího rytíře prohlížela. Pak, když se otočil s širokým rozmachem jedné ruky, který jim naznačoval, že mohou postupovat dále k pobřeží, spatřila erb na jeho štítu. U srdce se jí najednou ulevilo. „Mandorallene!" vykřikla rozechvělým vysokým hlasem, zatímco se přidržovala lan na přídi Barakovy lodi a vítr jí škubal za vlasy.

Mohutný rytíř zamával na pozdrav a zasadil svému koni ostru-

hy. Ten se rozběhl zpěněnými vlnami na okraji pobřeží. Stříbromodrá vlaječka na špičce Mandorallenova kopí sebou plácala a vlála ve větru nad jeho hlavou. Když Barak otočil kormidlem, nahnula se loď na stranu. Poté se, odděleni stovkou sáhů, držela loď a jezdec jeden vedle druhého.

To byla chvíle, kterou si Se'Nedra bude pamatovat do konce života—jediný obraz takové dokonalosti, že v její paměti zůstane zřejmě zasazen už navždy. Větrem hnaná veliká loď s nadouvajícími se plachtami, rozrážející zářivě modré vlny, a obrovský kůň řítící se vpřed jasně bílou pěnou na okraji písečného pobřeží, s vodou rozstřikující se od jeho kopyt. V tomto nekonečném okamžiku byli jezdec a loď spojeni. Uháněli v teplém jarním slunci k zalesněnému mysu vzdálenému asi míli odsud. Se'Nedra stála opojená na přídi lodi a ohnivé vlasy za ní vlály jako bojová zástava

Za mysem byl skrytý záliv a na pláži byl postaven tábor sendarské armády, uspořádaný v jedné řadě tmavě hnědých stanů za druhou. Barak otočil kormidlem a jeho plachty pleskaly o stěžně, zatímco přirážel do zálivu s šereckýrn loďstvem za sebou.

„Hola, Mandorallene!" zahřměl Barak ihned, jak zapěla kotevní lana a těžká železná kotva zamířila průzračnou vodou k písečnému dnu.

„Můj pane Baraku," zvolal Mandorallen v odpověď, „vítejte v Arendii. Pán Brendig vymyslel způsob, kterak vaše vylodění urychliti." Ukázal k místu, kde se asi stovka sendarských vojáků odrážela na množství velkých vorů od bidel a řadila je vedle sebe. Dávala je dohromady tak, aby vytvářely dlouhé plovoucí molo zasahující hluboko do vod zálivu.

Barak se zasmál. „Důvěřujte Sendarům, že vždycky přijdou s něčím užitečným."

„Můžeme už jít na břeh?" zeptal se žalostně král Rhodar, když vylezl ze své kajuty. Král nebyl dobrý námořník a jeho široká kulatá tvář teď měla světle zelený nádech. Vypadal poněkud směšně ve své drátěné košili a přilbici. Na první pohled patrné známky mořské nemoci pak jeho osobě dodávaly jen málo na důstojnosti. Navzdory nevojenskému zevnějšku však ostatní králové vždy dali na jeho moudrost. Za svou nezměrnou tloušťkou skrýval Rhodar geniálního ducha

pro taktiku a smysl pro strategii v jakémkoli směru. To ostatní zcela přirozeně vedlo k uznávání jeho vůdčí role.

Ještě snad ke dnu ani nedorazily všechny kotvy a už k Barakově lodi přirazil malý rybářský člun, který teď musel sloužit jako přepravní. Králové, jejich generálové a rádci byli přepraveni na pobřeží ani ne za půl hodiny.

„Myslím, že mám hlad," oznámil Rhodar ve chvíli, kdy se konečně postavil na pevnou zem.

Anheg se zasmál. „Řekl bych, že ses narodil hladový." Král měl na sobě drátěnou košili a široký opasek s mečem. Teď, když byl oděný do zbroje, se zdálo, že jsou jeho hrubé rysy méně viditelné.

„Dobré dva dny jsem nebyl schopen cokoli pozřít, Anhegu," zabručel Rhodar. „Můj ubohý žaludek si začíná myslet, že jsem jej zatratil."

„Jídlo jest připraveno, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Mandorallen. „Asturští bratři naší laskavě velké množství králova srnčího obstarali — bezpochyby získali jej způsobem řádným — ač nepátral jsem po tom přespříliš."

Kdosi za Mandorallenovými zády se zasmál a Se'Nedra pohlédla na hezkého mladého muže s rudozlatými vlasy a dlouhým lukem přetaženým přes jedno rameno jeho zeleného kabátce. Se'Nedra neměla moc příležitostí se s Lelldorinem z Wildantoru seznámit, když ještě byli v Rivě. Věděla však, že je to Garionův blízký přítel a uvědomovala si důležitost získání právě jeho důvěry. Nemělo by to být příliš těžké, usoudila, když se podívala do té otevřené, takřka nevinné tváře. Pohled, který opětoval, byl velmi přímý a jediné letmé nahlédnutí do jeho očí princezně řeklo, že se za nimi skrývá obrovská upřímnost a velmi malá bystrost.

„Dostali jsme zprávu od Belgarata," oznamoval Barak Mandorallenovi a mladému Astuřanovi.

„Kde jsou?" tázal se Lelldorin dychtivě.

„Byli v Boktoru," odpověděl král Rhodar. Tvář měl stále trochu zelenou zápasem s mořskou nemocí. „Z důvodů, které zná jen ona sama, je má žena nechala projít. Dovedu si představit, že teď už jsou někde v Gar og Nadraku."

Lelldorinovi zasvítilo v očích. „Možná, kdybych si pospíšil,

mohl bych je ještě chytit," řekl nadšeně, již připravený ohlédnout se po svém koni.

„Je to patnáct set leguí, Lelldorine," poznamenal Barak mírně.

„Ach —" Lelldorin se zdál být trochu schlíplý. „Myslím, že máš pravdu. Teď už by bylo trochu těžké je chytit, že?"

Barak vážně přikývl.

A pak se vpřed prodrala mímbratská dívka Ariana s láskou v očích. „Můj pane," řekla Lelldorinovi a Se'Nedra si s úlekem vzpomněla, že ti dva jsou svoji — alespoň formálně. „Nepřítomnost tvá velkou bolest působila mi."

Lelldorinovy oči byly najednou sklíčené. „Má Ariano." Téměř se dusil. „Přísahám, že už tě nikdy neopustím." Vzal obě její ruce do svých a zbožně jí pohlédl do očí. Pohled, jenž mu vrátila, byl stejně plný lásky a stejně prost jakéhokoli přemýšlení. Se'Nedra se sama pro sebe otřásla při představě možné pohromy, kterou pohled, jenž si vyměnili, obsahoval.

„Zajímá někoho, že na tomhle místě umírám hlady?" zeptal se Rhodar.

Hostina se konala kolem dlouhého stolu postaveného pod střechu vesele pruhovaného stanu na pláži nedaleko od okraje lesa.

Stůl se doslova prohýbal pod tíhou pečené zvěřiny a bylo zde dost jídla i k uspokojení nezměrné chuti krále Rhodara. Když dojedli, zůstali u stolu, aby si popovídali.

„Váš syn, pán Hettar, nás o tom zpravil, že algarské rody shromažďují se již v Pevnosti, Vaše Veličenstvo," oznámil Mandorallen Čo—Hagovi.

Čo—Hag přikývl.

„A máme také vyřídit něco od toho Ulga— Relga," dodal plukovník Brendig. „Dal dohromady malou armády válečníků z jeskyň. Budou na nás čekat na algarské straně hor. Říkal, že to místo znáte."

Barak zabručel. „S Ulgy mohou být potíže," řekl. „Bojí se otevřených prostranství a denní světlo jim zraňuje očí. Na druhou stranu, ve tmě zase vidí jako kočky. To by se mohlo někdy hodit."

„Poslal Relg nějaké — osobní pozdravy?" zeptala se Taiba Brendiga nejistým hlasem.

Sendar vyndal s vážnou tváří zpoza své tuniky složený perga-

men a podaí jí ho. S poněkud bezmocným výrazem jej převzala, otevřela a obracela všemi směry.

„Co se děje, Taibo?" zeptala se jí Adara tiše.

„Ví, že neumím číst," protestovala Taiba, držíc dopis těsně u sebe.

„Přečtu ti ho," nabídla se Adara

„Ale možná to je —jaksi — osobní," namítala Taiba.

„Slibuji, že nebudu poslouchat," řekla Adara bez jediné stopy úsměvu.

Se'Nedra musela zakrýt svůj vlastní smích rukou. Adařin bystrý a se zcela kamennou tváří provedený vtip byl jednou z věcí, které si na ní princezna nejvíce cenila. I když se smála, cítila však Se'Nedra na sobě něčí oči. Věděla, že si ji s velkou zvědavostí prohlížejí oba Arenďané - Astuřan i Mimbratka - kteří se k nim připojili. Lelldorin zvláště zřejmé nebyl schopen od ní odtrhnout oči. Hezký mladý muž seděl těsně vedle mimbratské dívky Ariany a nepokrytě zíral na Se'Nedru, i když, možná nevědomky, držel Arianu za ruku. Se'Nedra snášela jeho zkoumavý pohled se značným nepokojem. K vlastnímu překvapení ale zjistila, že po přízni tohoto poněkud bláznivého mladého muže touží.

„Řekni mi," pravila přímo k němu, ,,jaké je smýšlení zde v Asturii — co se týče našeho snažení, samozřejmě."

Lelldorin se zachmuřil. „Většinou vůbec ne nadšené, Vaše Veličenstvo," odpověděl. „Obávám se, že zde panuje podezření, že tohle všechno může být nějaké mimbratské spiknutí."

„To je směšné," prohlásila Se'Nedra

Lelldorin pokrčil rameny. „Moji krajané uvažují tímto způsobem. A ti, kteří si nemyslí, že je to spiknutí, radostně vzhlížejí k myšlence, že se všichni mimbratští rytíři připojí k tažení proti Východu. To v určitých částech země vyvolává jisté naděje."

Mandorallen si povzdychl. „Stejné smýšlení i v určitých částech Mimbre nalézti lze," řekl. „Jsme smutně rozděleným královstvím a podezřívavost dávná, jakožto i stará nenávist těžko ze světa se spravují."

Se'Nedra pocítila náhlou vlnu zděšení. S tímhle nepočítala. Král Rhodar vytvořil takovou náladu, že zcela jistě bude mít Aren-

ďany na své straně, a teď se zdálo, že hloupá nenávist a podezřívavost mezi Mimbre a Asturií takřka boří celý plán před jejíma očima. Bezmocně se ohlédla po Polgaře.

Čarodějka se však nezdála být nějak vyvedena z klidu novinou, že Arenďané nejsou ochotní připojit se k tažení. „Pověz mi, Lelldorine," řekla klidně, „mohl bys shromáždit nějaké své méně podezřívavé přátele na jednom místě — na nějakém bezpečném místě, kde se nebudou muset bát, že jsme je nalákali do léčky?"

„Co hodláš dělat, Polgaro?" zeptal se král Rhodar a tvářil se dost rozpačitě.

„Někdo s nimi musí promluvit," odpověděla Polgara. „A myslím, že to musí být někdo neobyčejný." Obrátila se zpět na Lelldorina. „Řekla bych, že prozatím nebude třeba, aby to byl nějaký velký zástup — prozatím ne. Čtyřicet nebo padesát by mělo být až dost — a nikdo příliš bojovně naladěný proti našemu snažení."

„Shromáždím je ihned, paní Polgaro," prohlásil Lelldorin a prudce se postavil.

„Dnes už je trochu pozdě, Lelldorine," poznamenala s pohledem na slunce, již velmi nízko nad obzorem.

„Čím dříve vyjedu, tím dříve je shromáždím," řekl horlivě Lelldorin. „Jestli mají přátelství a pouto stejné krve ještě nějakou moc, nezklamu." Hluboce se poklonil Se'Nedře. „Vaše Veličenstvo," řekl na rozloučenou a odběhl k místu, kde měl uvázaného koně.

Ariana povzdychla a ohlédla se po odjíždějícím mladém nadšenci.

„Je vždycky takový?" zeptala se Se'Nedra udiveně.

Mimbratská dívka přikývla, „Vždycky," připustila. „Myšlenka a čin pro něho jedno jsou. Obávám se, že porozumění pro význam vážení slov nemá. To jeho kouzlo spoluvytváří, ale někdy poněkud rozčilujícím jest. Tolik musím přiznat."

„To si dovedu představit," souhlasila Se'Nedra.

Později, když byly princezna a Polgara samy ve svém stanu, obrátila se Se'Nedra zmatené na Garionovu tetu s otázkou. „Co budeme dělat?"

„Ne my, Se'Nedro—ty. Ty k nim budeš muset promluvit."

„Nejsem moc dobrá v promluvách na veřejnosti, paní Polga-

ro," přiznala Se'Nedra a vyschlo jí v ústech.„Dav mě děsí a vždy se mi z toho zamotá jazyk."

„To zvládneš, drahoušku," ujistila ji Polgara. Pohlédla na princeznu mírně pobaveně. „Ty jsi chtěla vést armádu, pamatuješ? Myslela sis snad, že všechno, co budeš muset udělat, bude hodit na sebe brnění, skočit do sedla, vykřiknout 'následujte mě' a celý svět se za tebou zboří?"

„Tedy—"

„Strávila jsi takový čas studiem historie a unikla ti hlavní věc, která je společná pro všechny velké vůdce? Musíš být velmi nepozorná, Se'Nedro."

Se'Nedra na ni zírala s pomalu vzrůstající hrůzou.

„Nevyžaduje to moc sil povolat lidi do zbraně, drahá. Nemusíš být výtečná. Nemusíš být ani válečník. Tvé přesvědčování také nemusí být skvělé a vznešené. Hlavně musíš být výmluvná."

„Toho nejsem schopná, paní Polgaro."

„Na to jsi měla myslet předtím, Se'Nedro. Ted' už je příliš pozdě, abys mohla couvnout. Rhodar bude řídit armádu a dohlížet, že je postaráno o každou drobnost, ale ty jsi tím, kdo je musí přesvědčit, aby tě následovali."

„Neměla bych ani nejmatnější tušení, co jim mám říct," namítala Se'Nedra.

„To přijde samo. Věříš přece v to, co činíme, ne?"

„Samozřejmě, ale —"

„Rozhodla ses, že to podstoupíš, Se Nedro. A rozhodla ses tak sama. A když už jsi došla takhle daleko, musíš projít celou cestu."

„Prosím, paní Polgaro," žadonila Se'Nedra. „Z mluvení na veřejnosti se mi dělá špatně od žaludku. Pozvracím se."

„To se stává," poznamenala Polgara chladně. „Pokus se jen, aby se ti to nestalo před všemi zraky."

O tři dny později i cestovala Polgara a alornští králové do trosek města Vo Astur, jež bylo ukryto hluboko v Arendském hvozdu. Se'Nedra projížděla prosluněnými lesy na samém pokraji zděšení. Navzdory všem námitkám zůstala Polgara neoblomná. Slzy ji neobměkčily a i nepříčetný křik zklamal. Princezna si ve svém zoufalství byla jistá, že i kdyby měla zemřít, postavila by ji Polgara před čekající

zástup a násilím by ji donutila ho oslovit. S pocitem naprosté bezmoci jela vstříc svému osudu.

Jako Vo Wakun, bylo i Vo Astur opuštěné po celá staletí, kdy trvala občanská válka. Jeho zřícené zdivo bylo porostlé mechem a leželo ve stínu obrovských stromů, jež jako by truchlily nad slávou, pýchou a utrpením Asturie. Zde čekal Lelldorin a spolu s ním asi padesát bohatě vystrojených šlechticů, jejichž oči byly naplněny zvědavostí mírně podbarvenou podezřením.

„Tohle je právě takový počet, jaký jsem mohl za tak krátkou dobu dát dohromady, paní Polgaro," omlouval se Lelldorin, když sesedli. „V celém okolí jsou i další, ale ti jsou přesvědčení, že je to nějaká mimbratská proradnost."

„Tihle nám budou bohatě stačit, Lelldorine," odvětila Polgara. „Však oni budou šířit, co se zde odehrálo." Rozhlédla se po omšelých, sluncem pokropených troskách. „Myslím, že támhleto místo bude vhodné." Ukázala na zborcený zbytek jedné ze zdí. „Pojď se mnou, Se'Nedro."

Princezna, oděná do své zbroje, pověsila svou přilbici a štít na sedlo bílého koně, kterého jen pro ni přivedl z Arendie král Čo— Hag, a celá se třesouc, vedla to trpělivé zvíře tam, kam kráčela čarodějka

„Chceme, aby tě stejně dobře viděli jako slyšeli," vysvětlovala Polgara, „takže vylez na ten kus zdi a mluv tam odtud. Teď je to místo ve stínu, ale slunce jde tímhle směrem, proto až dokončíš svou řeč, bude svítit přímo na tebe. Myslím, že to bude veimi působivé."

Se'Nedra zanankala, když viděla, jak daleko slunce dosud je. „Myslím, že se mi začíná dělat špatně," řekla rozechvělým hláskem.

„Možná později, Se'Nedro. Teď už na to nemáš čas." Polgara se otočila k Lelldorinovi. „Myslím, že teď můžeš Její Veličenstvo představit," řekla mu.

Lelldorin vystoupil na zeď a pozvedl ruku, aby si vynutil ticho. „Krajané," pronesl zvučným hlasem, „o poslední Slavnosti Stvoření stala se událost, jež otřásla základy našeho světa Po více než tisíc let jsme očekávali tu chvíli. Moji krajané, rivanský král se vrátil!"

Po této novině se zástup zavlnil a proběhl jím rozčilený šum.

Lelldorin, výstřední jako vždy, se dostal do varu. Vyprávěl jim o planoucím meči, který potvrdil Garionovu totožnost, a o slibu věr-

nosti, jenž přísahali Belgarionovi z Rivy alomští králové. Se'Nedra jej, téměř omdlévajíc trémou, stěží slyšela. Snažila si ještě jednou přeříkat řeč, kterou měla v hlavě, ale všechno se jí motalo. Pak ho, nijak daleko od zhroucení, uslyšela, jak říká: „Krajané, představuji vám Její císařskou Výsost, princeznu Se'Nedru — rivanskou královnu." A všechny oči se plny očekávání obrátily k ní.

Třesouc se do nejposlednější částečky svého těla, vystoupila na zborcenou zeď a pohlédla do tváří stojících před ní. Všechny přípravy, všechny nacvičené fráze se jí vypařily z hlavy. Stála s bledým obličejem a chvěla se bez nejmenší představy, jak začít. To ticho bylo strašné.

Jak tomu však náhoda chtěla, jeden z mladých Astuřanů přímo v čele zřejmě okusil toho rána příliš mnoho vína, než mohl snést.

„Myslím, že Její Veličenstvo zapomnělo svou řeč," prohodil výsměšně a hlasitě k jednomu ze svých společníků.

Se'Nedřina odpověď na sebe nenechala čekat. „A já si myslím, že pán zapomněl na své vychování," vzplála, aniž by se nejdříve zamyslila. Nezdvořilost ji dokázala rozzuřit.

„Řekl bych, že tohle nemám zapotřebí poslouchat," prohlásil opilý mladík tónem přehánějícím nudu. „To je jen marnění času. Já nejsem Rivan a ani nikdo z vás ostatních. Co by nám, asturským vlastencům, mohla říct zajímavého cizí královna?" A už se chystal obrátit k odchodu.

„Je snad asturský vlastenec tak nasáklý vínem, aby zapomněl, že svět neznamená jen tento hvozd?" opáčila prudce Se'Nedra. „Nebo je možná tak neznalý, že vůbec neví, co se za tímto lesem děje?" Namířila na něj hrozícím prstem. „Poslouchej mě, vlastenče," řekla zvonivým hlasem. „Možná si myslíš, že jsem tady jen proto, abych pronesla nějakou hezkou řeč, ale to, co jsem ti přišla říct, je to nejdůležitější, co kdy v životě uslyšíš. Můžeš mi naslouchat nebo se můžeš ke mně obrátit zády a odejít — a až se sejde rok s rokem a nebude žádné Asturie, z vašich domovů budou spálené trosky a Grolimové budou jako stádo hnát vaše rodiny k Torakově oltáři s ohněm a krvavými noži, pak se můžeš ohlédnout zpět k tomuto dni a proklínat sám sebe, že jsi neposlouchal.'"

A pak, když vztek na jednoho nezdvořilého mladíka v ní pro-

trhl hráz, začala Se'Nedra promlouvat. Mluvila k nim přímo, bez učených frází, ale slovy, která plynula přímo z jejího srdce. Čím déle mluvila, tím vášnivější se stávala. Přela se, nabádala — a nakonec rozkazovala. Nikdy by si nevzpomněla, co vlastně všechno říkala, ale nikdy by nezapomněla, co přitom cítila. Všechna vášeň a oheň, jež byly obsaženy v bouřlivých výbuších hněvu a vzteklých záchvatech během jejího dětství, teď nalezly svého naplnění. Mluvila horlivě a bez jediné myšlenky na sebe. Hovořila jen s všestravující vírou v to, co říká. A nakonec nad nimi zvítězila

Když ji celou ozářil sluneční svit, její brnění zablýskalo a vlasy se zdály vzplanout jedním plamenem. „Belgarion, král Rivy a Pán Západu, vás volá do války!" prohlásila. „Já jsem Se'Nedra, jeho královna, a stojím před vámi jako živoucí zástava. Kdo z vás odpoví na Belgarionovo zavolání a bude mě následovat?"

Byl to ten mladík, který se jí zprvu vysmíval, jenž jako první tasil svůj meč. Pozvedl jej k její poctě a zvolal: „Já tě budu následovat!" Jako by jeho prohlášení bylo znamení, půl stovky mečů se zablýskalo v slunečním světle, pozvednutých k poctě a na znamení slib, a půl stovky hlasů zopakovalo jeho výkřik. „Já tě budu následovat!"

S širokým rozmachem tasila Se'Nedra svůj vlastní meč a pozvedla jej. „Následujte mě tedy!" zapěla. „Pojedeme se střetnout s padlými hordami Angaraků. Nechť se svět otřásá pod naším příchodem!" Třemi rychlými kroky se přesunula ke svému koni a doslova se vymrštila do sedla. Zasadila vzpínajícímu se koni ostruhy a odcválala z trosek s mečem nad hlavou a za sebou vlajícími ohnivými vlasy. Astuřané se jako jeden muž vrhli ke svým koním, aby ji následovali.

Když princezna vjela do lesa, ohlédla se zpět po těch statečných, bláhových mladých mužích cválajících za ní s nadšenými tvářemi. Zvítězila, ale kolik těchto nepřemýšlejících Astuřanů přivede zpět, až válka skončí? Kolik jich zahyne v pustinách Východu? Oči se jí náhle zalily slzami. Ale rivanská královna je jednou rukou setřela a opět se rozjela. Vedla Astuřany zpět ke své armádě.

Kapitola dvacátá šestá

ALORNŠTÍ KRÁLOVÉ SE'NEDRU HLASITĚ VELEBILI a tvrdí válečníci na ni pohlíželi s neskrývaným obdivem. Vychutnávala si jejich lichotky a předla spokojeně jako kotě. Jediné, co jí bránilo v pocitu naprostého vítězství, bylo Polgařino podivné mlčení. Se'Nedru to trochu bolelo. Ta řeč asi nebyla dokonalá, ale zcela získala Lelldorinovy přátele a takový úspěch docela určitě dává zapomenout najakékoli chybičky.

Pak, když pro ni toho večera Polgara poslala, Se'Nedra pochopila. Čarodějka si jí přeje poblahopřát v soukromí. Vesele si pobrukujíc, šla po pobřeží k Polgafině stanu se zvukem vln narážejících do bílého písku v uších.

Polgara seděla za svým stolkem. Byla zde sama, jen se spícím dítětem, Dejrukem. Zatímco si česala dlouhé tmavé vlasy, světlo svíce jemně ozařovalo její modrý šat a zvýrazňovalo dokonalost křivek jejího těla. „Pojď dál, Se'Nedro," řekla. „Posaď se. Máme toho hodně, o čem bychom si měly popovídat."

„Byla jste překvapená, paní Polgaro?" Princezna se už nemohla déle udržet. ,,Byla, že ano? I já jsem sama sebe překvapila."

Polgara na ni vážně pohlédla. „Nesmíš se nechávat tak unést, Se'Nedro. Musíš se naučit šetřit svými silami a ne jimi plýtvat kolem sebe rozkřikovanou nepříčetnou sebechválou."

Se'Nedra na ni zírala. „Vy si nemyslíte, že jsem to dnes udělala dobře?" zeptala se a cítila ostrou bolest.

,,Byla to velmi hezká řeč, Se'Nedro," řekla Polgara způsobem, z kterého byl cítit žert.

Princeznu poté cosi podivného napadlo. „Vy jste to věděla,

že?" vyhrkla. „Věděla jste úplně všechno."

Polgařinými rty přelétl náznak úsměvu. „Zdá se, že vždycky zapomínáš na určité výhody, které mám, drahoušku," odpověděla, „a jedna z nich je, že mám celkové povědomí o tom, jak se budou věci vyvíjet."

„Jak jen to můžete—"

„Určité události se nestávají jen tak, Se'Nedro. Některé byly určeny již ve chvílí, kdy tento svět vznikl. To, co se stalo dnes, je jednou z takových věcí." Sáhla před sebe a zvedla ze stolu věkem zmavlý svitek. „Chtěla bys slyšet, co o tobě říká Proroctví?"

Se'Nedru náhle zamrazilo.

Polgara přejížděla očima po zpuchrelém pergamenu. „Tady to je," řekla a pozvedla svitek k světlu svíce. „'I hlas Nevěsty světla slyšen bude v královstvích světa,'" četla, „'a její slova jako oheň v suché trávě působiti budou, že zástupové povstanou, by kupředu šli pod září zástavy její.'"

„To přece vůbec nic neznamená, paní Polgaro," namítala Se'Nedra. „Vždyť je to naprosto scestné blábolení."

„Ozřejmí se ti to trochu, když ti řeknu, že Garion je Dítětem světla?"

„Co je to?" tázala se Se'Nedra, pohlížejíc na pergamen. „Kde jste k tomu přišla?"

„To je Mrinský kodex. Můj otec jej pro mě opsal podle původního svitku. Je to trochu nesrozumitelné, protože mrinský prorok byl tak beznadějně šílený, že nedokázal souvisle mluvit. Král Dras Býčí Šíje jej nakonec musel uvázat na řetěz ke kůlu jako psa"

„Král Dras? Paní Polgaro, vždyť to bylo před více než třemi tisíci lety!"

„Ano, je tomu asi tak dlouho," souhlasila Polgara.

Se'Nedra se roztřásla. „To není možné!" vyhrkla.

Polgara se usmála „Někdy, Se'Nedro, mluvíš úplně stejně jako Garion. Zajímalo by mě, proč si mladí lidé tak libují v této větě."

„Ale paní Polgaro, nebýt toho mladíka, který mne tak popudil, asi bych neřekla ani slovo." Princezna se kousla do rtu. Tohle nechtěla přiznávat.

„Pak byl právě proto zřejmě tak popouzející. Je velmi možné,

že se narodil jenom proto, aby tě ve správnou chvíli rozčílil. Proroctví neponechává nic náhodě. Myslíš, že bys ho mohla potřebovat i příště, aby se ti lépe začalo? Mohu zařídit, aby se znovu opil, jestli to potřebuješ."

„Příště?"

„Samozřejmě. Myslela sis snad, že to jedním proslovem k malé skupině končí? Měla by ses, Se'Nedro, skutečně naučit věnovat více pozornosti tomu, co se děje. Během příštích několika měsíců budeš mluvit k davům nejméně jednou denně."

Princezna zbledla hrůzou. „To nemohu!" vykřikla.

„Ale ano, můžeš, Se'Nedro. Tvůj hlas bude slyšet zemí a tvá slova jako oheň v suché trávě působiti budou a zástupové celého Západu povstanou, by následovali tvou zástavu. Během všech staletí jsem nikdy nezažila, že by se Mrinský kodex mýlil —ani jednou. Důležité v tuhle chvíli je, abys měla dostatek odpočinku a pravidelnou stravu. Budu ti jídlo připravovat sama." Poněkud nespokojeně pohlédla na útlou dívku. „Pomohlo by, kdybys trochu zesílila, ale hádám, že si budeme muset poradit s tím, co máme. Jdi si pro své věci, Se'Nedro. Odteď zůstaneš se mnou. Myslím, že si tě teď nechám pod svým dozorem."

Během následujících týdnů projížděli zeleným, vlhkým arendským lesem a zpráva o jejich příchodu se rozletěla celou Asturií. Se'Nedra matně tušila, že Polgara opatrně hlídá velikost a složení slyšení, které má být osloveno. Chudák Lelldorin se téměř nedostal ze sedla. Se svými přáteli vyrážel napřed, aby, než dorazí postupující armáda, připravil další shromáždění.

Se'Nedra, jež se už nadobro smířila se svým osudem, byla přesvědčená, že mluvení na veřejnosti se zlehčuje s postupující praxí. Bohužel se mýlila. Před každou řečí jí lomcoval strach a pravidelně se jí dělalo strašlivě špatně. Ačkoli ji Polgara ujišťovala, že se její řeči zlepšují, stěžovala si Se'Nedra, že to není čím dál tím lehčí. Bylo na ní stále více patrné duševní a tělesné vyčerpání. Jako většina dívek jejího věku, i ona obvykle dokázala mluvit nekonečně dlouho, ale její slavnostní proslovy nebyly nahodilé řeči. Vyžadovaly nezměrné sebeovládání a neuvěřitelně spotřebovávaly duševní energii. A nikdo jí nemohl pomoci.

Jak se však zástupy zvětšovaly, provedla Polgara určitá opatření, která jí trochu pomáhala. „Mluv obyčejně hlasitým způsobem, Se'Nedro," nabádala. „Neunavuj se zbytečným křičením. Postarám se o to, aby tě každý dobře slyšel." I tak však všechno záviselo jen na ní a důsledky přepínání se začaly být více a více viditelné. Jela netečně na čele své rozrůstající se armády a někdy se zdála upadat do stavu naprostého strnutí.

Její přátelé ji sledovali a dělali si starosti.

„Nevím, jak dlouho to může tímto způsobem ještě vydržet," svěřil se král Fulrach králi Rhodarovi, když jeli přímo za královničkou umdlévající v sedle do trosek Vo Wakunu, kde měla oslovit další shromáždění. „Myslím, že občas zapomínáme, jak malá a drobná je."

„Možná bychom to měli raději s Polgarou probrat," souhlasil Rhodar. „Řekl bych, že to dítě potřebuje tak týdenní odpočinek."

Se'Nedra však věděla, že se nemůže zastavit. Mělo to svůj význam. Byl zde určitý stupňující rytmus, který se nesměl přerušit. Nejdříve se zpráva o jejím příchodu šířila pomalu, ale teď běžela před nimi a ona věděla, že musí stále více pospíchat, aby s tím udržela krok. V tom byl rozhodující bod všeho, co teď dělala. Buďto ukojí zvědavost a zájem o sebe, nebo se to celé zhroutí a ona bude muset začít úplně znovu.

Zástup ve Vo Wakunu byl zatím největší, jaký dosud oslovila Již zpola rozhodnutí, potřebovali jednu jedinou jiskru, aby je zapálila. Opět ochromená nesmyslným strachem, sbírala rivanská královna sílu, aby vystoupila, oslovila a výzvou k připojeni se k jejich boji v nich zažehla plamen.

Pak to skončilo a mladí šlechtici se přidali k rozrůstajícím se řadám armády. Se'Nedra vyhledala samotu v okolí tábora, aby se dala alespoň trochu dohromady. To se již stalo jejím nezbytným rituálem. Někdyjí po projevu bylo špatně, někdy plakala Někdy jen tak netečně blournala, aniž by si všimla i stromů kolem sebe. Dle Polgařiných příkazů ji vždycky doprovázel Dumik a Se'Nedra shledala společnost tohoto poctivého, zručného muže velmi příjemnou.

Odešli nějaký kus od trosek. Bylo jasné slunečné odpoledne a ptáci zpívali ve větvích stromů. Se'Nedra se zamyšleně procházela a v

klidu lesa utišovala svůj vnitřní nepokoj.

„Tohle všechno je moc dobré pro šlechtice, Dettone," slyšela promluvit někoho z druhé strany křoví, „ale co to má co dělat s námi?"

„Asi máš pravdu, Lammere," souhlasil druhý hlas s odevzdaným povzdechem. „Ale bylo to velmi vzrušující, že?"

„Jediná věc, která by mohla nevolníka vzrušit, je vidina něčeho k jídlu," prohlásil první muž hořce. „Ta malá holka si může mluvit, co chce, o povinnosti. Mou jedinou povinností je naplnit svůj žaludek." Náhle se zarazil. Jsou listy tamhleté rostliny jedlé?" zeptal se.

„Myslím, že jsou jedovaté, Lammere," odpověděl Detton.

„Ale jistý si tím nejsi? Nerad nechávám ležet ladem něco, kde je nějaká naděje, že mě to nezabije."

Se'Nedra naslouchala dvěma nevolníkům se vzrůstající hrůzou. Cožpak může někdo klesnout až na takovou úroveň? Náhle podnícena, obešla křoví, aby se jim postavila tváří v tvář. Dumik byl, jako vždy, těsně u ní.

Oba nevolníci byli oblečeni do blátem zacákaných hadrů. Oba to byli muži středních let a v jejich tvářích nebylo žádných známek toho, že by kdy zažili šťastný den. Hubenější z těch dvou si pozorně prohlížel jakousi rostlinu s úzkými listy, ale ten druhý spatřil blížící se Se'Nedru a zkameněl zřetelným úlekem. „Lammere," vydechl. „To je ona - ta, co dneska mluvila"

Lammer se napřímil a vyzáblý obličej mu pod špinavými šmouhami zbledl. „Vaše Povýšenosti," řekl s groteskním pokusem o úklonu. Jsme na cestě zpět do našich vesnic. Nevěděli jsme, že tahle část lesa je vaše. Nic jsme nevzali." Na důkaz svých slov rozevřel obě dlaně.

„Jak dlouho už jste vůbec nic nejedli?" otázala se ho.

„Dnes ráno jsem měl nějakou trávu, Vaše Povýšenosti," odpověděl Lammer, „a včera jsem měl pár tuřínů. Byly trochu červivé, ale ne špatné."

Se'Nedre se zalily oči slzami. „Kdo vám to provedl?" zeptala se ho.

Lammer po její otázce vypadal trochu zmateně. Nakonec jemně pokrčil rameny. „Svět, řekl bych, Vaše Povýšenosti. Určitá část toho, co vypěstujeme, je odváděna našemu pánovi a určitá část jeho

pánovi. Pak je tu část, která musí být odvedena královi, a část pro královského místodržícího. A pořád platíme za nějaké války, které náš pán vedl před pár lety. Potom, co se všechno musí zaplatit, toho pro nás moc nezbyde."

Napadla ji strašná myšlenka „Shromažďuji armádu pro tažení na Východ," řekla jim.

„Ano, Vaše Povýšenosti," odpověděl druhý nevolník, Detton. „Slyšeli jsme dnes vaši řeč."

„Co to pro vás znamená?"

Detton pokrčil rameny. „Bude to znamenat větší daně, Vaše Povýšenosti — a to, že někteří z našich synů budou naverbováni, pokud se náš pán rozhodne k vám připojit. Nevolníci ve skutečnosti nejsou dobrými vojáky, ale vždycky mohou nosit náklad. A když přijde čas dobýt nějaký hrad, chce šlechta zřejmě vždycky mít po ruce co nejvíc nevolníků, aby pomohli s umíráním."

„Takže vy nikdy necítíte pocit vlastenectví, když jdete do války?"

„K čemu by bylo vlastenectví nevolníkovi, má paní?" zeptal se Lammer., Ještě před měsícem jsem ani nevěděl, jak se má země jmenuje. Nic mi v ní nepatří. Proč bych k ní měl něco cítit?"

Se'Nedra na tuto otázku nedokázala odpovědět. Jejich životy byly tak bezútěšné, tak beznadějně prázdné a její volání do války pro ně znamenalo jen větší útisk a další utrpení. „A co vaše rodiny?" zeptala se. „Jestli Torak zvítězí, přijdou sem Grolimové a povraždí je na jeho oltářích."

„Nemám žádnou rodinu, má paní," odpověděl Lammer mrtvolným hlasem. „Můj syn zemřel před několika lety. Můj pán bojovat někde v nějaké válce, a když útočili na nějaký hrad, lili lidé uvnitř na nevolníky, kteří se pokoušeli vztyčit žebřík, horkou smůlu. Má žena se usoužila k smrti, když se to dozvěděla. Grolimové už jim nemohou ublížit, a když budou chtít zabít mě, budou vítáni."

„Cožpak není nic, za co byste byli ochotní bojovat?"

„Jídlo, řekl bych," pravil Lammer po chvíli přemýšlení. „Už mě nebaví být pořád hladový."

Se'Nedra se otočila na druhého nevolníka. „A co ty?" zeptala se ho.

„Skočil bych do ohně za někoho, kdo by mně dal najíst," odvětil Detton horlivě.

„Pojďte se mnou," nařídila jim Se'Nedra, otočila se a vedla je cestou zpět do tábora, k velikým, rozměrným vozům se zásobami, které přepravovaly obrovské množství jídla ze sýpek a skladišť celé Sendarie. „Chci, aby se tito muži najedli," řekla překvapenému kuchaři. „Tolik, kolik budou schopni." Durnik však, s očima překypujícíma soucitem, už vstoupil do jednoho z vozů a přinesl odsud veliký bochník chleba. Rozlomil jej, půlku dal Lammerovi a druhou Dettonovi,

Lammer zíral na kus chleba ve svých rukou a divoce se třásl. ,,Budu tě následovat, má paní," prohlásil rozechvělým hlasem. „Snědl jsem své boty a žil z vařené trávy a kořenů stromů." Sevřel dlaněmi svou půlku chleba, jako by se bál, že mu ji někdo vezme. „Za tohle tě budu následovat až na konec světa a zpátky." Pak se dal do jídla. Hltavě okusoval velké kusy chleba.

Se'Nedra na něj chvíli zírala, a pak najednou utekla. Za běhu do svého stanu zoufale a hlasitě plakala. Adara s Taibou se ji snažily bez úspěchu upokojit. Nakonec poslali pro Polgaru.

Když čarodějka přišla stačil jí jediný krátký pohled a požádala Taibu a Adaru, aby ji ponechaly s fňukající dívkou o samotě. „Tak dobrá, Se'Nedro," řekla klidně, posadila se na postel a sevřela princeznu v náručí, „co to má zase znamenat?"

,,Já už dál nemůžu, paní Polgaro," křičela Se'Nedra „Prostě nemůžu."

,,Byl to přece jen tvůj nápad," připomnělají Polgara

„Mýlila jsem se." Se'Nedra se opět rozplakala. „Mýlila a mýlila! Měla jsem zůstat v Rivě."

„Ne," nesouhlasila Polgara „Dokázala jsi něco, co by se nikomu z nás zřejmě nepodařilo. Ty jsi nám zajistila Arenďany. Nejsem si jistá, jestli by se něco takového povedlo i Garionovi."

„Ale oni si všichni jdou pro smrt!" kvílela Se'Nedra.

„Kde jsi na tohle přišla?"

„Angarakové nás přečíslí nejméně dva ku jedné. Zmasakrují mou armádu,"

„Kdo ti něco takového řekl?"

„Já —já jsem poslouchala," odpověděla Se'Nedra a sáhla po amuletu na své šíji. „Slyšela jsem Rhodara, Anhega a ostatní, jak říkají, co slyšeli o jižních Murzích."

„Rozumím," řekla Polgara vážně.

„Zahodíme naše životy. Nic nám nepomůže. A právě ted'jsem ještě objevila způsob, jak do toho zatáhnout i nevolníky. Jejich životy jsou tak bídné, že nás budou následovat jen kvůli příležitosti se pravidelně najíst. A já to udělám, paní Polgaro. Usoudím-li, že je budeme potřebovat, bez váhání je odvedu z jejich domovů a povedu je na smrt. Nemohu si pomoci."

Polgara vzala z poblíž stojícího stolu sklenici a vyprázdnila do ní malou skleněnou lahvičku. „Válka ještě neskončila, Se'Nedro. Ještě ani nezačala," Zavířila temnou jantarovou tekutinou na dně sklenice. „Už jsem viděla beznadějnější války. Jestli se poddáš beznaději ještě předtím, než začneš, pak skutečně nemáš žádnou šanci. Rhodar je velmi bystrý taktik, víš, a muži v tvé armádě jsou velmi stateční. Nebudeme se ostatně pouštět do žádné bitvy, pokud nebudeme muset. A jestli Garion dostihne Toraka včas—a vyhraje — Angarakové se rozpadnou a nebudeme s nimi muset válčit vůbec. Tady máš." Podala jí sklenici. „Vypij to."

Se'Nedra si beze slova vzala sklenici a pila. Jantarová tekutina byla hořká a zůstávala po ní v ústech podivná, pálivá chuť. „Takže to celé závisí na Garionovi," řekla.

„Vždycky to záleželo na něm, drahoušku," odvětila Polgara.

Se'Nedra povzdychla. „Kéž bych—" začala, pak se ale zarazila a přestala.

„Kéž bys co?"

„Ach, paní Polgaro, nikdy jsem Garionovi neřekla, že ho miluji. Dala bych teď cokoli za to, abych mu to mohla říct —jen jednou."

„On to ví, Se'Nedro."

„Ale to není totéž." Se'Nedra opět vzdychla. Začala se jí tělem rozlévat podivná únava a přestala plakat. Náhle bylo i jaksi těžké vzpomenout si, proč vlastně plakala Ucítila na sobě oči a otočila se. Dejruk seděl potichu v rohu a pozoroval ji. Jeho hluboké modré oči byly naplněny přízní a, což bylo zvláštní, nadějí. Pak vzala Polgara princeznu opět do náručí a začala ji pomalu tam a zpět kolébat, brou-

kajíc jakousi konejšivou melodii. Aniž by věděla, kdy se tak stalo, upadla Se'Nedra do hlubokého bezesného spánku.

Následujícího rána byl podniknut útok na její život. Její vojsko směřovalo jižně od Vo Wakunu, procházejíc prosluněným lesem kolem Velké západní cesty. Princezna jela na čele zástupu a povídala si s Barakem a Mandorallenem, když v tom ze stromů vyletěl se zlověstným bzukotem šíp. Právě ten bzukot Baraka okamžitě varoval. „Ohlédni se!" vykřikl a náhle Se'Nedru zakryl svým velkým štítem. Šíp se od něj odrazil a Barak se strašlivým klením tasil svůj meč.

To už však Brandův nejmladší syn Olban vyrazil ohromným tryskem do lesa. Tvář měl mrtvolně bledou a zdálo se, že mu meč sám skočil do ruky, když otáčel svého koně. Zvuk cválajících kopyt se ztrácel mezi stromy. Za několik okamžiků bylo slyšet děsivé zasténání.

Z armády za nimi se ozvaly poplašné výkřiky a zmatený šum hlasů. Polgara se s bledou tváří rozjela vpřed. „Jsem v pořádku, paní Polgaro," ujistilaji rychle Se'Nedra, „Barak mě zachránil."

„Co se stalo?" tázala se Polgara.

„Někdo po ni vystřelil šípem," zavrčel Barak. „Kdybych ho býval neuslyšel bzučet, mohlo to dopadnout dost špatně."

Lelldorin zvedl ze země zlomenou střelu a pozorně si ji prohlížel. „Péra jsou uvolněná," řekl a přejížděl po nich prsty. ,,Proto tak bzučel."

Olban se vrátil z lesa, v ruce krvavý meč. „Nestalo se královně nic?" dotazoval se. Z jakéhosi důvodu se jeho hlas zdál být na pokraji hysterie.

‚Je v pořádku," řekl Barak a se zájmem na něj pohlédl. „Kdo to byl?"

,,Myslím, že Murgo," odpověděl Olban. „Na tváři měl jizvy."

„Zabil jsi ho?"

Olban přikývl. „Určitě jste v pořádku, má královno?" zeptal se Se'Nedry. Světlé, plavé vlasy měl rozcuchané. Vypadal velmi mladě a velmi horlivě.

„Vůbec nic mi není, Olbane," odvětila. „Byl jsi velmi statečný, ale měl jsi počkat a ne se rozjet pryč takhle sám. Mohlo jich tam být víc."

„Pak bych je zabil všechny," prohlásil plamenně Olban. „Smetu každého, kdo by chtěl jen prst vztyčit proti vám." Mladík se skutečně třásl hněvem.

„Stáváš se vskutku horlivým, mladý Olbane," řekl Mandorallen.

„Myslím, že bude lepší vyslat do okolí nějaké hlídky," navrhl Barak králi Rhodarovi. „Alespoň dokud pojedeme pod těmito stromy. Korodullin se snažil vyhnat z Arendie všechny Murgy, ale vypadá to tak, že jich tu pár zapomněl."

„Nechte mě vést hlídkové skupiny," prosil Olban.

„Tvůj syn má v sobě hodně nadšení," poznamenal Rhodar k Brandovi. „To se mi u mladých mužů líbí." Obrátil se zpět k Olbanovi. „Dobrá," řekl. „Vezmi si tolik mužů, kolik budeš potřebovat. Nechci mít žádného Murga v okolí pěti mil kolem princezny."

„Máš mé slovo," prohlásil Olban, pobídl svého koně a zmizel opět v lese.

Poté již jeli obezřetněji, a když Se'Nedra promlouvala, byli kolem zástupu rozmístěni lučištníci. Olban trochu divoce oznamoval, že je zpoza stromů napadlo dalších několik Murgů, ale nic dalšího se už dále nepřihodilo.

Blížil se první letní den, když vyjeli z lesa přímo na centrální arendskou planinu. Se'Nedra v té době shromáždila snad všechny bojeschopné Astuřany a její armáda se teď lila za jejími zády jako lidská řeka, když je přiváděla na pláň. Obloha byla blankytně modrá a tráva pod kopyty jejich koní velmi zelená.

„A kudy teď, Vaše Veličenstvo?" zajímal se Mandorallen.

„Do Vo Mimbre," odpověděla Se'Nedra. „Promluvím k mimbratským rytířům. A potom pojedeme do Tolnedry."

„Doufám, že tě má tvůj otec ještě pořád rád, Se'Nedro," řekl král Rhodar. „To bude chtít hodně lásky, aby ti Ran Borun odpustil, že vstupuješ do Tolnedry s takovýmto vojskem v zádech."

„Zbožňuje mě," ujistila ho Se'Nedra sebejistě.

Král Rhodar se však stále tvářil pochybovačně.

Armáda postupovala pláněmi střední Arendie k hlavnímu městu Vo Mimbre, kde král Korodullin shromáždil mimbratské rytíře a jejich nevolníky. I nadále bylo krásné počasí, a tak jeli v jasném slun-

ci.

Jednoho slunečného rána, krátce poté, co vyjeli, přijela dopředu paní Polgara a připojila se k Se'Nedře na čele kolony. „Už jsi nějak přemýšlela nad tím, jak to vyřídíš se svým otcem?" zeptala se.

„Nejsem si jistá," přiznala princezna. „Zřejmě to s ním bude strašlivě těžké."

„S Boruny je to tak vždycky."

„Já jsem také Borun, paní Polgaro."

„Já vím." Polgara na princeznu pronikavě pohlédla. „Během posledních pár měsíců jsi značně vyrostla, drahá," poznamenala.

„Neměla jsem ve skutečnosti moc na vybranou, paní Polgaro. Tohle všechno přišlo tak náhle." Se'Nedra se uchichtla, protože ji něco napadlo. „Chudák Garion," zasmála se.

„Proč chudák Garion?"

„Chovala jsem se k němu hrozně, že?"

„Mírně řečeno hrozně. Ano."

„Jak jste to se mnou jen mohli vydržet?"

„Pravidelně jsme zatínali zuby."

„Myslíte, že by na mě byl pyšný — chci říci, kdyby věděl, co teď dělám."

„Anp," řekla Polgara, „myslím, že by byl pyšný."

„Chci mu to všechno vynahradit, víte," slibovala Se'Nedra. „Budu ta něj lepší manželka na světě."

„To je moc hezké."

„Nebudu se hádat, křičet a nic podobného."

„Neslibuj něco, co nemůžeš dodržet, Se'Nedro," řekla Polgara moudře.

„Nuže," dodala princezna. Jen velmi zřídka."

Polgara se usmála. „Uvidíme."

Mimbratští rytíři byli utábořeni na rozlehlé planině před městem Vo Mimbre. Společně se svými pobočníky zde seskupili hrozivou armádu, jež se blyštěla v paprscích žhavého slunce.

„Ach ne," povzdechla Se'Nedra, když shlédla z vrcholu kopce, na který si vyjela s alornskými králi kvůli prvnímu pohledu na město, na obrovské shromáždění.

„Co se děje?" zeptal se Rhodar.

„Je jich tu tolik."

„O to přeci jde, ne?"

Vysoký mimbratský rytíř s tmavými vlasy a vousy, s kabátcem z černého sametu přehozeným přes své brnění, se rozjel na kopec a několik sáhů před nimi zastavil. Pohlédl z jednoho obličeje na druhý, pak hlavou složil uctivou úklonu. Obrátil se k Mandorallenovi. „Pozdravy levobočkovi z Vo Mandoru od Korodullina, krále Arendie."

„Ještě jsi to neurovnal, že?" zamumlal Barak k Mandorallenovi.

„Neměl jsem kdy, můj pane," odpověděl Mandorallen. Otočil se k rytíři. „Buď pozdraven a díky za uvítanou, pane Andorigu. Prosím tě, vyřiď pozdravy naše Jeho Veličenstvu a vzkaz mu předej, že v míru přicházíme — což on sám již bezpochyby ví."

„Vyřídím, pane Mandorallene," odvětil Andorig.

„Jak se daří tvé jabloni, Andorigu?" zeptal se Barak a široce se usmíval.

„V plném rozkvětu jest, můj pane z Trellheimu," odpověděl Andorig pyšně. „Má péče o ni tou nejpozornější byla, a mám tak naději nemalou na bohatou úrodu. Přesvědčeným jsem, že nezklamal jsem Belgarata Svatého." Obrátil se a odcválal zpět z kopce. Každých asi sto sáhů zatroubil na svůj roh.

„O čem jste se to bavili?" zeptal se král Anheg svého rudovousého bratrance udiveně.

„Byli jsme tady už předtím," odpověděl Barak. „Andorig nám nevěřil, když jsme mu říkali, kdo je Belgarat. Aby jej přesvědčil, nechal Belgarat uprostřed kamenného nádvoří vyrůst jabloň."

„Prosím vás," řekl Mandorallen hned poté a oči měl náhle zakalené bolestí. „Vidím, že drazí přátelé k nám přijíždějí. Ihned se vrátím." Pobídl svého koně do prudkého cvalu a vyjel vstříc rytíři a jakési dámě, kteří byli na cestě z města.

„Je to dobrý muž," hlasitě dumal Rhodar, pozoruje vzdalujícího se velikého rytíře. „Ale proč mám pořád dojem, že když s ním mluvím, odrážejí se má slova od neprostupné zdi?"

„Mandorallen je můj rytíř," pravila rychle Se'Nedra na obranu svého bojovníka. „Nepotřebuje myslet. To za něj mohu dělat já." Náhle se zarazila. „Ach, drahá," řekla. „To zní strašně, že?"

Král Rhodar se zasmál. „Ty jsi poklad, Se'Nedro," řekl laskavě, „ale máš sklon vyhrknout ihned všechno, co tě napadne."

„Kdo jsou ti lidé?" zeptala se Se'Nedra, zvědavě pozorující Mandorallena, jak se přijíždí přivítat s párem, který vyjel z bran Vo Mimbre.

„To je baron z Vo Eboru," odpověděl Durnik tiše, „a jeho žena, baronka Nerina. Mandorallen je do ní zamilovaný."

„Cože?"

„Všechno je v mezích slušnosti," ujistil ji okamžitě Durnik. „Nejdříve jsem tomu nerozuměl, ale myslím, že tohle je jedna z takových věcí, které se stávají snad jen tady v Arendii. Samozřejmě je to tragédie. Všichni tři se strašlivě trápí," povzdychl ten dobrý muž.

„Ach," řekla Se'Nedra a kousla se do rtu. „To jsem nevěděla — a já jsem se k němu občas chovala tak zle."

„Jsem si jistý, že vám odpustil, princezno," řekl Dumik. „Má velmi dobré srdce."

Malou chvíli poté vyjel z města král Korodullin. Byl doprovázen Mandorallenem a skupinkou rytířů v brnění. Se'Nedra se setkala s mladým arendským králemjiž před několika lety a pamatovala si na bledého, útlého mladého muže s krásným hlasem. Toho dne byl v plné zbroji a rudém svrchníku. Když se přiblížil, zvedl své hledí. „Vaše Veličenstvo," pozdravil ji vážně, „s velkým napětím jsme příchodu vašeho očekávali."

„Vaše Veličenstvo je příliš laskavo," odpověděla Se'Nedra.

„Žasli jsme nad vyprávěními o do zbraně povolávání našich bratranců asturských," řekl král. „Řeč vaše musí neuvěřitelně přesvědčivou býti, když pohnula je k tomu zapomenouti na nepřátelství stará."

„Den se naklání, Vaše Veličenstvo," podotkl král Rhodar. „Její Veličenstvo by rádo oslovilo vaše rytíře - samozřejmě s vaším svolením. Až ji uslyšíte, myslím, že pochopíte její cenu v našem počínání."

„Za okamžik, Vaše Veličenstvo," souhlasil Korodullin. Obrátil se k jednomu ze svých mužů. „Svolejte rytíře a pobočníky jejich a sdělte jim, že rivanská královna svou mysl otevříti jim hodlá," nařizoval.

Vojsko, jež následovalo Se'Nedru planinami Arendie, právě

dorazilo a začalo v obrovském množství sestupovat na pláň před městem. Mimbratští rytíři se tváří v tvář takové síle postavili a ostražitě sledovali její příchod. Vzduch praskal napětím a podezříva-vostí jedné skupiny vůči druhé.

„Myslím, že bychom se měli raději pohybovat přímo," navrhl král Čo—Hag. „Měli bychom se vyhnout čemukoli, co by mohlo připomínat nějaký uskok. Z toho by mohly vzniknout pěkné nepříjemnosti."

Se'Nedře se už začalo dělat špatně od žaludku. Tento pocit pro ni však už byl natolik známý, že ji ani neděsil. Řečiště bylo vztyčeno na místě přesně mezi Se'Nedřinou armádou a rytíři krále Korodullina. Princezna, doprovázená všemi svými přáteli a mimbratskou čestnou stráží, dojela k řečišti, kde celá nesvá sesedla.

„Nezatěžuj se starostmi s délkou projevu, Se'Nedro," poradila jí potichu paní Polgara. „Mimbratští si potrpí na ceremonie a jsou stejně trpěliví jako kameny, když je necháš sledovat něco formálního. Do západu slunce zbývají asi dvě hodiny. Pokus se o to, aby se vyvrcholení tvé řeči krylo právě s ním."

Se'Nedra užasla. „Dvě hodiny?"

„Kdybyste potřebovala déle, můžeme postavit hranice," nabídl svou pomoc Durnik.

„Dvě hodiny by měly stačit," soudila paní Polgara.

Se'Nedra si v rychlosti snažila zopakovat a upravit svůj proslov. „Určitě mě budou všichni slyšet?" zeptala se Polgary.

„Postarám se o to."

Se'Nedra se zhluboka nadechla. „Tak dobrá," řekla, „vzhůru do toho." A byla vyzdvižena na řečiště.

Nebylo to příjemné. Nikdy nebylo, ale týdny praxe v severní Arendii jí daly schopnost odhadnout náladu obecenstva a podle toho přizpůsobovat důraz na věci, které chtěla vyslovit. Jak říkala Polgara, Mimbratští se skutečně zdáli být ochotni poslouchat do nekonečna Navíc, skutečnost, že stojí zde, na poli před Vo Mimbre, dodávala jejím slovům určitý dramatický důraz. Zde stál sám Torak a nezměrné moře angarackých hord právě odsud útočilo na pevné zdi města zářícího na okraji planiny. Se'Nedra mluvila a slova se jí valila z úst, když pronášela svá vášnivá sdělení. Každé oko bylo upřeno jen na ni, každé

ucho naslouchalo pouze jejím slovům. Ať už paní Polgara udělala cokoli pro to, aby byla rivanská královna zřetelně slyšet i na nejvzdálenějším konci shromáždění, pracovalo to výborně. Se'Nedra si mohla všimnout dopadu, jaký mělo to, co říkala, na zástup před ní. Její řeč hýbala armádou stejně, jako když vánek pročesává pšeničné pole.

A pak, když slunce pokleslo mezi zlaté mraky těsné nad západním obzorem, přešla malá královna k stupňujícímu se vyvrcholení svého projevu. Slova „pýcha", „čest", „odvaha" a „povinnost" začala vřít v krvi jejích uchvácených posluchačů. Poslední otázku, „Kdo mě bude následovat?" vyslovila přesně ve chvíli, kdy zapadající slunce zalilo pole žhavým světlem, a odpověď na ni, spolu s uši rvoucím rykem, byly na pozdrav tasené meče v rukou mimbratskýcb rytířů.

Mocně se potíc ve sluncem rozpáleném brnění, pozvedla Se'Nedra, jak bylo jejím zvykem, meč v odpověď, vskočila na koně a odvedla teď již nezměrně velikou armádu z pole.

„Úchvatné!" slyšela žasnout krále Korodullina, který jel s ostatními králi přímo za ní.

„Ted' vidíš, proč ji následujeme," řekl král Anheg.

„Je úžasná!" prohlásil král Korodullin. „Vskutku, pánové moji, taková výmluvnost jen darem od bohů může býti. Pohlížel jsem na náš podnik s obavami jistými — nyní tak přiznávám — leč rád k bitvě vyzvu nyní všechna vojska Angaraku. Nebe samo jest s tímto nádherným dítětem a my prohráti ten boj nemůžeme."

„Bude mi lépe, až uvidím, jak jí budou odpovídat legie," poznamenal král Rhodar. „To jsou pěkně tvrdé nátury a tam bude třeba, alespoň myslím, udělat více, než jen zahrát jim na vlastenecké city."

Se'Nedra však na tom už začala pracovat. Když toho večera seděla ve svém stanu a česala si vlasy, rozebírala tento problém ze všech možných úhlů. Potřebovala něco, čím by pohnula svými krajany, a instinktivně tušila, co by to mělo být.

Úplně náhle začal amulet na její šíji vydávat podivné chvění. To bylo něco, co nikdy předtím nedělal. Se'Nedra odložila kartáč a dotkla se prsty talismanu.

„Vím, že mne slyšíš, otče," slyšela říkat paní Polgaru. V Se'Nedřině mysli se objevil obraz Polgary, jak stojí zahalená ve svém modrém plášti na vrcholu kopce a noční větřík jí načechrává vlasy.

„Už jsi se uklidnila?" Belgaratův hlas zněl obezřetně.

„O tom si promluvíme někdy jindy. Kde jste ted?"

„V tuhle chvíli mně zaléhají uši od křiku opilých Nadraků. Jsme v krčmě v Yar Nadraku."

„To jsem si mohla myslet. Garion je v pořádku?"

„Samozřejmě, že je. Nedovolím, aby se mu něco stalo, Pol. Kde jste vy?"

„Ve Vo Mimbre. Povolali jsme Arenďany a ráno máme namířeno do Tolnedry."

„Ran Borunovi se to nebude moc líbit."

„Máme určitou výhodu. Armádu vede Se'Nedra."

„Se'Nedra?" Belgarat se zdál být zaskočený.

„Zdá se, že právě o ní ten úsek v kodexu hovoří. Vyvedla Arenďany zpod stromů, jako by je vlastnila."

„To je ale překvapivá novina."

„Víš, že se jižní Murgové již shromažďují u Rak Gosky?"

„Něco jsem zaslechl."

„To ovšem leccos mění, jak víš."

„Možná. Kdo velí armádě?"

„Rhodar."

„Dobře. Řekni mu, ať se něčemu zásadnímu vyhýbá tak dlouho, jak jen to bude možné, Pol, ale udržte Angaraky daleko za mými zády."

„Uděláme, co budeme moci." Zdálo se, že na okamžik zaváhala. „Jsi v pořádku, otče?" zeptala se opatrně. Bylo zřejmé, že ta otázka má pro ni nějaký zvláštní význam.

„Chceš tím říct, jestli jsem i nadále neztratil něco ze svých schopností?" Znělo to pobaveně. „Garion mi říkal, že jste si s tím dělali nějaké starosti."

„Hučela jsem do něj, aby ti nic neříkal."

„Ve chvíli, kdy to vyklopil, už byla celá tahle otázka víceméně akademická."

„Jseš —? Myslím tím, můžeš pořad —?"

„Všechno se zdá pracovat stejně jako vždy, Pol," ujistil ji.

„Pozdravuj ode mne Gariona"

„Ovšem. Neudělej z toho zvyk, ale zůstaň se mnou ve spoje-

ní."

„Zcela jistě, otče."

Amulet se pod Se'Nedřinými prsty opět zachvěl. Pak velmi přísně promluvil Polgařin hlas. „Dobrá, Se'Nedro," řekla čarodějka, „teď už můžeš s tím odposloucháváním přestat."

Se'Nedra provinile ucukla prsty z amuletu.

Příštího rána, ještě před východem slunce, poslala pro Baraka a Durnika.

„Budu potřebovat každý úlomek angarackého zlata v celé armádě," oznámila jim. „Každou jednotlivou minci. Kupte ji od mužů, když bude třeba, ale přineste mi všechno rudé zlato, které se vám dostane do rukou."

„Nepředpokládám, že nám budeš chtít říct proč," řekl Barak kysele. Velký muž naprosto nesnesl, když jej někdo vytáhl z postele před svítáním.

„Jsem Tolnedřanka," odvětila, „a znám své krajany. Myslím, že budu potřebovat nějakou návnadu."

Kapitola dvacátá sedmá

RAN BORUN XXIII., CÍSAŘ TOLNEDRY, byl sinalý hněvem. Se'Nedra zjistila, že její otec během roku, kdy byla pryč, značně zestárl. Přála si, aby jejich shledání mohlo být srdečnější, než se dalo očekávat právě toho dne.

Císař přivedl své legie na pláně jižní Tolnedry. Ty se postavily tváří v tvář Se'Nedřině vojsku, jež se právě vynořilo z Vordujského lesa. Slunce pálilo a rudé prapory legií, týčící se z něčeho, co vypadalo jako obrovské moře zářivě vyleštěné oceli, velkolepě vlály v letním větru. Nakupené legie zaujaly postavení podél hřebene řady nízkých vrchů a pohlížely tak na Se'Nedřinu rozlézající se armádu s taktickou výhodou terénu na své straně.

Král Rhodar na to tiše směrem k mladé královně poukázal, když sesedali, aby se setkali s císařem. „V žádném případě tady nechceme nic vyprovokovat," poradil jí.,Pokus se být alespoň tak milá, jak dovedeš."

„Vím, co dělám, Vaše Veličenstvo," odvětila uvolněně. Sundala si přilbici a pečlivě si uhladila vlasy.

„Se'Nedro," řekl Rhodar vážně a s pevným stiskem ji vzal za ruku, „od prvního dne, kdy jsme se vylodili na pobřeží Arendie, se pohybuješ na velmi tenkém lede. Nevíš z minuty na minutu, co uděláš. Ze všeho nejméně bych chtěl útočit na tolnedrijské legie posazené na kopci. Takže buď hodná ke svému otci, nebo tě přehnu přes koleno a naplácám ti. Je ti to jasné?"

„Rhodare!" vydechla Se'Nedra. „Co to říkáš za hrozné věci?"

„Každé slovo myslím vážně," řekl. „Nezapomeň na své vychování, mladá dámo."

„Samozřejmě," slíbila Věnovala mu plachý dívčí pohled s naivně zvednutým obočím. „Máš mě pořád rád, Rhodare?" zeptala se jemným hláskem.

Bezmocně na ni pohlédl a ona jej poklepala po masité tváři. „Potom bude všechno v naprostém pořádku," ujistila ho. „Už přichází můj otec."

„Se'Nedro," tázal se rozčileně Ran Borun, kráčející jim vstříc, „kde si vlastně myslíš, že jsi?" Císař měl na sobě zlatem pobité brnění a Se'Nedra si pomyslela, že v něm vypadá trochu hloupě.

„Jen projíždíme, otče," odpověděla tak nevinně, jak jenom dokázala. „Dařilo se ti dobře, doufám?"

„Ano, dokud jste nenarušili mé hranice. Kdes sebrala takovou armádu?"

„Tady a támhle, otče." Pokrčila rameny. „Měli bychom si opravdu promluvit, víš—někde v soukromí."

„Nemám, co bych ti řekl," prohlásil holohlavý malý muž. „Odmítám s tebou o čemkoli mluvit, dokud neodvedeš tohle vojsko z tolnedrijské půdy."

„Ach, otče," pokárala ho, „přestaň být tak dětinský."

„Dětinský?" vybuchl císař. „Dětinský!"

„Její Veličenstvo zvolilo špatná slova," vložil se do rozhovoru král Rhodar a upřel na Se'Nedru tvrdý pohled., Jak všichni víme, občas má sklony být trochu nediplomatická."

„Co tady děláš, Rhodare?" tázal se Ran Borun. Rozhlédl se po ostatních králích. „Proč jste napadli Tolnedru?"

„Nenapadli jsme tě, Ran Borune," řekl Anheg. „Kdyby ano, tak za námi bude stoupat dým z hořících měst a vesnic. Víš přece, jakým způsobem vedeme válku."

„Co tu tedy děláte?"

Král Čo—Hag odpověděl umírněným hlasem. Jak ti Její Veličenstvo již řeklo, pouze projíždíme. Směřujeme na východ."

„A co přesně hodláte dělat na východě?"

„To je naše věc," řekl Anheg nevybíravě.

„Zkus být zdvořilejší," řekla paní Polgara šereckému králi. Obrátila se k císaři. „Můj otec a já jsme ti minulé léto vysvětlovali, co se děje, Ran Borune. Cožpak jsi neposlouchal?"

„To bylo předtím, než jste mě oloupili o dceru," opáčil. „Co jste to s ní provedli? Vždycky to s ní bylo těžké, ale teď je úplně nemožná."

„Děti rostou, Vaše Veličenstvo," odvětila Polgara vyhýbavě. „Královnin návrh však byl dobrý. Potřebujeme si promluvit — raději v soukromí."

„O jaké královně to mluvíte?" zeptal se císař ostře. „Žádnou tady nevidím."

Se'Nedře ztvrdl pohled. „Otče," vyštěkla, „ty moc dobře víš, co se stalo. Teď přestaň s touhle hrou a mluv smysluplně. Je to moc důležité."

„Vaše Výsost mě zná natolik dobře, aby věděla, že nic nehraju," řekl ledovým hlasem.

„Vaše Veličenstvo," opravila ho.

„Vaše Výsost," trval na svém.

„Vaše Veličenstvo," opakovala o oktávu vyšším hlasem.

„Vaše Výsost," zavrčel mezí zatnutými zuby.

„Je skutečně třeba takhle se hádat jako nevrlé děti přímo před zraky našich armád?" zeptala se klidně Polgara.

„Má pravdu," řekl Rhodar Ran Borunovi. „Vypadáme tady všichni jako blázni. Měli bychom se pokusit budit alespoň zdání důstojnosti."

Císař se bezděčně přes rameno ohlédl po blýskajících se řadách jeho legií, rozestavěných na vrcholcích kopců nedaleko odsud. „Tak dobrá," nerad připustil, „ale aby bylo jasno, jediné, o čem se chci bavit, je vaše stažení z tolnedrijské půdy. Budete-li mě následovat, půjdeme do mého stanu."

„Který stojí přímo ve středu tvých legií," dodal král Anheg. „Promiň, Ran Borune, ale nejsme tak hloupí. Proč místo toho nepůjdeme do našeho stanu?"

„Nejsem hloupější, než jste vy, Anhegu," opáčil císař.

„Mohu-li," řekl král Fulrach mírně. „Nebylo by možné se v zájmu věci dohodnout, že tohle místo je více či méně neutrální?" Otočil se k Brendigovi. „Plukovníku, byl byste tak dobrý a nechal zde vztyčit stan?"

„Hned to bude, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brendig.

Král Rhodar se usmál. „Jak můžeš vidět, pověstná sendarská praktičnost není žádný mýtus."

Císař se tvářil trochu kysele, ale nakonec se už zdálo, že se rozpomněl na své způsoby. „Neviděl jsem tě hodně dlouho, Fulrachu," řekl.„Doufám, že se Layle daří dobře."

„Posílá ti své pozdravy," odvětil zdvořile sendarský král.

„Ty jsi měl vždycky zdravý rozum, Fulrachu," vybuchl císař. „Proč ses pustil do tohoto bláznivého dobrodružství?"

„Myslím, že tohle je jedna z věcí, o kterých si bude lepší promluvit v soukromí, neřekl bys?" poznamenala Polgara.

„Jak pokračují dohady o následnictví?" zeptal se Rhodar tónem, jakým se začíná nezávazný rozhovor.

„Pořád to visí ve vzduchu," odvětil Ran Borun tím samým neurčitým způsobem. „Ale zdá se, že Honeti dávají dohromady své síly."

„To je nepříjemné," zamumlal Rhodar. „Honeti mají špatnou pověst."

Pod velením plukovníka Brendiga rychle stavěla skupina sendarských vojáků veliký, jasně zbarvený stan na nedalekém zeleném trávníku.

„Jednal jsi s vévodou Kadorem, otče?" zajímala se Se'Nedra.

„Jeho Milost začala svůj život pociťovat jako břímě," odpověděl Ran Borun s krátkým zasmáním. „Někdo nechal velmi nezodpovědně ležet v jeho vězeňské cele trochu jedu a on jej samozřejmě ihned okusil. Vypravil jsem mu krásný pohřeb."

Se'Nedra se zasmála. „Je mi moc líto, že jsem ho nestihla."

„Stan už je připraven," oznámil jim král Fulrach. „Půjdeme dovnitř?"

Všichni vstoupili a usedli za stůl, který vojáci přinesli dovnitř. Pán Morin, císařův komoří, přidržel Se'Nedře židli.

„Jak mu bylo?" zašeptala Se'Nedra k hnědě oděnému úředníkovi.

„Moc dobře ne, princezno," odpověděl Morin. „Vaše nepřítomnost ho trápila více, než je ochoten přiznat."

„Jí dobře—a odpočívá?"

„Snažíme se, Výsosti." Morin pokrčil rameny. „Ale váš otec není člověk, se kterým se dá na světě nejlépe vycházet."

„Máš jeho lék?"

„Přirozeně, Výsosti. Bez něj neudělám ani krok."

„Myslím, že můžeme přejít k věci," říkal Rhodar. „Taur Urgas uzavřel své západní hranice a jižní Murgové se přesunuli do okolí Rak Gosky. 'Zakat, malloreánský císař, obsadil stoupající krajinu kolem Thull Zeliku, kde shromažďuje přivážené vojenské skupiny. Zavodíme s časem, Ran Borune."

„S Taur Urgasem vyjednávám," odpověděl císař, „a okamžitě pošlu k 'Zakatovi svého zmocněnce. Jsem si jistý, že tohle všechno se dá vyřídit bez války."

„Můžeš mluvit s Taur Urgasem, až ti zčerná jazyk," odfrkl si Anheg, „a 'Zakat zřejmě ani neví nebo ho nezajímá, kdo jsi. Jakmile shromáždí všechny síly, dají se na pochod. Válce se nedá vyhnout a já jsem tomu z jedné věci rád. Můžeme tak Angaraky vyhladit a zbavit se jich navždy."

„Není to trochu necivilizované, Anhegu?" zeptal se Ran Borun.

„Vaše císařské Veličenstvo," řekl král Korodullin formálně, „král šerecký mluví možná ukvapeně poněkud, ale v jeho slovech moudrost nalézá se. Musíme věčně pod hrozbou napadení z východu žíti? Nebylo by lepším řešením, navždy jejich rejdy ukončiti?"

„Tohle všechno je zajímavé a důležité," přerušila je chladnokrevně Se'Nedra, „ale to je teď opravdu vedlejší. Hlavní bod v celé záležitosti je skutečnost, že se vrátil rivanský král a Tolnedra je na základě podmínek vomimbreské Smlouvy povinna podvolit se jeho velení."

„Možná," odpověděl otec. „Ale mladý Belgarion je, zdá se, nepřítomen. Zapomněli jste ho někde? Nebo tu snad není proto, že mu v Rivě zbývalo ještě pár hrnců na umytí, a tak jste jej nechali za sebou?"

„O to se nestarej, otče," řekla Se'Nedra pohrdlivě. „Pán Západu žádá tvé služby. Hodláš snad zahanbit Boruny a Tolnedru porušením Smlouvy?"

„Ach ne, dcero," řekl a zvedl jednu ruku. „Tolnedra vždy úzkostlivě plnila každý odstavec každé úmluvy, kterou kdy podepsala. Smlouva mně ukládá podvolit se Belgarionově vůli a to také přesně

udělám — hned, jak sem přijde a řekne mi, co žádá."

„Já jednám jeho jménem," oznámila Se'Nedra,

„Řekl bych, že se mi nedoneslo nic o tom, že by moc byla převoditelná."

„Já jsem rivanská královna," opáčila ostře Se'Nedra, „a byla jsem samotným Belgarionem určena jako spoluvládkyně."

„Svatba se musela konat ve velmi úzkém kroužku. Jsem poněkud zraněn tím, že jsem nebyl pozván."

„Svatba se bude konat v příznivějším čase, otče. V současnosti mluvím za Belgariona a za Rivu."

„Hluv si, co chceš, děvče." Pokrčil rameny. „Já však nejsem povinen tě poslouchat. V tuhle chvíli jsi pouze snoubenka rivanského krále. Nejsi jeho žena, a proto nemůžeš být jeho královnou. A kdybychom se chtěli úzkostlivě přidržovat práva, dokud se nevdáš, spadáš stále pod mou autoritu. Možná, jestli se omluvíš, sundáš to bláznivé brnění a oblečeš se do slušných šatů, tak ti odpustím. Jinak budu nucen tě ztrestat."

„Ztrestat? Ztrestat!"

„Neřvi na mě, Se'Nedro," řekl císař rozčileně.

„Zdá se, že se nám to nějak prudce vyostřuje," poznamenal Barak suše k Anhegovi.

„Všiml jsem si," souhlasil Anheg.

„Já jsem rivanská královna!" křičela Se'Nedra na svého otce.

„Ty jsi hloupá holka!" vracel jí zpět.

„To stačí, otče," prohlásila a vyskočila na nohy. „Ihned předáš velení nad legiemi mně. Pak se vrátíš do Tol Honetu, kde tě tvoji sluhové zabalí do šál a nakrmí tě kaší, když už jsi tak zmožený stářím, že mně nemůžeš být k ničemu dobrý."

„Zmožený stářím?" zahřměl císař a také vyskočil. „Zmiz mi z očí! Seber si svou zapáchající ajornskou armádu a odtáhněte z Tolnedry! Jinak vám pomohou mé legie."

Se'Nedra se však už řítila k východu stanu.

„Okamžitě se vrať!" zahulákal za ní, „Ještě jsem neskončil."

„Ale ano, otče," zakřičela zpátky. „Teď budu mluvit já. Baraku, potřebuji ten měšec, který máš přivázaný u sedla." Vyběhla ze stanu a vyhoupla se do sedla svého koně, planouc zdánlivým hněvem.

„Jseš si jistá, že víš, co děláš?" zeptal se jí Barak, zatímco odvazoval měšec angarackých mincí od svého sedla.

„Dokonale," odvětila klidným hlasem.

Barakovi se zúžily očí, když na ni pohlédl. „Zdá se, že jsi obnovila svůj klid ve velmi krátkém čase."

„Nikdy jsem jej neztratila, Baraku."

„Ty jsi to hrála?"

„Samozřejmě. Tedy, alespoň částečně. Mému otci bude trvat tak hodinu, než docílí opět rovnováhy, ale to už bude pozdě. Řekni Rhodarovi a ostatním, ať připraví vojsko k pochodu. Připojí se k nám legie."

„Co tě vede k tomu si to myslet?"

„Hodlám si právě teď pro ně dojet." Otočila se k Mandorallenovi, který přesně v tom okamžiku opustil stan. „Kde jsi?" zeptala se. „Pojeď se mnou. Potřebuji doprovod."

„Kam pojedeme, prosím?" zeptal se rytíř.

„Uvidíš," řekla mu, obrátila svého koně a rozjela se klusem do kopce, vstříc soustředěným legiím. Mandorallen si vyměnil s Barakem zaražený pohled, ale pak se vyhoupl do sedla, aby ji následoval.

Se'Nedra, jedouc vpřed, opatrně položila prsty na svůj amulet. „Paní Polgaro," zašeptala, „slyšíte mě?" Nebyla si jistá, zda amulet může sloužit i tímto způsobem, ale musela to zkusit. „Paní Polgaro," zašeptala znovu, tentokrát trochu naléhavěji.

„Co děláš, Se'Nedro?" zazněl zřetelně v královniných uších Polgařin hlas.

„Hodlám promluvit k legiím," odpověděla Se'Nedra. „Můžete zařídit, aby mě všichni slyšeli?"

„Ano, ale legie nebudou moc zajímat nějaké řeči o vlastenectví."

„Budu mluvit o něčem jiném," ujistila ji Se'Nedra.

„Tvůj otec tady mezitím dostal záchvat. Jde mu doslova pěna od úst."

Se'Nedra odevzdaně povzdychla. „Já vím," řekla „To se mu stává velmi často. Pán Morin má s sebou jeho léky. Prosím, zkuste mu zabránit, aby se kousl do jazyka."

„Ty jsi ho do takového stavu přivedla záměrně, že, Se'Nedro?"

„Potřebovala jsem získat čas, abych mohla promluvit k legiím," odvětila princezna. „Záchvat mu nijak zvlášť neublíží. Záchvaty má celý život. Bude mu krvácet z nosu a strašně ho bude bolet hlava, než to skončí. Prosím, postarejte se o něj, paní Polgaro. Já ho mám přece ráda, víte."

„Uvidím, co se dá dělat, ale my dvě si spolu budeme muset o tomhle dlouze popovídat, mladá dámo. Jsou určité věci, které bys neměla dělat."

„Neměla jsem jiné východisko, paní Polgaro, Dělám to pro Gariona. Prosím, udělejte vše pro to, aby mě legie slyšely. Je to moc důležité."

„Dobrá, Se'Nedro, ale neudělej žádnou hloupost." Pak byl hlas pryč.

Se'Nedra rychle obhlédla před sebou vztyčené prapory, našla znak osmdesáté třetí legie a rozjela se přímo k němu. Bylo nezbytné, aby se postavila proti mužům, kteří ji poznají a potvrdí její totožnost ostatním částem otcovy armády. Osmdesátá třetí byla především slavnostní jednotka a podle tradice byly jejich kasárna součástí císařských budov v Tol Honetu. Byla to vybraná skupina, doposud omezená tradičním počtem tisíce mužů, která sloužila hlavně jako císařská stráž, Se'Nedra znala podle vidění každého muže v Osmdesáté třetí a většinu z nich i jménem. Sebejistě se k nim přiblížila.

„Plukovníku Albore," pozdravila dvorně velitele Osmdesáté třetí, silného muže se zarudlým obličejem a našedivělými spánky.

„Vaše Výsosti," odpověděl plukovník s uctivým skloněním hlavy. „Scházela jste nám v paláci."

Se'Nedra dobře věděla, že to je lež. Povinnost strážit její osobu patřila v kasárnách k obvyklým sázkám při hrách v kostky. Samozřejmě s poctami pro poraženého. „Potřebuji od vás malou laskavost, plukovníku," řekla nanejvýš okouzlujícím způsobem, jaký svedla.

„Bude-li to v mé moci, Výsosti," odpověděl, poněkud ostražitě.

„Přála bych si oslovit legie mého otce," vysvětlovala, „a chci, aby věděly, kdo jsem." Usmála se na něj — hřejivě, neupřímně. Albor byl Horbit a Se'Nedra jej osobně nemohla ani cítit. „Když už mě Osmdesátá třetí prakticky vychovala," pokračovala, „měli byste o mně

všichni vědět a být schopní mě poznat."

„To je pravda, Vaše Výsosti," připustil Albor.

„Myslíte, že byste mohl poslat pár běžců k ostatním legiím, aby je prostě zpravili o tom, kdo jsem?"

„Hned to bude, Vaše Výsosti," souhlasil Albor. Zcela jasně neviděl na její žádosti nic nebezpečného. Se'Nedře ho chvíli bylo téměř líto.

Běžci —vlastně rychlí chodci, protože členové Osmdesáté třetí nebyli zrovna atleti — začali obíhat nahromaděné legie. Se'Nedra si krátila tu chvíli povídáním s plukovníkem Alborem a jeho důstojníky, i když stále pozorně sledovala stan, kde se její otec zotavoval ze své nevolnosti, a také zlatý stan, ve kterém byl umístěn tolnedrijský generální štáb. Upřímně si nepřála, aby kolem projížděl nějaký zvědavý důstojník s otázkou, co tu dělá.

Nakonec, když usoudila, že jakékoli další zdržení by mohlo být nebezpečné, slušně se omluvila a obrátila svého koně. S Mandorallenem těsně za zády přejela zpět na místo, kde si byla jistá, že bude vidět.

„Zatrub na svůj roh, Mandorallene," řekla rytíři.

„Jsme dosti vzdáleni od vojáků našich. Vaše Veličenstvo," připomněl jí. „Žádám vás, byste mírně volila svůj proslov. I já shledávám v postavení se tváří v tvář nashromážděným legiím tolnedrijským jisté těžkosti."

Usmála se na něj. „Víš, že mi můžeš důvěřovat, Mandorallene."

„Celým životem svým, Vaše Veličenstvo," odpověděl a pozvedl roh ke svým rtům.

Když dozněly poslední dunivé tóny, postavila se Se'Nedra, s již známými žaludečními potížemi, v třmenech, aby promluvila „Legionáři," zvolala „Jsem princezna Se'Nedra, dcera vašeho císaře." To možná nebyl ten nejlepší začátek, ale někde začít musela Koneckonců tohle mělo být něco jako představení, spíše než slavnostní řeč, a tak trocha neobratnosti ničemu nemůže uškodit.

„Přišla jsem, abych dala vašim myslím odpočinout," pokračovala. „Armáda před vámi přichází v míru. Tohle krásné, zelené pole, tato posvátná tolnedrijská půda se dnešního dne nestane místem boje.

Alespoň pro dnešek žádný legionář neprolije svou krev na obranu císařství."

Shromážděnými řadami Tolnedriánců proběhl úlevný šum. Nehledě na to, nakolik pro ně mohla být vojenská služba povoláním, odvrácená bitva znamenala vždy dobrou zprávu. Se'Nedra se zhluboka, rozechvěle nadechla. Právě teď to chtělo malý obrat, něco, co by logicky směřovalo k tomu, o čem ve skutečnosti chtěla mluvit. „Dnes nebudete voláni na smrt pro mosaznou půlkorunu." Mosazná půlkoruna byl legionářský běžný denní plat. „Nemohu však mluvit za zítřek," pokračovala „Nikdo nemůže říci, kdy věc císařství rozkáže, abyste položili své životy. Možná již zítra bude v zájmu nějakého mocného obchodníka potřeba legionářské krve na ochranu." Smutně pozvedla ruce.„A pak, jak to obvykle chodí, že? Legie umírají pro mosaz, aby jiní mohli mít zlato."

Tuhle poznámku pozdravil cynický, souhlasný smích. Se'Nedra slyšela dostatek zahálčivých rozhovorů otcových vojáků, aby věděla, že takovéto nářky byly jádrem viděni světa každého Tolnedriánce. „Krev a zlato — naše krev a jejich zlato," bylo téměř legionářské heslo. Teď již byli takřka na její straně. Chvění žaludku se trochu uklidnilo a její hlas zesílil.

Potom jim vyprávěla příběh — příběh, jenž slýchávala v půltuctů různých versích již od dětství. Byl to příběh o poctivém Tolnedriánci, který splnil svou povinnost a našetřil nějaké peníze. Jeho žena strádala bídou a odloučením, které byly nezbytným průvodcem manželek legionářů. Když byl propuštěn ze své legie, odešli domů a koupili si malý obchod. Celá léta obětí se v tu chvíli zdála být vykoupena

„A pak, jednoho dne, jeho žena onemocněla," pokračovala Se'Nedra ve svém vyprávění, „a lékařův honorář byl velmi vysoký." Zatímco mluvila, opatrně odvázala měšec připevněný k sedlu. „Lékař žádal příliš mnoho," řekla, vytahujíc z měšce tři krvavě rudé murgské mince, držíc je tak, aby je všichni mohli spatřit. „I šel legionář k mocnému kupci a půjčil si od něj peníze na zaplacení lékaře. Však lékař byl, jako většina z nich, podvodník a legionářovy peníze mohly zrovna tak být vyhozeny z okna" Velmi nedbale odhodila Se'Nedra zlaté mince do vysoké trávy za sebou. „Vojákova věrná a dobrá žena zemřela. A když byl Tolnedriánec zlomen zármutkem, přišel k němu

bohatý obchodník a řekl: 'Kde máš peníze, které jsem ti půjčil?'" Vyndala další tři mince a podržela je nad hlavou. „'Kde je to dobré rudé zlato, které jsem ti dal, abys mohl zaplatit lékaře?' Avšak legionář neměl zlato. Jeho ruce byly prázdné." Se'Nedra roztáhla prsty a nechala mince spadnout na zem. „A tak obchodník vzal legionářovi obchod, aby tak splatil svůj dluh. Bohatý muž ještě zbohatl. A co se stalo s legionářem? Nuže, ten měl stále svůj meč. Byl to poctivý voják, tudíž jej udržoval lesklým a ostrým. I vzal jej po pohřbu své ženy a odešel do bitvy nedaleko od toho města. A v ní padl. Tím ten příběh končí."

Teď je dostala. Viděla jim to napsané ve tvářích. Příběh, který jim vyprávěla, obíhal zemí již velmi dlouho, ale zlaté mince, jimiž lhostejně házela, mu daly zcela nový důraz. Vytáhla několik angarackých mincí a se zájmem, jako by je snad nikdy neviděla, si je prohlížela. „Proč myslíte, že zlato, které v těchto dnech vídáme, je rudé?" zeptala se. „Vždycky jsem myslela, že by mělo být žluté. Odkud všechno tohle rudé zlato pochází?"

„Z Kthol Murgosu," odpovědělo jí několik hlasů.

„Opravdu?" Pohlédla na mince s neskrývaným odporem. „Kde se v Tolnedře vzalo murgské zlato?" A odhodila mince pryč.

Železná disciplína císařských legií zakolísala a všichni udělali bezděčný krok vpřed.

„Samozřejmě, nepředpokládám, že by obyčejný voják viděl mnoho rudého zlata. Proč by měli Murgové uplácet řadového vojáka, když mohou podplatit důstojníky — nebo mocné muže, kteří rozhodují, kde mají legie krvácet a umírat?" Vyndala další minci a pohlédla na ni. „Víte, myslím, že každá jednotlivá mince z těch, na které se teď dívám, pochází z Kthol Murgosu," řekla a nedbale mincí odhodila. „Zdá se vám, že se Murgové pokoušejí koupit Tolnedru?"

Nato se ozvalo hněvivé mumlání.

„V angarackých královstvích se musí tohoto zlata povalovat nezměrné množství, jestli myslí jen na to, neřekli byste? Já jsem však o tom slyšela vyprávět celé příběhy. Neříkají snad, že doly v Kthol Murgosu jsou bezedné a řeky v Gar og Nadraku vypadají jako potoky krve, protože štěrk, přes který tečou, je čisté zlato? Proto musí být v zemích Východu zlato stejně levné jako špína" Vytáhla další minci, pohlédla na ni a pak ji odmrštila.

Legie udělaly další bezděčný krok vpřed. Důstojníci vyštěkli rozkazy, aby zůstaly stát a nehýbaly se, ale také hladově pohlíželi k místu, kde princezna tak netečně rozhazovala do vysoké trávy mince z rudého zlata.

„Může být, že armáda, kterou vedu, zjistí, kolik zlata se povaluje na zemi v krajích Angaraků," podotkla Se'Nedra. „Murgové a Grolimové provozují stejný druh podvodu v Arendii, Sendarii a alornských královstvích. Jsme na tažení, na kterém je za to ztrestáme." Odmlčela se, jako by ji právě něco napadlo. „V mé armádě je vždy dost místa pro pár dobrých vojáků navíc," říkala zamyšleně. „Vím, že většina legionářů slouží z věrnosti svým legiím a z lásky k Tolnedře, ale možná je mezi vámi pár takových, kteří nejsou spokojeni s jednou mosaznou půlkorunou denně. Jsem si jistá, že takoví muži by byli v mé armádě vítáni." Vytáhla ze svého již na váze ubývajícího váčku další rudou minci. „Věřili byste, že zde je další murgský kus zlata?" otázala se a nechala minci proklouznout mezi prsty.

Zvuk, který se ozval z nahuštěných řad Tolnedriánců, byl téměř zasténáním.

Princezna poté vzdychla „Na něco jsem zapomněla," řekla lístostivě. „Mé vojsko odchází již za okamžik a legionářům trvá příprava na odchod celé týdny, že?"

„Kdo potřebuje odejít?" kdosi vykřikl.

„Vy byste vlastně nezběhli ze svých legií, že?" zeptala se nedůvěřivě.

„Princezna nabízí zlato!" zahřměl další muž. „Ať si Ran Borun nechá svoji mosaz!"

Se'Nedra naposled sáhla do vaku a vyndala posledních pár mincí. „Opravdu byste mne následovali?" zeptala se svým nejvíce holčičím hlasem, ,,jen pro tohle?" A nechala mince vypadnout ze své dlaně.

Císařský generální štáb v tu chvíli udělal osudnou chybu. Vyslali jednu četu vojenské jízdy, aby princeznu zadržela Když legie spatřily muže na koních, jak se blíží k místu, které Se'Nedra úmyslně posypala zlatem, narušily své formace a rozpadly se. Důstojníci byli zavaleni a zadupáni, když Ran Borunova armáda vyrazila vpřed, aby se vrhla do trávy pro zlaté mince.

„Prosím vás, Vaše Veličenstvo," nabádal Mandorallen a tasil meč, „ustupme odsud do bezpečí."

„Za okamžik, pane Mandorallene," odvětila Se'Nedra s naprostým klidem. Shlížela zpříma na zoufale lačné legionáře, směřující přímo k ní. „Má armáda odchází okamžitě," oznámila. „Jestli si císařské legie přejí k nám připojit, vítám je." S tím pobídla svého koně a s Mandorallenem odcválala zpět k vlastnímu vojsku.

Za sebou uslyšela těžký krok tisíců nohou. Někdo uprostřed davu legionářů začal chvalozpěv, který se rychle rozšířil. „Se— Ne— dra! Se-Ne -dra!" křičeli a jejich těžké kroky duněly do rytmu.

Princezna Se'Nedra, se sluncem prosvětlovanými vlasy vlajícími ve větru za jejími zády, cválala vpřed, vedouc obrovské množství vzbouřených Tolnedriánců. I během té jízdy si Se'Nedra nepřestávala uvědomovat, že každé slovo, jež pronesla, bylo klamem. Na tyhle muže nečeká žádné bohatství, stejně jako nečeká sláva a snadné vítězství na Arenďany, které shromáždila v lesích Asturie a na planinách Mimbre. Povolala armádu, aby ji vedla do beznadějné války.

Dělala to však z lásky ke Garionovi a možná i pro cosi navíc. Jestliže po ní Proroctví, řídící jejich osudy, tohle žádá, nebyla cesta, jíž by se tomu dalo vyhnout. Navzdory vší bolesti, která leží před nimi, udělala by znovu totéž a nejen to. Poprvé se Se'Nedra smířila se skutečností, že už více není paní svého osudu. Přikazovalo jí cosi nekonečně mocnějšího, než byla ona, a nezbývalo jí než poslouchat.

Polgara a Belgarat, s životy přesahujícími celé věky, se možná mohli oddat myšlence, představě, ale Se'Nedře bylo pouhých šestnáct let a k povzbuzení své oddanosti potřebovala něco lidštějšího. V tuhle chvíli, někde v lesích Gar og Nadraku, byl mladý muž s pískovými vlasy, jehož bezpečí —jehož celý život — závisely na každém úsilí, které bude schopná vyvinout. Princezna se konečně poddala své lásce. Přísahala si, že nikdy svého Gariona nezklame. Kdyby tato armáda nestačila, povolala by další—ať to stojí cokoli.

Se'Nedra povzdychla. Pak se však narovnala v ramenou a vzpřímeně vedla tolnedrijské legie přes prosluněné pole, aby rozšířily řady její armády.

Zde končí Čtvrtá kniha Belgariády.
Pátá kniha, Divotvůrcova koncovka,
dovede tento příběh do strhujícího
závěru, kdy se Belgarion střetne se zlým
Torakem, aby naplnil osud lidstva,
bohů a Proroctví.